

Hồ Viên

Contents

Hồ Viên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 30	103
30. Chương 31	106
31. Chương 32	110
32. Chương 33	113
33. Chương 34	117
34. Chương 35	120
35. Chương 36	123
36. Chương 37	127
37. Chương 38	130
38. Chương 39	133
39. Chương 40	136
40. Chương 41	140
41. Chương 42	143

42. Chương 43	146
43. Chương 44	149
44. Chương 45	152
45. Chương 46	156
46. Chương 47	159
47. Chương 48	162
48. Chương 49	165
49. Chương 50	169
50. Chương 51	172
51. Chương 52	176
52. Chương 53: Chương Cuối	179

Hồ Viên

Giới thiệu

Người xưa có nói: “Mộc ở giữa nhà là vậy khôn”. Thành phố Bình Giang bốn bề là biển. Có một khu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoe-vien>

1. Chương 1

Vào thu, sau một trận mưa lớn thành phố Bình Giang đầy sương mù. Trên đất đọng lại nước mưa trộn lẫn với rất nhiều lá vàng rơi rụng. Sương mù che ánh mắt người đi đường khiến tầm nhìn chỉ chừng không đến hai mét.

Một người cầm điện thoại di động trong tay bước ra khỏi phòng diễn của đoàn kịch nói và phải người đi đường. Cô ta liên tục xin lỗi người bị va phải và nói câu chờ chút với bên kia đầu điện thoại, rồi cúi người xuống nhặt đồ trên đất giúp người kia.

Vài cuốn sách và giày múa rơi lả tả trên đất, cô ta nhặt lên từng thứ một trong lúc vô tình liếc thấy tên trên bìa sách. Ba chữ “Trương Phấn Nhất” với kiểu chữ xinh đẹp phóng khoáng được viết tại cuối trang. Trong đầu cô ta lập tức hiện ra một khuôn mặt thon thả trắng nõn.

“Đề tự tôi được rồi.” Tiếng nói dịu dàng, du dương dễ nghe. Người vừa cất tiếng nói đưa bàn tay thon dài nhận lấy sách và giày khiêu vũ trong tay cô ta, ôm vào trong ngực nói thật khẽ “Trưởng đoàn Phương lại đang tập diễn à.”

Phương Dập Đồng hoàn hồn lại, vén tóc ra sau tai cười nói: “Đúng rồi, cô giáo Trương lên lớp à?”

“Không hẳn, hôm nay thời tiết xấu tôi thông báo cho phụ huynh học sinh hôm khác lại tập múa.” Trương Phấn Nhất hơi nhướn cười với cô ta, chào tạm biệt: “Tôi còn phải đến lớp học đưa đồ, không làm trễ trưởng đoàn Phương nữa. Tạm biệt.” Dứt lời, cô lịch sự tạm biệt Phương Dập Đồng và rời khỏi nơi này.

Bởi vì tầm nhìn quá thấp, Phương Dập Đồng không thể thấy rõ bóng lưng cô nhưng cô ta vẫn không khỏi thở dài khe khẽ.

Cô gái này xinh đẹp là chuyện tốt, ở phương diện gì cũng sẽ có ưu thế hơn giống như trời sinh tài trí hơn người. Nhưng xinh đẹp như Tưởng Phẩm Nhất thì hơi bất tiện.

Tướng mạo Tưởng Phẩm Nhất vừa nhìn đã biết không phải loại tầm thường, sự khôn khéo và lời đời đều viết rõ trên mặt. Giống như chỉ cần đôi lông mày kia khẽ cong lên, ánh mắt lướt nhẹ qua người bạn là cô ta đã biết rõ được giá trị và địa vị của bạn vậy. Khi cô ta liếc mắt, rũ mắt, chớp mắt thì như đang nhẹ nhàng nhìn bạn nhưng khi đôi môi đỏ của cô ta nhoẻn lên, mắt liếc nhìn bạn rồi lại kêu bạn sẽ khiến tâm trạng bạn vừa rối loạn vừa xốn xang, lại vừa nôn nao.

Cô ta giống như đóa hoa hồng đẹp đến mức có phần bức người, sợ rằng không có người đàn ông nào có thể không chế được.

Những ý nghĩ này chỉ lướt nhanh trong đầu Phương Dập Đồng trong giây lát, rồi cô nhanh chóng cầm điện thoại lên tiếp tục nói chuyện với bên kia: “Xin lỗi giáo sư Phó, mới vừa rồi tôi không cẩn thận va phải người khác, đã để cho ngài đợi lâu.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nam trầm trầm, giọng nói thuần hậu như rượu ngon trăm năm: “Không sao.”

“Tuy thời tiết hôm nay không tốt lắm, nhưng tất cả diễn viên đều đến tập, phía giáo sư Phó nếu tiện thì có thể đến một chuyến nhé. Lần này chúng tôi vô cùng vinh hạnh vì được diễn tác phẩm của ngài. Trước khi công diễn thật sự rất hi vọng có thể được đích thân ngài chỉ điểm.” Phương Dập Đồng nói vô cùng khách sáo.

Bên kia yên lặng một hồi giống như đang suy tư, sau giây lát lại nói: “Một chút nữa tôi sẽ đến.”

Phương Dập Đồng rói rít cảm tạ rồi chào tạm biệt đối phương. Sau khi cúp điện thoại cô ta xông vào phòng diễn với khuôn mặt mừng rỡ, tập hợp tất cả diễn viên lại nói: “Tất cả mọi người giữ vững tinh thần, chút nữa tác giả ”Thôi Miên” sẽ đến xem chúng ta tập luyện. Người ta là đại tác giả, đại biên kịch, nhất thiết đừng để mất mặt đoàn kịch nói thành phố Bình Giang chúng ta ngay trước mặt người ta nhé.”

Các diễn viên cùng nhau nói phụ họa: “Yên tâm đi trưởng đoàn.”

Phương Dập Đồng gật gù đầu, lập tức bắt đầu sắp xếp tiếp tục luyện tập còn căn dặn vài người đi quét dọn vệ sinh. Tuy thời tiết bên ngoài rất tệ gần như không nhìn thấy thứ gì, nhưng trong này phải cố gắng để lại ấn tượng tốt cho người ta.

Tưởng Phẩm Nhất ôm sách và giày múa đi đến phòng học vũ đạo cách bên hông phòng diễn kịch vài mét. Kiến trúc cổ chứa đầy cảm giác xưa cũ. Cô mặc chiếc áo sườn xám màu cánh sen phối với chiếc váy vải bông thật dài, bên ngoài khoác chiếc áo rộng tóc đen buông dài thẳng tắp đến eo. Mái tóc thật dày phủ trước trán cô, dưới tóc là một đôi mắt xếch thon dài đen nhánh.

Cầm chìa khóa mở cửa, cô tiện tay để đồ trước ngực lên bục giảng, cởi áo khoác đi vào phòng thay đồ để thay bộ đồ múa thích hợp. Thay đồ xong liền đến bên cửa sổ gác chân lên thanh ngang, giơ tay lên làm tư thế tập múa cơ bản.

Cửa phòng học khép hờ, bên trong tràn ngập tiếng nhạc cổ điển khiến cho cảnh buổi sớm tinh mơ với sương mù dày đặc sau cơn mưa càng trở nên lung linh.

Không bao lâu sau, cửa sau đoàn kịch đỗ lại một chiếc xe Mercedes màu đen. Xe tắt máy, tắt đèn sương mù, một người đàn ông cao ráo đeo cặp tài liệu bước xuống. Ngón tay thon dài trắng nõn của anh đóng cửa xe, khóa lại rồi đi vào cửa sau của đoàn kịch nói.

Bởi vì sương mù quá dày đặc nhân viên tiếp tân nơi cửa sau không thấy anh, anh cũng không chủ động chào hỏi bọn họ cứ thế đi thẳng vào.

Anh vòng qua mấy căn phòng đi đến phía trước giữa phòng học múa và phòng diễn kịch, càng đến gần càng nghe thấy tiếng nhạc mỗi lúc một lớn. Điều này khiến lúc anh đi đến phòng diễn kịch bất giác liếc mắt nhìn vào cửa phòng học múa khép hờ, thấy cô gái cao ráo đang múa bên trong.

Mắt cô khép hờ múa vô cùng chuyên tâm, mái tóc đen đong đưa qua lại theo từng bước chân, cơ thể và tiếng nhạc cổ điển. Ánh sáng quanh thân và bụi lưu chuyển qua lại quấn lấy cô cách anh khi gần khi xa giống như bức bích họa Phi Thiên khắc trong hang đá.

Đột nhiên, cô gái đang múa chợt mở mắt nhìn về phía anh. Ánh mắt cô sắc bén khiến anh không khỏi cau mày. Anh cũng không nói nhiều chỉ gật đầu một cái xin lỗi với đối phương, rồi quay đầu đi vào phòng tập kịch cách đó không xa.

Tướng Phẩm Nhất tắt nhạc đi đến bên cửa sổ, nhìn về tòa nhà cao tầng mơ hồ không rõ phía trước. Người xa lạ mới vừa rồi đứng ngoài cửa sổ biến mất thật nhanh, giống như chưa từng xuất hiện. Cô nhú nhú mày, tắt đèn thay quần áo chuẩn bị về nhà.

Trong lúc chờ đợi chuyển xe buýt duy nhất về nhà trên con đường hoang vắng, vẻ mặt Tướng Phẩm Nhất luôn rất nghiêm trang. Gần đây có chuyện đè nén trong lòng khiến cô không cách nào quên được, tâm trạng của cô luôn không được tốt lắm.

Đối diện xéo nhà cô là một người lớn tuổi không có con đã qua đời hơn nửa năm trước, nhà vẫn do bà con xa của họ coi quản thay. Nhưng không biết có phải thân thích bên kia thiếu tiền hay không lại giao nhà cho công ty môi giới. Mấy ngày trước công ty môi giới đưa người đến xem nhà, xem chừng rất nhanh sẽ có người chuyển vào ở.

Tướng Phẩm Nhất cũng không phải là kẻ bài ngoại, chỉ là chỗ của bọn họ thật sự không thích hợp người ngoài đến ở. Cô sợ người đó sẽ gặp phải điều gì bất trắc.

Xe buýt từ từ chạy đến trong sương mù. Tướng Phẩm Nhất thở phào một cái, không suy nghĩ miên man nữa một mình cất bước lên xe, ngồi tựa vào cửa sổ chớp mắt.

Xe chạy chừng mười phút, dừng lại ngoài khu cư xá cô ở. Nơi này rất gần biển, gió biển thổi vào người hơi lạnh, cô bước xuống xe kéo kín áo khoác giẫm lên lá rơi đầy trên đất đi vào trong khu.

Tuy trong thành phố sương mù rất dày, nhưng nơi này lại phẳng phất như cội Niết Bàn, không thấy một làn hơi mù. Trên đường về nhà cô gặp vài người quen. Hai bên cũng không chào hỏi lẫn nhau, gặp chỉ lạnh lùng giống như không phải hàng xóm, chỉ là người xa lạ.

Chỗ ở của Tướng Phẩm Nhất tên là Hòe Viên. Số lượng cư ngụ trong Hòe Viên không nhiều lắm chỉ có năm sáu nhà, mọi người gần như đều biết nhau.

Sở dĩ gọi là Hòe Viên là vì trong khu có một cây hòe già trăm năm, nó là biểu tượng nơi đây, nhìn từng thế hệ người nơi này lớn lên. Theo thời gian tất cả mọi người đã quên mất tên ban đầu của nơi này, chỉ gọi nó là Hòe Viên.

Thành phố Bình Giang là một quần đảo, nhà ngắm cảnh ven biển được bán rất đắt. Chỉ là những hộ gia đình trong Hòe Viên làm sao cũng không chịu di dời. Thương nhân khai thác chỉ có thể khai phá những vùng khác cách Hòe Viên một khoảng. Cho nên qua khỏi đoạn này là khu vực hoàng kim.

Thời gian Hòe Viên xây dựng đã rất lâu, nhưng bên trong từng tu sửa qua một lần, cho nên nhà cửa có vẻ như cũng không quá cũ kỹ, mang hình dáng lầu dương (1) gạch xanh rất thịnh hành thời kỳ dân quốc.

(1) Lầu dương: nhà xây kiểu tây dương.

Tướng Phẩm Nhất đi đến cửa nhà mình, đang định mở cửa đi vào đã nhìn thấy chiếc xe vận tải ngừng tại căn nhà trống đối diện xéo. Cửa thùng xe mở ra, bên trong đầy những thùng giấy đựng đồ và một số đồ gia dụng có vẻ như giá trị không rẻ.

Tướng Phẩm Nhất hơi lo lắng muốn đi xem thử, nhưng tính cách quái gở của cô lại khiến cô bỏ qua ý nghĩ này. Cô nghĩ người đến có số, cho dù có đi khuyên bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua việc dọn đến đây. Cô cần gì phải phí lời chọc cho người ta ghét chứ? Nèn về nhà thôi.

Người công ty chuyển nhà khiêng đồ xuống xe vận tải từng chuyển từng chuyển, theo như yêu cầu đưa vào tầng một. Chỉ huy dọn nhà là người đàn ông trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi, áo T-shirt và quần dài thể thao, vẻ mặt hơi lo lắng.

Tưởng Phẩm Nhất nép người quan sát đối phương từ lâu một, cười khẩy một tiếng hơi có chút khinh thường thì thầm: “Miệng còn hôi sữa.”

Thật ra cô cũng không có gì bất mãn với hộ gia đình mới cả, mà là cô cảm thấy người này không biết phân biệt, quá phô trương. Ngay từ lúc trước khi bọn họ dọn đến, cô đã thông qua người quen của công ty môi giới nói với đối phương nơi này không thích hợp cho người ngoài ở. Nhưng đối phương lại khẳng khái muốn chuyển đến, tính cổ chấp không nhận lòng tốt của người khác khiến Tưởng Phẩm Nhất có ấn tượng không tốt với họ. Cho nên trong lúc nói câu này liền thêm một phần khinh thường.

Có điều, cuối cùng muốn ở đâu là việc của người ta, cho dù cô có sốt ruột cũng không thể bắt buộc người khác làm chuyện họ không muốn. Nhìn người ta dọn nhà như vậy, trong lòng cô cũng không thoải mái, đành phải đóng cửa sổ lại bắt buộc mình đi ngủ.

Lúc Tưởng Phẩm Nhất ngủ, nhà đối diện cũng đã dọn xong. Chàng trai trẻ tuổi lúc này bị cô khinh thường đứng tựa vào cửa nhà đối một hồi, một chiếc xe Mercedes màu đen quen thuộc dừng ở bên ngoài.

Người đàn ông xuống xe chính là người vội vàng đi qua mà cô nhìn thấy ở đoàn kịch nói.

Chàng trai trẻ tuổi mỉm cười chào đón người đó, mở miệng nói: “Giáo sư Phó, thế nào, hài lòng với căn nhà này chứ?”

Phó Dục Thư ngửa đầu nhìn căn nhà vô cùng cổ xưa này, cười ôn hòa gật đầu nói: “Rất tốt, cực cho cậu rồi.”

Người thanh niên gãi gãi đầu nói: “Thầy hài lòng là được rồi, tuy học sinh là người địa phương nhưng chuyện tìm nhà cũng không chuyên nghiệp lắm. Chỗ này em tìm lâu lắm mới được, chuyện từng xảy ra tại đây chắc chắn sẽ mang đến rất nhiều linh cảm cho việc sáng tác của thầy.”

Phó Dục Thư hơi gật đầu không nói tiếng nào. Anh không nói nhiều, đeo cặp công văn đi vào nhà. Người thanh niên thấy thầy đi vào cũng không kì kèo cùng vào theo. Có điều là ánh mắt cậu ta nhìn theo bóng lưng thầy giáo có sự lo lắng nói không nên lời, vẻ mặt đánh giá căn nhà này cũng có chút sợ hãi.

Vì vậy khi Tưởng Phẩm Nhất ngủ dậy đi ra cửa vứt rác, nhìn thấy trước cửa nhà đối diện cũng không phải là cậu thanh niên xốc nổi lúc trước nữa.

Có một người ngồi tại cửa căn nhà mới chuyển đến. Anh ngồi trên băng ghế nhỏ chắc là gia đình cũ để lại, rất cũ kỹ, nhưng anh ngồi rất vững.

Anh có diện mạo anh tuấn. Dưới mày đen là đôi mắt hai mí thon dài rất đẹp cùng với hàng lông mi dày cong vút. Dưới sống mũi cao thẳng tắp ẩn hiện vài sợi râu rất khó nhìn thấy. Bên khóe môi mỏng của anh có điều thuốc sắp hút xong. Tay áo sơ mi trắng muốt được xắn lên một chút. Như cảm thấy được ánh nhìn chăm chú của người khác anh ngược mắt nhìn sang, trên tay đang sửa một chiếc đèn cũ bụi bặm.

Tưởng Phẩm Nhất hơi mâu thuẫn rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào lồng ngực anh. Trên miệng túi áo sơ mi là một cây bút máy, có lẽ là do mặc áo sơ mi làm việc nên áo có vẻ hơi nhăn. Nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng đến vẻ tao nhã cao quý khiêm tốn trên người anh.

Phó Dục Thư dự điều thuốc đặt linh kiện đèn bàn trong tay xuống, cầm lấy khăn tay trên chiếc bàn nhỏ lau đi vết bẩn. Dáng vóc cao lớn đứng tại cửa nhà mình nói với Tưởng Phẩm Nhất: “Chào cô, lần đầu gặp mặt. Tôi là hộ mới chuyển đến, tôi tên Phó Dục Thư.”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác nhìn khuôn mặt người nọ không màng danh lợi yên tĩnh như trăng non. Người đàn ông trung niên chắc đã hơn ba mươi, khe nhếch mép đứng bên ngoài căn lầu cổ xưa. Gương mặt yên tĩnh, khí độ bất phàm tương ứng với căn nhà phía sau như một bức tranh.

Anh có vẻ cũng không đáng ghét, có điều là chụp đèn bên chân anh khiến cô cảm thấy hơi chói mắt. Nếu như cô nhớ không lầm, chụp đèn kia chắc là đã được người chủ cũ còn trẻ cất vào tầng hầm khóa kín.

Lúc nhỏ ba đã nói với cô Hòe Viên có rất nhiều nơi không thể đến chơi, nhất là tầng hầm của căn nhà chú đối diện. Trong lòng trẻ con đều có sự nổi loạn, người lớn càng không cho đi cô lại càng muốn đi. Cô từng thừa dịp ông chú nhà đó không có ở nhà nhìn lên qua tầng hầm nhà ông. Chụp đèn kia đặt tại chỗ khe cửa đối diện, được một tấm vải rách phủ lên, dơ dáy cũ kỹ.

Đó là món duy nhất cô kịp nhìn thấy, bây giờ bị hộ mới này lấy ra sửa. Cô không biết hình dung tâm trạng mình giờ phút này thế nào, chỉ cảm thấy người này rất to gan, chắc là nhất thời sẽ không dọn đi.

2. Chương 2

Thấy Tưởng Phẩm Nhất chỉ nhìn anh nhưng không nói lời nào, Phó Dục Thư cũng không miễn cưỡng. Anh hơi gật đầu với cô rồi cầm chiếc đèn nhỏ muốn đi vào nhà.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh có vẻ như là đã sửa đèn xong chuẩn bị muốn dùng nó, nên vội vàng mở miệng nói: “Đợi đã.”

Phó Dục Thư dừng bước quay đầu lại nhìn cô. Mắt anh lướt qua toàn thân cô, nhưng thời gian dừng trên người cô lại rất ít. Ánh mắt cũng lạnh nhạt.

“Tốt nhất là anh đừng dùng chiếc đèn kia.” Tưởng Phẩm Nhất trầm ngâm rất lâu, cuối cùng vẫn nói ra lời giữ trong lòng, vẻ mặt rất khó coi.

Phó Dục Thư cúi đầu nhìn chiếc đèn trong tay mình. Chiếc đèn vô cùng cũ kỹ, là loại dùng đèn cây, kiểu dáng rất cổ xưa. Anh hơi suy tư một chút, lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì lại nói một câu hồ hững: “Cám ơn đã khuyên, tạm biệt.” Nói xong anh quay người đi vào nhà.

“Ôi!” Tưởng Phẩm Nhất hơi lo lắng đi lên phía trước một bước. Sau khi tiến lên lại dừng lại, nắm chặt quả đấm mâu thuẫn hồi lâu, rồi vẫn quay người trở về nhà mình.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên xách vali đi vào nhà cô. Tưởng Phẩm Nhất đứng giữa thang lầu cúi đầu nhìn xuống, khẽ kêu: “Ba, ba về rồi ạ.”

Tưởng Thặng ngẩng đầu nhìn cô một cái, thuận miệng nói: “Ừ, hôm nay không đi làm sao?”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Không ạ. Thời tiết không tốt nên cho nghỉ học rồi.”

Tưởng Thặng chỉ gật đầu, cũng không nói gì, xách vali đi vào căn phòng cuối tầng trệt, tiếng khóa cửa theo đó vang lên. Tưởng Phẩm Nhất đứng giữa thang lầu ngơ ngác nhìn nơi đó, trong lòng có chút mâu thuẫn khó tả.

Trở về phòng ngủ của mình, Tưởng Phẩm Nhất đột nhiên nghĩ đến người mới vừa chuyển đến căn nhà đối diện kia. Anh nói anh tên Phó Dục Thư, cái tên này cảm giác nghe rất quen. Trong lòng cô hoài nghi, nên mở máy tính ra lên Baidu tìm tòi thử xem, kết quả đúng là tìm ra thật.

Trước đó vài ngày đã nghe Phương Dập Đồng - đoàn trưởng đoàn kịch nói muốn diễn tác phẩm Thôi Miên của một đại tác giả. Vì vậy Tưởng Phẩm Nhất không thể tránh khỏi có một chút hiểu biết về quyển sách này. Hóa ra tác giả quyển sách này chính là Phó Dục Thư, trách sao cô cảm thấy quen tai, hôm nay còn vừa gặp anh nữa.

Tưởng Phẩm Nhất im lặng nhìn một lượt hết tất cả tư liệu của Phó Dục Thư, lại mở Google tiếp tục đào bới. Qua nửa tiếng sau cô mới ngẩng đầu lên khỏi máy tính.

“Thì ra là tác giả viết truyện trinh thám.” Cô giơ tay lên sờ sờ cằm, lẩm bầm bầm: “Người thủ đô chuyển đến ở cái nơi Bình Giang hoang vu hẻo lánh này làm gì? Lẽ nào đã biết gì đó sao?”

Nghĩ đến điều này, cô không khỏi nhớ lại cậu thanh niên hôm nay chỉ huy dọn nhà giúp anh. Quan hệ của cậu trai đó và anh nhất định là khá thân. Bách khoa đã nói anh còn là một giáo sư ngành vật lý, nhận được giải thưởng vật lý Yuri (1) được gọi là xa xỉ nhất thế giới. Cậu thanh niên kia là học sinh của anh sao?

(1) Giải thưởng vật lý đặc biệt do tị phú người Nga Yuri Miler trao tặng.

Tướng Phẩm Nhất xem đồng hồ, chậm rãi đóng laptop lại, chuẩn bị đi nấu cơm. Chuyện Phó Dục Thư nhất thời không vội, bây giờ còn chưa thật sự xảy ra chuyện gì. Có lẽ chờ đến khi xảy ra thật sự, anh có vẻ như gan dạ nhưng cũng sẽ tự giác rời đi thôi.

Suy tưởng quả thật tốt đẹp, điểm xuất phát của Tướng Phẩm Nhất cũng vô cùng lương thiện nhưng thực tế phát triển lại không theo ý người ta.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tướng Phẩm Nhất chuẩn bị đi làm, phát hiện cửa bên căn nhà đối diện mở ra, trước cửa bày đầy đồ hỗn tạp, có lẽ là được quét dọn ra ngoài chờ vứt đi. Có điều là người muốn vứt đồ lại không ở đây.

Tướng Phẩm Nhất đã sớm có dự liệu, trong lòng không khỏi dâng lên một chút lo lắng, lẽ nào đã xảy ra chuyện sao?

Bước chân cô không tự chủ đi về phía bên kia. Lúc đi đến cửa cũng không phát hiện bên trong có động tĩnh gì. Cô giơ tay lên gõ vào cánh cửa đang mở, tiếng gõ cửa ùng ùng cũng không nhỏ song không ai đáp lại.

Tướng Phẩm Nhất không khỏi sốt ruột, dù sao đó cũng là một người đang sống, ngày hôm qua còn tốt hôm nay đã xảy ra chuyện. Bất kể là đối với người đó hay đối với Hòe Viên cũng không tốt. Cô không nghĩ nhiều liền bước vào nhà, đứng ở thang lầu nhanh chóng nhìn lướt qua tầng trệt. Sau khi không phát hiện người hoặc thi thể thì dự định đi lên lầu xem thử. Nhưng lúc cô quay người, lại phát hiện cánh cửa đi thông vào tầng hầm đang mở ra ở góc rẽ thang lầu.

Trong lòng có dự cảm xấu, Tướng Phẩm Nhất đi men theo thang lầu cũ kỹ. Hai bên lối đi vốn rất dơ bẩn nhưng bây giờ đã sạch sẽ, có lẽ đã được Phó Dục Thư quét dọn qua.

Nếu anh đã đến đây thì khẳng định đã xem hết tất cả đồ trong hầm rồi. Tuy Tướng Phẩm Nhất không biết nơi này có gì, nhưng ngay cả người cha chưa bao giờ biết sợ thứ gì của cô cũng nhấn mạnh nơi này không thể đến, nói vậy dưới đó cũng sẽ chẳng có gì tốt đẹp.

Trong lòng Tướng Phẩm Nhất suy nghĩ khá nhiều, bao gồm mấy năm nay người từ bên ngoài đến Hòe Viên xảy ra chuyện không may. Và người bên trong Hòe Viên sau khi rời khỏi đây cũng gặp chuyện không may bên ngoài. Mỗi một sự việc đều khiến lòng cô vẫn còn sợ hãi. Đôi chân bước đi cũng không quá cẩn thận, vừa không chú ý đã giẫm lên bậc thang gỗ bị mục, cô bất ngờ ngã vào trong tầng hầm tối như mực.

“A!”

Tướng Phẩm Nhất không nhận được hét lên một tiếng. Theo cơ thể cô rơi xuống, một tia sáng chợt lóe lên trước mặt cô. Chỉ trong một thoáng chớp mắt, cô đã được ôm vào trong một lồng ngực vững vàng ấm áp rắn chắc. Ngoại trừ mắt cá chân hơi trẹo, cũng không tổn hao gì.

“Thang lầu lâu năm không tu sửa, ánh sáng trong nhà cũng không tốt. Tuy là ban ngày, nhưng không cầm đèn đến thì sẽ rất dễ bị ngã.” Phó Dục Thư buông cô ra cầm một chiếc đèn, để cô rời khỏi ngực anh tự mình đứng vững lại bình tĩnh dặn dò như lẽ đương nhiên.

Tướng Phẩm Nhất hơi ngượng ngùng nhích ra khỏi anh, nói trong ánh đèn leo lét nơi tay anh: “Anh chạy xuống đây làm gì? Tại sao không mở đèn?”

Phó Dục Thư nhìn cô một cái kỳ lạ, một lát sau mới trả lời: “Tôi thu dọn đồ đạc, đường dây điện ở tầng hầm hỏng rồi không bật đèn được. Tôi cũng không mang đèn bàn đến cho nên dùng cái này.”

Tướng Phẩm Nhất liếc mắt nhìn thoáng qua, chính là cây đèn hôm qua anh sửa ở cửa.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt hơi suy tư của anh. Khuôn mặt quý phái nho nhã, khí chất bình tĩnh thoát tục, anh yên ổn đứng tại nơi giao nhau của bóng tối và ánh sáng mờ nhạt, sự trầm mặc của anh tạo nên sức hút vô cùng to lớn.

“Tốt nhất anh đừng nên xuống chỗ này.” Tướng Phẩm Nhất dời ánh mắt, nhắc nhở anh: “Anh là người mới đến, nơi này có rất nhiều việc anh cũng không biết. Rất nhiều nơi trong Hòe Viên không thể đến, đừng nên nhiệt tình chào hỏi hàng xóm giống như ngày hôm qua. Bởi vì không phải mỗi người ở đây đều thích lịch sự như anh vậy.” Nói đến đây, cô nhìn về phía anh vẻ mặt phức tạp: “Bất cứ lúc nào cũng đừng xem người ở đây giống như những người anh đã từng gặp, đừng thương hại bất cứ ai ở đây.”

Phó Dục Thư hơi chăm chú, trong đôi mắt như rải đầy ánh sao, anh nói rất khách sáo: “Tôi biết rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

Tướng Phẩm Nhất nghe anh nói như vậy không khỏi sửng sốt, nhanh chóng phủ nhận: “Tôi không quan tâm anh, đây chỉ là cảnh cáo. Tôi chỉ không hy vọng anh phá hư quy tắc của nơi này.” Dứt lời, cô quay người muốn đi lên lầu, đi vài bước lại lo lắng sẽ té ngã lần nữa. Điều này không thể so sánh được với việc mất mặt xin anh giúp đỡ, cho nên cô kiên trì quay đầu lại nói, “Thang lầu quá tối, phiền anh đưa tôi lên.”

Phó Dục Thư gật đầu, đi lên trước soi sáng cho cô, cũng không buồn để ý cô đang suy tư vấn đề mất hay không mất thể diện.

Tướng Phẩm Nhất đi theo phía sau anh nghĩ cũng đành thôi. Chuyện cô có thể làm thì cũng đã làm, kết quả cuối cùng như thế nào đều phải xem vận mệnh của anh rồi. Thật ra thì cô cũng không rõ là Hòe Viên cuối cùng cất giấu bí mật gì. Nhưng cô đã sinh sống ở đây hai mươi mấy năm, thấy nhiều người rời khỏi đây đã chết một cách khó hiểu, lại thấy quá nhiều người không thuộc về nơi này sau khi đến đây lại chết oan chết ức. Cô thật sự không cách nào khoan tay đứng nhìn với anh. Đây không phải là thánh mẫu, chỉ là một chút lương tâm và lòng nhân đạo thôi.

Rời khỏi nhà Phó Dục Thư, Tướng Phẩm Nhất thoải mái đi đến lớp dạy múa cho bọn trẻ. Khi về nhà lại xui xẻo mắc phải cơn mưa to trút xuống. Có câu nói một trận mưa thu một đợt rét, trời mưa càng nhiều thời tiết thành phố Bình Giang lại càng lạnh, mà Hòe Viên lại ở ven biển, lúc cô đội mưa về nhà đã gần như chết cứng.

Tia chớp chiếu sáng cả bầu trời đêm, sấm sét to lớn đánh xuống từ trên trời, hạt mưa to như hạt đậu không ngừng rớt trên mặt đất giống như là có thâm thù đại hận gì với mặt đất vậy. Tướng Phẩm Nhất giờ ô với góc độ không thoải mái lắm để mở cửa, cửa còn chưa mở ra, hòa với tiếng mưa là tiếng bước chân càng ngày càng gần. Cô cảnh giác quay đầu lại nhìn, thấy Phó Dục Thư giờ ô bất đắc dĩ đứng cách phía sau cô không xa.

“Mái nhà không có cột thu lôi, mạch điện trong nhà xảy ra vấn đề, tôi đến nhà kế bên mượn nến nhưng không ai mở cửa. Cho nên chỉ có thể đến làm phiền cô.” Ông tay áo sơ mi màu trắng trên người anh cũng nhanh chóng bị nước mưa thấm ướt đầm, vẽ nên đường nét cơ bắp mê người bên dưới. Lúc anh mặc áo rộng trông có vẻ rất gầy, nhưng dưới lớp quần áo có vẻ như ngược lại. Không thể nghĩ ngờ anh chính là tác phẩm được thượng đế thiên vị.

Tướng Phẩm Nhất nghiêng đầu nhìn nhìn cửa sổ phòng ngủ lầu một, thấy không sáng đèn, nghĩ rằng chắc là cha vẫn chưa về, liền quay lại nói với Phó Dục Thư: “Vào đi.” Dứt lời, cô mở cửa xếp ô lại đi vào trong.

Phó Dục Thư đi theo Tướng Phẩm Nhất vào nhà, thấy giày để lại dấu chân nước trên sàn nhà, anh lui về phía sau một bước giống như rất có lỗi với việc này. Tướng Phẩm Nhất nhìn thấy hành động của anh, nói không sao cả: “Không cần để ý, ở đây đợi một chút tôi đi lấy nến cho anh.”

Phó Dục Thư gật gù đầu, nói “cảm ơn” với cô. Nhưng cô lại liếc xéo anh nói: “Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không phải muốn giúp anh chỉ là không hi vọng anh lại chạy đi quấy rầy người khác buổi tối nay. Dù sao anh đã đến chỗ tôi rồi.” Dứt lời, cô bước đi thẳng không quay đầu lại.

Phó Dục Thư đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô bị mưa xối hơi có chút thảm hại, trên gương mặt không lộ vẻ gì lại chậm rãi nhoen lên một nụ cười nhỏ bé.

Tướng Phẩm Nhất nhanh chóng lấy nến ra, cây nến màu trắng được cẩn thận bao lại bằng vải không thấm nước. Cô đưa cho anh nói: “Đi nhanh đi, một chút ba tôi sẽ trở về nhìn thấy anh ở đây sẽ tức giận.”

Phó Dục Thư cũng phát hiện người nơi này không thích gặp gỡ người ngoài. Tướng Phẩm Nhất cũng từng nhắc nhở anh điều này. Nên anh cũng không nhiều lời, nói cảm ơn lần nữa rồi quay người chuẩn bị rời đi. Nào ngờ khi anh đi đến cửa thì ngược mắt thấy đèn cả căn nhà mình lóe sáng.

Những ngọn đèn vốn bị hỏng chợt lóe sáng theo cơn mưa càng to thêm. Cả tòa nhà đều vô cùng quái lạ, ánh đèn nhấp nháy dường như có một bóng người màu đen cực nhanh lướt qua cửa sổ lầu hai.

“Có người.”

Phó Dục Thư nói hai chữ ngắn gọn liền cầm lấy ô chạy về. Tưởng Phẩm Nhất chết đứng tại chỗ nhìn anh vọt vào căn nhà nguy hiểm kia, tâm trạng phức tạp không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

3. Chương 3

Phó Dục Thư trở về nhà mình cũng không vội vào. Giống như trời mưa có lớn hơn nữa cũng không tạo nên bất cứ ảnh hưởng gì đến anh. Anh không hề hoang mang ngồi xuống kiểm tra tấm thảm mới anh vừa trải ra buổi trưa. Trên mặt thảm không có dấu chân, vị trí có vẻ như cũng chưa từng xê dịch, nhưng sau khi anh nhìn thấy tấm thảm thì ánh mắt hơi thay đổi.

Anh đưa tay nhắc tấm thảm ở góc cửa ném qua một bên, dùng điện thoại di động soi vào góc cửa cẩn thận tìm kiếm, phát hiện một sợi thảm màu đen như sợi tóc bị đứt nằm nơi đó. Sợi thảm kia được làm từ chất liệu đặc thù, tuy rất nhỏ nhưng dai, nếu không phải người khác vì vội vàng mà ra sức quá lớn để kéo tấm thảm thì sợi thảm kia sẽ không đứt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếng Tưởng Phẩm Nhất vang lên từ phía sau, Phó Dục Thư kinh ngạc nhìn sang, rõ ràng cho thấy anh vô cùng ngạc nhiên vì cô đến đây.

Tưởng Phẩm Nhất hơi mất tự nhiên giải thích: “Không phải anh nói điện trong nhà bị hỏng à, mới vừa rồi ánh sáng lóe lên không phải là điện hay sao? Tuy trời đổ mưa, nhưng hỏa hoạn cũng không thể không đề phòng. Lỡ như gặp phải chuyện không may thì tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm. Cho nên tôi...”

“Cô nghĩ rất chu đáo”. Phó Dục Thư ngắt lời giải thích của cô, nhét sợi thảm trong tay vào túi, nói thẳng, “Tôi đi xem cầu dao.”

Tưởng Phẩm Nhất ước gì anh chưa nghe lời giải thích của cô, gật đầu liên tục nói: “Cần tôi đi xem với anh không? Ba tôi thường không ở nhà, điện trong nhà xảy ra vấn đề đều tự tôi sửa chữa, cũng có đôi chút hiểu biết.”

Phó Dục Thư không tỏ ý kiến, bật chế độ đèn pin trong điện thoại di động, giơ di động đi vào tầng trệt. Tưởng Phẩm Nhất vội theo sát phía sau anh. Hai người gần như là chân trước chân sau, cho nên lúc anh dừng lại cô suýt va vào lưng anh.

Tưởng Phẩm Nhất lúng túng nói: “Xin lỗi.”

Phó Dục Thư không quay đầu lại, giơ điện thoại mở hộp điện ra thản nhiên “ừ” một tiếng.

Cô xin lỗi anh, anh cũng không nói không sao chỉ ừ chấp nhận lời xin lỗi của cô. So sánh với lời nói không sao khiến lòng cô có phần áy náy thì lời nói “ừ” của anh tốt hơn nhiều. Điều này khiến Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy anh rất biết cư xử.

Phó Dục Thư giơ điện thoại di động cẩn thận xem xét cầu dao. Về mặt vốn bình tĩnh lại đột ngột cau mày. Ánh đèn chiếu từ cầu dao sang bên cạnh hộp điện. Tưởng Phẩm Nhất nhìn theo, nơi đó có một đóa hoa vẽ bằng bút đen nhìn không ra là loài hoa gì, thật kỳ lạ.

“Đây là hoa gì?” Cô tò mò hỏi.

Phó Dục Thư nói: “Hoa Lobelia.”

“Ồ, đại diện cho điều gì? Đã có từ lúc đầu rồi sao?”

“Không phải”. Phó Dục Thư quay lại nhìn cô một cái, khuôn mặt ẩn sau ánh sáng mờ tối không rõ, “Lúc tôi đến đây sửa điện chưa từng nhìn thấy”. Hơi ngừng lại, anh trả lời cô một vấn đề khác, “Hoa Lobelia đại diện cho điềm xấu.”

Mặt Tưởng Phẩm Nhất liền biến sắc, bước chân bắt giắc lùi lại. Trong đầu cô hiện lên cái chết trước đây của những người bên ngoài sau khi vào Hồ Viên, cô nhìn Phó Dục Thư muốn nói lại thôi. Không biết có nên đưa ra lời khuyên mà sẽ chẳng ai tin hay không.

Phó Dục Thư không có phản ứng đặc biệt gì, hí hoáy tại cầu dao vài cái thì đèn trong nhà đã sáng lên. Anh thu hồi điện thoại di động, cất giọng rõ ràng mà lạnh nhạt như một chiếc máy: “Khi này cho rằng vì sét đánh nên điện mới xảy ra vấn đề, cho nên định mượn nến đến sửa. Góc sáng của điện thoại di động không thích hợp, một mình tôi đứng sửa không thuận tiện lắm. Bây giờ xem ra không phải là như vậy rồi.”

“Không phải bởi vì sét đánh ư?” Tưởng Phẩm Nhất lặp lại câu hỏi một lần, đi theo Phó Dục Thư lên lầu. Ông trời như phối hợp lời nói của cô khi cô nói xong đã lóe lên một tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm vang lên dọc suốt cả mình.

Phó Dục Thư quay đầu nhìn cô tế nhị. Cô thấy vẻ mặt anh, quay đầu nói sang chuyện khác: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Phó Dục Thư thu hồi ánh mắt đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Là có người cố ý phá hư cầu dao, tôi đi xem trước đã. Còn chưa biết xưng hô với cô thế nào. Đợi tôi xuống rồi đưa cô về.”

Cái chữ “cô” này vô cùng khách sáo, Tưởng Phẩm Nhất nhìn vào bóng lưng anh nói: “Tôi tên Tưởng Phẩm Nhất, tôi đi lên cùng với anh.”

Phó Dục Thư suy nghĩ một chút, có thể cô bé này sợ ở dưới đây một mình nên anh cũng không từ chối, để cô đi theo lên lầu.

Hai người vừa lên lầu thì phát hiện nơi này đã hoàn toàn thay đổi. Đồ đạc vốn sắp xếp chỉnh tề lại bừa bộn rối ren, ra giường cũng bị vứt trên mặt đất. Chiếc đèn trên bàn làm việc cũng rơi xuống nằm chổng chơ trên đất vỡ hết một nửa, ánh sáng trong phòng tối đi rất nhiều.

Phó Dục Thư bước nhanh một vòng lầu hai, không phát hiện bóng người nào. Khi trở về nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất đang khom người muốn nhặt đèn lên, anh lập tức ngăn lại: “Đừng đụng vào nó.”

Tưởng Phẩm Nhất ngược mắt nhìn về phía anh: “Tại sao?”

Phó Dục Thư rút ra chiếc khăn tay trong túi quần đi đến nhặt mảnh đèn vỡ gói lại, giải thích: “Đây là bóng đèn 100w lúc trước tôi mới tìm người thay. Lúc chiếu sáng nhiệt độ mặt ngoài có thể đạt đến hai trăm mười tám độ, cô trực tiếp nhặt nó lên rất có thể sẽ bị bỏng.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu, định nói gì nữa thì phát hiện Phó Dục Thư đang nghiên cứu mấy dấu chân bên học tủ.

Rõ ràng là có người đến quấy rối, tuy người đó rất cẩn thận nhưng vẫn để lại dấu vết nơi thăm lâu một và góc tối lâu hai. Dấu chân đọng nước kia tuy lộn xộn nhưng vẫn có thể thấy rõ được đường nét.

Phó Dục Thư thuận tay mở ngăn kéo học tủ lấy thước đo từ bên trong ra, ngồi xuống đo đạc chiều dài dấu chân.

Tưởng Phẩm Nhất ngồi phía sau anh nhìn một hồi, hỏi: “Đo đạc cái này có ích sao? Lúc trước xem chương trình pháp luật cũng thường thấy cảnh sát đo đạc cái này.”

Phó Dục Thư cũng không ngần ngại đầu lên nói: “Bọn họ dùng làm gì thì tôi không biết, nhưng tôi dùng nó để phán đoán chiều cao.”

“Chiều cao? Chiều dài dấu chân có thể cho thấy chiều cao thân người?”

“Chiều cao thân người tương đương với chiều dài dấu chân nhân với 6876”. Anh đứng lên thu hồi thước đo, “Chiều cao người này có lẽ là 1m79, cô biết gần đây có ai cao xấp xỉ vậy không?” Anh thuận miệng bổ sung thêm, “Là đàn ông.”

Tưởng Phẩm Nhất cẩn thận suy nghĩ một lát rồi nói: “Đàn ông ở đây đều cao giống như vậy.”

Phó Dục Thư cũng không nói gì chỉ hơi mỉm cười làm tư thế “mời”: “Tôi đưa cô về nhà, thời gian không...”. Lời của anh còn chưa nói hết thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Đèn vốn đang sáng lại tắt ngúm lần nữa khiến mắt hai người đều không thích ứng được với bóng tối đột ngột.

“Xin lỗi”. Trong bóng tối, Phó Dục Thư nói hơi áy náy, “Bên dưới vừa xảy ra vấn đề.” Nói xong, đèn điện thoạt di động sáng lên. Tưởng Phẩm Nhất bị chói nên nheo mắt lại, anh lập tức dời ánh sáng ra phía sau cô. Cô mở mắt ra, trong thoáng chốc đường như thấy có gì đó lướt qua người mình, sợ đến mức hét lên một tiếng chạy về phía Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư bị động hướng thụ cảnh cô nhào vào lòng mình, nghiêng tay soi xung quanh xem thử. Sau khi xác định khách không mời mà đến đã biến mất, anh vỗ vỗ lưng Tưởng Phẩm Nhất bình tĩnh nói: “Không việc gì nữa rồi, người cũng đã đi, dựa theo tốc độ trên dưới lầu này thì không thể nào là một người giờ trò. Người ở bên dưới yểm trợ cho người bên trên, bây giờ hai người đều đi cả rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất chết dí trong ngực anh nói: “Sao anh biết đi thật rồi? Bọn họ hai người chúng ta cũng hai người, tôi hoàn toàn không có sức chiến đấu khẳng định chúng ta không đánh lại bọn họ. Nếu bọn họ đến quá rối, mục đích sẽ không đơn giản như vậy, lẽ nào chỉ vì dọa anh thôi sao?”

Phó Dục Thư không nói với cô đây không phải là hù dọa mà là cảnh cáo, anh chỉ nói: “Ai nói chúng ta chỉ có hai người.”

Tưởng Phẩm Nhất khó hiểu nhích ra khỏi người anh, cầm tay anh để ánh sáng điện thoạt di động chiếu giữa bọn họ, khẽ hỏi: “Lẽ nào còn có người thứ ba ở đây?”

Phó Dục Thư quay đầu vào bóng tối, hơi cất cao giọng kêu lên: “Tiểu Hùng, đi ra ngoài.”

Theo lời anh thốt ra, trong góc lóe lên một đôi mắt sáng trong veo, rõ ràng không phải là con người.

Trong tình hình này, hai người cũng không nhận thấy tư thế của họ có gì không ổn. Cho đến khi con mèo đen tên là Tiểu Hùng đi đến nằm xuống trước mặt hai người, bọn họ mới nhận ra hành động của mình không thích hợp lắm.

Tưởng Phẩm Nhất lui về sau một bước nói rộng khoảng cách với anh, chuyển sự chú ý đến con mèo: “Anh nuôi à?”

Phó Dục Thư giơ tay lên xem đồng hồ, bên ngoài mưa dần ngớt nhắc anh rằng đã muộn. Anh không trả lời cô ngược lại nói: “Trời mưa đã lâu, cũng hơn chín giờ rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất rất thông minh, thoáng cái đã hiểu được ý trong lời nói của anh, vội vàng chào tạm biệt: “Sáng sớm mai tôi còn phải đi làm không quấy rầy anh nữa, đi trước đây.”

“Tạm biệt Tưởng tiểu thư”. Phó Dục Thư ra về muốn tiễn cô.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Đèn lại hư rồi, buổi tối anh làm thế nào? Chỗ này không an toàn, anh còn muốn ở nữa sao?”

Phó Dục Thư nghiêng đầu dường như đang suy tư, một lát sau khẽ gật đầu với cô cũng không nói nguyên nhân.

Tưởng Phẩm Nhất hơi chần chờ, anh có vẻ là một người tốt nếu quả thật gặp phải chuyện không may ở đây thì thật là đáng tiếc.

Suy nghĩ mãi, Tưởng Phẩm Nhất cũng nghĩ ra một cách có thể nói chuyện với anh cho rõ ràng: “Trưa mai anh có thời gian rảnh không? Tôi muốn mời anh ăn bữa cơm, chuyện xảy ra như vậy anh còn muốn ở đây là vì muốn biết chuyện về nơi này sao? Tôi có thể nói cho anh biết.”

Phó Dục Thư cũng không hiểu kỳ về những điều cô muốn nói với anh. Cho dù cô không nói anh cũng có tài liệu có thể giải đáp được, nhưng anh vẫn đồng ý: “Có thể, cô hết giờ làm việc tôi đến đón cô”. Có người nói chuyện vẫn tốt và dễ hiểu hơn so với tài liệu.

Tưởng Phẩm Nhất gật đầu đồng ý, cùng đi xuống lầu với anh. Lúc sắp đi, cô dặn dò nhiều lần bảo anh kiểm tra kỹ xác định không có ai hãm khóa cửa ngủ. Cửa phòng ngủ cũng phải khóa kỹ, cửa sổ cũng phải đóng kín. Dáng vẻ giống như sợ anh xảy ra chuyện không may vậy.

Phó Dục Thư không ngại phiền nghe cô nói hết, kiên nhẫn nhìn cô trở lại nhà đối diện an toàn rồi mới quay người khóa cửa.

Qua cửa sổ lầu một nhà mình Tưởng Phẩm Nhất nhìn nhà anh sáng đèn lênlại lần nữa rồi tắt hết. Cô nghĩ chắc là anh giỏi sửa điện, không phải là giáo sư vật lý sao, chút chuyện cón con này chắc chắn không làm khó được anh.

“Con muốn nhìn đến khi nào?”

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên phía sau, cả người Tưởng Phẩm Nhất chấn động hơi sợ hãi quay đầu nhìn lại, nhẹ kêu lên: “Ba.”

“Trong mắt con còn có người cha này sao?” Tưởng Thặng lạnh lùng trừng cô nói: “Con có biết bây giờ mấy giờ rồi không? Chạy đến nhà người xa lạ cũng thôi đi, còn ở lại lâu như vậy, có phải đã quên ba đã nói với con cái gì rồi hay không?”

Tưởng Phẩm Nhất mím môi lắc đầu nói: “Con không quên, ba không cho con nói chuyện với người ngoài, một câu cũng không được nói.”

Tưởng Thặng hừ lạnh một tiếng: “Phiền con còn nhớ được.”

Tưởng Phẩm Nhất cúi đầu không nói. Tưởng Thặng nhìn cô hồi lâu, thấy cô sợ hãi như vậy, cuối cùng không nói nữa quay người bỏ đi. Tầng trệt vang lên tiếng khóa cửa.

Tưởng Phẩm Nhất từ từ ngẩng đầu nhìn phía cuối căn nhà trong bóng đêm, nơi đó đã trống trải không còn gì, ngoại trừ một dấu chân đọng nước.

Tưởng Phẩm Nhất bắt giắc đi đến ngòi xuống bên dấu chân nhìn kỹ càng, rất khó hiểu cảm thấy nó rất giống với dấu chân nhìn thấy trong nhà Phó Dục Thư.

Trong lòng hơi không chắc chắn, Tưởng Phẩm Nhất lấy điện thoại ra chụp lại tấm hình sau đó tìm giẻ lau nhà lau sạch dấu chân đi.

Sáng sớm hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng lá vẫn rơi đầy đất như cũ.Mùa thu khiến người ta có một cảm giác vạn vật điêu linh, khắp nơi đều tràn ngập tiêu điều.

Buổi trưa, Phó Dục Thư đứng hẹn lái xe đến đoàn kịch nói thành phố Bình Giang chờ đợi. Tưởng Phẩm Nhất tiễn xong nhóm học sinh múa, đã nhìn thấy anh bước khỏi chiếc xe Mercedes màu đen.

Quần dài màu đen, áo khoác màu nâu nhạt, mắt kính gọng vàng, ánh mắt sau mắt kính xa xăm lại mơ màng. Anh đi về phía cô, cất bước tao nhã như loài mèo đáng vẻ trầm tĩnh lạnh lùng. Kiểu anh tuấn cao gầy này khiến cô nhìn rất thích.

Phó Dục Thư đi đến trước mặt Tưởng Phẩm Nhất. Cô nhìn thẳng anh, ánh mắt dò xét không hề che giấu khiến anh hơi ngại ngừng dời mắt. Với góc độ rất tuyệt này, anh có thể thấy rõ môi cô. Môi cô đầy đặn rõ nét, kết hợp với ngũ quan xinh xắn của cô khiến người ta sinh ra mỹ cảm. Có điều là cô đẹp theo kiểu tâm kế thâm sâu, dù có mê người đi nữa cũng không khỏi khiến người ta chùn bước.

“Anh rất đúng giờ”. Tưởng Phẩm Nhất nói chuyện khá ôn hòa, hơi nhếch môi nói: “Tôi đi thay quần áo, nhanh chóng ra ngay.” Dứt lời, cô quay người đi vào trong đoàn kịch.

Phó Dục Thư trở vào trong xe đợi cô, trong lúc nhàn nhã buồn chán lại lấy điện thoại di động ra chơi.Tình cờ anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô mặc một bộ váy màu đen,mộtngọn giókhẽ lay làn váy cô, cô cất bước yên bình nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Không thể phủ nhận cô rất đẹp. Bạn có thể tưởng tượng thử, một dáng dấp ngây thơ nhưng không mất vẻ khêu gợi. Trên thực tế rất hiếm phụ nữ có thể đẹp như vậy, cô được coi là một trong số đó.

Trầm mặc lên xe, Phó Dục Thư hỏi cô muốn ăn gì, Tưởng Phẩm Nhất cũng không từ chối nói địa chỉ và tên nhà hàng sau đó yên tĩnh ngồi kế bên vị trí tài xế. Ngồi trong chiếc xe xa hoa thoải mái, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

May mà nơi đó khá gần chạy vài phút đã đến, hai người cùng xuống xe xuống vai đi vào nhà hàng, có thể nói là trai tài gái sắc.

Tướng Phẩm Nhất là người địa phương, nơi đây lại là nhà hàng gần đoàn kịch nói cô biết người ở đây là lẽ đương nhiên. Cô đã đặt chỗ từ sớm, đi theo quản lý nhà hàng vào phòng riêng đã đặt trước. Đối phương vô cùng ân cần, nhiệt tình giới thiệu món chủ đạo trong nhà hàng cho họ. Lúc đầu Tướng Phẩm Nhất còn thản nhiên lắng nghe, lúc sau lại hơi không nhận được.

“Bên ngoài có nhiều người đến, anh mau ra ngoài không cần phải để ý đến chúng tôi, món cũng đã gọi rồi.” Cô nói khéo.

Quản lý vội nói: “Không vội, không vội.” Tiếp theo lại tiếp tục khen ngợi, cũng cố ý nịnh bợ Phó Dục Thư.

Tướng Phẩm Nhất quan sát bộ dáng Phó Dục Thư, có lẽ là anh đã từng đi với người đoàn kịch đến đây ăn cơm nên đối phương có chút hiểu biết về anh. Kiểu biểu hiện vô cùng ân cần này khiến anh hơi có chút không vui.

Hôm nay anh là khách của cô, chỉ có cô mới có thể làm anh không vui hoặc phiền muộn. Cho nên Tướng Phẩm Nhất cất lời nói: “Nếu anh không vội vậy thì dứt khoát ngồi xuống đây ăn chung đi.”

Quản lý nghe vậy sửng sốt, ngay cả Phó Dục Thư cũng thoáng nhìn cô. Cô thản nhiên đối diện hai người, chỉ chốc lát quản lý đã hiểu được ý cô đành tạm biệt rồi đi.

Cầm bình trà lên Tướng Phẩm Nhất rũ mắt rót trà cho Phó Dục Thư thốt ra hai chữ nhẹ nhàng băng quơ: “Uống đi.”

4. Chương 4

Thật ra thì hai người cũng không đói, mà có ý ăn cơm với người khác cũng không phải là vì lấp đầy bụng.

Lúc giữa trưa, mặt đất hơi ẩm ướt vì cơn mưa đêm đã dần khô ráo. Bàn ăn trong phòng Tướng Phẩm Nhất đặt gần cửa sổ, từ bên bàn họ nhìn ra ngoài, vừa lúc có thể nhìn thấy cảnh đường phố không xe vắng vẻ.

Lúc Phó Dục Thư cúi đầu uống trà Tướng Phẩm Nhất đứng dậy kéo rèm cửa sổ che lại phân nửa, như vậy có thể che cô lại phía sau rèm cửa sổ, người khác chỉ có thể nhìn thấy Phó Dục Thư. Rõ ràng không có năng gắt, cô muốn làm vậy dường như là không hi vọng người khác nhìn thấy cô và anh cùng nhau dùng bữa.

Phó Dục Thư cũng không vạch trần ý đồ của cô. Cô gái trẻ tuổi có cơ thể vô cùng uyển chuyển, mang theo mùi hương và nét đẹp rực rỡ quanh quẩn trước mắt người khác. Trong thoáng chốc mùi trà đã thay đổi, chỗ trai đơn gái chiếc từ từ dâng lên một chút mờ ám.

Giọng nữ rành mạch bình thản phá vỡ phần mờ ám này, Tướng Phẩm Nhất uống chút trà rồi đi thẳng vào chủ đề: “Thời gian buổi trưa của tôi không nhiều lắm, có chút chuyện muốn nói cũng không vòng vo với Phó tiên sinh.”

Phó Dục Thư đặt chén trà xuống, khoanh tay trước ngực nhìn cô tỏ vẻ mình đang nghe.

Cánh môi Tướng Phẩm Nhất mấp máy, tiếng nói thủ thỉ êm tai: “Tuy tôi không biết mục đích anh đến Hòe Viên cuối cùng là gì, nhưng có thể nói tôi vẫn hi vọng anh có thể dọn đi. Anh là người thông minh, chắc hiểu được ý tôi.”

Đúng là Phó Dục Thư hiểu được ý cô cho nên anh cười nhạt một tiếng, cũng không nói là có được hay không, chỉ nói: “Cảm ơn Tướng tiểu thư quan tâm.”

Tướng Phẩm Nhất nhìn anh không bị cô lay chuyển, giọng điệu vòng vo: “Căn nhà anh ở bây giờ là của hai vợ chồng già không có con. Bọn họ qua đời nửa năm rồi, lúc chết không có bất cứ gì báo trước. Nếu như không phải họ hàng xa của họ đến chúc tết, còn không biết là có người chết nữa kia.”

Phó Dục Thư cảm thấy hứng thú hỏi: “Họ hàng xa của họ chính là người mang nhà thế chấp cho công ty môi giới hả?”

“Đúng, lúc đó đang tết, hai vợ chồng bác Lý nằm trên giường ngủ của mình cùng nhau qua đời, không có dấu hiệu bị giết. Cảnh sát nhận định là tự sát, nguyên nhân cái chết là uống thuốc ngủ quá liều.”

“Thuốc ngủ.” Phó Dục Thư lặp lại hai chữ kia lần nữa, đôi mắt sau cặp kính gọng vàng như có điều suy nghĩ. Ánh nắng bên cánh cửa sổ không khép lại phủ lên một lớp vàng nhạt trên đường nét cơ thể anh tuấn của anh, “Trong nhà có thuốc ngủ là do giấc ngủ người già không tốt sao?” Anh hỏi, ngẩng đầu nhìn Tưởng Phẩm Nhất, lông mi dài đến mức khiến cô hoài nghi anh đeo mắt kiếng có phải là không thoải mái hay không. Ngủ quan anh đầy khí khái trí thức khiến anh gơ tay nhắc chân đều tràn ngập tác phong học giả.

“Điều này tôi không biết.” Tưởng Phẩm Nhất nói, “Tuy tôi lớn lên ở Hòe Viên, nhưng từ nhỏ ba tôi đã không cho phép tôi thân thiết với hàng xóm. Tôi chỉ biết bọn họ tên gì, biết nơi nào không thể đi. Nhưng không biết rốt cuộc tại sao không thể đi, tại sao không thể thân cận với bọn họ.”

Phó Dục Thư khẽ gật đầu, gơ tay lên xoa cằm. Lúc này người phục vụ lại gõ cửa phòng, hai người đều yên tĩnh lại chờ thức ăn được mang lên. Sau khi thức ăn mang lên xong, Phó Dục Thư mới cất lời lần nữa. “Ăn cơm trước đi, xế chiều không phải cô còn có việc ư. Cơm nước xong tôi đưa cô đi, chờ hôm nào cô có đủ thời gian chúng ta bàn lại.” Anh rót trà cho cô, cầm lấy đĩa yên tĩnh ăn cơm rất chuẩn mực.

Anh bày ra bộ dạng ăn không nói, ngủ không nói này, Tưởng Phẩm Nhất cũng không nên nhiều lời nữa chỉ cảm thấy bữa cơm này của mình thật sự lãng phí. Nhiều thời gian như vậy mà chỉ dùng để ăn cơm, chuyện nên nói cũng không nói.

Lúc cơm nước xong phải rời đi, Tưởng Phẩm Nhất mới bắt được cơ hội có thể nói chuyện một chút với anh. Khi đó anh mới vừa từ ngoài trở vào, nói là đi đến phòng rửa tay, vừa đẩy cửa trở vào liền nói với cô: “Mới vừa rồi nhận được điện thoại của bạn, tôi có chút việc phải đi trước sợ rằng không thể đưa Tưởng tiểu thư về chỗ làm được.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi thất vọng, cơ hội có thể nói chuyện lại mất đi, nhưng vẫn gật đầu nói: “Anh đi đi, tôi tự mình đi được mà.”

“Được, tôi đã tính hóa đơn rồi, tạm biệt Tưởng tiểu thư.” Nói ngắn gọn xúc tích xong, anh quay đầu bước đi không để cô có cơ hội phản ứng.

Anh tính hóa đơn rồi ư? Vậy không phải là anh mời cô dùng cơm sao? Tưởng Phẩm Nhất hơi xấu hổ chạy đến quầy tính tiền hỏi thăm, phát hiện đúng là anh đã thanh toán rồi.

Cùng thời gian, Phó Dục Thư lái xe rời đi. Trên đường nhận được điện thoại của người bạn ở Cục Công An, thuận miệng trả lời: “Mới vừa rồi đang tính tiền hoàn cảnh ồn ào quá không thích hợp nói chuyện, khi đó cậu muốn nói gì với mình.”

Đầu bên kia điện thoại nói: “Tính tiền? Tôi và cậu ăn cơm cho đến bây giờ chưa thấy cậu tính tiền lần nào cả.”

Phó Dục Thư nhìn lướt qua một chiếc xe thể thao vượt qua anh từ phía sau. Chủ xe quay kiếng xe xuống gơ ngón giữa về phía anh. Phó Dục Thư vẻ mặt lạnh tanh thu hồi ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, quay tay lái rẽ đi không đồng hành với người phía trước cố ý đưa xe kia.

Tổng Vân - Tổng phó cục trưởng Cục Công An cúp điện thoại nói với cấp dưới: “Lấy hết hồ sơ án mạng mấy năm nay ở Hòe Viên ra cho tôi, một chút tôi cần dùng.”

Người nhân viên vội nói: “Vâng.”

Tưởng Phẩm Nhất đang đi về phía viện an dưỡng tâm thần thành phố Bình Giang, cũng không biết Phó Dục Thư đi đâu. Thời điểm cô ngồi trong taxi vẫn luôn nghĩ khuyên nhủ anh thế nào. Cô cảm thấy hơi phiền lòng. Rõ ràng đối phương kháng cự lại khuyên cáo của cô. Mục đích của anh mơ hồ không rõ. Cô không biết mình làm nhiều như vậy có phải là đã xen vào việc người khác hay không. Nhưng muốn bảo cô nhìn thấy anh gặp chuyện không may thì trong lòng cô lại băn khoăn.

Trước kia khi hộ gia đình mới đến chưa từng giao tiếp qua xảy ra chuyện, cô còn có thể tự nhủ mình và bọn họ vốn không quen biết không cần khó chịu. Nhưng bây giờ tình huống kiểu này cô cũng không biết nên thuyết phục bản thân thế nào. Ngay cả chính cô cũng không phát giác được cô lại có tâm địa tốt đến vậy.

Đến viện an dưỡng thành phố Bình Giang, Tưởng Phẩm Nhất cầm một bó hoa tươi đi vào rất đúng lúc gặp bác sĩ viện an dưỡng Nhậm Hi tại cửa bệnh viện.

Chắc Nhậm Hi mới vừa tiễn người xong trở về, còn mặc áo khoác trắng không nhiễm bụi, vóc dáng cao gầy tuy bị áo khoác trắng rộng thùng thình bao quanh nhưng vẫn có thấy được cơ thể duyên dáng ẩn đằng sau lớp áo.

Cô ta lớn hơn Tưởng Phẩm Nhất vài tuổi. Nghe những bác sĩ viện an dưỡng khác nói gia thế cô ta rất tốt, hoàn toàn không cần cô ta phải ra ngoài làm việc kiếm tiền. Là sau khi cô ta lập gia đình mới đi ra ngoài làm việc, hình như là gia đình chồng không khá giả lắm. Chồng làm nghiên cứu, kiếm tiền không nhiều lại bận bịu, hai vợ chồng bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều tình cảm giảm sút hẳn. Hơn nữa vợ chồng nghèo khổ trăm việc phiền muộn, tiểu thư nhà giàu đã quen sống sung sướng cuối cùng vẫn ly hôn với chồng. Khi đó bọn họ mới kết hôn chưa đến một năm.

Sau khi ly hôn, Nhậm Hi từ nhà chồng về lại nhà mẹ đẻ, tiếp tục công việc liên quan đến chuyên ngành tại viện an dưỡng thành phố Bình Giang. Tuy Nhậm Hi từng kết hôn một lần, nhưng hiện tại vẫn có nhiều bác sĩ nam theo đuổi. Bởi vì chẳng những cô ta xinh đẹp, mà gia đình còn rất khá giả.

Tưởng Phẩm Nhất sóng vai đi với Nhậm Hi vào bệnh viện, hai người cũng không ai nói chuyện với ai. Tính tình các cô đều không giỏi giao tiếp, đi cùng một chỗ khiến người ta hơi có chút ý nghĩ kính trọng xa cách.

May mà sau khi vào cửa bệnh viện hai người đã chia nhau đi, bằng không những người khác trong viện an dưỡng còn phải đi vòng quanh hai người bọn họ.

Tưởng Phẩm Nhất đi vào căn phòng cuối lầu ba viện an dưỡng. Nơi này có một người đàn bà trung niên, đầu đầy tóc bạc mặt mũi tang thương, trông rất già. Nhưng thật ra tuổi của bà không hề lớn như dáng vẻ kia. Bà cũng chỉ hơn năm mươi tuổi mà thôi.

“Mẹ.” Tưởng Phẩm Nhất dịu dàng gọi bà, thay hoa đã hơi khô héo trong bình bằng bó hoa mới. Cô lấy ra một cây kèn harmonica, ngồi vào bên giường vỗ vỗ lên người đàn bà nhưng vẫn không có phản ứng, đợi bà nhìn sang cô mới nói, “Xem con mang đến gì ẹ này. Lần trước không phải mẹ bảo muốn nghe con thổi harmonica sao, hôm nay con thổi ẹ nghe nhé?”

Ánh mắt người đàn bà mờ mịt nhìn cô hồi lâu, giống như không biết cô là ai nhưng vẫn nói khách sáo: “Đến rồi à.”

Trong lòng Tưởng Phẩm Nhất hiểu mẹ đang xem cô là khách, cô cũng không giải thích, chỉ mỉm cười trả lời: “Đúng vậy ạ, mẹ muốn nghe không?”

Người đàn bà gật đầu nói: “Muốn, khi còn bé con gái của tôi thích thổi kèn harmonica nhất.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gù đầu. Đúng vậy, bởi vì một mình rất cô đơn không có bạn chơi cùng, ba mẹ luôn rất bận rộn cũng chỉ có thể tự mình thổi kèn harmonica ình nghe.

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy kèn harmonica, ngồi bên cạnh mẹ yên lặng thổi kèn. Tiếng kèn harmonica tuyệt vời vang lên, người đàn bà không nhận được nhắm mắt lại, theo tiếng nhạc nhớ lại kỷ ức.

Trong đầu của bà có tất cả ký ức xa xưa, nhưng không biết bắt đầu từ đâu trí nhớ của bà có lỗ hổng, đã quên mất rất nhiều chuyện. Bà nhớ mình có chồng và con gái, mà không nhớ được hình dáng bọn họ thế nào. Bà cố chấp định ra đường nét cho bọn họ trong lòng, không chịu chấp nhận bất kỳ người nào có đường nét trái ngược. Cho nên mẹ con họ nhớ thương lẫn nhau, nhưng không cách nào nhận biết nhau.

Lúc Nhậm Hi làm việc nghe thấy tiếng kèn harmonica truyền ra từ căn phòng cuối hành lang, nghĩ thầm con gái nhà kia lại đến thăm mẹ của cô ta rồi. Rõ ràng rất hiếu thảo, tại sao không chịu đón mẹ về nhà chứ? Như vậy còn có lợi cho bệnh tình chuyển biến tốt đẹp, thật là không hiểu nổi.

Ban đêm, Tưởng Phẩm Nhất ngồi xe buýt về nhà. Lúc về đến cửa nhìn căn nhà đối diện một cái theo bản năng. Nơi đó cửa đóng kín, hiển nhiên là không có ai ở nhà.

Không ở nhà cũng tốt, ở bên ngoài an toàn hơn ở chỗ này. Cô nghĩ thế, rồi mở cửa nhà mình đi vào.

Như vậy ước chừng qua bảy ngày, Tưởng Phẩm Nhất luôn không thấy Phó Dục Thư về nhà. Cô vốn tưởng rằng anh đã dọn đi. Vào buổi tối ngày thứ tám, cô lại thấy anh lần nữa.

Phó Dục Thư mặc áo khoác màu đen đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn nghiêng giống như Sherlock Holmes trong truyện. Có điều là túi nhựa cầm trong tay anh đã phá hư cảnh đẹp kinh điển này. Trong túi nhựa kia chứa rất nhiều rau cải thường ngày, còn có chút gạo.

Lúc Phó Dục Thư đi từ đằng xa đến đã nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất rồi. Sau khi anh đến rất vội mở chào hỏi cô: “Tưởng tiểu thư mới đi làm về à?”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ gật đầu, chăm chú hỏi anh: “Anh vừa về sao?”

Phó Dục Thư nói: “Đúng vậy, mấy hôm trước về quê xử lý một số việc, trưa hôm nay vừa trở về. Đồ trong tủ lạnh không thể ăn được, nên đi ra ngoài mua thức ăn về.”

Tưởng Phẩm Nhất bắt ngờ nghiêng đầu: “Anh còn biết nấu cơm à?”

Trên mặt Phó Dục Thư không hiện lên vẻ gì, cổ áo khoác dựng đứng trông khí chất anh càng tỏa ra cao ngạo: “Sống một mình lâu nên cái gì cũng học được.”

Tưởng Phẩm Nhất tin tưởng sâu sắc lời này. Một người ở nhà, bất kể là nấu cơm quét dọn nhà cửa hay là sửa chữa thiết bị điện bị hỏng đều phải tự dựa vào chính mình. Mỗi khi như vậy cô cũng rất khát vọng có một người đàn ông hoặc là cha có thể nương tựa, nhưng cũng chỉ có thể khát vọng vậy thôi.

“Thời gian không còn sớm, anh nhanh đi nấu cơm đi.” Tưởng Phẩm Nhất thuận miệng nói, sắc mặt khó hiểu quay người trở lại tiếp tục mở cửa.

Phó Dục Thư nhìn cô bỗng có chút mất mát, lại nghĩ đến nghi ngờ trong lòng mình chần chờ một chút vẫn mở miệng mời: “Tưởng tiểu thư có muốn ăn chung không? Tôi mua rất nhiều.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi kinh ngạc nhìn về phía anh. Cô cảm thấy người có tính tình lạnh nhạt kia sẽ không chủ động mở lời mời người khác ăn tối mà không có nguyên do. Nhưng ngẫm lại anh có thể có mục đích gì chứ nên cô lại bình thường trở lại. Đó không phải là chuyện cô muốn nói cho anh biết hay sao? Chỉ hy vọng sau khi anh biết không phải đẩy lên lòng can đảm mà là biết khó rút lui, dù sao hai tay khó địch lại nhiều tay.

“Được.” Tưởng Phẩm Nhất khóa cửa lại, nhìn xung quanh một chút xác nhận cha không có ở gần đây, vượt qua Phó Dục Thư bước nhanh đến phía đối diện.

Phó Dục Thư đi theo phía sau, vừa đi vừa chuẩn bị chìa khóa, tình cờ nghiêng đầu đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang núp sau bóng cây hòe liếc nhìn về phía này. Ông ta nhìn bọn họ không chớp mắt.

5. Chương 5

Ở phía trước Tưởng Phẩm Nhất thấy Phó Dục Thư dừng bước, cảnh giác quay lại bên cạnh anh, nhìn theo tầm mắt anh về phía cây hòe già trăm năm giữa khu. Lá cây hòe rơi xuống đất, có một người đứng trên con đường phủ kín lá rơi. Tưởng mạo người đó bình thần, cử chỉ thận trọng nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất quay lại thì quay người đi. Tưởng Phẩm Nhất chỉ thoáng thấy một bên mặt của ông ta.

“Là chú Cổ ở phía tây.” Tưởng Phẩm Nhất hạ giọng nói, “Ông ấy không biết nói, lỗ tai cũng không nghe thấy bình thường rất ít ra ngoài, mới vừa rồi chú ấy nhìn anh sao?”

Phó Dục Thư nhìn về phía cô nói: “Nếu như mới vừa rồi chú ấy nhìn tôi thì tôi có gặp xui xẻo hay không?”

Anh hỏi giống như đang đùa, cũng thật ra là xoa dịu không khí nhưng Tưởng Phẩm Nhất lại cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời: “Có lẽ người xui xẻo chính là tôi.”

Phó Dục Thư hơi nhú mày giống như đang suy nghĩ gì đó, Tưởng Phẩm Nhất bổ sung: “Nếu như anh không đi vào thì tỷ lệ xui xẻ tôi gặp phải càng lớn hơn.”

Phó Dục Thư nhướn môi cười một tiếng, đi lên trước mở cửa đón Tưởng Phẩm Nhất vào.

Trước khi đi vào cô quan sát bốn phía theo thường lệ, xác nhận không có gì dị thường mới bước vào.

Nhà bếp của Phó Dục Thư ở lầu hai đối diện xéo là phòng sách, kế bên phòng sách là phòng ngủ, kế bên phòng ngủ là nhà vệ sinh. Lần trước lúc Tưởng Phẩm Nhất đến đây, nơi này đã bị người khác đập phá thay đổi hoàn toàn nhưng bây giờ toàn bộ đã được khôi phục hình dáng cũ.

Đồ gia dụng cổ xưa mang theo hơi thở độc đáo của thời đại, Phó Dục Thư sửa sang lại tất cả rất sạch sẽ đèn cũng sửa tốt.

Đêm mùa thu đến rất sớm, Phó Dục Thư tiện tay mở đèn lên trong phòng sáng ngời khiến người ta tràn ngập cảm giác an toàn.

“Cô nghỉ ngơi ở phòng khách một chút, tôi đi nấu cơm.” Phó Dục Thư thuận miệng nói xong đến phòng bếp đặt rau cải và gạo xuống, rót cốc nước nóng cho Tưởng Phẩm Nhất.

Tưởng Phẩm Nhất ngồi ở trong căn phòng khách không lớn lắm ở lầu hai. Dưới ghế hơi lạnh, Phó Dục Thư cầm chăn lông và đệm đến cho cô. Cô cũng không khách sáo nhận lấy kê vào mới ngồi xuống, đắp chăn lên hai chân cầm cốc nước nóng sưởi ấm.

“Tôi không thấy anh có thiết bị sưởi ấm, ở đây không lạnh sao?” Cô tò mò hỏi.

Phó Dục Thư lắc đầu, gọi con mèo anh nuôi bằng giọng nói vô cùng trầm ấm dễ nghe. Con mèo đen đi ra khỏi phòng sách, lười biếng đi đến chậu ăn bên tường ngồi xuống, ngửa đầu nhìn anh chờ anh ngồi xuống đồ thức ăn mới cho nó.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn Phó Dục Thư ề ồ ăn. Anh đã tháo mũ ra, áo khoác còn chưa kịp cởi ngược lại sau khi ề ồ ăn còn lấy nước cho nó, lúc này mới cầm chiếc khăn tay ca rô màu xanh đậm lau tay nói: “Xin lỗi, để cô đợi lâu. Lúc tôi về quê thì thức ăn chuẩn bị cho nó đã ăn hết rồi, vừa rồi mới ra ngoài mua về, không sớm cho nó ăn chốc nữa nó sẽ quấy rầy chúng ta ăn cơm.”

Tưởng Phẩm Nhất nhớ đến khi nãy Phó Dục Thư xách cái túi rất lớn, bên trong ngoại trừ gạo và thức ăn còn có đồ gì đó không thấy rõ, hóa ra là thức ăn ề.

Cô gật đầu không chú ý, để cốc xuống đi đến bên tường khom lưng nhìn con mèo hỏi: “Nó tên là Tiểu Hùng sao?”

Phó Dục Thư ừ một tiếng, nói như lơ đãng: “Tùy ý đến nhà một người đàn ông không quen thân làm khách là rất nguy hiểm, nhất là cô gái xinh đẹp. Sau này Tưởng tiểu thư nên chú ý nhiều hơn.”

Tưởng Phẩm Nhất không ngẩng đầu lên, cũng không đưa tay chạm vào con mèo đang dùng cơm bởi vì cô không muốn quấy rầy nó.

Cô rất bình tĩnh trả lời vấn đề của anh: “Tôi cũng không đến nhà người khác, bất kể người đó là nam hay nữ.”

Phó Dục Thư nhìn bóng lưng của cô, thật ra thì cô mặc không nhiều lắm cho nên anh mới cảm tấm chăn đến cho cô. Cô gơ tay nhắc chân, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được trên vai có vật gì đó, căn cứ theo phán đoán của anh có lẽ là cánh bướm.

“Vậy sao Tưởng tiểu thư nhận lời đến nhà tôi dùng cơm?” Trong lòng anh nghĩ đến một chuyện, nhưng ngoài miệng lại hỏi một chuyện khác.

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu lại nhìn anh nói: “Anh hẳn rất rõ tôi đến là vì tin tưởng đạo đức của anh, đây cũng là nguyên do tôi bằng lòng nói những điều này với anh.”

Phó Dục Thư cũng không phủ nhận, gật gật đầu nói: “Được, nếu Tưởng tiểu thư bằng lòng nói cho tôi chuyện tôi muốn biết thì tôi cũng sẽ nói cho Tưởng tiểu thư chuyện cô muốn biết. Nhưng trước khi chúng ta nói những chuyện này, ăn cơm trước đã.” Dứt lời, anh quay người đi vào bếp nấu cơm.

Tướng Phẩm Nhất đứng tại chỗ nhìn anh đi vào nhà bếp, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm nghĩ thầm rất cuộc đã có tiến triển, ít nhất anh không hề vòng vo với cô nữa.

Lúc Phó Dục Thư nấu cơm, Tướng Phẩm Nhất tham quan lầu hai một chút. Phó Dục Thư vẫn sử dụng phòng ngủ cũ của hai vợ chồng già kia, có điều là thay đổi giường và một chút vật gia dụng. Trong phòng bày biện một số dụng cụ thí nghiệm, cốc bê-se, kính hiển vi vân vân...

Bên cạnh bàn đặt những món đồ này, còn có một tấm bảng đen và bảng vẽ. Bên bảng vẽ còn có một bộ cọ màu và một chồng giấy vẽ, tờ giấy vẽ trên cùng vẽ biểu tượng Hòe Viên - Cây hòe già đã sống gần trăm năm tại đây.

Cô không kiềm được đi đến cầm tờ giấy vẽ lên quan sát, cây hòe trong bức vẽ này rất sống động, rõ ràng là bản lĩnh vẽ tranh thâm hậu. Nếu như đây là Phó Dục Thư vẽ, vậy tài vẽ tranh của anh thật sự xuất sắc.

Đang lúc suy tư thì Phó Dục Thư đến gọi cô: “Tướng tiểu thư, cơm làm xong rồi, đã đợi lâu.”

Tướng Phẩm Nhất lập tức quay đầu, ngại ngần đặt bức vẽ xuống nói: “Xin lỗi, chưa được anh cho phép đã vào phòng ngủ của anh.”

Phó Dục Thư nhướn môi không sao cả: “Không cần, tôi là đàn ông, trong phòng không có gì không thể cho phụ nữ nhìn, đến dùng cơm đi.”

Tướng Phẩm Nhất thở phào nhẹ nhõm, cùng rời khỏi phòng ngủ với anh đi đến phòng ăn. Thật ra phòng ăn cũng không lớn, tối đa chỉ chứa được bốn năm người. Tướng Phẩm Nhất ngồi đối diện anh, nhìn trên bàn ba món mặn một món canh, hơi có chút ngạc nhiên.

“Thời gian hơi gấp, chỉ có thể làm những thứ này, xin bỏ qua.” Anh bưng chén cơm lên, mời cô cầm đũa.

Tướng Phẩm Nhất cầm lấy đôi đũa nói: “Thật ra thì mới chưa đến nửa tiếng, cơm cũng phải nấu hơn hai mươi phút, anh làm được nhiều món như vậy đã quá tuyệt rồi.”

Phó Dục Thư tỉnh bơ nói đùa: “Một người đàn ông được khen ngợi tài nấu nướng thật sự không có gì đáng kiêu ngạo.” Dứt lời, anh thúc giục, “Ăn đi, thời gian không nhiều lắm.”

Tướng Phẩm Nhất hơi tò mò, tại sao anh luôn nói đến vấn đề thời gian. Nhưng tò mò thì tò mò, tính cách cô cũng không phải là loại truy hỏi đến cùng. Thấy anh vẫn thúc giục, cô theo ý anh bắt đầu ăn cơm.

Theo thường lệ lúc ăn cơm không nói chuyện với nhau, cho đến khi Phó Dục Thư xác định cô đã ăn no, mới mời cô ra phòng khách nói việc chính.

Sau khi ngồi xuống, Phó Dục Thư nói ngay vào điểm chính: “Bình thường không có việc gì sẽ không ở lại một nơi quá nửa tiếng, như vậy chắc sẽ không gặp nguy hiểm. Lúc trước Tướng tiểu thư rất cẩn thận cho nên tôi luôn tiết kiệm được thời gian, nhưng vẫn vượt quá quy định.”

Tướng Phẩm Nhất cũng không bắt ngờ, cô không cố ý che giấu lo lắng của mình. Anh có thể nhận ra là do anh thông minh tài trí, cô chỉ gật đầu cảm ơn: “Không sao, bữa ăn tối rất ngon, chúng ta có thể nói vào việc chính rồi.”

Phó Dục Thư gật đầu, nói trước lá bài tẩy của mình: “Tôi đến đây là vì một người bạn, anh ta là Phó cục trưởng Cục Công An thành phố Bình Giang, tên là Tống Vân. Mấy năm gần đây rất nhiều án mạng xảy ra trong Hòe Viên, nguyên nhân cái chết đều là tự sát. Gần đây tôi sáng tác một bộ tiểu thuyết, cho nên cảm thấy khá hứng thú với những điều này cho nên nghe anh ta nói một chút.” Anh đưa tài liệu đã sớm chuẩn bị xong cho Tướng Phẩm Nhất, đôi mắt đen phát sáng, “Những án mạng này cũng không có điểm đáng nghi. Phía công an phát hiện những hộ gia đình này cũng là sau khi dọn đến ở Hòe Viên, hộ cư ngụ dài nhất là một năm, nguyên nhân cái chết là chứng trầm cảm.”

Tướng Phẩm Nhất nhận lấy tài liệu, lúc cúi đầu xem lại nghe anh nói tiếp: “Bởi vì hiện trường xảy ra án mạng thật sự đã được xử lý không thể khám xét lại, cho nên phía công an cũng chỉ giấu nghi ngờ trong lòng. Nhưng chuyện này xảy ra quá nhiều nên khiến người ta phải chú ý.”

Tướng Phẩm Nhất cũng biết được phần lớn tài liệu trong tay, cô trả chúng lại cho anh, nói: “Anh nói không sai, lúc trước người chết cũng là người ngoại lai, cho nên tôi mới hi vọng anh dọn đi.”

Phó Dục Thư nhận lấy tài liệu cúi đầu bỏ lại trên bàn, hỏi như thờ ơ: “Trước đây cô đều nhiệt tình như vậy với từng người ngoại lai sao?”

Tướng Phẩm Nhất khó hiểu nhìn anh một cái, tuy chần chờ nhưng vẫn nói thành thật: “Không phải.”

“Tại sao?” Phó Dục Thư ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thẳng thắn sắc bén.

Tướng Phẩm Nhất quay đầu đi nói: “Anh cũng nói, có một số việc xảy ra quá nhiều sẽ khiến người ta phải chú ý. Cho nên chắc anh hiểu được nguyên nhân của tôi là sao. Tôi và người nhà của tôi sống ở đây cả đời, tôi làm sao cũng là vì tự bản thân chúng tôi, không có nguyên nhân khác.”

“Tướng tiểu thư, thật đáng tiếc phải nói với cô bây giờ cô mới làm vậy đã trễ rồi.” Phó Dục Thư nhìn ra bên ngoài một chút, đứng lên nói, “Thời gian đã vượt quá nhiều rồi, về nhà đi lần sau lại nói tiếp.”

Tướng Phẩm Nhất hơi bất đắc dĩ đứng lên nói: “Mấy câu nữa là có thể nói xong, tôi nói hết rồi đi.”

Phó Dục Thư đưa tay chìa ra phía bên ngoài, dáng vẻ tiễn khách không cho cự tuyệt: “Lần sau đi. Cô về trước đã, nếu không về sẽ không còn kịp nữa.”

“Tại sao?” Tướng Phẩm Nhất hơi có dự cảm xấu.

“Nếu như tôi đoán không sai, ba của cô chắc là đã trở về. Ông rất vội. Có thể có người nói cho ông biết cô đang ở chỗ tôi.”

Phó Dục Thư lấy ra một thứ tương tự điện thoại di động, màn ảnh chừng bốn tắc chia làm sáu ô, trong mỗi ô đều có hình ảnh giám sát nơi này từ những phương vị khác nhau.

Hóa ra anh cũng không phải là không hề có đề phòng nơi này, trách sao mà to gan vậy.

Tướng Phẩm Nhất cau mày bước nhanh xuống lầu, Phó Dục Thư đi theo sau cô. Trong trí nhớ của cô, cha mãi mãi là người không bao giờ lộ ra tâm tình chân thật, cho nên cô không nhịn được hỏi Phó Dục Thư: “Sao anh biết ba tôi rất vội?”

Phó Dục Thư vừa đưa cô ra ngoài vừa nói: “Bên ngoài lại đang mưa lất phất. Ba cô mặc áo jacket màu sáng, phía trước áo jacket ẩm ướt rất rõ, nhưng phía sau không có. Điều này nói rõ ông chạy băng trong mưa suốt, chỉ khi đến gần đây mới đi chậm lại.”

Ánh mắt Tướng Phẩm Nhất phức tạp ngoái nhìn anh một cái, vô cùng nhanh chóng vươn tay về phía anh: “Đưa điện thoại di động cho tôi.”

Phó Dục Thư không do dự, nhưng không phải là đưa điện thoại di động cho cô, mà là lấy ra một tờ danh thiếp trong túi áo cầm hai tay lịch sự đưa cho cô.

Tướng Phẩm Nhất nhận lấy danh thiếp, bỏ đi cũng không quay đầu lại. Bởi vì hành động gấp rút, mái tóc dài bay lên theo người cô quay đi. Phó Dục Thư cách cô rất gần, mái tóc mang theo mùi hương của cô quất vào hai gò má anh, hơi đau một chút nhưng càng nhiều cảm khái hơn.

Cô rất đẹp. Người cao, dáng cũng đẹp, mặc trang phục gì cũng hết sức phù hợp. Cho dù bỏ đi lớp trang điểm, bên dưới lớp tơ vải bao phủ vẫn là một thân thể duyên dáng nhanh nhẹn.

Tuy nói mặt mũi cô xinh đẹp nhưng lại có vẻ dối đời, thần thái thông minh như vậy cũng đã khiến người khác chùn bước, nhưng giao tiếp lại lương thiện thẳng thắn. Loại tương phản này khiến ấn tượng của người ta đối với cô thay đổi rất lớn.

Cô ấy nhìn bạn, cái kiểu sợ sệt chuyện gì đó nhưng bộ dạng lại vô cùng kiên cường khiến lòng bạn rung động.

Có điều là, người xưa có nói “Người đẹp từ xưa như tướng giỏi, chẳng dễ nhân gian thấy bạc đầu”. Đồ tốt thường chẳng tồn tại được lâu.

Trong lúc đang suy tư, bên nhà đối diện vang lên tiếng đồ sứ vỡ vụn. Phó Dục Thư ở gần đó có liên tưởng không tốt, gần như không do dự chạy đến gõ cửa nhà.

Trong thoáng chốc anh nhớ đến một câu nói đùa của người bạn đối với anh, rằng phụ nữ có liên quan đến anh kết quả sẽ chẳng ra sao. Trước kia anh không cảm thấy vậy nhưng khi nhìn qua cửa sổ nhà Tưởng Phẩm Nhất, thấy cô ngã ở cầu thang khoe miệng rỉ máu thì anh hơi tin.

Không có ai mở cửa, Phó Dục Thư gõ cửa vài cái cũng không ai đáp lại. Bởi vì lo lắng an nguy của Tưởng Phẩm Nhất, Phó Dục Thư đành phải đưa tay nhanh chóng mở cửa sổ nhảy vào.

Trong nhà có một người đàn ông trung niên đang nổi giận, nhìn thấy anh nhảy vào thì muốn vung tay lên đánh anh. Tưởng Phẩm Nhất bị cha mình tát một cái choáng váng đầu óc, tai ù đi cũng không biết xảy ra chuyện gì thì đã được người khác ôm vào lòng.

“Cô không sao chứ?” Phó Dục Thư cúi đầu hỏi cô, tiếng nói lúc gần lúc xa.

Cả đầu óc Tưởng Phẩm Nhất đều rất mơ hồ nhìn anh: “Tôi đang nằm mơ sao?”

Phó Dục Thư nói không buồn để ý: “Là mộng đẹp thì tốt.”

“Mộng đẹp thì đoán chừng khi tôi chết mới có.” Cô nói rất bi quan.

Phó Dục Thư bắt đầu dĩ nhiên nhíu mày, trịnh trọng cải chính: “Cô chưa chết.”

6. Chương 6

Trong lúc Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất nói chuyện, Tưởng Thặng - cha của Tưởng Phẩm Nhất đã đứng lên. Mới vừa rồi Phó Dục Thư nhảy cửa sổ vào, lo lắng ông lại ra tay đánh Tưởng Phẩm Nhất, dưới tình thế cấp bách đã chế ngự ông trên mặt đất sau đó mới đi đỡ Tưởng Phẩm Nhất.

Tưởng Thặng thấy con gái mình bị người đàn ông xa lạ ôm vào ngực, không quan tâm đến thân thể khó chịu, giận dữ: “Buông Phẩm Nhất ra.”

Tưởng Phẩm Nhất tỉnh hồn lại, lập tức đẩy Phó Dục Thư ra nhìn về phía cha mình: “Cha, cha không sao chứ?”

Tưởng Thặng lắc đầu, vịn tường nói: “Con đến đây, cách xa người đàn ông này một chút.”

Phó Dục Thư nhìn lướt qua hai cha con này, tuy cảm thấy vô ích nhưng vẫn giải thích: “Tưởng tiên sinh, cháu không có ác ý, chỉ là không hy vọng bác ra tay đánh con gái ruột của bác như vậy.”

Tưởng Thặng liếc mắt nhìn anh nói: “Tôi đóng cửa dạy con gái mình, không liên quan đến cậu.”

Phó Dục Thư nói: “Đúng, bác nói đúng. Đây là việc nhà bác, không liên quan đến cháu, nhưng nếu như bác vẫn tiếp tục hành động không thỏa đáng như vậy thì dù cháu không có quyền can thiệp cũng sẽ báo cảnh sát thay Tưởng tiểu thư.”

Về mặt Tưởng Thặng hơi nhăn nhó, hung tợn lặp lại ba chữ: “Báo cảnh sát?”

Tưởng Phẩm Nhất vội vàng kéo ống tay áo Phó Dục Thư nói: “Anh mau đi đi, đừng xen vào những việc này.”

Phó Dục Thư ngoái đầu lại nhìn cô, ánh mắt cô lo lắng, tâm trạng khẩn trương. Khoe miệng còn vương vết máu chưa kịp lau, chắc là do bị cha cô tát một cái té xuống thang lầu gây ra.

Phó Dục Thư cũng không lên tiếng, chỉ lấy khăn tay trong túi lau vết máu nơi khoe miệng cho cô. Tưởng Phẩm Nhất thoáng sững sờ, sau khi kịp nhận ra tâm trạng phức tạp nói: “Cảm ơn.”

Tưởng Thặng nhìn Phó Dục Thư “sắn sặc” con gái mình như thế, miễn cưỡng thu lại lửa giận gần như muốn bộc phát của mình, nén nhịn nói: “Ba nói lần cuối cùng, Phẩm Nhất, qua sau người ba, sau này không nên lui tới với người đàn ông này nữa. Ba sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe vậy muốn đi qua, Phó Dục Thư kéo cô lại: “Lỡ như ông đánh cô nữa thì sao?”

Tướng Phẩm Nhất giải thích: “Ba không cố ý đánh tôi, ông chỉ lo tôi phạm sai lầm, ông...”

“Đủ rồi! Đừng nói nhiều với người ngoài!” Tướng Thặng không vui ngắt lời Tướng Phẩm Nhất, lặp lại: “Con còn muốn ba nói mấy lần! Đến sau người ba!”

Phó Dục Thư cau mày nhìn Tướng Phẩm Nhất. Tướng Phẩm Nhất nhìn anh hàm ý sau này rồi nói, ngoan ngoãn đứng sau Tướng Thặng.

Tướng Thặng nhìn Tướng Phẩm Nhất cúi đầu không nói, chần chờ hồi lâu vẫn hỏi: “Con có sao không?”

Tướng Phẩm Nhất lắc đầu nói khẽ: “Con không sao.”

Tướng Thặng ừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Phó Dục Thư, trong đôi mắt sắc bén mang theo cảnh cáo: “Cậu trai trẻ, nơi này không phải nơi cậu có thể ở, tôi khuyên cậu mau mau dọn đi thôi. Con gái tôi là vì muốn tốt cho cậu, trong lòng cậu chắc hiểu rõ, đừng vì chút chuyện cũ liên lụy người vô tội. Nếu muốn rước họa vào thân thì một mình cậu được rồi, xin cậu đừng dây vào con gái của tôi!”

Nghe thế Phó Dục Thư cũng hiểu, Tướng Thặng lo lắng Tướng Phẩm Nhất quá thân cận với mình bị liên lụy. Cuối cùng là điều gì khiến ông lo lắng như vậy? Nếu như anh kiên trì tiếp tục, đến cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì với anh?

Trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, nhưng bây giờ không phải lúc làm rõ. Phó Dục Thư gật đầu với Tướng Thặng, đi đến mở cửa nhanh chóng rời đi không quay đầu lại một lần.

Qua cửa sổ Tướng Phẩm Nhất nhìn bóng lưng người đàn ông mới vừa cứu mình. Thân hình anh cao gầy, bả vai rất rộng khiến người ta muốn dựa dẫm. Lúc anh mới vừa nhảy vào cửa sổ cứu cô, khiến cô ngẩn ngơ cho rằng mình nằm mơ. Cô từng vô số lần chờ đợi và mong ước có một người đến cứu cô trong lúc mình bất lực và gặp nạn như thế. Cô vốn nghĩ rằng sẽ không gặp được, không nghĩ đến thật sự có cơ hội như vậy.

“Con không phải nhìn nữa, con và cậu ta không thể nào thành đôi.” Tướng Thặng bỗng lên tiếng, làm Tướng Phẩm Nhất không kịp chuẩn bị.

Tướng Phẩm Nhất cuống cuống giải thích: “Con không có ý đó.”

Tướng Thặng nói: “Con không có là tốt, có thì sớm bỏ ý nghĩ đó đi đời này của con chỉ có thể gả cho người trong Hòe Viên. Nếu như con không thích con trai của chú Cổ, ba có thể giới thiệu người khác cho con.”

Tướng Phẩm Nhất bất đắc dĩ nói: “Con không thích con trai chú Cổ, hơn nữa bây giờ cũng không muốn có bạn trai. Ba đừng có giới thiệu lung tung cho con.”

Tướng Thặng gật đầu: “Tùy con, ba mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Con nhớ kỹ đừng để cho ba biết con và người đàn ông kia lại gặp mặt, nếu không con biết kết quả rồi đó.” Dứt lời, ông trừng mắt nhìn cô cảnh cáo một cái, vịn thắt lưng đi trở về phòng.

Lúc cửa đóng lại, có tiếng khóa cửa vang lên như thường lệ.

Tướng Phẩm Nhất ôm bụng dựa vào tường, mắt vẫn lưu luyến căn nhà đối diện. Cửa sổ nhà cô mở rất lớn, có thể nhìn hết cả căn nhà hai lầu. Cửa sổ căn nhà kia vẫn đóng, sau khi Phó Dục Thư đi vào cũng không thấy đi ra nữa. Lầu hai sáng đèn, nhưng bóng dáng anh chưa từng xuất hiện bên cửa sổ.

Anh là người tốt, hôm nay nhìn thấy nhà cô xảy ra chuyện như vậy anh dám đứng ra cứu cô, cô lại biểu hiện không biết phân biệt như vậy, thái độ của cha lại càng ác liệt với anh. Chắc là anh giận rồi, sau này chắc cũng sẽ không qua lại với cô nữa.

Tướng Phẩm Nhất thở hắt một hơi, đi lên vài bước định đóng cửa sổ đi nghỉ. Lúc cô đang đóng cửa sổ, cánh cửa sổ lầu hai đối diện lại mở ra. Phó Dục Thư đứng bên cửa sổ, từ lầu hai nhìn sang phía cô. Hai người nhìn nhau một hồi, Tướng Phẩm Nhất cúi đầu lấy điện thoại di động và danh thiếp của anh ra, soạn ba chữ “Thật xin lỗi” rồi gửi cho anh.

Mặc kệ anh có tha thứ cho cô và cha hay không, cô cũng muốn nói câu xin lỗi.

Phó Dục Thư nhanh chóng trả lời tin nhắn của cô, đơn giản chỉ là hai chữ “không sao”. Không có dấu câu, không có chỉ trích, trả lời xong đã ôm chậu hoa bày ở bệ cửa sổ vào rồi đóng cửa sổ, kéo rèm lại lần nữa.

Trong lòng của Tưởng Phẩm Nhất có nỗi phiền muộn không bộc phát được, không nén lại được ra sức xoa thái dương đang nhảy thành thạch, đóng cửa sổ đi lên lầu.

Hôm sau là chủ nhật Tưởng Phẩm Nhất không cần đi làm, nhưng tối qua âm ỉ như vậy, cô chẳng hề có chút buồn ngủ. Ban đêm tỉnh lại nhiều lần, buổi sáng chưa đến bảy giờ đã thức dậy, ở trong nhà thật sự áp lực nên đi ra ngoài.

Tại trạm chờ xe buýt ngoài Hồ Viên, trong lòng Tưởng Phẩm Nhất như có thứ gì đó cào xé vẫn không cách nào an ổn. Buổi sớm mùa thu tiêu điều lại lạnh lẽo thê lương, cô ngồi trên băng ghế tại trạm xe buýt. Cả con đường vắng lặng yên tĩnh, ngoại trừ cô ra không thấy bất cứ ai.

Tưởng Phẩm Nhất ngẩng đầu, hơi thần thờ quan sát xung quanh, tình cờ nhìn thấy một chiếc xe màu đen chạy đến từ xa. Ghế lái đối diện với phía cô, kiếng xe quay xuống mặt Phó Dục Thư như ẩn như hiện bên trong.

Anh đeo kính không gọng, mắt nhìn phía trước dường như cũng không phát hiện ra cô, sắp sửa lướt qua cô.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn xe từ từ lướt qua mình, trong lòng đã sớm dự liệu sẽ như vậy. Tối qua xảy ra chuyện đó, người bình thường cũng sẽ không muốn dính dáng gì đến loại người thoát nhìn đầu óc có vấn đề như bọn họ. Không ai thích tự tìm phiền phức. Phó Dục Thư lựa chọn như vậy không có gì đáng trách, chỉ là trong lòng cô luôn cảm thấy hơi khó chịu.

Có lẽ là từ lúc cô lớn lên đến nay, lần đầu tiên giao du bạn bè lâu vậy nhưng cuối cùng vẫn không duyên không có mà đoạn tuyệt.

Lúc Tưởng Phẩm Nhất suy tư mắt vẫn nhìn một chỗ, cũng không phát giác xe Phó Dục Thư dừng lại phía trước cô không xa. Thời điểm cô suy xét, Phó Dục Thư ngồi yên trong xe nhìn cô sau lớp kiếng. Lúc sáng sớm trời còn hơi mờ màng, cô ngồi một mình trên băng ghế dài vẽ mặt trống vắng thần thờ. Cơ thể mảnh khảnh có vẻ như yếu ớt không chịu nổi, nhưng có thể chịu đựng áp lực cực lớn. Thân là con gái, cô mới ra đời đã sống tại nơi Hồ Viên kỳ quái này, đã vậy tuổi thơ lại không tử tế cũng không có bạn bè đáng tin. Có thể suy ra cuộc sống của cô cũng không dễ dàng gì.

Hơi chớp mắt, Phó Dục Thư khởi động xe lui về phía sau. Chậm rãi dừng trước mặt Tưởng Phẩm Nhất, khiến Tưởng Phẩm Nhất kinh ngạc nhìn lại.

Nhìn vào đôi mắt đen nhánh của cô, ngữ điệu Phó Dục Thư bình thản nói: “Đang đợi xe à? Muốn đi đâu, thuận đường thì tôi đưa cô đi.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi sững sốt, nhớ đến lời của cha mình, tuy có chần chờ nhưng vẫn lắc đầu: “Không cần đâu, tôi... cũng chẳng đi đâu, ngồi ở đây một lát thôi.” Nếu như thẳng thắn từ chối ý tốt của anh vậy sẽ khiến trong lòng cô càng bồn chồn, chỉ bằng nói mình không đi đâu như vậy cũng giữ sĩ diện cho anh.

Thấy Tưởng Phẩm Nhất kiên trì Phó Dục Thư cũng không tiện yêu cầu quá đáng, đành phải nói: “Vậy tôi đi trước.” Dứt lời, anh quay kiếng xe lên mau chóng chạy đi không lưu luyến nữa.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn xe anh biến mất nơi cuối phố, ven đường dấy lên gió lạnh thổi lá rơi trên đất bay lả tả, giống như trái tim tro tàn của cô.

Phó Dục Thư lái xe đến Cục Công An thành phố Bình Giang, cầm lấy tài liệu Tổng Văn chuẩn bị cho anh. Trên đường về mua chút thức ăn sáng và cá hộp, sau đó lái xe quay về nhà.

Lúc trở lại, anh bất giác nhìn lướt qua trạm xe buýt kia vậy mà lại nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất vẫn còn ngồi chỗ đó, cầm lấy điện thoại di động không biết đang làm gì.

Phó Dục Thư do dự hồi lâu, vẫn quyết định xuống xe xem thử. Nhưng dường như anh dừng xe dự định đi xuống, bóng dáng Tưởng Thặng lại xuất hiện nơi đầu phố.

Ông đi vội vã, chạy thẳng về phía Tưởng Phẩm Nhất. Cho nên Phó Dục Thư đành phải rút tay mở cửa xe lại, để tránh hai cha con lại tranh cãi vì anh.

Tưởng Thặng đến trạm xe buýt tìm Tưởng Phẩm Nhất, thấy cô ăn mặc phong phanh ngồi thần thờ ở đó, lập tức cởi áo khoác của mình phủ lên cho cô quả trách: “Sáng sớm không ở nhà ăn sáng chạy đến đây làm

gì? Tiết trời rất lạnh, con muốn chết rét à? Đi về nhà với ba.”

Tướng Phẩm Nhất không cự tuyệt, khoác áo của cha đi về nhà lúc nghiêng mắt nhìn thấy xe Phó Dục Thư dừng ven đường. Xe mở máy, rất hiển nhiên người đang ở trên xe, cũng không biết đã dừng ở đó bao lâu.

Thôi đi, cho dù biết cũng vô ích. Ba ở đây, cô lại không làm được gì chỉ biết càng nghĩ càng phiền lòng.

Từ sau lớp kính nhìn Tướng Phẩm Nhất bị Tướng Thặng dẫn đi, Phó Dục Thư nhìn về phía phần ăn sáng trên ghế lái phụ muộn màng nhận ra vậy mà anh lại mua hai phần, cũng không biết là vì sao.

Lúc lái xe về nhà Phó Dục Thư khui cá hộp cho Tiểu Hùng, cho nó ăn xong rồi đi vào phòng sách xem tài liệu. Trong tài liệu có một cuộn băng ghi hình rất cũ, cần phải có đầu máy mới xem được. Anh cầm lấy tờ giấy dán trên băng ghi hình, trên đó là lời nhắn của Tống Vân. Anh ta viết mấy chữ “Tài liệu quan trọng, cần giữ kỹ.”

Phó Dục Thư đặt tờ giấy qua một bên, lật cuộn băng ghi hình ra xem thử, đi đến kéo rèm cửa sổ đóng cửa lại. Sau khi lắp đặt thiếu bị xong thì bỏ băng vào.

Trở lại ngồi xuống ghế, Phó Dục Thư tựa lưng vào ghế vừa ăn bánh quẩy vừa xem băng ghi hình. Xem hơn một phút, anh cũng chẳng ăn vô nữa.

Cũng không phải là trong băng có nhiều gợn ghê tởm hay là đáng sợ, chỉ là nội dung trong băng khiến người ta vô cùng áp lực.

Hình ảnh trong đó rất dao động, vô cùng không chuyên nghiệp khiến người xem cũng hơi choáng váng đầu óc. Nội dung phim trắng đen, còn có tiếng khóc của một người phụ nữ nghe vô cùng réo rắt thảm thiết và kinh người.

Những người trong phim đều mặc quần áo sạch sẽ, mặt mày vô thần. Trong những người này có nam có nữ, thậm chí còn có trẻ con, tất cả đều nhắm hai mắt không ngoại lệ, hoặc nằm hoặc đứng. Căn cứ vào tiếng khóc người phụ nữ kia cùng với thần sắc người trong hình, Phó Dục Thư phán đoán những hình ảnh kia là người chết. Người phụ nữ hẳn là vừa quay vừa xem hình ảnh, nhìn những người qua đời trong ảnh khóc thương tâm.

Những người này là ai? Người phụ nữ quay phim là ai? Mang theo những vấn đề này Phó Dục Thư cầm lấy tài liệu Tống Vân đưa cho anh lần nữa, trong đó có một túi giấy dai đựng hồ sơ một số người. Anh nhìn thấy một số khuôn mặt đã thấy trong đoạn phim vừa rồi.

Đây là một gia đình ở trong Hồ Viên vài thập niên trước, không biết là theo tập tục nơi nào, khi đó thói quen người trong Hồ Viên chụp lại di ảnh cho người thân sau khi qua đời.

Những di ảnh này cũng không giống loại di ảnh người trước khi chết mỉm cười như chúng ta thường gặp. Mà là sau khi chết nhắm hai mắt lại, mặc quần áo bình thường chụp hình giống như là đang ngủ vậy.

Phó Dục Thư cầm lấy tài liệu nhú mắt nhìn, trong đầu suy nghĩ đến một số chuyện. Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gào thê lương của Tiểu Hùng. Phó Dục Thư chợt đứng lên, bỏ tài liệu lên bàn mở cửa chạy nhanh ra ngoài. Trong phòng khách lầu hai chỉ có Tiểu Hùng bị thương nằm trên sàn nhà, cũng không nhìn thấy người hoặc động vật khác.

Phó Dục Thư đi đến ngồi xuống kiểm tra thương tích của Tiểu Hùng. Sau khi xác định chỉ là bị thương ngoài da không có gì đáng ngại, anh lại ngẩng đầu kiểm tra phòng lần nữa phát hiện cách đó không xa cửa sổ mở ra, khung cửa sổ vẫn còn đang lắc lư.

7. Chương 7

Phó Dục Thư không hề nghi ngờ có người đã vào nhà. Anh khóa cửa lầu dưới, người đó phải vào từ nơi cửa sổ này.

Ôm lấy Tiểu Hùng trấn an, Phó Dục Thư đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn xuống, bên ngoài không thấy bóng dáng nào chắc là đã sớm chạy mất.

Anh dùng tay để không lấy máy giám sát ra, chỉnh đến đoạn ghi hình bên nhà. Phó Dục Thư tua lại đoạn ghi hình mới vừa rồi, có một camera quay được cảnh tượng mờ hồ. Loáng thoáng có một bóng đen bò lên bờ xuống từ trên lầu, cầm trong tay thứ gì đó, nhìn không rõ lắm anh đoán không ra.

Thu lại máy giám sát bỏ vào trong túi, Phó Dục Thư thở dài một hơi chuẩn bị đưa Tiểu Hùng đi khám bác sĩ, sau đó gửi riêng đoạn phim cho Tống Vân.

Tuy nơi này không hề an toàn nhưng Phó Dục Thư cũng không dự định dọn đi, bản thảo đã viết được một nửa, ý truyện càng ngày càng nhiều. Ở đây đối với anh mà nói là tràn ngập sức hấp dẫn. Dĩ nhiên anh cũng không thấy được những người đó thật sự có thể làm gì anh. Có điều là khác với trước đây anh càng thêm cẩn thận, thiết bị an ninh cũng càng thêm bí ẩn. Anh mua vài ống khóa mới, từ ngày đó trở đi bất cứ khi nào ở đâu, bất cứ người có nhà hay không tắt cả cửa sổ và cửa chính đều khóa kín. Nhìn từ đằng xa căn nhà lầu bé nhỏ hơi có vẻ tiêu điều xa cách.

Cũng bởi như thế, cơ hội Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy Phó Dục Thư càng ít đi. Cô vốn nghĩ rằng hai người sẽ vẫn sống không liên hệ với nhau như vậy. Cho đến khi anh thật sự gặp chuyện không may hoặc dọn đi. Nhưng không nghĩ đến rất nhanh đã có cơ hội để cô liên lạc với anh.

Một ngày tháng mười, Tưởng Phẩm Nhất ngồi xe buýt về nhà theo thường lệ. Lúc đi ngang qua cây hòe trong Hòe Viên, cô bỗng nghe thấy ở bên kia có ai đang khẽ nói chuyện với nhau. Tiếng nói là một giọng nam mà cô hoàn toàn không nhận ra, nó không thuộc về bất cứ ai trong Hòe Viên mà cô từng nghe. Hẳn ta nén giọng đang nói gì đó với một người khác. Cô dựa vào mặt bên kia của thân cây lên nghe trộm, lờ mờ nghe thấy mấy chữ “Giết”, “Phó”, “Ngu xuẩn”. Liên tưởng mấy chữ này lại cùng nhau khiến Tưởng Phẩm Nhất hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh cả người.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn sắc trời sắp tối, sự bất an trong lòng càng thêm nặng nề. Mọi người đều nói đêm sát nhân trăng mờ gió lớn, bóng đêm buông xuống khiến Tưởng Phẩm Nhất vô cùng thấp thỏm. Tuy cô cũng không liên lạc với Phó Dục Thư nữa, anh cũng không tìm cô, nhưng cuối cùng đây cũng là một mạng người. Anh cũng từng giúp cô, muốn cô thật sự nhìn anh gặp chuyện không may như vậy thì cô thật không cách nào yên tâm.

Lặng lẽ lui bước chân về phía sau rời khỏi cây hòe, Tưởng Phẩm Nhất trốn dưới bóng phía sau một căn nhà lấy điện thoại di động ra, dự định soạn tin nhắn cho Phó Dục Thư. Mặc kệ mới vừa rồi người xa lạ kia nói chuyện với ai, đến cùng hẳn ta có phải muốn làm hại Phó Dục Thư hay không. Cô cũng không dám mạo hiểm tiếp tục thờ ơ, nếu là Phó Dục Thư chắc anh cũng sẽ hành động như thế.

Ngón tay bấm bấm trên màn ảnh, soạn ra nội dung lại xóa. Tưởng Phẩm Nhất viết đi viết lại nhiều lần, cũng không biết chọn từ ra sao. Bất đắc dĩ cô dứt khoát bấm số điện thoại của anh. Bây giờ trời đã tối, gia đình ăn cơm sớm sợ rằng cũng đã ăn tối xong rồi. Chắc là anh sắp trở về, nếu không nắm chắc sẽ không kịp nữa.

Điện thoại vang lên thật lâu, tiếng tút tút tút đối lập rõ rệt với tiếng tim đập nhanh chóng của Tưởng Phẩm Nhất. Nó không nhanh không chậm giống như người bên kia điện thoại, thật lâu cũng không ai bắt máy.

Gọi một lần không thông, Tưởng Phẩm Nhất đành phải gọi tiếp. Cho đến khi cô gọi lần thứ ba, Phó Dục Thư mới bắt điện thoại.

“Alo?”

Giọng nam trầm ấm vang lên trong cảnh huyền ảo. Tưởng Phẩm Nhất hơi giật mình loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc bên kia, nghĩ đến anh vẫn chưa về nhà, vậy là anh tạm thời an toàn rồi.

Hơi yên tâm, Tưởng Phẩm Nhất lên tiếng giải thích nguyên do mình gọi điện thoại: “Phó tiên sinh, tối nay tốt nhất anh đừng về nhà.” Tạm ngừng, rồi nói ngược lại, “Không, trong khoảng thời gian gần đây cũng đừng về nhà, xin mau dọn đi.”

Phó Dục Thư đang ở trong KTV, trong phòng vang lên tiếng ca êm tai của các diễn viên trong đoạn kịch nói. Tiếng ca này rất hay, vào lúc bình thường anh còn có thể thưởng thức nhưng lúc nghe điện thoại thì

lại rất phiền.

Phó Dục Thư đi ra ngoài, vừa che lỗ tai vừa nói lớn hơn: “Tưởng tiểu thư, cô nói gì? Tôi không nghe rõ, bên này rất ồn.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe anh nói cũng rất vất vả, đang muốn lặp lại lời mình nói lần nữa thì đã nghe Phó Dục Thư nói: “Tưởng tiểu thư, bây giờ tôi và người trong đoàn kịch đang ở KTV xung quanh rất ồn ào. Có chuyện gì chờ tôi về nói sau, cúp máy trước nhé.”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác nghe âm báo bận đầu bên kia điện thoại, trong lòng xuất hiện trăm nghìn câu trách móc Phó Dục Thư. Nhưng cuối cùng cũng không thể mặc kệ anh chết sống, cô chạy ra khỏi Hòe Viên bắt xe taxi chạy đến đoàn kịch nói.

Bình thường xe buýt chạy đến đoàn kịch nói cũng không lâu. Ngồi xe taxi hơi đắt nhưng tốc độ nhanh hơn rất nhiều, không phải ngừng suốt. Tưởng Phẩm Nhất lại bảo tài xế lái nhanh hơn cho nên không bao lâu đã đến đoàn kịch nói.

Bảo tài xế chờ ở cửa, Tưởng Phẩm Nhất chạy vào trong đoàn kịch tìm ông bác trực ban dò hỏi: “Bác ơi, bác có biết người ở đoàn kịch đi đâu dùng cơm không ạ?”

Ông bác biết Tưởng Phẩm Nhất cho nên không giấu diếm trả lời: “Hôm nay Thôi Miên diễn thành công, đoàn trưởng Phương hẹn tác giả quyển sách kia đi ăn mừng rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất vội hỏi: “Là KTV nào ạ?”

Ông bác nói: “Tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe thấy cái gì mà Tiền cái gì Quý đó.”

Tiền Quý.

Tưởng Phẩm Nhất cảm ơn ông bác, trở ra cửa lên xe taxi bảo tài xế lái đến cửa KTV Tiền Quý thành phố Bình Giang.

Thật ra thì đây là lần đầu tiên Tưởng Phẩm Nhất đến KTV, tuy cô biết những thứ này nhưng vẫn chưa vào lần nào. Một là gia giáo không cho phép, một là bản thân cũng không thích thú gì với mấy nơi này.

Hơi do dự đứng bên ngoài, Tưởng Phẩm Nhất đang suy nghĩ chờ ở cửa hay là vào tìm. Cô là người tính tình nóng vội, chuyện gì cũng không chờ được. Đứng ở cửa thì lo để lỡ Phó Dục Thư đi ra ngoài, không xác định được Phó Dục Thư có thật ở trong KTV này không. Vì để phòng ngừa lỡ như, cũng vì mau sớm an tâm nên Tưởng Phẩm Nhất đi vào KTV.

Nhân viên phục vụ KTV nhìn thấy một cô gái tuyệt đẹp đi đến, nhiệt tình chào đón: “Người đẹp, đến hát à? Có cần người hát chung hay không? Miễn phí đó.”

Nhìn vẻ mặt ngả ngớn của nhân viên phục vụ, mặt Tưởng Phẩm Nhất lạnh xuống kiểm chế tính tình nói: “Tôi đến tìm người, đoàn kịch thành phố Bình Giang ở phòng nào?”

Nhân viên phục vụ nhướng lông mày hỏi: “Cô đi chung với bọn họ à?”

Tưởng Phẩm Nhất không phủ nhận, nói thản nhiên: “Không giống sao?”

Xinh đẹp, cao ngạo chính là nghệ thuật gia. Giống, làm sao mà không giống.

Nhân viên phục vụ cũng không nói gì, nói cho Tưởng Phẩm Nhất biết số phòng, dẫn cô lên lầu rồi thở dài đi xuống.

“Cô gái xinh đẹp mới vừa rồi làm gì?” Đồng nghiệp hỏi thăm nhân viên phục vụ kia.

Nhân viên phục vụ nói: “Đoàn kịch nói, dáng vẻ xinh đẹp như vậy nhất định là vai chính rồi.”

“Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mà nhìn sành đời quá.”

Tưởng Phẩm Nhất lại bị người ta nhìn như phụ nữ tâm cơ, cô đi lên lầu tìm được số phòng Phó Dục Thư. Người trong phòng đang ca hát, tuy phòng cách âm nhưng tiếng ca vẫn có thể truyền ra. Cô đứng ở cửa do dự một chút, lấy điện thoại di động ra bấm số Phó Dục Thư lần nữa. Theo thường lệ đợi thật lâu đối

phương mới bắt máy, cô không đợi anh nói chuyện đã nói thẳng: “Tôi đang ở cửa phòng của các người, anh đi ra ngoài một chút đi.”

Phó Dục Thư ngồi trong phòng hơi sững sờ, ngay cả đoàn trưởng Phương ngồi bên cạnh bảo anh hát một bài anh cũng không nghe thấy. Đoàn trưởng Phương thấy anh nhìn chằm chằm điện thoại di động ngây người, tò mò hỏi: “Sao vậy giáo sư Phó?”

Phó Dục Thư nhìn cô ta một cái, lắc đầu tỏ vẻ không có gì đứng lên nói: “Có một người bạn đến, tôi đi ra ngoài gặp người ta cái đã.”

Đoàn trưởng Phương đứng lên theo: “Bạn của giáo sư Phó chính là bạn của chúng tôi mà. Tôi rất đúng lúc, chúng ta cùng chơi chung, nào mau đón vào đi.” Cô ta thu xếp mấy cô em xinh đẹp trong đoàn kịch đi chiêu đãi. Bởi vì cô ta cho rằng người bạn Phó Dục Thư nói là phái nam. Nào ngờ đến khi cô ta nhiệt tình đi theo Phó Dục Thư ra mở cửa, lại nhìn thấy là Tưởng Phẩm Nhất - cô giáo một lớp học múa trong đoàn kịch.

Bình thường Tưởng Phẩm Nhất rất lạnh nhạt không giao tiếp với ai, nói theo kiểu phổ biến trên mạng đó là hơi cao quý lạnh lùng.

Người như cô lại xuất hiện tại nơi “bùn dơ” này lại còn tìm đàn ông, thật sự khiến người trong đoàn kịch hơi bất ngờ.

“Cô giáo Tưởng?” Phương Dập Đồng kinh ngạc nhìn Tưởng Phẩm Nhất, sau đó nhìn về Phó Dục Thư, “Giáo sư Phó, vị này chính là bạn mà anh nói sao?”

Phó Dục Thư mới nãy cản trở rất lâu cũng không cách nào khiến Phương Dập Đồng bỏ qua việc cùng đi ra mở cửa với anh, bây giờ trong lòng cũng khá phiền não, không lên tiếng trả lời câu hỏi của cô ta chỉ tùy ý gạt đầu.

Tưởng Phẩm Nhất kiên trì nhìn về phía Phó Dục Thư nói: “Tôi có chuyện cần nói với anh, anh đi ra ngoài một chút.” Dứt lời, cô quay người muốn đi.

Phương Dập Đồng tay mất lạnh lẽo kéo tay Tưởng Phẩm Nhất nói: “Hiếm khi thấy cô giáo Tưởng cũng đến nơi khói lửa nhân gian, người cũng đến rồi còn đi làm gì, nào cùng chơi chung đi.” Thật ra Phương Dập Đồng cũng có ý tốt, ngày thường ra vào gặp nhau trong đoàn kịch ai không muốn tạo quan hệ tốt chứ?

Tưởng Phẩm Nhất lúng túng bị cô ta nắm chặt cổ tay, cố gắng giật lại cũng giật không ra. Đối phương lại quá mức nhiệt tình, không màng đến ý nguyện của cô đã kéo cô vào phòng.

Phó Dục Thư thấy vậy bước lên vài bước ngăn tay Phương Dập Đồng lại, kéo Tưởng Phẩm Nhất ra phía sau nói: “Tôi đi ra ngoài nói vài lời với cô ấy xong rồi sẽ trở lại. Cô ấy không ở đây chơi với chúng ta đâu.”

Phương Dập Đồng sững sờ nhìn Phó Dục Thư. Giao tiếp với Phó Dục Thư mấy tháng nay, cô ta luôn cho rằng anh là một người rất lạnh nhạt với bất cứ thứ gì, chẳng ngờ cũng sẽ có một phương diện táo bạo như thế.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn ánh mắt người trong đoàn kịch đều nhìn bọn họ rất kỳ quái, trong lòng biết không nên khiến người khác chú ý. Cô đến đã làm người ta mất hứng, nếu như còn lôi nhân vật chính là Phó Dục Thư đi người ta không hận chết cô mới lạ.

Bất đắc dĩ Tưởng Phẩm Nhất đành phải nói: “Thôi, ở đây thì ở đây.”

Phó Dục Thư ngoái đầu nhìn cô nói: “Cô không thích ở đây chúng ta có thể đi ra ngoài nói.”

Tưởng Phẩm Nhất cau mày: “Đừng nên làm mọi người mất hứng, làm như vậy mọi người còn chơi thế nào được.”

Phó Dục Thư hơi chăm chú cũng không nói lời nào, chỉ nhìn cô như vậy. Cũng là Phương Dập Đồng phản ứng trước, thu xếp đám người trở về ghế salon tiếp tục ca hát.

Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất ngồi chung một chỗ. Ngồi phía bên kia Tưởng Phẩm Nhất là một nam diễn viên trong đoàn kịch. Nói thật, tuy Tưởng Phẩm Nhất rất ít khi giao tiếp với bọn họ, nhưng phụ nữ

càng xa cách thì càng dễ khiến đàn ông nổi máu chinh phục. Vất vả lắm mới có cơ hội gần gũi nữ thần, sao bọn họ lại chịu bỏ qua?

“Cô giáo Tường, khó có cơ hội ngồi chung với cô, uống một ly không?” Nam diễn viên mặt mũi tuấn tú cười cầm ly rượu đến.

Tường Phẩm Nhất nói lạnh nhạt: “Xin lỗi, tôi không biết uống rượu.”

Nam diễn viên hơi giật mình, dáng vẻ của anh ta rất ít phụ nữ nở từ chối. Lần này vai nam chính trong Thôi Miên là do anh ta diễn, anh ta hoàn toàn không ngờ đến yêu cầu của mình lại bị từ chối lạnh lùng như thế.

Phó Dục Thư liếc nhìn anh chàng này một cái, cầm ly rượu lên: “Tôi uống thay cô ấy.” Dứt lời cũng không đợi đối phương trả lời, anh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nam diễn viên là người thích mềm không thích cứng, cũng không có tâm trạng nói gì nữa đặt ly rượu xuống nói chuyện với người khác.

Tường Phẩm Nhất bắt được cơ hội lập tức nói với Phó Dục Thư: “Gần đây anh đừng về Hòe Viên ở, có người muốn hại anh.”

Phó Dục Thư cau mày nhìn cô, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng lấp lánh trong cảnh ồn ào náo nhiệt: “Ài?” Anh hỏi có phần rất kín đáo.

Tường Phẩm Nhất lo lắng: “Tôi cũng không biết là ai, tôi chưa từng nghe tiếng của hắn ta. Dù sao gần đây anh đừng về, chờ thêm một khoảng thời gian nữa bọn họ nghĩ rằng anh dọn đi rồi, anh hẳn trở về lấy đồ của anh rồi hoàn toàn rời đi.”

Phó Dục Thư cũng không hiểu kỳ cô biết được gì, chỉ hỏi: “Vậy cô rất hi vọng tôi dọn đi à?”

Tường Phẩm Nhất không nghĩ nhiều, trả lời ngay: “Dĩ nhiên, anh đi càng xa càng tốt, đi càng nhanh càng tốt.”

Phó Dục Thư rũ mắt cười một tiếng, độ cong bên mắt nhìn rất đẹp. Toàn thân anh mang vẻ trong lành hoàn toàn khác với vẻ vẩn đục trên người của đám diễn viên đoàn kịch nói. Cô ngồi bên cạnh anh, chỉ cảm thấy anh anh tuấn, thông minh lại thâm sâu. Khiến cho cô dù là phụ nữ nhưng cũng xúc động, tim đập mạnh như cảnh đàn ông gặp người đẹp.

“Tôi sẽ dọn đi, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.” Phó Dục Thư không nhìn cô cúi đầu nói, “Cô không cần lo cho tôi, trong lòng tôi biết rõ.” Dứt lời anh ngược nhìn cô, ánh mắt khiến cô cảm thấy không uống cũng say. “Tôi không việc gì, cô đừng vì tôi mà rước họa vào thân là tốt rồi. Đó mới là hi vọng của tôi.”

Tường Phẩm Nhất hiếm khi được một người không hề liên quan quan tâm như vậy, hơi thất thần trong thoáng chốc. Ánh đèn mờ ảo trong KTV lúc sáng lúc tối trên gương mặt anh tuấn của Phó Dục Thư, khoảng cách giữa cô và anh rất gần, gần đến mức khiến người ta cho rằng giây tiếp theo bọn họ sẽ hôn nhau.

Phương Dập Đồng nhìn thấy cảnh này, trong lòng hơi kích động, chưa kịp suy nghĩ thế nào đã cắt ngang bọn họ đang nhìn nhau, nói: “Cô giáo Tường! Nào, mọi người ngồi chung sao lại không chịu hát một bài. Muốn hát bài gì, tôi chọn giúp cô!” Cô ta nhét quyển danh sách bài hát vào tay Tường Phẩm Nhất, thành công khiến sự chú ý của hai người đều chuyển sang cô ta.

Tường Phẩm Nhất áy náy: “Tôi không biết ca.”

Phương Dập Đồng không tin nói: “Sao vậy được, ca múa không phân biệt. Cô giáo Tường múa đẹp như vậy, làm sao mà không biết ca?” Cô ta không cho phân trần đã kéo Tường Phẩm Nhất, đẩy cô lên sân khấu bắt cô ca một bài.

Đương nhiên người trong đoàn kịch cũng nhao nhao theo đoàn trưởng của mình. Người duy nhất Tường Phẩm Nhất có thể cầu cứu là Phó Dục Thư. Nhưng Phó Dục Thư ngồi phía sau cùng, người trong đoàn kịch che kín bóng dáng của anh. Cô chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Cầm giắc bắt lực và đè nén lại trở lại trong lòng lần nữa. Đương lúc Tường Phẩm Nhất chần chờ, Phó Dục Thư đứng lên phía sau mọi người nói: “Tôi hát thay cô ấy.”

Phó Dục Thư là nhân vật chính trong buổi ăn mừng hôm nay. Nhân vật chính yêu cầu thì có ai mà chối từ. Cho nên người hát đổi thành Phó Dục Thư, anh đứng trước bục chọn bài hát, màn ảnh KTV từ từ chuyển đến MV bài hát anh đã chọn. Khúc nhạc dạo bài hát rất hay. Tưởng Phẩm Nhất ngẩn ngơ lắng nghe. Sau khi anh cất lời, cô nhạy cảm nghe thấy lời ca của anh

“Tôi có chút động lòng với em, nhưng lại sợ nhìn vào mắt em....” Bài hát “Có chút động lòng” của ca sĩ Trương Tín Thiết

8. Chương 8

Phó Dục Thư vừa hát xong thì phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình. Anh để micro xuống không quay lại nhìn ai chỉ nhìn màn ảnh kết thúc ca khúc nói: “Có phải tôi hát khó nghe quá nên dọa mọi người rồi không?”

Phương Dập Đồng vội nói: “Nào có, là Phó giáo sư hát quá hay mới đúng.”

Phó Dục Thư hơi hất cằm lên nhướn khóe môi nhìn cô ta: “Mấy bài hát tôi nghe lúc còn đi học trong mắt các người giờ đã là nhạc xưa rồi, bài này là bài tôi hát tốt nhất, nếu không thì phải hát quốc ca thôi.”

Phương Dập Đồng cười cợt mở to vẻ hiểu chuyện, chu đáo cầm lấy đĩa trái cây cho Phó Dục Thư. Phó Dục Thư lấy miếng dưa hấu đưa cho Tưởng Phẩm Nhất. Trong đầu Tưởng Phẩm Nhất nghĩ lời bài hát mới vừa rồi của anh là có dụng ý.

Cô nhìn anh không nhận miếng dưa hấu cũng không nói chuyện, ánh mắt sâu sắc khiến người ta có phần không dám đối diện.

Phó Dục Thư vẫn bình tĩnh nhìn cô, cho đến khi cô nhận lấy miếng dưa hấu. Cô rũ mắt xuống không hề nhìn anh nữa.

Xem ra nguyên nhân thật sự chính là lời giải thích vừa rồi của anh, là anh không có dụng ý gì khác chỉ là do cô đã tự mình đa tình mà thôi. Tuy biết anh hát không nhằm vào bất cứ ai, nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn không cách nào không nghĩ lung tung.

Trong lòng giống như có ngọn lửa đang bùng cháy. Trái tim bị tổn thương, cả người cũng kêu gào né tránh nhưng không biết phải né tránh thế nào. Ý niệm bất ngờ không kịp phòng ngự trong đầu như hoa bồ công anh bị cơn gió lửa thổi đến rải đầy mọi góc ngách. Lời thề chắc chắn từng nói với cha vang vọng bên tai. Tưởng Phẩm Nhất hít sâu một hơi đè nén sự rung động này lại, bưng cốc rượu trên bàn của Phó Dục Thư uống một hơi cạn sạch.

Thừa dịp những người khác đang chơi xúc xắc không chú ý đến cô, Tưởng Phẩm Nhất dùng cốc của Phó Dục Thư uống vài cốc rượu.

Phó Dục Thư không thể từ chối thịnh tình đành ngồi đó cùng mọi người chơi đồ xúc xắc. Khác với sự nhiệt tình cao trào của người khác, anh vô cùng an tĩnh ngồi trước bàn đá cẩm thạch. Gương mặt anh chín chắn khiến Tưởng Phẩm Nhất không tự chủ được bị anh cuốn hút.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào anh đang cúi đầu đồ xúc xắc. Anh không nhìn cô, cô uống hết cốc rượu này đến cốc rượu khác. Cảnh nhìn thấy trước mắt không phải là anh bị những người khác vây quanh. Mà là mùa đông trong ngôi biệt thự xinh đẹp, bên bếp lò ấm áp trên tấm thảm mềm mại con mèo đen đang lười biếng ngủ say.

Anh ngồi trên ghế salon bên cạnh lò sưởi, hai chân bắt chéo trên tay là quyển sách thật dày. Trên mũi đeo đôi kính gọng vàng giống như đối với cái gì cũng tràn đầy kiên nhẫn, anh có thể ngồi ngay ngắn xem sách cả ngày.

Đó mới là cuộc sống anh nên có trong suy nghĩ của cô.

Trong lòng buồn bực khó hiểu, Tưởng Phẩm Nhất đặt cốc rượu xuống đứng lên muốn yên lặng rời đi. Nhưng cô không biết rằng tử lượng của mình lại kém như vậy uống mấy cốc rượu đã choáng đầu hoa mắt, lúc đứng lên suýt nữa đã ngã nhào.

Vóc dáng cô rất cao, lúc đứng lên đã thu hút sự chú ý của mọi người. Hiện tại dáng vẻ cô vịn ghế salon ra sức xoa thái dương khiến người đang chơi xúc xắc cũng không cách nào chơi tiếp nữa.

Phó Dục Thư tiến lên vài bước đến bên cạnh cô, hơi thở của cô phả vào mặt anh là một mùi rượu nồng nặc. Có thể đoán được mới vừa rồi cô đã uống rất nhiều.

Phó Dục Thư cau mày lại sắc mặt khó coi đỡ lấy cô, quay đầu lại nói tạm biệt với mọi người rồi đưa cô đi trước để lại người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Phương Dập Đồng nhìn cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực như hơi hiểu ra. Những người khác trong đoàn kịch hỏi cô ta: “Đoàn trưởng, cô giáo Tưởng và Phó giáo sư là quan hệ gì vậy? Cô ta không phải là vợ của Phó giáo sư chứ?”

Dáng ngoài Phó Dục Thư thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhưng cũng là người đã hơn ba mươi. Bọn họ lại diễn kịch bản của anh, khẳng định là biết số tuổi thật của anh, cho nên họ cũng không suy đoán là “bạn gái” mà là “vợ”.

Phương Dập Đồng liếc người nói chuyện một cái: “Tôi cũng không biết. Lúc trước nghe nói Phó giáo sư đã ly dị, vợ trước là một người giàu có xinh đẹp trong nhà rất có tiền còn là bác sĩ, không phù hợp với điều kiện của Tưởng Phẩm Nhất.”

Nam diễn viên chính khi này đã nói hai câu với Tưởng Phẩm Nhất bị từ chối nói thản nhiên: “Chuyện người ta quan tâm đến làm gì, cho dù bọn họ không phải vợ chồng cũng đâu đến phiên các người. Có uống nữa không, không uống thì về nhà ngủ thôi.”

“Uống, sao lại không uống?” Phương Dập Đồng lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ với nam diễn viên chính, “Người đó đi rồi không phải chúng ta vẫn còn có nhiều công thần hay sao, còn cảm ơn chưa xong nữa mà. Nào, tiếp tục.”

Bên này coi như xử lý xong, bên Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất rời đi cũng không dễ dàng gì.

Tưởng Phẩm Nhất uống những cốc rượu kia, men say đồng loạt bốc lên gần như là toàn thân đều tựa vào người Phó Dục Thư. Cô nhắm chặt mắt lại nắm cổ áo sơ mi của Phó Dục Thư, thở ra khói trắng trong thời tiết giá rét. Thân thể tập múa vốn có tính dẻo dai lại càng trở nên mềm mại, giống như một con mèo trắng muốt.

Tuy tư thế mờ ám quá mức có thể bị tình nghi là thừa dịp người khác say để lợi dụng, nhưng Phó Dục Thư lại không thể bỏ mặc cô không lo. Vì phòng ngừa cô ngã nhào trên đường phố lạnh cóng anh còn ôm lấy cô rất chặt.

Người uống rượu say thần trí không rõ ràng cũng rất tùy hứng, tuy Phó Dục Thư ôm chặt Tưởng Phẩm Nhất nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn vùng vẫy khó chịu. Trong lúc bước đi xiêu vẹo điện thoại di động đã rơi ra khỏi túi, lạch cạch rớt trên mặt đất.

Phó Dục Thư ôm lấy cô miễn cưỡng hơi ngồi xuống nhặt điện thoại lên. Chỉ thấy màn hình điện thoại đã bị nứt, máy đã tự tắt.

Tưởng Phẩm Nhất cũng không phải dùng điện thoại sang trọng gì, cao lắm cũng chỉ có thể nghe gọi, chụp hình, nhắn tin. Loại điện thoại này thì chỉ cần ném từ trên cao xuống là sẽ hư ngay.

Điện thoại của cô thì hư, người thì lại uống say hoàn toàn không thể trả lời được câu hỏi của anh. Phó Dục Thư nhớ được cô đã không thể trở về Hồ Viên, cho nên bây giờ phải đưa cô đi đâu đây?

Một mình anh thì đi đâu cũng được, nhưng mang theo một cô gái thì vô cùng bất tiện. Huống chi cô còn một người cha rất khó tính, nếu như cả đêm cô không về không biết đối phương sẽ làm ra chuyện gì.

Phó Dục Thư hơi do dự đưa Tưởng Phẩm Nhất lên xe, để cô ngồi an ổn tại ghế lái phụ. Anh quay kiếng xe xuống châm điều thuốc, vừa hút vừa suy nghĩ xem cuối cùng phải đưa cô đi đâu.

Tưởng Phẩm Nhất dặn đi dặn lại bảo anh không được trở về Hòe Viên, nói rõ nhất định là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng. Nếu như anh mang theo cô trở về không những bản thân có thể gặp nguy hiểm, đối với nơi nhỏ bé có tính bài ngoại kia, thì ngay cả Tưởng Phẩm Nhất thông báo tin tức cho anh cũng có thể sẽ gặp chuyện không may.

Bỏ điều thuốc đi, Phó Dục Thư xua khói trong xe, quay kiếng xe lên tầng điều hòa, lái đi đến khách sạn.

Bây giờ là mười một giờ đêm, cửa hiệu đã đóng không ít nhưng khách sạn thì vẫn còn mở cửa.

Phó Dục Thư lái xe đưa Tưởng Phẩm Nhất tìm được một khách sạn, dìu cô vào định thuê một căn phòng để cho cô ngủ trước. Còn mình thì đi qua nhà bạn ở nhờ vài ngày, thuận tiện điều tra thêm cuối cùng là Hòe Viên xảy ra chuyện gì. Nào ngờ tiếp tân khách sạn lại không chịu làm thủ tục cho bọn họ nhận phòng.

“Tiên sinh, thật xin lỗi. Thủ tục cần phải có giấy chứng minh nhân dân, xin anh đưa giấy chứng minh của vị tiểu thư này.” Cô gái tiếp tân lịch sự nói ra quy định của bọn họ, ánh mắt nhìn Phó Dục Thư không tốt lắm. Thời gian này đưa theo một cô gái xinh đẹp say bí tỉ thuê phòng, cho dù đối phương là đàn ông tướng mạo đường đường cũng sẽ khiến không ít người có liên tưởng không tốt.

Phó Dục Thư cau mày lấy lại giấy chứng minh của mình, nhìn thoáng qua Tưởng Phẩm Nhất say khướt. Bộ dạng này của cô chắc cũng không mang theo giấy chứng minh rồi, cho dù cô có mang anh cũng không thể ra tay lục soát thân thể cô được. Điều anh có thể làm là dẫn cô rời khỏi nơi này.

Ở khách sạn không được, Phó Dục Thư cũng không chần chờ nữa lấy điện thoại di động ra gọi, nói đơn giản vài câu rồi lái xe đến một tòa nhà thương mại vô cùng xa hoa sang trọng.

Cách đó không xa, một chiếc xe Maybach màu đen đang đỗ bên cạnh cửa khu thương mại. Một người đàn ông mặc đồ tây màu bạc tựa vào bên cạnh xe nhìn chiếc xe Mercedes đang chậm rãi lái đến. Cho đến khi Phó Dục Thư xuống xe đi về phía anh ta, anh ta mới đứng thẳng người lên.

“Trẻ như vậy còn quấy rầy cậu, thật ngại quá.” Phó Dục Thư đưa cho đối phương một điều thuốc, đối phương không nhận.

“Cai rồi, không hút đâu.” Người đó mỉm cười, khoe miệng nhœn lên một độ cong đẹp mắt, “Quan hệ của hai chúng ta là gì, cậu càng quấy rầy tôi, tôi càng an tâm. Dù sao trước đây là tôi làm chuyện có lỗi với cậu.”

Trên mặt Phó Dục Thư hiện ra một nụ cười khó hiểu, anh không nói tiếng nào. Người đó cũng hiểu ý của anh, lấy ra một chiếc chìa khóa trong túi đưa cho anh: “Lô B Khu C số 301. Đây là chìa khóa, cậu muốn ở bao lâu cũng được.”

Phó Dục Thư nhận lấy chìa khóa nói cảm ơn với anh ta, sau đó lấy một thẻ ngân hàng trong túi đưa cho anh ta: “Chỉ ở ba ngày thôi, mặt mã viết phía sau, cần bao nhiêu thì cậu tự rút.”

Người đó gơ thẻ cười nói: “Cậu không sợ tôi lấy hết hay sao?”

Phó Dục Thư ngoái đầu đi về cạnh xe, hiển nhiên không muốn nói mấy lời vô nghĩa. Người đó đi theo anh, nhìn qua cửa tay lái phụ, thấy được Tưởng Phẩm Nhất đang ngủ mê man. Khuôn mặt xinh đẹp kia khiến anh ta thoáng neho mắt lại.

“Bạn gái mới à?” Người đó hỏi Phó Dục Thư với hàm ý sâu xa.

Phó Dục Thư không quay đầu lại, mở cửa xe ngồi vào nói qua cửa ghế lái phụ: “Khương Giáo, nếu không phải quá muộn tôi cũng sẽ không phiền cậu. Nhà Tống Văn có con nhỏ, ban đêm đi quấy rầy họ không nên. Người ở đây tôi không quen biết nhiều, chỉ có mấy người bọn cậu. Hôm nay chuyện cậu nhìn thấy, nếu như có thể mong cậu đừng nên nói ra.”

Hiển nhiên Khương Giáo có liên tưởng không tốt, nói rất kín kẽ: “Được, tôi sẽ không nói. Cậu yên tâm, đây là tôi nợ cậu.”

Phó Dục Thư khởi động xe, trước khi rời đi, cuối cùng nói với anh ta một câu: “Cậu không nợ tôi gì cả.”

Khang Giáo đứng tại chỗ nhìn theo chiếc xe Mercedes màu đen đi xa, im lặng lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá rút một điếu. Hộp thuốc kia đắt tiền hơn loại Phó Dục Thư mời anh ta nhiều. Anh ta thông thả rút ra, biểu cảm trên mặt không biết là đang tự giấu hay là đang giấu cợt người khác.

Kết quả rất kỳ diệu, Phó Dục Thư đưa Tưởng Phẩm Nhất đến một căn biệt thự xa lạ mà hai người đều chưa từng đến.

Anh ôm Tưởng Phẩm Nhất đưa cô lên phòng ngủ lầu một, thả thân thể mềm mại như không có xương lên giường. Lúc anh dự định rời đi, chỉ thấy quần áo cô vì mới vừa rồi giăng co mà hơi xốc xếch, lộ ra bả vai trắng muốt như ngọc.

Bả vai cô có một con bướm bướm không lớn, cánh bướm xinh đẹp đang rộng, trông rất sống động.

Phó Dục Thư cẩn thận quan sát hình dáng con bướm bướm kia, tâm trạng hơi phức tạp. Anh dừng lại một chút, trở lại bên giường hơi cúi người xuống nói bên tai cô: “Tôi đi đây.”

Người đã say nào nghe được cuối cùng là anh nói gì? Tưởng Phẩm Nhất trả lời anh gần như theo bản năng: “Tôi tiễn anh...”

Phó Dục Thư hơi nhoen môi, khẽ nói: “Không cần, cô ngủ đi tôi sẽ nghĩ cách báo cho cha cô.”

“Cần mà.” Tưởng Phẩm Nhất nhắm hai mắt ngồi dậy, kéo ống tay áo của anh không buông tay. Ngoài miệng nói muốn tiễn anh, nhưng sau khi bắt được anh lại tiếp tục ngã xuống giường, mặc cho anh kéo thế nào cũng không kéo ra được ống tay áo.

9. Chương 9

Tưởng Phẩm Nhất đã uống thật sự rất nhiều, Phó Dục Thư đã sớm ý thức được điều này cho nên cũng không ngại cô “đầy dưa”.

Anh kiên nhẫn hơi khom người muốn tách ngón tay cô ra. Tay cô lóng mọng trắng nõn, nhỏ nhắn thon dài. Lóng ngón tay mồm mím muốt mà, sờ vào giống như là ngọc tốt, mang theo một chút lạnh lẽo khiến người ta thanh tỉnh không ít.

Tưởng Phẩm Nhất phát hiện có người đang giở trò trên tay cô, mơ mơ màng màng mở mắt ra, mặc kệ là Phó Dục Thư kéo tay cô thế nào cô đều cố chấp nắm lấy tay áo anh không chịu buông.

Ánh mắt cô lười biếng nhìn dáng điệu anh chậm rãi tách ngón tay cô ra lặp đi lặp lại một hồi, đột nhiên hỏi: “Anh rất thích mèo phải không?”

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn cô. Cô cũng liếc nhìn anh tóc đen xõa tung ở bên dưới, cổ áo chảy xuống tận bả vai da thịt mịn màng dưới ánh đèn chiếu rọi như bao phủ một màn sương sữa tươi, sáng bóng lấp lánh quyến rũ.

“Ừ”. Tùy ý đáp một tiếng, Phó Dục Thư ra sức kéo ống tay áo lại ánh mắt nhanh chóng tránh đi không nhìn cô nữa.

Tưởng Phẩm Nhất lại không chịu bỏ qua. Cô giơ tay lên đặt trên mặt anh, để anh nhìn cô, nhoen khóe môi cất tiếng vô cùng nũng nịu: “Meo meo.”

Phó Dục Thư nhìn cô không nói tiếng nào, vẻ mặt anh vẫn thuần túy như ngày trước nhưng ánh mắt lại hơi lóe lên.

Trong khoảng thời gian anh im lặng bất động, Tưởng Phẩm Nhất nói tiếp: “Bây giờ anh thích tôi không?”

Nghe cô nói như vậy, cho dù là lời say Phó Dục Thư cũng vẫn trả lời có phần không biết làm sao: “Cô muốn tôi thích cô nên mới làm mèo kêu à?”

“Meo meo.” Cô trực tiếp dùng hành động trả lời anh.

Phó Dục Thư tránh ánh mắt đi, lúc thử rút tay lại phát hiện cô đã buông ra. Cho nên anh rút tay lại đứng lên mắt nhìn xuống cô: “Cho dù cô học theo mèo kêu nhưng cuối cùng cô vẫn là người. Hơn nữa còn là con gái từ thích này không thể nói lung tung.” Anh giơ tay lên xem đồng hồ, nói với giọng điệu hết sức công thức: “Muộn rồi, cô ngủ đi. Tôi phải đi báo cho cha cô biết nữa.”

Tướng Phẩm Nhất nghe thấy lời của anh thì rề rà ngồi dậy lớn tiếng nói: “Đừng đi.”

Phó Dục Thư hơi nhú mày: “Tại sao?”

Tướng Phẩm Nhất chuyển từ giữa giường ra bên mép, bất chợt ôm lấy eo Phó Dục Thư, sườn mặt dán vào bụng anh, nói: “Nếu anh nói cho ông biết tôi ở đây, ông nhất định sẽ lập tức chạy đến. Hiện tại bộ dạng tôi thế này, ông nhìn thấy nhất định sẽ đánh tôi một trận nhớ đời.”

Cho dù là say rượu, tiềm thức Tướng Phẩm Nhất vẫn có thể phân tích rõ ràng tâm lý của cha mình. Có thể thấy được trong lòng cô, cha cô là một người đáng kính và đáng sợ đến cỡ nào.

Phó Dục Thư hơi lúng túng, tư thế này động tác này khiến bộ ngực mềm mại của Tướng Phẩm Nhất dán sát đúng vào bắp đùi anh. Anh thử kéo cô ra, nhưng có lẽ cô quá khấn trương việc anh sẽ đi nói với cha cô, nên cố ra sức ôm lấy anh khiến anh làm thế nào cũng không kéo ra được.

“Cô buông tôi ra trước đi.” Phó Dục Thư cúi người xuống đè bả vai cô lại, “Tôi không nói với ba cô là được.”

Tướng Phẩm Nhất ngẩng đầu lên, mắt say mơ màng nhìn anh nghiêng đầu nói: “Thật ư?”

Phó Dục Thư hơi bất ngờ. Tuy trong mắt anh, cô gái Tướng Phẩm Nhất này là mỹ nhân lạnh lùng, nhưng anh cũng quen biết cô khá lâu gần như chưa từng thấy cô cười. Hôm nay vẻ mặt cô biểu hiện ra sau khi uống lại khác hẳn với cô trong ngày thường, quả thật là có tính đột phá.

Không nghĩ đến Tướng Phẩm Nhất có vẻ xa cách lạnh lùng, độc lập tự chủ như vậy mà khi làm nũng cũng có thể đáng yêu và yếu mềm đến nhường này.

“Đừng ôm tôi nữa.” Phó Dục Thư hạ giọng, nới lỏng cravat, “Cô bỏ tôi ra trước đi.”

Tướng Phẩm Nhất lắc đầu, khẽ nói: “Không được, buông anh ra anh đổi ý rồi sao. Các người đều giống nhau cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ nói thật với tôi, cho đến bây giờ đều nói không giữ lời luôn ép tôi làm chuyện mình không thích.”

Lúc nói chuyện, hơi thở Tướng Phẩm Nhất mang theo mùi rượu bay quanh quần người Phó Dục Thư. Anh cảm thấy mùi rượu cô đưa đến cũng sắp khiến anh say rồi. Nhưng cuối cùng là cái gì khiến người ta say thì không ai có thể nói rõ được.

“Phó Dục Thư, anh dọn đi đi.” Tướng Phẩm Nhất vẫn không ngừng nói chuyện như cũ, giống như nói chuyện mới có thể khiến cô có cảm giác an toàn. Mà lời cô nói ra cũng khiến Phó Dục Thư kinh ngạc, anh không nghĩ đến ngay cả say rượu mà cô cũng muốn bảo anh dọn đi.

“Tôi hi vọng anh sống thật tốt, dù là tôi không được gặp anh nữa. Nhưng anh có thể viết sách, có thể khóc, có thể cười... vậy là đủ rồi.” Cô chậm rãi buông anh ra, trở lại trên giường mệt mỏi nằm ngửa ra. Một lọn tóc dài hất lên che đi ánh mắt cô. Cô lẩm bẩm: “Anh là người tốt, tôi hi vọng anh sống bình an.”

Phó Dục Thư đứng thẳng người nhìn Tướng Phẩm Nhất rót cuộc đã an phận lại, đột nhiên cảm giác thấy ánh đèn hơi chói mắt.

Anh đi đến bên cửa tắt đèn đi, lúc nhìn lại về phía giường chỉ có thể loáng thoáng thấy được một hình bóng duyên dáng, không rõ dáng vóc và vẻ mặt. Điều này khiến anh cảm thấy khá hơn.

Đóng cửa lại đi xuống lầu, Phó Dục Thư cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa. Anh chạy vòng hơn phân nửa thành phố Bình Giang mới tìm được một tiệm thuốc có cổ linh chi còn mở lúc nửa đêm. Mua cổ linh chi xong, anh lại đến cửa hàng tiện lợi mua mật ong sau đó mới về biệt thự.

Phó Dục Thư cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi và quần tây bận rộn trong bếp. Anh cắt cổ linh chi ra thành từng miếng để nấu. Sau đó pha nước đó với mật ong thành một chén rồi bưng lên lầu.

Tướng Phẩm Nhất không biết uống rượu, sau khi tỉnh lại sẽ rất khó chịu. Dùng cỗ linh chi để giải rượu là phương pháp tương đối an toàn.

Ôm ý niệm vô cùng đứng đắn mở cửa ra, cảnh đập vào mắt lại khiến Phó Dục Thư đóng ngay cửa lại. Tuy anh chỉ vừa nhìn thoáng đóng cửa cũng rất nhanh, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nhìn thấy một cảnh không nên nhìn.

Lúc gần đi, bởi vì sợ Tướng Phẩm Nhất lạnh, Phó Dục Thư mở điều hòa cho cô. Có lẽ điều hòa chỉnh nhiệt độ hơi cao, cũng có thể là lúc Tướng Phẩm Nhất trở mình đã đề lên điều khiển máy điều hòa nên nhiệt độ trong phòng tăng lên rất cao.

Hiện tại trong phòng rất nóng. Cô lại say rượu mơ mơ màng màng, bởi vì nóng quá nên cởi sạch áo khoác vào áo sơ mi. Giờ phút này chỉ còn mặc áo lót và quần dài nằm nghiêng, mái tóc đen dày óng mượt phủ lên tấm lưng trắng nõn đẹp như tranh vẽ.

Phó Dục Thư đứng chần chừ hồi lâu, vẫn quyết định đi vào. Cô đã say đến mức đó, không uống thứ anh chuẩn bị thì ngày mai nhất định sẽ rất khó chịu.

Nhắm mắt lại mở cửa ra, Phó Dục Thư đi đến bên giường theo trí nhớ, lần mò đặt chén lên đầu giường tìm được áo khoác của cô ở mép giường, trải ra trùm lên người cô. Lúc này anh mới từ từ mở hé mắt.

Xác định chiếc áo khoác đã che kín cô lại, Phó Dục Thư mới mở mắt ra hoàn toàn thở phào một cái. Anh cầm lấy chén trên bàn đút cho cô uống nước cỗ linh chi giải rượu.

Lúc uống Tướng Phẩm Nhất cũng không đành lòng, làm thế nào cô cũng ra vẻ không muốn uống cau mày kháng cự đẩy tay anh ra. Nếu không phải anh phản ứng nhanh nhạy, sức lực cũng mạnh hơn cô cái chén này đã ngã đổ trên đất rồi.

Tóm lại, tối nay Phó Dục Thư bị hành hạ quá mức. Anh thật tình nghe theo khuyến cáo của cô không trở về Hòe Viên, cũng vì tiếp nhận ý tốt của cô mà bỏ ra một chút trả giá.

Ngày hôm sau, Tướng Phẩm Nhất hoảng hốt tỉnh lại, nhớ lại hết toàn bộ ngày hôm qua. Lúc cô chạy xuống lầu đã nhìn thấy mất anh quần thâm, ngồi trên ghế salon giữa đầu chợp mắt. Tách trà và báo chí đặt trên bàn trước người anh trong gạt tàn thuốc còn rất nhiều đầu lọc thuốc lá.

“Cả đêm anh không ngủ à?”

Phát hiện anh căn bản không ngủ, chỉ vì nhức đầu nên nhắm mắt lại Tướng Phẩm Nhất đi đến ngồi xuống cạnh anh, đổi mặt quan sát anh.

Phó Dục Thư mở mắt ra, thấy cô ngồi phía bên cạnh mình khí sắc có vẻ không tệ, lại nhắm hai mắt lần nữa cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Tướng Phẩm Nhất nhìn thoáng qua đồ trên bàn, mới vừa rồi tờ báo kia nhìn hết sức cũ kỹ không giống như năm nay. Cô hơi do dự một chút vẫn cầm lên xem thử, quả nhiên là từ vài thập niên trước.

“Anh còn đang điều tra chuyện Hòe Viên?” Tướng Phẩm Nhất nhìn tờ báo đưa tin án mạng xảy ra tại Hòe Viên, tâm trạng phức tạp khẽ hỏi.

Phó Dục Thư lười biếng “ừ” một tiếng, nâng tách trà lên hớp một chút rồi lại ngửa ra ghế salon, hai tay khoanh trước ngực về mặt bình thản.

Tướng Phẩm Nhất đọc xong tin tức trên báo, trong lòng cũng cân nhắc. Trên báo viết về nhà một người già ở Hòe Viên. Bọn họ giống như hộ gia đình lúc trước ở trong căn nhà của Phó Dục Thư, hai người cùng tự sát trên giường gây ra chấn động không ít với niên đại bảo thủ đó.

Mà thời gian tử vong của đôi vợ chồng già nọ được đăng lên báo, đúng là lúc sau khi Tướng Phẩm Nhất được sinh ra đời không bao lâu.

“Anh rất muốn biết truyện trên báo đúng không?” Cô ngược mắt hỏi anh, giọng nói ảm đạm không rõ.

Phó Dục Thư mở mắt ra nhìn về phía cô, hơi do dự nhưng vẫn gạt đầu.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Tôi sẽ cho anh biết.” Dứt lời, cô đứng lên đi ra ngoài, “Anh ở đây chờ tôi. Tự tôi về nhà một chuyến mang ít đồ cho anh xem.”

Phó Dục Thư muốn ngăn cô lại, bởi vì lo lắng cô trở về như vậy sẽ bị cha cô đánh mắng, nhưng cô lại đưa lưng về phía anh giơ tay xua đi: “Không cần lo lắng cho tôi, giờ này ba tôi đã đi làm rồi. Cho dù xảy ra chuyện lớn cỡ nào ông cũng sẽ không làm trễ công việc của mình. Bây giờ tôi đi về rất an toàn, tôi sẽ thuận tiện xem giúp nhà anh có an toàn hay không.”

Phó Dục Thư đi đến cửa nhìn bóng lưng cô biến mất ở đầu phố, nắm chặt chìa khóa xe trong tay.

Vốn dự định đưa cô đi, nhưng cô lại không hề ý thức được nơi này có cách xử lý tiết kiệm thời gian. Xem ra là cô luôn tự dựa vào chính mình quá nhiều năm, không có ý thức phải dựa dẫm vào người khác, cũng không suy nghĩ theo cách đó.

Tưởng Phẩm Nhất đi gần hai tiếng, lâu đến mức Phó Dục Thư cũng hoài nghi có phải là cô đã xảy ra chuyện gì hay không. Lúc anh muốn lái xe đi tìm, cô đã kịp thời trở lại.

Nhìn bề ngoài cô xem ra không có vẻ gì dị thường, có điều là tâm trạng dường như hơi sa sút, trên vai đeo túi và thay một bộ quần áo khác.

“Tôi có thể đi vào không?” Bị Phó Dục Thư nhìn chằm chằm, Tưởng Phẩm Nhất hỏi có chút mất tự nhiên.

Phó Dục Thư lập tức nghiêng người tránh đường cho cô, để cô đi qua.

Tưởng Phẩm Nhất đi đến bên bàn trà, sau đó ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề. Lấy ra một cuộn giấy cũ kỹ, mở ra bày lên bàn trà cho Phó Dục Thư xem.

Phó Dục Thư lịch sự cảm ơn cô trước, lúc này mới ngồi xuống đối diện cô xem chữ trên cuộn giấy kia.

Phong cách cuộn giấy vô cùng cổ điển, có in hoa và chim chóc, trên đó có viết tiêu đề “Giấy kết hôn”.

Khi Phó Dục Thư nhìn thấy tên dưới giấy chứng nhận kết hôn, anh bất giác nhìn Tưởng Phẩm Nhất. Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh, đọc lên tên đăng ký: “Người kết hôn Tưởng Thanh Nguyên và Tư Gia Hứa là ông nội và bà nội tôi.” Dứt lời, cô rũ mắt xuống nhìn vào giấy chứng nhận kết hôn thời dân quốc kia, cô cười một tiếng giọng nói mâu thuẫn “Bọn họ chính là nhân vật chính trong vụ án tự sát trong tờ báo cũ mà anh đã xem kia, khi đó tôi mới ra đời được vài ngày.”

Phó Dục Thư đặt tấm giấy kết hôn xuống, chống trán trầm tư chân mày nhẹ cau lại, đường nét sóng mũi và sườn mặt vô cùng anh tuấn.

“Thật xin lỗi.” Anh nói xin lỗi, tuy rất tò mò chuyện của Tưởng gia nhưng thử mấy lần cũng không cách nào mở lời hỏi được.

10. Chương 10

Nhận được lời nói xin lỗi của Phó Dục Thư là nằm trong dự liệu, Tưởng Phẩm Nhất lắc đầu nói: “Không cần xin lỗi, lúc tôi mới ra đời họ đã qua đời rồi. Tôi chưa từng gặp mặt ông bà nội tôi, chỉ nghe mẹ nói họ là người rất tốt. Trong lòng tôi rất tôn kính họ, nhưng nói thật lòng thì tôi cũng không có tình cảm gì với họ cả.”

Người chưa từng gặp mặt thì có được bao nhiêu tình cảm chứ? Cô nói thật, hơn nữa cũng vô cùng hợp lý.

Phó Dục Thư gật đầu đồng ý, trầm ngâm trong chốc lát, ngược đời mắt đen nhánh như ngọc nhìn cô nói: “Cô biết vì sao bọn họ muốn tự sát không? Chủ nhân trước đây của căn nhà tôi đang ở cũng tự sát không hề có lý do.”

Cái gọi không hề có lý do chỉ đơn giản chính là bọn họ không có lý do gì để tự sát cả. Bọn họ sống cuộc đời an nhàn giàu có, ngoại trừ không có con ra thì hoàn toàn không có động cơ gì để tự tìm cái chết.

Tưởng Phẩm Nhất nghiêng đầu, nhìn anh nói: “Tôi biết thì đã sớm nói cho anh biết rồi, anh cảm thấy tôi có điều gì giấu giếm anh sao?”

Phó Dục Thư chớp mắt một cái, nhìn cô không nói tiếng nào. Cô cũng nhìn anh, ánh mắt thẳng thắn, vẻ ngưỡng mộ và thành khẩn không hề che giấu trong mắt. Phó Dục Thư thu hồi ánh mắt, cúi đầu, vân vân mép giấy kết hôn không nói tiếng nào.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh một hồi, dáng vẻ anh rũ mắt suy tư an tĩnh lại ung dung. Tâm lưng rộng rãi như biển bao la, chịu tải thuyền cô bé nhỏ bỏ neo đợi chờ.

“Cũng được.” Phó Dục Thư bỗng mở miệng, vẫn không nhìn cô như cũ, giống như là đang trốn tránh gì đó. Anh nói: “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng những truyện này tự tôi sẽ điều tra, không làm phiền cô nữa.” Anh đứng lên, vẫn không nhìn cô, mà nhìn về phía khác nói: “Về nhà hay đến đoàn kịch nói, cần tôi tiễn cô không?”

Tất cả đều sẽ ổn thôi.

Đây là ý tiễn khách.

Tưởng Phẩm Nhất hiểu rõ ngầm ý của anh, cô im lặng ngồi trên ghế salon một hồi, rồi nói: “Là câu nói thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, nhưng nếu như anh lên con thuyền mãi mãi không đến được đầu cầu thì sao?”

Phó Dục Thư khẽ nhủ mày, mắt nheo lại một chút. Tưởng Phẩm Nhất bắt giắc thở dài, nói sang chuyện khác: “Tôi hôm qua tôi uống say, có phải đã làm chuyện gì quá đáng với anh hay không?”

Phó Dục Thư lập tức nhìn về phía cô nói: “Không có.” Anh cường điệu, “Cô rất an phận, không làm gì cả.”

Tưởng Phẩm Nhất đứng lên, nhìn anh cách một bàn trà, nói trắng ra: “Nếu như tôi rất an phận, sao buổi sáng thức dậy lại thấy mình không mặc áo.”

Sắc mặt Phó Dục Thư vẫn như thường, nói: “Tôi hôm qua tôi đi ra ngoài một chút, sợ cô ở một mình trong phòng sẽ bị lạnh, cho nên mở điều hòa lên, trở lại đã nhìn thấy cô...”

“Tôi không có ý muốn trách anh.” Tưởng Phẩm Nhất ngắt lời anh, “Tôi tin tưởng anh.” Cô nhìn anh, ánh mắt vô cùng chân thành.

Tim Phó Dục Thư hơi đập loạn nhịp, tay không biết để nơi nào. Anh đã từng tuổi này, vậy mà lại bị lời nói của một cô bé chặn họng, tay chân luống cuống, điều này thật khiến anh cảm thấy rất xấu hổ.

Bỏ hai tay vào túi quần, Phó Dục Thư hỏi cô: “Tưởng tiểu thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Tưởng Phẩm Nhất thoáng sửng sốt, lập tức nói: “Hai mươi lăm tuổi.”

“Tôi đã ba mươi hai.” Phó Dục Thư giơ tay lên đếm ra bảy ngón, “Tôi lớn hơn cô bảy tuổi, nếu như tôi có con thì nó đã chạy nhón nháo kêu cô là chị rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất nhăn mày lại, mím môi nhìn anh không nói. Ý của anh rất rõ ràng, là lo lắng cô sẽ nảy sinh ý nghĩ mập mờ nào đó với anh. Mà trên thực tế, như đã phát triển đến mức cần anh phải mở lời uyển chuyển từ chối cô, chuyện đó đã rất khó giải quyết.

Khẽ mỉm cười, vẻ mặt Tưởng Phẩm Nhất lạnh lùng nói có vẻ hơi u oán: “Tôi không rõ ý này của Phó tiên sinh là gì.” Cô ra vẻ không hiểu, quay đầu nói, “Được rồi, chuyện tối hôm qua tôi xin lỗi anh, đã làm khó anh, tôi có thể tự mình rời khỏi, anh cứ bận việc của anh đi.” Cô nhìn lướt qua giấy kết hôn trên bàn trà, nói, “Cái này tôi để ở chỗ anh trước, anh có thể từ từ nghiên cứu. Tuy tôi không biết vì sao năm đó ông bà nội tôi cùng nhau tự sát, nhưng cũng nhắc anh có thể bắt nguồn từ cây hòe kia, dù sao nó mới là thứ sống lâu nhất ở chỗ này.”

Phó Dục Thư liếc nhìn cô, hiện tại chắc chắn tâm trạng cô không tốt lắm. Nếu không sẽ không là ra vẻ mặt nặng nề ngập tràn nơi đáy mắt thế này.

“Tôi nghe mẹ nói, năm đó ông nội là người trông coi cây hòe, chăm sóc nó sinh trưởng khỏe mạnh, cũng trông coi không cho ai đến gần nó.” Tưởng Phẩm Nhất hờ hững nói xong, đeo túi lên quay người muốn đi. Lúc này Phó Dục Thư cũng ngăn cô lại.

“Đợi đã, tôi có chút đồ muốn cho cô xem.” Anh tiến lên vài bước, tiếng nói trầm ấm.

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu lại liếc nhìn anh: “Sao vậy, anh không lo lắng đứa con bảy tuổi chạy quanh quần khu tôi là chị gái nữa à?”

Phó Dục Thư ho khan hơi lúng túng, nói: “Nó cũng không tồn tại, tôi chỉ ví dụ thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất cười nhạo một tiếng, hỏi: “Xem cái gì?”

Phó Dục Thư nói: “Đồ để trong nhà, khi này cô về, nơi đó có an toàn không?”

Tưởng Phẩm Nhất nhớ lại dáng vẻ mình lên la lên lút kiểm tra trước cửa nhà anh giống như ăn trộm, hắng giọng một cái, nói: “Chắc là an toàn, tôi thấy khóa nhà anh đều nguyên vẹn, không bị đụng đến, chắc là không có ai.”

Phó Dục Thư khẽ gật đầu, cũng không nói gì. Tưởng Phẩm Nhất sợ anh hiểu lầm, giải thích: “Có thể là tôi hôm qua bọn họ đợi không thấy anh, hôm nay lại có chuyện khác phải làm, cho nên rời khỏi trước, tôi hôm qua tôi không có lừa anh.”

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn cô: “Tôi không có nghi ngờ cô, cô yên tâm đi.”

Tưởng Phẩm Nhất cười ha ha, thầm nghĩ, anh nghĩ thế nào làm sao tôi biết được, tự tôi nghĩ mới là đáng tin nhất.

Phó Dục Thư cũng không để ý đến cô có tin hay không, nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Tôi thay quần áo và thu dọn chút đồ đạc trước đây, rồi chúng ta trở về.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu, dứt khoát ngồi trên ghế salon chờ anh, khoảng chừng qua năm phút, anh đã xách cặp công văn, mặc xong áo khoác ngoài đi xuống.

Anh mặc chiếc áo khoác màu đen dài đến gối, khuôn mặt và áo sơ mi gần như là một màu trắng muốt như nhau. Có thể thấy được làn da anh láng mịn thế nào.

Anh bước đi vội vã, tay áo sơ mi dưới tay áo khoác còn chưa kịp gài măng sét. Tưởng Phẩm Nhất muốn nhắc nhở anh, nhưng anh lại nói trước một bước: “Đi thôi.” Nói xong, anh bước nhanh ra cửa.

Tưởng Phẩm Nhất một mình đi theo phía sau, thấy anh vội vàng dọn dẹp xe mercedes màu đen, một lúc lâu mới bảo cô đi đến. Cô vừa ngồi lên, đã nghe thấy một mùi rượu thoang thoảng, mặt lập tức đỏ bừng.

“Phiền Tưởng tiểu thư đến bệnh viện thú cưng với tôi trước. Lúc trước Tiểu Hùng bị người ta làm bị thương, tôi lại bận, cho nên gửi nó lại ở đó.” Anh vừa chuyển tay lái vừa nói. “Bệnh viện đó rất gần với Hòe Viên, mở ở phía ngoài Hòe Viên, chúng ta cũng thuận đường.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe vậy lập tức nói ra: “Là ở phía Tây của Hòe Viên sao?”

Phó Dục Thư nói: “Đúng, có vấn đề gì?”

Tưởng Phẩm Nhất hơi ủ dột, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Làm sao có thể không thành vấn đề? Cửa Hòe Viên chỉ có một bệnh viện thú cưng, mà người mở bệnh viện đó là con trai của chú Cổ bạn thân của cha, cũng chính là người mà cha hi vọng cô gả cho người đó.

Xe nhanh chóng dừng tại cửa bệnh viện. Mặt tiền bệnh viện không lớn, có hai lầu, lầu hai là nơi nằm viện. Phó Dục Thư dừng xe xong bước xuống, Tưởng Phẩm Nhất lại chần chừ có muốn theo anh không.

Phó Dục Thư ở ngoài xe đợi một hồi, thấy dường như cô không có ý định đi xuống, cũng không đến khu, trực tiếp quay người muốn đi.

Tưởng Phẩm Nhất thấy vậy, lại mở cửa đi theo. Hai tay giấu vào trong tay áo, dè dặt nhìn người trong bệnh viện.

“Phó tiên sinh.” Nhân viên bệnh viện thấy Phó Dục Thư thì gọi anh một tiếng, hỏi: “Đến đón Tiểu Hùng sao?”

Phó Dục Thư gật đầu nói: “Đúng”. Nhân viên ra hiệu “mời”: “Tôi đưa ngài đi đón nó, bác sĩ Cổ đang kiểm tra lần cuối cho nó, ngài đến thật đúng lúc.”

Phó Dục Thư nở nụ cười lịch sự, đi theo nhân viên bệnh viện về phía phòng riêng. Tưởng Phẩm Nhất chần chờ chậm rãi đuổi theo, đứng ở cửa phòng không vào trong. Nhưng chỉ là đứng ở cửa, người bên trong cũng có thể nhìn thấy cô, mà cô cũng có thể nhìn thấy người bên trong.

“Chào anh.” Cổ Lưu Thâm bắt tay Phó Dục Thư, vuốt ve Tiểu Hùng đang nằm trên kệ, giọng nói ôn hòa: “Bây giờ nó rất khỏe, anh có thể đón nó về, sau này nhất định phải chăm sóc nó cho tốt. Tuy mèo không phải là người, nhưng cũng là một sinh mệnh, đừng để nó bị thương nữa.”

Phó Dục Thư cũng không ngại bị hiểu lầm là mình hại Tiểu Hùng bị thương. Cảm ơn Cổ Lưu Thâm xong thì cầm cái lồng muốn đưa Tiểu Hùng đi.

Tiểu Hùng không thích bị gò bó, vùng vẫy không muốn đi vào. Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy tay Phó Dục Thư bị nó cào vài cái, nhất thời không nhịn được đi vào, nói ân cần: “Cẩn thận tay anh.”

Phó Dục Thư không quay đầu lại, lại nhét Tiểu Hùng vào trong lồng, nói: “Không việc gì, quen rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe thấy, khó hiểu nói: “Hóa ra anh thích mèo như vậy.”

Dường như Phó Dục Thư nghĩ đến điều gì đó, thân thể cứng ngắc, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Anh đóng cửa lồng lại, nhìn về phía Cổ Lưu Thâm nói: “Đã làm phiền bác sĩ Cổ, chúng tôi đi trước.”

Cổ Lưu Thâm đang nhìn Tưởng Phẩm Nhất, ánh mắt như có điều suy nghĩ, nghe thấy Phó Dục Thư nói chuyện thì trả lời: “Phó tiên sinh biết Phẩm Nhất à?”

Anh ta không trực tiếp chào hỏi với Tưởng Phẩm Nhất, ngược lại hỏi Phó Dục Thư. Điều này hơi không hợp lý, nhưng anh ta vẫn làm như thế.

Phó Dục Thư cũng không trả lời anh ta, chỉ hỏi ngược lại: “Bác sĩ Cổ có chuyện gì sao?”

Cổ Lưu Thâm thấy anh không có ý định trả lời, mới nhìn về phía Tưởng Phẩm Nhất nói: “Sao em không đi làm, ba em biết em đang làm gì không?”

Tưởng Phẩm Nhất cũng biết anh ta sẽ hỏi như vậy, cô đã sớm nghĩ kỹ câu trả lời, lập tức nói: “Tôi chỉ lo lắng cho con mèo này thôi, cho nên mới đến đây thăm, không liên quan đến người khác.”

Người khác ở đây là bao gồm Cổ Lưu Thâm và Phó Dục Thư. Hai người đàn ông này đều không nói, tâm trạng vô cùng trầm tĩnh, nhất là Phó Dục Thư.

Anh cầm chiếc lồng lên lần nữa, nói tạm biệt với Cổ Lưu Thâm, làm ra tư thế không quấy rầy người quen nói chuyện, xách Tiểu Hùng đi trước.

Tưởng Phẩm Nhất mím môi, vì không để cho Cổ Lưu Thâm nhìn ra mình và Phó Dục Thư có gì, ra vẻ lạnh nhạt nói một câu: “Người đối xử với mấy con thú nhỏ không tốt như vậy mà anh cũng để cho anh ta đón về, cũng không biết là có hại con mèo kia hay không.”

Cổ Lưu Thâm cẩn thận quan sát cô một hồi, mới trả lời: “Sẽ không đâu, anh ta cũng rất khẩn trương về thương tích của con mèo, có lẽ không cẩn thận thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất lại nói: “Tôi vẫn không yên lòng, tôi đi xem thử.” Dứt lời, cũng không đợi Cổ Lưu Thâm cất tiếng đã bỏ đi.

Cổ Lưu Thâm bước nhanh đến bên cửa sổ, nhìn Tưởng Phẩm Nhất lên xe Phó Dục Thư lái đi. Tuy bọn họ lái vào Hồ Viên, nhưng cũng khiến anh ta không yên lòng lắm.

“Bác sĩ Cổ, có vấn đề gì không?” Nhân viên bệnh viện đi đến bên cạnh anh, nhìn vị bác sĩ hào hoa phong nhã này.

Cổ Lưu Thâm nở một nụ cười, nói: “Không có gì, làm việc đi.”

Bên kia, Tưởng Phẩm Nhất thoát khỏi vướng mắc ngồi trên xe rất có cảm giác sống sót sau tai nạn. Một hồi lâu cô cũng không nói chuyện, chờ đến khi xe dừng lại trước cửa nhà Phó Dục Thư, cô mới hỏi anh: “Anh muốn cho tôi xem cái gì?”

Phó Dục Thư nghe tiếng Tiểu Hùng kêu meo meo, nghĩ thầm phải nhanh chóng thả nó ra, anh nói thật: “Hôm Tiểu Hùng bị thương, tôi ở trong phòng sách xem một cuộn băng rất cũ, nội dung hơi kỳ quái. Người là trong Hồ Viên, tôi muốn cô giúp tôi phân tích thử xem.”

Đi theo Phó Dục Thư xuống xe, trong tai Tưởng Phẩm Nhất tràn ngập tiếng giẫm lên cầu thang gỗ: “Trong băng quay lại những gì? Là lúc nào?”

Phó Dục Thư mở lồng thả Tiểu Hùng ra, lấy chìa khóa mở cửa phòng sách, rồi mới nói: “Có lẽ là thời kỳ dân quốc, quay lại” Bỗng anh dừng lại.

“Sao vậy?” Tưởng Phẩm Nhất hỏi.

Phó Dục Thư cau mày nhăn mặt, giơ tay phải lên cởi nút cổ áo, không biết nên khóc hay cười: “Mấy tài liệu kia không thấy nữa.”

“Cái gì?”

11. Chương 11

So với vẻ kinh ngạc của Tưởng Phẩm Nhất, Phó Dục Thư có vẻ tương đối bình tĩnh. Anh cũng không sợ, chỉ nói câu “Đi xuống đi” rồi dẫn đầu đi xuống lầu trước.

Tưởng Phẩm Nhất chần chờ một chút, rồi vẫn đi theo anh xuống lầu.

Lúc xuống thang lầu, Phó Dục Thư lấy ra máy giám sát chỉnh lại đoạn tối qua, vừa đi vừa nhìn, đi đến tầng trệt rồi thẳng ra ngoài, chạy đến cửa xe đang đỗ.

Tưởng Phẩm Nhất đứng ở cửa nhìn anh mở cửa sau chiếc xe màu đen, lấy ra một cái hộp màu trắng tinh xảo từ trong xe, đóng cửa khóa lại đi về phía cô. Lúc đi đến trước mặt cô thì lại đưa cho cô.

“Hôm qua cô uống say, lúc tôi dìu cô không cẩn thận làm điện thoại rơi bể, cái này xem như bồi thường.” Phó Dục Thư nói không yên lòng, “Điện thoại di động này dùng sim nhỏ, tôi đã cất giúp cô rồi. Về nhà cô tự mình lắp vào là được, nếu như không biết thì tôi có thể giúp cô.”

Tưởng Phẩm Nhất thấy anh đi vào, đóng cửa lại, sau khi khóa mới quay đầu nhìn về phía anh. Lúc này anh đã ngồi trên ghế salon, tháo điện thoại ra lắp sim vào giúp cô.

“Hiệu điện thoại di động này tôi từng nghe qua, không rẻ, tôi không cần điện thoại tốt như vậy.” Tưởng Phẩm Nhất đi đến ghế salon bên kia, nói “Tôi rất ít dùng điện thoại.”

Phó Dục Thư cũng không ngẩng đầu lên: “Tôi mua rồi, cô dùng thì dùng, không dùng cũng để không thôi. Nếu cô chê đắt thì tôi sẽ mua cái rẻ hơn đền cho cô.”

Tưởng Phẩm Nhất bất đắc dĩ nói: “Hôm qua là tôi uống say, điện thoại di động rơi hư khẳng định là tại tôi, anh hoàn toàn không phải đền cho tôi gì cả.”

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn cô, đôi mắt màu đen thẳng thắn vô tư, vẻ mặt ôn hòa, nói: “Tưởng tiểu thư, chúng ta coi như là bạn đúng chứ. Có mấy lời tôi nói ra có thể không thích hợp, nhưng có đôi khi cô cũng phải biết cho đàn ông chút sĩ diện.”

Tưởng Phẩm Nhất sững sờ, ngơ ngác nhìn anh. Hiển nhiên không rõ câu nói của anh là có ý gì.

Phó Dục Thư nhướn khóe môi, một lần nữa cúi đầu giúp cô cài đặt điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Nếu như cô cảm thấy đền cho cô là không đúng thì cô xem như là tôi tặng quà cho cô đi.” Bấm hai ba cái đã xong, Phó Dục Thư đứng lên, một tay đưa di động cho cô, chiều cao chênh lệch khiến lúc anh và cô nói

chuyện mắt phải nhìn xuống, “Cài đặt xong rồi, số điện thoại của tôi cũng lưu trong đó, nếu như không tải được phần mềm thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào.” Dứt lời, anh đi vài bước cởi áo khoác ra, tiện tay vứt đi, nằm vật xuống ghế salon cúi nút cổ áo. Hai tay vươn ra, duỗi thẳng lưng, tay áo sơ mi rộng được kéo lên trên, lộ ra cánh tay trắng nõn.

“Tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.” Anh nằm trên ghế salon, hai chân gác lên phần tay vịn cuối ghế, ngửa đầu nheo mắt nhìn Tưởng Phẩm Nhất, “Tưởng tiểu thư muốn ở đây một chút cũng được, muốn về nhà thì cứ tự nhiên.” Nói xong, hai mắt anh nhắm nghiền.

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy điện thoại di động, đi thì cũng dở ở không xong, do dự một hồi lâu vẫn đi đến bàn trà bỏ di động vào trong hộp, ôm vào lòng nói: “Vô công bất thụ lộc, anh đã tặng đồ cho tôi thì tôi cũng nói cho anh biết chút bí mật.”

Không có công không hưởng lợi lộc.

Thoáng chốc Phó Dục Thư mở mắt ra nhìn cô: “Bí mật?”

Tưởng Phẩm Nhất ngồi đối diện anh, hạ giọng nói: “Tôi vốn muốn để lại tấm đăng ký kết hôn kia cho anh nghiên cứu, nhưng anh nên nghĩ đến sẽ có người động tay chân vào nó, cho nên kết quả điều tra xem ra là khá lao碌.”

“Ý của cô động tay chân nghĩa là gì?” Phó Dục Thư cũng không nằm nữa, trở mình ngồi dậy, vẻ mặt suy tư chăm chú nhìn cô.

Tưởng Phẩm Nhất không nhìn anh, loay hoay ngón tay của mình nói: “Anh lấy tấm hôn thú hơ lên lửa đi, chắc chắn sẽ có chữ hiện lên. Tôi chưa từng thử nghiệm qua, đây là mẹ tôi nói cho tôi biết. Tấm hôn thú đó là do mẹ tôi bảo quản, nhưng sau đó không biết tại sao bà bỗng lên cơn động kinh. Bây giờ bà ở trong viện điều dưỡng tâm thần, cho nên nó lọt vào tay tôi.” Cô ngẩng đầu, nhìn anh nói, “Bất kể anh thấy được gì, có liên quan đến chuyện anh nghĩ hay không, phiền anh đừng để lộ ra.”

Thời điểm Phó Dục Thư nghe thấy năm chữ “viện điều dưỡng tâm thần”, đuôi mày bất giác nhướng lên một chút, sự khác lạ đó trôi qua rồi biến mất, gần như có thể không tính.

Đối với vẻ không yên lòng của Tưởng Phẩm Nhất, anh nói tỉnh táo: “Cô yên tâm, cho dù cô không nói tôi cũng sẽ giữ bí mật.”

“Còn nữa, anh nhất thiết đừng đánh mất tấm hôn thú này.” Tưởng Phẩm Nhất cường điệu, “Tôi phát hiện anh là một người không có lòng trách nhiệm, những bằng ghi hình kia mất anh cũng không vội, còn không biết là ai đưa tài liệu cho anh nữa. Nếu người ta biết đã bị mất, sẽ lo lắng rất nhiều đó.”

Lần đầu tiên Phó Dục Thư bị Tưởng Phẩm Nhất trách móc, nhất thời không kịp phản ứng, một hồi lâu cũng không lên tiếng, chỉ nghe Tưởng Phẩm Nhất nói tiếp: “Anh tuyệt đối không thể đánh mất đồ của tôi. Đồ của tôi và bằng ghi hình không giống nhau, nếu như anh đánh mất tấm hôn thú, tôi sẽ bắt anh trả giá thật nhiều.” Cô mở to mắt, gương mặt bất khuất rất có sức quyến rũ hiện rõ vẻ đàn chị.

Phó Dục Thư há hốc mồm, sau giây lát “à” lên một tiếng, giọng điệu không rõ: “Mới vừa rồi lúc tôi xem đoạn phim giám sát đã thuận tay gửi đến người cho tôi tài liệu rồi. Nếu như trên đoạn phim có quay lại người trộm đồ, chắc chắn hắn đã bị tra xét.”

Tưởng Phẩm Nhất chớp mắt vài cái, hơi cứng họng, nhưng vẫn kiên trì nói: “Cho dù anh đền bù nhưng vẫn đã làm mất. Điều này không thể che giấu được sai lầm của anh, tôi cho anh tấm hôn thú là tin tưởng anh, sau khi anh làm rõ bí mật hôn thú phải nói cho tôi biết trước, tuyệt đối không thể đánh mất!”

“Được” Cô nói cũng đúng, Phó Dục Thư ngoan ngoãn nói cam đoan.

“Tôi phải về đây.” Tưởng Phẩm Nhất ôm hộp điện thoại di động đứng lên, đưa lưng về phía anh đi đến cửa, vừa đi vừa nói, “Tiền điện thoại di động hôm nào tôi sẽ gửi cho anh.” Dứt lời, cô đẩy cửa bước đi.

Phó Dục Thư đứng tại chỗ, hai tay bỏ vào túi nhìn bóng lưng duyên dáng của cô qua khe cửa, thầm nghĩ: Không phải nói là mang tin tức ra trao đổi hay sao, sao lúc này lại trả tiền nữa?

Cầm lấy tấm hôn thú được bảo quản nguyên vẹn, Phó Dục Thư khóa cửa tầng trệt đi lên phòng sách trên lầu. Bởi vì cửa sổ đều đóng kín, ánh sáng trong phòng sách cũng không tốt, bên ngoài lại có rất nhiều cây cối che đi ánh nắng, cho nên lúc anh vào trong phòng rất tối.

Phó Dục Thư mở đèn lên, kéo rèm cửa sổ ra, khóa kỹ cửa phòng sách. Sau khi bảo đảm không hề sơ hở, anh tìm cây nến, lấy bật lửa đốt lên, mang tấm hôn thú hơ trên lửa. Quả nhiên có chữ hiện ra.

Dùng sáp nến viết chữ lên giấy, bị hơ lửa sẽ lập tức hiện ra, có người muốn giấu giếm bí mật gì trong hôn thú ư?

Phó Dục Thư tập trung nhìn chằm chằm chữ trên hôn thú, nghiêng người ngồi trên ghế, một tay cầm cây bút, một tay vân vê theo nét chữ, chân mày khẽ nhíu lại, khuôn mặt nghiêm túc được ánh nến ánh lên tường một đường nét anh tuấn.

Tướng Phẩm Nhất về đến nhà không bao lâu thì điện thoại vang lên tiếng chuông tin nhắn. Cô lấy ra nhìn xem, loay hoay vài cái mới vào được chương trình nhắn tin, người gửi tin là Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư gửi đến một tấm hình, ánh sáng chụp không tốt lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ nội dung.

Trên hôn thú vô cùng cũ xưa có mấy nét chữ không rõ lắm. Tướng Phẩm Nhất phóng lớn hình ảnh quan sát cẩn thận cũng không thấy rõ được là viết cái gì. May mà Phó Dục Thư khá chu đáo, nhanh chóng gửi đến nội dung ẩn giấu trong hôn thú.

“Mười hai, năm, bốn, sáu, chết.” Trên hôn thú viết mấy chữ như vậy.

Tướng Phẩm Nhất cau mày suy tư, vẫn không nghĩ ra ý nghĩa của nó, cho nên gửi tin nhắn hỏi anh: “Đây là ý gì?”

Tốc độ Phó Dục Thư trả lời rất nhanh, hiển nhiên cũng đang suy nghĩ, anh nói: “Đổi lại là tôi xin cô chỉ bảo mới đúng”.

Đúng vậy đó, Tướng Phẩm Nhất là người trong Hộc Viên, chắc chắn cô biết rõ những thứ này hơn anh. Nhưng cô cũng không biết được những chữ này có ý nghĩa gì.

Tướng Phẩm Nhất thành thật nói: “Tôi không biết.”

Bên kia Phó Dục Thư một lát sau mới hồi âm, anh nói: “Vây cùng nhau nghĩ xem.”

“... Kỳ lạ.” Tướng Phẩm Nhất thì thầm một câu, vừa định tiếp tục trả lời tin nhắn thì cửa phòng đã bị người bên ngoài gõ mạnh ra vài cái.

Tướng Phẩm Nhất sợ đến mức lập tức đứng lên, vội vàng bỏ điện thoại di động và hộp điện thoại vào trong ngăn kéo, mặt trắng bệch đi đến bên cửa hỏi: “Ai?”

“Con nói xem là ai?” Phía sau vang lên tiếng quát lớn của người đàn ông trung niên, “Còn không mở cửa!”

Tướng Phẩm Nhất đã dự liệu là cha, hiện tại đã đến buổi trưa, cha sẽ về nhà ăn cơm, vì vậy cô mới khóa cửa, tránh bị cha bắt tại chỗ.

Ôm tâm trạng bị đánh ra mở cửa, Tướng Phẩm Nhất cúi đầu khép hờ mắt nói: “Ba, con xin lỗi, tối hôm qua con không về nhà.”

Tướng Thặng đứng ở cửa sầm mặt trừng Tướng Phẩm Nhất: “Con còn biết nói xin lỗi? Ba nghĩ rằng trong mắt con đã không còn người cha này nữa rồi. Vậy mà con còn biết đêm không về nhà ngủ, ngay cả điện thoại cũng không gọi, con giỏi thật đấy.”

Tướng Phẩm Nhất bật thốt lên lời nói dối: “Tối hôm qua con ở chỗ mẹ, điện thoại di động bị mẹ không cẩn thận làm rớt bể. Tối hôm qua tâm trạng mẹ không ổn định, con vội vàng trấn an mẹ, cho nên mới không gọi điện thoại cho ba...”

Ánh mắt Tướng Thặng lóe lên một cái, tâm trạng hơi hòa hoãn, nhưng vẫn lạnh giọng hỏi: “Nếu như con nói thật, con lo ẹ con xong lẽ nào không thể đi mượn điện thoại y tá gọi cho ba?”

Tướng Phẩm Nhất không dám ngẩng đầu lên, nói trôi chảy: “Lúc đó đã trễ, con sợ quấy rầy ba nghỉ ngơi.”

Tưởng Thặng nửa tin nửa ngờ nhìn cô, nhìn một hồi lâu, đột ngột nói: “Tưởng Phẩm Nhất, con thật là càng ngày càng khiến ba thay đổi cách nhìn. Kể từ khi tên đàn ông kia dọn đến, chẳng những con biết làm trái lời ba, còn biết nói láo nữa.”

Thoáng chốc Tưởng Phẩm Nhất ngược mắt nhìn về phía cha, khuôn mặt không dám tin, giống như không tin rằng cha sẽ nhìn thấu mình.

Tưởng Thặng nhìn con gái mình, cười khẩy nói: “Xem đi, người chột dạ luôn rất dễ dàng sợ bị tiết lộ tâm trạng thật, vẻ mặt của con bây giờ đã bán đứng con. Kể từ ngày hôm nay, con không được đi đâu hết, ở yên trong nhà cho ba, bên phía trường học ba sẽ xin phép nghỉ giúp con. Lúc nào tên đàn ông đối diện dọn đi, thì con sẽ được hủy bỏ lệnh cấm.” Dứt lời, ông kéo tay cầm đóng cửa phòng Tưởng Phẩm Nhất lại, lấy khóa bóp lại cửa phòng từ bên ngoài, mặc cho Tưởng Phẩm Nhất gõ thế nào cũng không mở, chỉ thốt ra một câu lạnh băng “Ở yên đi” rồi bỏ đi.

Tưởng Phẩm Nhất dở khóc dở cười đứng nhìn cánh cửa, tay chân cũng không biết đặt ở đâu, chỉ cảm thấy tất cả cũng là do mình tự làm tự chịu, không trách được bất cứ ai.

Lúc cô đang cùng đường, điện thoại bị đặt trong ngăn kéo rung lên một chút. Cô vội vàng chạy đến lấy điện thoại ra xem, là Phó Dục Thư gửi đến tin nhắn.

“Tối mai tôi muốn đi ra chỗ cây hòe nhìn xem, có hứng thú muốn đi cùng không?”

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy điện thoại, hơi tức tối trả lời: “Tôi bị ba tôi cấm túc rồi, đừng nói là đi xem cây hòe, ngay cả đi làm cũng không được nữa!”

Dấu chấm cảm này lộ rõ tâm trạng cô không bình tĩnh. Phó Dục Thư cầm lấy điện thoại nhìn tin nhắn cô trả lời, chớp mắt vài cái, nói thì thầm: “Giận à?”

Suy nghĩ một chút, Phó Dục Thư gọi điện thoại sang cho cô. Tưởng Phẩm Nhất lập tức bắt máy lên, không đợi anh cất lời đã nói ngay: “Anh muốn làm gì thì tự mình làm, làm xong mà còn sống thì mau dọn đi, tôi không muốn bị nhốt trong nhà cả đời.”

Phó Dục Thư biết cô nói dối, cũng không tức giận, chỉ nói: “Tối mai cô muốn đi chung với tôi không?”

Tưởng Phẩm Nhất cau mày nói: “Cuối cùng là anh có nghe tôi nói hay không. Tôi nói tôi bị cấm túc.” Cô vốn muốn cất cao âm lượng, nhưng lại sợ bị cha nghe thấy, kết quả ngược lại đề thấp tiếng nói, cho nên cường độ trong lời nói cũng bị giảm xuống rất nhiều. Chẳng những không được cương quyết cứng rắn mà ngược lại còn có vẻ như làm nũng.

Phó Dục Thư dẫn lại tính tình nói: “Nếu như cô muốn đi thì tôi sẽ nghĩ cách.”

Tưởng Phẩm Nhất không khỏi hơi ngạc nhiên: “Anh có cách gì?”

“Mấy giờ ba của cô nghỉ ngơi?”

Cho nên mười giờ đêm ngày hôm sau, Phó Dục Thư xuất hiện dưới lầu nhà Tưởng Phẩm Nhất, đối diện với cửa sổ phòng Tưởng Phẩm Nhất, phía sau là một cây đại thụ.

Tưởng Phẩm Nhất mở cửa sổ ra nhìn xuống, dễ dàng nhìn thấy anh đang mặc chiếc áo gió màu đen. Tóc đen, áo đen, gần như anh hòa mình vào trong bóng tối. Vóc dáng cực cao và hai chân thon dài, cùng với khuôn mặt anh tuấn phương Đông cổ điển khiến khí chất anh càng tỏa ra cơ trí và thần bí.

Cô đứng tại chỗ bất động nhìn anh đang xem xét qua lại, Tưởng Phẩm Nhất không chắc chắn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh: “Anh định làm thế nào?”

Bởi vì sợ đánh thức cha, bọn họ không thể gọi điện thoại, gửi tin nhắn cũng phải chỉnh tắt chuông.

Phó Dục Thư đang bận bịu tranh thủ thời gian trả lời: “Tôi đang cố gắng, cô đừng buồn xuôi.”

Cầm lấy điện thoại di động, Tưởng Phẩm Nhất xem tin nhắn này, trong lòng rung động khó hiểu.

12. Chương 12

Phó Dục Thư nghiên cứu dưới lầu cả buổi, một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì. Tưởng Phẩm Nhất nhìn nhìn bên ngoài, thấy đã sắp mười một giờ rồi, không khỏi hơi sốt ruột.

Cúi đầu từ ban công nhìn xuống dáng vẻ anh qua lại bốn phía, Tưởng Phẩm Nhất bỗng nổi lên một ý trêu đùa. Cô vịn bệ cửa sổ lộ người ra, cầm hòn đá nhỏ ném xuống mặt đất một cái.

Phó Dục Thư nghe thấy tiếng vang ngẩng đầu nhìn về phía cô, lông mày tuấn tú nhíu lại, trên mặt mang vẻ hoài nghi.

Tưởng Phẩm Nhất chỉ chỉ cây to khô héo phía trước mặt cách đó không xa, dùng tay chân ra hiệu nói cho anh biết: “Leo cây lên đây đi.”

Không cần hoài nghi khả năng phản ứng của Phó Dục Thư, lúc này anh đã hiểu ngay ý của cô, cũng lập tức từ chối.

Anh lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhấn vài cái, điện thoại của cô đã rung lên.

Cô lấy ra nhìn xem, Phó Dục Thư nói: “Tôi lên đó cũng vô dụng.”

Đúng vậy đó, chủ yếu là cô đi xuống.

Tưởng Phẩm Nhất cúi đầu trả lời tin nhắn: “Anh thông minh như vậy, sau khi đi lên đây đồ trong phòng tôi ắt có chỗ dùng, vậy tôi sẽ có cách đi xuống thôi.”

Phó Dục Thư nhận được tin nhắn của cô không khỏi ngẩng đầu nhìn cô lần nữa. Anh đứng dưới ánh trăng trong đêm, ngẩng đầu nhìn Tưởng Phẩm Nhất tựa vào bên cửa sổ. Mái tóc đen mềm mại của cô choàng qua sau vai, sóng mắt dịu dàng hiem có, mỉm cười thông minh khiến người ta lạc mất hồn.

Phó Dục Thư nắm chặt lấy điện thoại di động, cuối cùng vẫn trả lời cô: “Giày của tôi không thích hợp... leo cây.”

Ba chấm và nửa câu trước chữ “leo cây”, điều này nói rõ anh hơi phản đối với khoản vận động này. Tưởng Phẩm Nhất vốn thật sự không muốn cho anh leo cây, thấy anh nói như vậy cũng không làm khó anh nữa. Cô yên tĩnh đứng bên cửa sổ nhìn anh.

Thật ra Phó Dục Thư nghĩ rằng bảo cô cột chân và thả trong phòng lại thả xuống cho cô leo, tầng lầu cũng không cao, chắc là không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà làm như vậy không phải là hoàn toàn không xảy ra xác suất gặp chuyện không may. Nếu như té xuống, cho dù người té không sao, nhưng động tĩnh cũng sẽ khiến cho Tưởng Thặng ở tại tầng trệt chú ý. Vì đảm bảo sự an toàn của Tưởng Phẩm Nhất, cũng vì tránh bị Tưởng Thặng phát hiện, Phó Dục Thư chỉ có thể nghĩ cách khác. Nhưng nếu như thật sự có cách khác, thì từ ngày hôm qua đến bây giờ anh hẳn đã nghĩ ra rồi.

Dưới tình huống hết sức bất đắc dĩ, Phó Dục Thư cởi bỏ áo gió quăng lên tầng đá bên cạnh, hà hơi lên tay, hơi thở bởi vì lạnh mà phả ra khói trắng. Anh mặc áo len ngoài áo sơ mi chống lạnh, mang giày da thử bò lên cây.

Tưởng Phẩm Nhất trở mắt lú lờ nhìn giáo sư Phó ngày thường phong độ, nhanh nhẹn thật sự leo lên cây, cảm giác thế giới quan của mình cũng đã bị phá hủy.

Cô sốt ruột hoảng sợ nghĩ muốn cản anh, nhưng lúc này anh hoàn toàn không thể xem điện thoại di động. Cho nên cô chỉ có thể nhìn tư thế anh chẳng hề đẹp trai chật vật bò lên cây.

Thật ra thì giày da rất khó leo cây, may là cây này cành nhiều, hơn nữa không cao. Anh cũng không cần nhiều thời gian là có thể leo lên đến nơi. Tuy quá trình tương đối khó khăn, nhưng kết quả vẫn tốt đẹp.

Vịn nhánh cây đứng đối diện vị trí cửa sổ phòng Tưởng Phẩm Nhất, Phó Dục Thư nhìn dưới tàng cây nhíu nhíu mày. Lúc ngược mắt lên nhìn về phía Tưởng Phẩm Nhất, phát hiện ra ánh mắt cô nhìn anh mang theo chút ngưỡng mộ khó miêu tả.

Ngưỡng mộ là cảm giác tán thưởng, sùng bái và yêu mến. Từ này dùng để hình dung ánh mắt của cô quả là không sai.

Phó Dục Thư vừa nhìn thấy cô, thấy rõ được thứ mà mới vừa rồi thị giác không cách nào thấy rõ. Đó chính là quần áo của cô.

Cô mặc chiếc váy ngủ tay dài màu trắng, dài chấm đến mắt cá chân, ống tay áo rộng rãi còn viền ren xinh đẹp, cổ áo thiết kế trang nhã xinh xắn. Dáng vẻ cô xoa tóc mặc chiếc váy này cực kỳ giống với công chúa trong tranh.

Tối nay trăng vừa to vừa sáng, nhưng trong mắt Tưởng Phẩm Nhất, Phó Dục Thư còn sáng hơn cả trăng. Cô hi vọng anh có thể đọc được tâm tình và ánh mắt của cô, cũng cho cô một chút đáp lại, đừng nên mãi né tránh.

Lần này anh không dời mắt đi không nhìn vào cô như ngày thường, nhưng trong thoáng chốc mắt hai người giao nhau, Tưởng Phẩm Nhất nhớ đến thân phận của mình, nhớ đến câu nói “Nhất định phải gả cho người trong Hòe Viên” kia của cha mình, hốt mất bất giác cay cay.

Cô vẫn còn quá ngây thơ, tham lam điều mình không thể có được, kết quả cuối cùng chỉ là hại người hại mình mà thôi.

Thu hồi lại ánh mắt dừng trên người đối phương, Tưởng Phẩm Nhất hơi cô đơn quay người vào phòng. Bóng lưng cô bị chiếc váy công chúa màu trắng bao bọc, trong mắt Phó Dục Thư lại có một nét đẹp mờ lung.

Suy nghĩ một chút, Phó Dục Thư vẫn vịn một cành cây khô nhảy vào phòng Tưởng Phẩm Nhất. Thật ra thì khoảng cách cũng không gần, trèo lên cũng không dễ lắm. Nhưng chẳng những dáng vóc Phó Dục Thư cao, chân lại rất dài, ví dụ tương đối khoa trương đó là dưới cần cổ đều là chân cả. Cho nên anh cũng có thể làm được sự việc này.

Tưởng Phẩm Nhất nghe thấy phía sau có tiếng người chạm đất, thoáng giật mình quay người qua, sắc mặt nhìn Phó Dục Thư hơi khó hiểu.

“Chúng ta cần phải có dây để leo xuống đúng không?” Tưởng Phẩm Nhất cất tiếng hỏi anh.

Phó Dục Thư hơi chăm chú: “Phòng cô có dây à?”

Tưởng Phẩm Nhất yên lặng đi đến bên giường, kéo ván giường lên, lấy ra một sợi dây dài trong tủ giường. Sợi dây đã hơi cũ, phía trên bám không ít bụi bặm.

“Khi tôi còn bé ba không cho tôi ra cửa thì tôi dùng nó để chuồn ra ngoài.” Tưởng Phẩm Nhất chỉ chỉ sợi dây trên mặt đất.

Phó Dục Thư giơ tay lên che miệng trầm tư một chút, thả tay xuống, gật đầu nói: “Xem ra là tôi làm điều thừa rồi. Tưởng tiểu thư đã sớm nghĩ ra cách đi xuống.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Không phải, là tôi không nên trêu đùa anh.” Cô ngồi xuống sửa sang sợi dây, lau sạch sẽ, lấy vải sạch quấn lại để không đến nỗi lúc đi xuống làm tay bị thương, cất lời nói tiếp, “Còn nữa, gọi tên tôi là được rồi, thời gian chúng ta quen biết nhau cũng không ngắn, đến bây giờ còn kêu tiên sinh tiểu thư gì cũng quá xa lạ.”

Phó Dục Thư há há miệng, giống như thử gọi tên cô, nhưng thử nhiều lần cũng không thể gọi ra được.

Tự nhiên nhất cũng là Tưởng Phẩm Nhất, cô sửa sang sợi dây xong đứng lên gọi anh: “Dục Thư, giúp tôi buộc lại đi.” Cô chỉ vào một cái móc bên góc cửa sổ, chiếc móc cắm trên mặt đất, trên đó đầy rỉ sét.

Phó Dục Thư không lên tiếng, trầm mặc lấy sợi dây trên mặt đất đi đến bên cửa sổ ngồi xuống buộc lại, sau khi kéo thử hai cái cho chắc, mới nhìn về phía cô nói: “Có thể rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu, bước lên cầm sợi dây ném xuống dưới lầu. Tư thế nhanh nhẹn nhẹ nhàng kéo sợi dây nhảy ra khỏi cửa sổ, điều chỉnh tư thế men theo cửa sổ, nhanh nhẹn xuống lầu.

Cơ thể đã học múa nên ngay cả tư thế du dây cũng xinh đẹp vô cùng, giống như là đang khiêu vũ vậy.

Phó Dục Thư đi theo Tưởng Phẩm Nhất cùng nhau xuống lầu, hai người giấu đầu dây sau tảng đá dưới lầu, phòng ngừa bị gió thổi bay khắp nơi, khiến người ta chú ý. Tuy nói là đã trễ, bên ngoài không còn ai xuất hiện, nhưng trong chỗ như Hòe Viên này, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Cầm lấy áo gió đặt bên dưới, Phó Dục Thư vỗ vỗ tiện tay mặc vào cho Tưởng Phẩm Nhất, cũng không nhìn cô, đi trước về phía cây hòe.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn nhìn chiếc váy ngủ mình chưa kịp thay, tuy bên trong có mặc giữ ấm, nhưng đêm mùa đông vẫn lạnh vô cùng. Anh luôn luôn chu đáo.

Tưởng Phẩm Nhất đi theo Phó Dục Thư, anh cũng không đi đường nói thẳng đến cây hòe vào ban ngày, mà là đi rẽ vào từng con đường nhỏ tránh các hộ gia đình.

Trong đó một con đường phải đi qua bờ biển. Vào đông, tuy biển không đóng băng, nhưng gió biển lạnh buốt có thể xuyên thấu quần áo người ta. Tuy Tưởng Phẩm Nhất mặc chiếc áo gió dài của Phó Dục Thư nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh, không ngừng run rẩy.

Phó Dục Thư nhận thấy được những điều này, bước chân từ từ dừng lại một chút. Cô nhanh chóng đi đến vị trí sóng vai với anh, liền quay đầu hỏi anh: “Sao không đi nữa?”

Phó Dục Thư trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Ra ngoài vội quá, nên tìm cho cô vài chiếc áo dày.”

Tưởng Phẩm Nhất lắc lắc đầu nói: “Là tôi leo xuống quá vội nên quên mất thay quần áo, anh đưa áo khoác cho tôi, chắc chắn anh còn lạnh hơn tôi nữa.”

Phó Dục Thư bình tĩnh nói: “Tôi là đàn ông, có thể chịu lạnh giỏi hơn cô.”

Trong đầu nghĩ đến cảnh tượng đẹp đẽ gì đó, Tưởng Phẩm Nhất khẽ nói với anh: “Hay là anh ôm tôi đi.”

Phó Dục Thư hơi nheo mắt, liếc nhìn cô không rõ ý, nhưng vẻ mặt của anh phong phú khó mà diễn tả, hơi nhăn nhó, hơi do dự, nhưng không có ý bậy bạ gì.

“Chuyện gấp phải tùy theo tình thế, tôi sẽ không trách anh.” Tưởng Phẩm Nhất đến gần anh, khuôn mặt gần như kề vào lồng ngực anh, “Chỉ cần lòng anh không có tạp niệm, cho dù ôm tôi cũng giống như ôm khúc gỗ thôi, sợ gì chứ?”

Bốn chữ “lòng không tạp niệm” này nói thì dễ, nhưng trong thiên hạ có mấy ai làm được? Có thể làm được sợ rằng chỉ có thánh nhân.

Phó Dục Thư nhìn lướt qua sóng biển cuộn cuộn, nếu tiếp tục đứng ở đây nữa thì ngày mai hai người sẽ đều bị cảm. Anh cũng không rầy rà, đưa tay choàng qua vai cô, ôm vai cô đi trên bờ cát.

Tưởng Phẩm Nhất nghiêng đầu nhìn sườn mặt Phó Dục Thư. Làn da anh vẫn trắng nõn như trước, tuy nhiệt độ xuống thấp, gió rét căm căm, nhưng trên người anh vẫn ấm áp dễ chịu như cũ. Dường như người đàn ông này bất cứ lúc nào cũng có tâm trạng ổn định, giống như bây giờ trái tim cô đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh hờ hững như cũ. Giống như cô là một khúc gỗ vậy.

Suốt dọc đường không nói gì, đi đến bên cạnh cây hòe lịch sử lâu đời, Phó Dục Thư không hề do dự buông Tưởng Phẩm Nhất ra. Anh bước lên vài bước kiểm tra gì đó, gơ tay lên cản lại Tưởng Phẩm Nhất bước theo.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh đi đến phía bên kia cây hòe, bóng dáng anh biến mất chừng năm phút, cô độc trong bóng đêm khiến cô cũng hoài nghi anh đã bỏ mình lại, thế nhưng anh không phụ lòng chờ đợi của cô dành cho anh, anh đã trở lại.

“Căn cứ vào tính toán trước đây của tôi, cứ mỗi hai, tư, sáu nơi này sẽ có người trông chừng. Hôm nay là thứ bảy, chắc chắn không có ai.” Anh nói dứt lời thì nắm tay cô, kéo cô đi qua phía bên kia cây, “Mới vừa rồi ta đã xác nhận, hiện tại nơi này thật sự không có ai. Tôi đến đây là vì xác minh một chuyện, chuyện này tôi chưa nói với cô, lúc trước bạn tôi điều tra vụ án tự sát ở Hòe Viên, từng phát hiện một việc kỳ quái ở chỗ này.”

“Việc kỳ quái gì?” Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh nắm tay cô, trong lòng an ổn.

Phó Dục Thư nắm tay cô dừng ở góc đông bắc cây hòe. Cây này rất to, xung quanh có hàng rào, trên hàng rào còn có dây xích, khoảng đất trong hàng rào cách cây hòe đều đầy kín ván gỗ. Trên ván gỗ gọn gàng sạch sẽ, do có người thường xuyên quét dọn, không ai biết dưới ván gỗ là cái gì.

Phó Dục Thư kéo Tưởng Phẩm Nhất đến bên hàng rào, bản thân thì tung mình nhảy vào trong hàng rào, giẫm lên ván gỗ tìm kiếm phương hướng.

Sau khi qua lại một chút, Phó Dục Thư dừng tại nơi cách cô nửa mét, kêu cô: “Cô đến xem.”

Tưởng Phẩm Nhất bước nhanh đến, kéo chiếc áo gió của Phó Dục Thư sát vào người, khẩn trương hỏi: “Xem cái gì?”

Phó Dục Thư ngồi xuống, lấy ra túi dụng cụ hình chữ nhật sau lưng, lấy một dụng cụ trong túi ra, gõ gõ trên ván gỗ, cuối cùng bắt đầu nạy mép lên.

Quá trình hơi phí sức, Phó Dục Thư hứng gió lạnh cổ găng nạy rất lâu, tay và chóp mũi cũng giá buốt đến đỏ lên, mới nạy ra được một góc tấm ván kia. Anh cúi người cầm điện thoại chiếu xuống dưới nhìn xem, bỗng nhiên đứng bật dậy.

“Sao vậy? Bên dưới có gì?” Hai tay Tưởng Phẩm Nhất bắt lấy cánh tay anh, giống như là đang lo lắng anh bị kéo xuống bên dưới vậy.

Phó Dục Thư thở ra một hơi, nói: “Không có, điện thoại di động không chiếu sáng đến đáy được, bên dưới rất sâu. Mới vừa rồi lúc tôi nhìn, bên dưới giống như có ánh sáng gì đó không giống với màu sắc ánh sáng điện thoại. Có lẽ là do ảo giác của tôi.”

Tưởng Phẩm Nhất mím môi hỏi: “Vậy bây giờ làm sao?”

“Đi về trước đã.” Phó Dục Thư ngồi xuống, thu dọn lại hiện trường, động tác rõ ràng nhẹ hơn trước rất nhiều, “Giả vờ như không biết gì cả là được rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất gật đầu, nhìn anh ngồi nơi đó sửa sang lại tất cả, khôi phục nguyên trạng, chần chờ chốc lát, vẫn cất lời nói: “Trông chừng nơi này là chú Cổ, anh từng gặp chú ấy rồi.”

Động tác Phó Dục Thư hơi ngừng lại, tuy anh đã sớm biết điều này, nhưng Tưởng Phẩm Nhất chịu nói ra hết tất cả chuyện cô biết cho anh nghe, loại tín nhiệm này khiến anh cảm thấy rất hiếm.

Anh không nói “tôi biết” gì đó để phụ lòng tốt của người ta, mà là nói: “Ừ, cảm ơn.”

13. Chương 13

Làm xong tất cả thì Phó Dục Thư đưa Tưởng Phẩm Nhất trở về. Tuy anh thân là đàn ông, dù mạnh hơn phái nữ thế nào đi nữa, nhưng ở lâu trong gió lạnh vùng gần biển thế này trên người cũng lạnh buốt. Tưởng Phẩm Nhất đi bên cạnh anh, chỉ cảm thấy khí lạnh rét mướt.

Tay nắm lấy áo khoác trên người, vài lần Tưởng Phẩm Nhất muốn trả lại áo cho anh. Nhưng cũng đoán được anh sẽ từ chối, hai người sẽ phải đứng lặng im trong gió lạnh thêm một hồi. Cho nên cuối cùng cô cũng bỏ qua.

Đến khi trở về dưới lầu nhà mình, Tưởng Phẩm Nhất lập tức cởi áo khoác ra, quay lại đối diện với anh, ra hiệu anh quay lưng đi để cô mặc áo vào giúp anh. Hành động này đương nhiên bị Phó Dục Thư từ chối: “Đề tự tôi được rồi.” Anh vờ nhận lấy áo.

Tưởng Phẩm Nhất lui về phía sau một bước, hạ giọng nói: “Tôi không muốn nói nhiều ở đây với anh, lãng phí thời gian, nhanh lên đi.”

Bọn họ đang đứng dưới lầu Tưởng gia, nói càng nhiều nguy hiểm càng lớn. Yêu cầu của Tưởng Phẩm Nhất không có gì đáng trách, nhưng

Phó Dục Thư rũ mi mắt hơi suy tư, một lát sau xoay người sang chỗ khác đưa cánh tay về phía sau, để Tưởng Phẩm Nhất mặc áo khoác vào giúp anh.

Chiếc áo mang theo độ ẩm trở lại trên người, giống như trong nháy mắt đã xua tan tất cả khí lạnh. Phó Dục Thư quay người lại định nói lời tạm biệt với cô. Cô lại vô cùng tự nhiên sửa cổ áo khoác giúp anh, hành động kia rất thành thạo, giống như bọn họ là một đôi tình nhân thân mật vậy.

“Thật ra thì hôm nay anh có thể không đưa tôi đi cùng. Chẳng qua anh chỉ đi chứng thực suy đoán, một người an toàn lại thuận tiện hơn, nhưng anh vẫn gọi tôi theo.” Tưởng Phẩm Nhất nhích đến gần anh, gần như là nhào vào lòng anh, hạ giọng nói. “Anh là người rất có trách nhiệm.”

Việc to nhỏ gì Phó Dục Thư cũng sẽ báo cho cô biết, hơn nữa còn để cô tham dự. Hiển nhiên là vì anh đã từng hứa, một khi có tin tức sẽ lập tức cho cô biết.

Một mình anh có thể hoàn thành tất cả, chẳng những sẽ giảm bớt nguy hiểm, cũng tiết giảm bớt rất nhiều phiền phức. Nhưng cuối cùng anh vẫn đưa cô đi theo, không ngại phiền phức giải thích cho cô, để cô có thể biết hết tất cả, khiến cô cảm giác mình không tin lầm người.

Tưởng Phẩm Nhất nói hết chuyện mình biết và giao cho anh đồ mình bí mật cất giấu, đó là cô trao cho anh một niềm tin rất lớn. Cô là người trong Hòe Viên, còn anh thì đang điều tra Hòe Viên, lại có liên lạc với cảnh sát. Như thế nếu Hòe Viên thật sự có vấn đề và xảy ra chuyện gì, chính Tưởng Phẩm Nhất cũng không thoát thân được. Điều này đồng nghĩa với việc cô giao an nguy của mình cho anh, anh cũng không khiến cô thất vọng, anh đã cho cô cảm giác an toàn vô cùng.

Đã biết rõ chuyện tiến triển, biết tất cả quá trình thì có thể tùy thời cơ mà ứng đối với các loại tình huống, biết bước kế tiếp phải đi thế nào. Phó Dục Thư là một người trung thực chín chắn, khiến Tưởng Phẩm Nhất vô cùng ngưỡng mộ.

Nhận được lời khen, Phó Dục Thư có vẻ rất bình tĩnh, anh không kiêu ngạo, không vội vàng, lui về phía sau một bước, khẽ nói: “Đêm đã khuya rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau. Đây không phải là nơi tán gẫu.”

Lý do cô mới vừa dùng khiến anh thỏa hiệp, hiện tại anh đã trả ngược lại cho cô. Cô không khỏi hơi chớp mắt, nhìn anh đầy sâu xa. Anh không nhìn cô, nói câu “tạm biệt” rồi quay người đi về nhà.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn căn nhà lầu cổ kính thuộc về Phó Dục Thư, lại cảm thấy giống như nó đã không còn khiến người ta sợ hãi như xưa nữa.

Đêm tối có thể che giấu rất nhiều thứ, ví như hành động, vẻ mặt cùng với tâm trạng thật sự của con người. Phó Dục Thư về đến nhà, khóa tất cả cửa sổ, lên phòng ngủ trên lầu, vuốt ve Tiểu Hùng đang nằm ngủ trên giường, nằm ngửa ra giường nhìn trần nhà trầm tư.

Anh không nghĩ đến tình tiết vụ án gì, cũng không nghĩ đến bí mật gì cả, cái anh nghĩ đến chính là Tưởng Phẩm Nhất vừa mới tạm biệt với anh kia.

Biểu hiện của Tưởng Phẩm Nhất ngày hôm nay rất dễ nhìn ra là có ý gì. Cô có thiện cảm với anh, nhưng cũng biết hai người không thể ở bên nhau, cho nên trong lời nói vừa có nhiệt tình vừa chùn bước, mâu thuẫn vô cùng.

Anh có thể thấy được tâm trạng của cô, nhưng chính anh thì sao?

Phó Dục Thư là một người vô cùng kín đáo, có đôi khi chính bản thân anh cũng không hiểu được mình, huống chi là Tưởng Phẩm Nhất.

Tưởng Phẩm Nhất vừa về đến nhà đã nghĩ đến anh, nghĩ anh có nhận ra gì hay không, nghĩ anh sẽ làm sao.

Nghĩ đến cuối cùng, cô phát hiện ra cô đã biết rõ đến tận cùng là mình đang ôm ấp mong đợi gì với anh.

Cả một đêm hai người cũng không ngủ được nhiều, ngày hôm sau Tưởng Phẩm Nhất được Tưởng Thặng thả ra, bởi vì ngày hôm nay là ngày đến viện điều dưỡng thăm mẹ.

Tưởng Thặng đưa gà-mên cháo gà cho cô, còn mang theo rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng, sau khi tất cả sắp xếp thỏa đáng, ông gần giọng nói: “Thăm mẹ con xong thì về nhà sớm, đừng nên chọc ba tức giận nữa.”

Tướng Phẩm Nhất cũng không nhìn ông lấy một cái, cầm đồ đi ra ngoài, nói giọng thản nhiên: “Biết rồi ạ.”

Tướng Thặng nhìn đứa con gái mình vô cùng coi thường, khuôn mặt kinh ngạc và xa lạ. Đã nhiều năm qua, tuy mình quá đáng, nhưng con gái vẫn rất thân thiết với mình. Con bé là một người cần tình thân để bù đắp cho cuộc sống cô đơn, sao lại bỗng nhiên thay đổi.

Tướng Phẩm Nhất cầm lấy đồ cha đưa ẹ ngồi chờ ở trạm xe buýt, lúc ngồi vào ghế cô đã suy nghĩ, biểu hiện chống đối của mình với cha cuối cùng là có đúng hay không?

Đã trải qua nhiều năm, cô vẫn sợ mất đi tình thân duy nhất, khiến thế giới chỉ còn lại một mình. Cho nên cô luôn cố nhẫn nhịn và chịu đựng tất cả mọi chuyện. Hôm nay có một tình cảm khác xâm nhập vào đáy lòng, dường như cô cũng trở nên gan dạ hơn, cũng không biết là tốt hay xấu.

Đang suy tư thì xe buýt đến, Tướng Phẩm Nhất xách túi đồ lớn nhỏ lên xe. Sau khi xe chạy đi, cô tình cờ thấy được xe Phó Dục Thư chạy ngang qua cạnh xe buýt. Chiếc xe màu đen cho cô cảm giác giống như bản thân anh, tao nhã, khiêm tốn và khác với người ta.

Vừa mới sáng sớm anh lại đi đâu?

Tướng Phẩm Nhất nghi ngờ một chút, nhưng xe buýt sao có thể sánh với xe sang trọng. Người ta xẹt qua thoáng cái đã mất tầm hơi, cô muốn tìm hiểu nguyên do cũng không có cơ hội.

Xe vòng quanh vài vòng mới đến viện điều dưỡng tâm thần thành phố Bình Giang. Tướng Phẩm Nhất đi thẳng một mạch đến phòng mẹ. Lúc đẩy cửa ra phát hiện mẹ còn nằm nghỉ trên giường.

Phòng bệnh của viện điều dưỡng dọn dẹp rất sạch sẽ, chiếc chăn và ra giường trắng muốt càng tôn lên làn da nõn nà của mẹ cô. Bà cũng rất khỏe mạnh, chỉ là vẫn không nhận ra cô là ai như cũ.

“Con... đến rồi à.” Nghe thấy tiếng vang, mẹ cô quay đầu lại cười gượng gạo nói chuyện với cô, siết chặt chăn trông giống hơi sợ hãi.

Tướng Phẩm Nhất bước đến vài bước đặt đồ xuống, nói dịu dàng: “Vâng, con đến thăm mẹ, mẹ đừng ngồi dậy, nằm một chút đi. Con có mang cháo gà ẹ, là ba nấu.”

Người đàn bà tinh thần hỗn loạn khẽ cau mày, vẻ mặt hơi lúng túng và áy náy. Hiển nhiên bà không hiểu được ý cô.

Trong lòng Tướng Phẩm Nhất chua xót, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra. Cô lấy cháo gà đã nấu xong, đút ẹ từng chút, dè dặt quan sát bà.

Đút cháo gà xong, người của viện điều dưỡng đưa bữa sáng cũng đã đến. Tướng Phẩm Nhất lại chăm sóc ẹ ăn chút cháo loãng và thức ăn, lúc này mới trấn an bà nằm xuống ngủ.

Ngồi bên giường bệnh, Tướng Phẩm Nhất hỏi bác sĩ trực ban Nhậm Hi đến thăm bệnh: “Bác sĩ Nhậm, gần đây tình trạng mẹ tôi thế nào?”

Nhậm Hi nhìn bệnh nhân đã ngủ thì hạ giọng nói khẽ: “Vẫn như cũ, rất khỏe mạnh, nhưng chỉ không nhớ rõ mọi chuyện.”

Tướng Phẩm Nhất gật gật đầu, lẩm bẩm: “Tôi cũng thấy vậy.”

Nhậm Hi quan sát Tướng Phẩm Nhất một chút, phát hiện cô gái này khác với trước đây. Dường như cô ta không còn kháng cự việc tiếp xúc với người ngoài. Lúc nói chuyện với người khác cũng không còn cẩn trọng và gấp rút nữa, thay đổi như thế khiến cô mừng thay cô ta.

“Tôi còn phải đi thăm bệnh nhân khác nữa, đi trước nhé.” Nhậm Hi mỉm cười tạm biệt với Tướng Phẩm Nhất, nghe đối phương trả lời sau đó quay người rời khỏi phòng bệnh.

Tướng Phẩm Nhất quay đầu nhìn bóng lưng Nhậm Hi. Cô ta rất đẹp, cũng rất tự do. Điều kiện gia đình cũng tốt, nghe nói sau khi ly hôn còn tìm được một người bạn trai rất khá. So sánh với cô ta, Tướng Phẩm Nhất không khỏi hơi tự ti. Nhà cô không giàu có, cũng rất có thể không gả được cho người mình thích. So với Nhậm Hi, ưu thế duy nhất của cô có được chính là trẻ tuổi, có lẽ còn xinh đẹp hơn một chút.

Tâm trạng hơi sa sút, Tưởng Phẩm Nhất không nhận được lấy điện thoại di động ra tìm lý do gửi tin nhắn cho Phó Dục Thư, hi vọng có thể nói vài lời với anh.

Cô soạn tin nhắn gửi cho anh, nói: “Tôi muốn trả lại tiền điện thoại cho anh, anh có thời gian rảnh không?”

Tin nhắn gửi đi, tâm trạng Tưởng Phẩm Nhất trở nên vô cùng thấp thỏm, vừa mong đợi anh trả lời, vừa sợ thấy anh trả lời, bởi vì lo lắng bị từ chối.

Cô ngồi trên ghế sốt ruột chờ đợi, qua gần nửa giờ sau, Phó Dục Thư mới trả lời tin nhắn cho cô.

Cô vội vội vàng vàng nhấn nút đọc tin nhắn, thấy anh nói: “Tôi đang ở bên ngoài, tạm thời không thể quay về.”

Tưởng Phẩm Nhất lập tức trả lời: “Tôi cũng ở bên ngoài, hôm nay phải đến viện điều dưỡng thăm mẹ, cho nên cha tôi thả tôi ra.”

Lần này Phó Dục Thư trả lời tin nhắn rất nhanh, anh còn đang áy náy vì chuyện hại cô bị cấm túc, nên ngay mở đầu là ba chữ “Thật xin lỗi” rồi sau đó mới là vấn đề chính: “Nếu như cô muốn gặp mặt, tôi cũng sắp về rồi, có thể đi đón cô.”

Dĩ nhiên là cô muốn gặp mặt, cũng hi vọng anh đến đón cô, nếm thử cảm giác được người ta săn sóc và chờ đợi. Tuy cô biết có lẽ mình không có cách nào chịu trách nhiệm với tình cảm nảy sinh, nhưng vẫn không kìm lòng được muốn gần anh thêm chút nữa, rồi lại thêm chút nữa, cho nên cô trả lời anh: “Được.”

Thành phố Bình Giang chỉ có một viện điều dưỡng tâm thần này, đương nhiên Phó Dục Thư không thể nào đến nơi khác được, cho nên không cần phải báo địa chỉ.

Tưởng Phẩm Nhất ở viện điều dưỡng chờ anh, anh ra khỏi Cục Công an thì lái xe đến. Trên đường đi đến anh từng nghĩ có lẽ sẽ gặp ai đó, nhưng lại cảm thấy tỷ lệ cũng không cao. Nhưng ông trời luôn luôn thích trêu chọc làm người ta lúng túng, lại khiến cho anh gặp lại cô ta.

Phó Dục Thư vừa bước xuống xe, đang cúi đầu dự định gọi điện thoại báo cho Tưởng Phẩm Nhất biết mình đã đến, thì lại nghe thấy một giọng nam quen thuộc gọi anh: “Phó Dục Thư?”

Phó Dục Thư ngược mắt lên, nhìn thấy Khương Giáo đang đứng bên cạnh chiếc Maybach của anh ta chờ người. Mà người anh ta chờ là ai thì không cần phải nói.

Khẽ nhíu mày, Phó Dục Thư hơi xa cách gạt đầu với anh ta, từ gọi điện thoại đổi thành nhắn tin, báo cho Tưởng Phẩm Nhất biết mình đã đến.

Trong viện điều dưỡng Tưởng Phẩm Nhất nhận được tin nhắn của anh thì nhanh chóng thu dọn đồ rời khỏi. Giống với cô còn có Nhậm Hi đang chuẩn bị hết ca trực phải về nhà.

Tại cửa viện điều dưỡng, Khương Giáo đi từng bước đến trước mặt Phó Dục Thư. Bởi vì nguyên nhân chiều cao, anh ta phải hơi ngược lên nói chuyện với Phó Dục Thư, khiến cho anh ta nói chuyện thua kém chút khí thế: “Cậu đến tìm Nhậm Hi à? Các người đã ly hôn rồi, tại sao cậu còn dây dưa với cô ấy?”

Phó Dục Thư thản nhiên nhìn anh ta nói phủ nhận: “Tôi không phải đến tìm cô ấy.”

Khương Giáo khinh thường nói: “Đừng chối, thành phố Bình Giang lớn như vậy, cậu đến đây nói là Tổng Vân mời, rốt cuộc là sao thì tự trong lòng cậu còn không rõ ư? Nhậm Hi đã theo cậu một năm, những ngày tháng khổ cực còn chưa đủ sao? Cuối cùng là cậu muốn hại cô ấy bao lâu? Cho đến bây giờ cha mẹ cô ấy còn chưa chịu nhận lại cô ấy, tất cả còn không phải là do cậu sao?”

Phó Dục Thư cũng chẳng hề không vui vì lời nói của anh ta, bình thản lặp lại một lần: “Tôi không phải đến tìm cô ấy.”

“Đủ rồi.” Khương Giáo hơi tức giận gào lên một câu, vừa định nói gì đó thì đã bị giọng nữ phía xa ngắt ngang.

“Khương Giáo!” Nhậm Hi bước nhanh đến, kinh ngạc nhìn Phó Dục Thư, “Sao anh lại ở đây?”

Phó Dục Thư liếc mắt nhìn Nhậm Hi một cái, cô ta vẫn thon thả xinh đẹp như trước đây, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã vô cùng thoải mái, nhưng cô ta đã không còn là vợ của anh nữa.

“Đến đón một người.” Phó Dục Thư trả lời ngắn gọn súc tích.

Lông mày Khương Giáo cau lại, cười khẩy nói: “Đừng nghe lời cậu ta nói nhảm, cậu ta đến đây còn có nguyên nhân khác sao? Cậu ta biết là ai ở đây mà, còn không phải là đến chờ em sao? Nếu không phải hôm nay anh trùng hợp đến đón em, nói không chừng cậu ta đã được như ý rồi.”

“Khương Giáo anh đừng nói nữa.” Nhậm Hi cau mày, nói, “Anh quá đáng rồi đó.”

Khương Giáo nhìn về phía Nhậm Hi, ánh mắt lạnh lùng: “Sao hả, đau lòng à? Bây giờ bạn trai em là anh, cậu ta đã không còn là chồng của em nữa. Cho dù anh từng làm chuyện có lỗi với cậu ta, cướp lấy em lúc cậu ta vẫn còn là chồng em, nhưng bây giờ chuyện đã không còn như vậy nữa.”

Nhậm Hi bắt đầu dĩ bất vi cao giọng: “Khương Giáo anh đừng nổi điên ở đây. Anh có thể đừng đa nghi vậy hay không. Anh ấy chỉ đến đón người thôi, là chúng ta có lỗi với anh ấy, muốn nói gì cũng không đến lượt chúng ta!”

Khương Giáo bị Nhậm Hi nói thế lại nổi nóng, anh ta vừa muốn bộc phát thì nhìn thấy một hình bóng xinh đẹp quen thuộc chạy nhanh đến.

Bởi vì chạy quá nhanh, Tưởng Phẩm Nhất dừng lại thở dốc một chút, sau khi bình phục lại hơi thở mới đi đến bên cạnh Phó Dục Thư, khoác lên cánh tay anh nói: “Thật xin lỗi em đi ra trễ, thu dọn đồ đạc hơi mất thời gian, anh biết hai người này à?”

Khương Giáo nhìn nhìn Tưởng Phẩm Nhất trẻ trung xinh đẹp, lại nhìn Nhậm Hi mang vẻ mặt kinh ngạc, bỗng nở nụ cười thú vị.

javascript::

Phó Dục Thư cúi đầu nhìn nhìn Tưởng Phẩm Nhất vô cùng tự nhiên kéo lấy cánh tay anh, chần chờ trong chốc lát, vẫn không làm trò tránh né khiến cô khó xử trước mặt người khác.

Anh nói chùng mực: “Hai người bạn cũ, nếu đã xong chuyện thì chúng ta về thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gù đầu nói: “Xong rồi, về nhà thôi.”

Phó Dục Thư gật đầu một cái, nói tạm biệt với Khương Giáo và Nhậm Hi, rồi dẫn Tưởng Phẩm Nhất lên xe, mau chóng chạy đi.

Khương Giáo nhìn theo bóng xe anh, nói giọng khó hiểu: “Hai người vừa ly hôn thì cậu ta đoạt được giải thưởng lớn, có tiền bạc, mua xe sang cũng không nói, còn tìm được cô bạn gái xinh đẹp như vậy, thật là đúng dịp đến không thể đúng dịp hơn.” Anh ta ngoái đầu nhìn về phía Nhậm Hi, nói đầy hàm ý: “Em nói xem là cậu ta khác em, hay là em khác cậu ta? Hoặc là cậu ta đã sớm có kế hoạch, vẫn che giấu cô gái này và cố ý không nói chuyện đoạt được giải thưởng?”

Sắc mặt Nhậm Hi hơi cô đơn, vô cùng khó chịu liếc nhìn Khương Giáo một cái, bước nhanh rời khỏi cũng không quay đầu lại.

Khương Giáo nhìn bóng lưng cô ta, tuy có do dự nhưng vẫn đuổi theo.

14. Chương 14

Lên xe Phó Dục Thư xong, ánh mắt Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh hơi tế nhị, giống như muốn hỏi gì đó, nhưng trước sau cũng không cất lời.

Phó Dục Thư yên lặng lái xe, không mấy may vì cô tỏ ra hoài nghi mà thay đổi, chỉ vờ như không nhìn thấy gì cả, cũng không biết là muốn lừa ai đây.

Bởi vì không khí trong xe thật sự đè nén, Tưởng Phẩm Nhất hắng giọng cất tiếng nói: "Dục Thư, mới vừa rồi lúc tôi đi ra nhìn thấy hình như người đàn ông kia đang gây lộn với anh. Anh là người xử sự cẩn thận như vậy, nhìn không giống với kẻ chủ động đụng chạm đến người khác."

Tay Phó Dục Thư nắm tay lái siết chặt, một lát sau gật gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Tưởng Phẩm Nhất cau chân mày, lại nói: "Từ đằng xa tôi đã nghe thấy người đàn ông kia nói mấy câu, đại loại là "ly hôn" gì đó, anh ta đang nói anh à?"

Phó Dục Thư "À" một tiếng, coi như là đáp lời.

Tưởng Phẩm Nhất nói tiếp "Anh đã ly dị rồi hả?" Cô nghĩ đến hiểu biết của mình về Nhậm Hi, nói ra suy đoán, "Bác sĩ Nhậm là vợ trước của anh à?"

Phó Dục Thư nghiêng đầu liếc cô một cái, vẫn giữ cách thức trả lời một chữ như cũ, nói: "Phải."

Điều này anh không nói cô cũng biết, bởi vì thường xuyên đến viện điều dưỡng, nơi đó lại có rất nhiều phụ nữ lớn tuổi rất thích nhiều chuyện, cô không muốn biết về chuyện của Nhậm Hi cũng khó.

Xem ra người chồng trước không có tiền mà Nhậm Hi ly dị chính là Phó Dục Thư. Nhưng dường như cuộc sống Phó Dục Thư đâu có túng quẫn, còn lái xe mắc tiền như vậy, dù thế nào cũng chẳng giống kẻ nghèo khổ.

Lẽ nào vì lúc Phó Dục Thư kết hôn với cô ta luôn luôn bận việc nghiên cứu nên lạnh nhạt với vợ, rồi sau đó cô ta lại lạc lối với người đàn ông xa lạ, làm ra chuyện có lỗi với Phó Dục Thư, cho nên mới ly hôn sao?

Tưởng Phẩm Nhất nhớ đến lúc trước mình tra tư liệu của Phó Dục Thư đã tra ra anh đoạt được giải thưởng vật lý Yuri Milner. Hình như tiền thưởng rất cao, như vậy có thể giải thích được cuộc sống dư dả hiện tại của anh.

Thật sự là chuyện đời khó đoán, lúc cần tiền thì không có, nhưng bỗng chốc tiền lại tìm đến cửa.

Tưởng Phẩm Nhất giữ yên lặng, tự mình cảm khái. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn lại anh nữa.

Cô như vậy ngược lại làm Phó Dục Thư mất tự nhiên. Lúc anh đợi đèn đỏ đã liếc mắt nhìn cô một cái, chần chờ hồi lâu mới cất tiếng nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là tình cờ gặp phải bọn họ, không việc gì đâu..."

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu lại, nói với vẻ mặt thấu đáo: "Tôi không muốn biết, anh cũng đừng nói, không cần phải giải thích với tôi đâu." Cô không hỏi là không muốn anh nhớ lại những chuyện rất mất thể diện đối với đàn ông, tránh cho anh buồn phiền. Đây là sự giúp đỡ tốt nhất cô có thể cho anh.

Có điều là, chỉ sợ Phó Dục Thư là đàn ông không nhìn ra ý nghĩ chân thật của phụ nữ, lầm tưởng là cô đang ghen tuông.

Phó Dục Thư cười cười với vẻ mặt phức tạp, mở cửa sổ rồi lấy một điều thuốc, cầm bật lửa hỏi cô: "Để ý không?"

Tưởng Phẩm Nhất giơ tay lên: "Tùy anh."

Phó Dục Thư châm thuốc, khởi động xe chạy tiếp. Tưởng Phẩm Nhất nhìn bộ dạng anh yên lặng bình tĩnh hút thuốc lá qua cửa kính xe. Cô cảm giác về mặt anh vô cùng uy nghiêm, giống như là một ông cụ luôn nghiêm túc.

Sau khi hút xong một điều thuốc, xe cũng lái vào đường về Hòe Viên, thấy sắp về đến nhà, Tưởng Phẩm Nhất vội nói: "Chờ chút đã, đỗ xe bên đường đi, tôi có đồ cho anh."

Phó Dục Thư ngoan ngoãn đỗ xe bên đường, hỏi: "Có gì cho tôi?"

Anh nhấn mạnh hai chữ "cho tôi", có vẻ vô cùng nghi ngờ.

Tưởng Phẩm Nhất lấy ra một phong bì có tiền đưa cho anh, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Trả lại anh này."

Phó Dục Thư rũ mắt nhìn bì thư màu nâu kia, bì thư thật dày, khẳng định bên trong không ít tiền. Có lẽ là cô đã tra ra được giá tiền rồi, nên mới trả lại cho anh không thiếu một xu, thậm chí còn có thể nhiều hơn một chút.

Phó Dục Thư hơi buồn cười, nhưng lại cười không nổi. Cho nên chỉ nhếch nhếch khóe miệng tượng trưng, khẽ nói: “Cô không cần trả tiền cho tôi, đó là tôi tặng cô.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Là tự tôi làm rớt hư điện thoại di động, không có lý gì lấy đồ của anh cả.”

“Cứ cho là tôi cảm ơn cô vì đã nói cho tôi biết nhiều chuyện cũng được mà.” Về mặt Phó Dục Thư không dao động.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh một hồi, hạ giọng nói: “Nếu như anh muốn tôi nhận không cũng được, có điều là tôi nhận không quà của anh, sau này quan hệ của chúng ta có thể bị” Cô hạ thấp tiếng nói, trầm ngâm một hồi không nói tiếp nữa. Tuy nhiên không cần nói cũng đã biết được điều cô muốn nói rồi.

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn cô, cô hẳn là rất khấn trương, tay đặt trên đùi đan nhau, ngón tay không ngừng siết chặt, làm lộ ra sự bất an của cô.

Phó Dục Thư đã từng tuổi này, kinh nghiệm gì nên có cũng trải qua rất nhiều, anh biết rõ tâm tư của mấy cô gái trẻ.

Anh không chơi được trò mờ ám, lúc này anh nên kiên trì giải thích rõ, hơn nữa nhận lấy phong bì kia. Nhưng anh chỉ nhếch khóe miệng, chẳng nói gì hết, một lần nữa khởi động lái về phía Hồ Viên.

Thật ra thì anh không dự định yêu đương nữa, nhưng không bài xích chuyện tái hôn. Dù sao anh là con trai độc nhất trong nhà, kết hôn và sinh con đều là chuyện rất quan trọng đối với anh và cha mẹ.

Anh không cự tuyệt Tưởng Phẩm Nhất rõ ràng, cũng tỏ vẻ trong lòng anh có thiện cảm với cô. Có điều là anh biết rõ, cho dù anh không cự tuyệt, cuối cùng bọn họ cũng không thể đến với nhau.

Bỏ qua cha cô một bên không nói đến, đến khi toàn bộ bí mật của Hồ Viên bị phơi bày, người và việc hiện tại cũng sẽ xảy ra thay đổi rất lớn.

Anh có dự cảm, nơi đó cất giấu một bí mật không thể cho ai biết, nó sẽ khiến mấy nhà kia xảy ra việc rất lớn.

Lớp học múa ngưng thật lâu rồi cuộc lại khôi phục bình thường lại lần nữa. Mấy phụ huynh học sinh tuy hơi có chút bất mãn với lần này, nhưng nghĩ đến nguyên nhân nghỉ học lại tỏ vẻ có thể thông cảm.

Tưởng Thặng nói với các phụ huynh là con gái mình phải đưa mẹ ra nước ngoài chữa bệnh, tạm thời phải nghỉ dạy vài ngày, đây chính là lý do của ông.

Tưởng Phẩm Nhất đặt một chân lên thanh ngang, chậm rãi cúi người đè lên chân, tư thế tuyệt đẹp, dáng điệu uyển chuyển, có điều về mặt hơi lạnh nhạt.

Mấy bạn học nhỏ cũng đè lên chân theo cô giáo. Về mặt của cô giáo khiến mấy cô bé cũng không dám nói gì, học theo cô giáo làm mặt căng thẳng nhìn về phía trước, dáng vẻ bé bỏng nghiêm trang rất đáng yêu.

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu lại kiểm tra động tác của học sinh, nhìn thấy mấy cô bé mang dáng vẻ bà cụ non lại không nhịn được phì cười.

Đám học sinh thấy cô giáo cười lên, tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, tuy hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn cùng nhau cười theo cô giáo.

Lúc Cổ Lưu Thâm đến tìm Tưởng Phẩm Nhất, nhìn thấy trong phòng học vui vẻ hòa thuận lại cảm thấy rất xa lạ.

“Cô giáo, có người tìm cô kia.” Một học sinh chỉ vào Cổ Lưu Thâm đang đứng nói.

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Lưu Thâm giơ mấy hộp bánh trứng đứng ở cửa. Cho nên cô liền vỗ tay tập hợp học sinh: “Được rồi, các em nghỉ ngơi một chút, cô giáo mời các em ăn bánh trứng.”

Trẻ con thích nhất là ăn vặt, con gái lại càng thích ăn đồ ngọt, nhất là mấy cái bánh trứng mềm mại. Nghe cô giáo nói như vậy, bọn trẻ đều vô cùng phấn khởi vây lại với nhau, thẳng lưng chờ đợi.

Cổ Lưu Thâm xách bánh trứng đi đến, ngồi xuống mở hộp bánh trứng chia ổi cô bạn nhỏ, sau khi chia hết toàn bộ thì còn dư lại một hộp.

Anh ta cầm hộp này đưa cho Tưởng Phẩm Nhất nói: “Cho em này.”

Tưởng Phẩm Nhất cười cười nói: “Không cần đâu, cầm về nhà cho bác gái ăn đi, gần đây em không thích ăn ngọt.”

Cổ Lưu Thâm hơi chăm chú, gương mặt thanh tú nho nhã: “Giảm cân à?”

Tưởng Phẩm Nhất liếc mắt nhìn mình trong kiếng, thản nhiên hỏi: “Vóc dáng em còn cần phải giảm cân sao?”

Cổ Lưu Thâm khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần, rất đẹp.”

Tưởng Phẩm Nhất thu hồi ánh mắt, nhích ra một chút khoảng cách với anh, hỏi: “Anh đến tìm em có việc gì không?”

Hai người dần dần rời xa đám trẻ con ồn ào, nói chuyện trong góc.

Cổ Lưu Thâm trả lời cô: “Không việc gì, chỉ đến thăm em một chút thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu: “Thực hiện quy định bảy ngày hẹn hò một lần của cha chúng ta đặt ra à?”

Cổ Lưu Thâm không phủ nhận, chuyển đề tài khác, hỏi: “Còn chưa kịp hỏi em, lần trước tại sao em lại đi với cái tên ngoại lai kia?”

Tưởng Phẩm Nhất nói không chút do dự: “Không phải đã nói với anh là lo lắng cho con mèo nhỏ kia rồi à.”

Hiển nhiên Cổ Lưu Thâm không tin, nhưng nhìn dáng vẻ cô không có ý định nói ra, nên dứt khoát không hỏi nữa. Anh ta giơ tay lên nhìn đồng hồ nói: “Bao lâu nữa thì em tan việc?”

Tưởng Phẩm Nhất cau chân mày: “Anh có việc gì không?”

“Không phải là em đã biết rồi sao?” Cổ Lưu Thâm nói nghiêm túc, “Thực hiện cuộc hẹn bảy ngày.”

Khóe miệng Tưởng Phẩm Nhất hơi co giật, rất muốn đập anh một cú, liền cất lời từ chối: “Hôm nay em không được khỏe, hết giờ học phải về nhà nghỉ ngơi, không đi đâu. Trước đây đâu phải lúc nào anh cũng thực hiện đúng hạn, lần này cũng có thể không cần.”

Cổ Lưu Thâm nhăn mày: “Nhưng mà bác Tưởng đã nói với anh, lần này phải dẫn em đi. Bác nói quan hệ thân thiết của chúng ta đã vô cùng cấp bách.”

“Em không đi thì ông sẽ làm gì?” Tưởng Phẩm Nhất lớn tiếng hỏi ngược lại.

Phản ứng quá khích của cô khiến Cổ Lưu Thâm hơi bất ngờ, trên mặt mang theo vẻ suy tư. Tưởng Phẩm Nhất hít sâu vào một hơi che giấu cơn tức giận không hiểu vì sao, khẽ nói: “Đi ra ngoài cũng được. Chúng ta cũng nên tìm một chỗ nào đó nói chuyện đằng hoàng xem. Tiếp tục như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.” Dứt lời, cô rời khỏi góc phòng đi đến chính giữa bọn trẻ, nhìn phụ huynh đang đứng bên ngoài đợi bọn trẻ tan lớp, cất cao giọng nói: “Được rồi, tan học thôi, ngày mai gặp lại các em, đi theo ba mẹ mình, đừng đi lung tung.”

Cổ Lưu Thâm nhìn chăm chú vào Tưởng Phẩm Nhất đi vào phòng thay đồ. Bóng lưng cô mảnh mai, mái tóc đen vừa thẳng vừa dài. Chỉ nhìn bóng lưng thôi đã khiến lòng người ta xốn xang, thật sự là một người đẹp vượt tiêu chuẩn.

Cô gái như cô hẳn không có đàn ông nào không thích, nên cái tên Phó Dục Thư cứng đầu cứng cổ kia thích cô cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng mà cô gái như cô sẽ thích tuýp đàn ông ra sao thì không biết được.

Tướng Phẩm Nhất thay quần áo xong đi ra ngoài, thấy Cổ Lưu Thâm nghiêng người dựa vào cánh cửa cúi đầu chờ đợi. Chân mày ưa nhìn của anh ta nhíu lại, trong tay vuốt vuốt điện thoại di động. Màn hình điện thoại lúc sáng lúc tối, giống như cảm giác nhiều năm qua anh ta cho cô, cũng là lúc tỏ lúc mờ.

Có đôi lúc Tướng Phẩm Nhất cảm thấy so với những người trong Hòe Viên, anh ta là một người tốt chẳng phải loại quái gở.

Nhưng có lúc cô lại không cách nào nghĩ như vậy được, ví như lần trước đi với Phó Dục Thư gặp anh ta tại bệnh viện thú cưng. Dáng vẻ anh biểu hiện ra không khác gì với những người trong Hòe Viên.

Đi đến trước mặt Cổ Lưu Thâm, Tướng Phẩm Nhất nói: “Chúng ta tìm một nơi có thể nói chuyện đằng hoàng đi, cuộc sống cứ theo sắp xếp của người lớn thế này chẳng có ý nghĩa gì cả, anh nên có chút chủ kiến và tự ái của riêng mình đi chứ.”

Cổ Lưu Thâm chấp nhận đồng ý: “Được, anh dẫn em đến một nơi.”

Cho nên Cổ Lưu Thâm đưa Tướng Phẩm Nhất đến khu vui chơi.

Đúng lúc cuối tuần, trong khu vui chơi đều là người lớn đưa trẻ con đến chơi, còn có tình nhân trẻ hẹn hò ngọt ngào. Hai người bọn họ đứng chính giữa, một người thì tay cầm một thanh kẹo, một người thì vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, thật sự là bọn họ chẳng hợp gì cả.

“Đây chính là nơi có thể nói chuyện đằng hoàng mà anh muốn đến hả?” Tướng Phẩm Nhất thờ ơ hỏi.

Cổ Lưu Thâm cười một tiếng, mắt cong như trăng non: “Chỗ này nhiều người ồn ào, chúng ta nói gì cũng sẽ không bị chú ý. Lẽ nào lại không phải là nơi có thể nói chuyện tốt hay sao?” Anh ăn một viên kẹo, cười vô cùng vui vẻ, giống như là đứa trẻ chưa lớn, “Hơn nữa còn có đồ ăn, chỗ này không tốt sao?”

15. Chương 15

Cổ Lưu Thâm dẫn Tướng Phẩm Nhất chơi trò tàu lượn siêu tốc. Khi xuống tàu lượn, Tướng Phẩm Nhất suýt nữa đã nôn ra, cô vịn tường, hai chân bủn rủn, lạnh lùng liếc Cổ Lưu Thâm đang ra vẻ ân cần bên cạnh một cái, mơ hồ cảm thấy là anh ta cố ý.

Đến khi Tướng Phẩm Nhất hồi phục lại một chút thể lực, Cổ Lưu Thâm lại lôi kéo cô đi chơi ngôi nhà ma, anh ta nói: “Thử trò này đi, cả ngày ở trong Hòe Viên cũng không biết là ngôi nhà ma thật sự dọa người hay nơi đó dọa người nữa.”

Tướng Phẩm Nhất vùng vẫy muốn giật cánh tay bị anh ta nắm ra, cau mày nói: “Tôi không muốn chơi, tôi muốn nói chuyện với anh, tôi không phải đến đây để chơi.”

Cổ Lưu Thâm mỉm cười nhìn cô: “Phẩm Nhất à, trong ngôi nhà ma tối đen như mực, em muốn nói gì cũng được mà.”

“Đúng vậy, trong đó tối đen như mực, cậu muốn làm gì cũng được cả.”

Một giọng đàn ông xa lạ bất chợt vang lên, khiến hai người đồng loạt nhìn sang.

Khương Giáo dẫn cậu nhóc bảy tám tuổi đi đến trước mặt Tướng Phẩm Nhất và Cổ Lưu Thâm, nhìn bọn họ với hàm ý sâu xa nói: “Một cảnh vô cùng đặc sắc nhé, tôi muốn nói cho Phó Dục Thư biết tôi đã nhìn thấy gì đây, cô nói xem cậu ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Tướng Phẩm Nhất cau mày, hơi bắn khoản liếc nhìn Cổ Lưu Thâm một cái. Cổ Lưu Thâm không nhìn cô, chỉ liếc nhìn Khương Giáo nói: “Anh là ai? Chuyện tôi và Phẩm Nhất đang làm gì hình như không liên quan đến Phó tiên sinh. Anh nói cho anh ta biết thì đã sao?”

Dường như Khương Giáo hết sức kinh ngạc nhướn chân mày, ôm cậu nhóc bên cạnh, nói với cậu nhóc: “Con cưng, con xem chị gái này không đứng đắn gì cả, trốn bạn trai mình ra ngoài hẹn hò còn chưa tính,

vậy mà còn gạt người ta không để người ta biết mình chỉ là đồ dự phòng. Cô ta chẳng hiền lành gì, con lớn lên nhất thiết không được như vậy nhé.”

Cậu nhóc gạt đầu ngoan ngoãn nói: “Biết rồi ba.”

Tướng Phẩm Nhất không nhịn được nữa quay người liền bỏ đi, cũng không quan tâm Cổ Lưu Thâm sẽ nghĩ thế nào. Dù sao đã như vậy, cho dù cô có quan tâm hay không cũng không cần thiết.

Cổ Lưu Thâm nhìn bóng lưng Tướng Phẩm Nhất đứng đứng nổi giận một cái, lườm Khương Giáo nói: “Vị tiên sinh này, tuy tôi không biết anh là ai, nhưng tôi phải khuyên anh. Tốt nhất anh nên bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi. Dù lời anh nói có thật hay không, những chuyện này cũng không đến phiên anh hỏi đến. Anh càng không có tư cách chửi chớ mắng mềo, hành động như vậy của anh tốt nhất đừng nên để trẻ con học theo. Nếu không nó sẽ trở thành loại tiểu nhân hèn hạ.” Dứt lời, anh ta cũng không quay đầu lại đuổi theo Tướng Phẩm Nhất, chỉ để lại cho Khương Giáo một bóng lưng.

Khương Giáo ôm đứa con, lạnh lùng nhìn theo bóng lưng của bọn họ, nói khinh thường: “Tính tình như thế đáng đời ày làm dự bị.” Dứt lời, anh ta buông cậu con trai ra, nói: “Con tự mình chơi đi, ba gửi tin nhắn cái đã.”

Cậu nhóc con ngửa đầu nhìn cha mình lấy điện thoại ra nheo mắt bấm vài cái, sau đó khoe miệng nở nụ cười nắm tay cậu nhóc, vui vẻ nói: “Muốn chơi trò gì? Hôm nay chiều con hết.”

Cậu nhóc con chỉ vào ngôi nhà ma nói: “Con muốn chơi trò này.”

“Không thành vấn đề.” Khương Giáo nắm tay con trai đi mua vé, có thể nói là chơi vui hết sức. Nhưng Phó Dục Thư ở nhà bận bịu viết bản thảo thì lại không được hạnh phúc như vậy.

Bông tuyết li ti vừa mới rơi xuống, Phó Dục Thư ngồi viết bản thảo tại chiếc bàn trước cửa sổ phòng sách, bệ cửa sổ ẩm ướt mọc đầy rêu xanh, mái nhà thỉnh thoảng nhỏ xuống vài giọt nước tuyết tan. Nếu như không nhắc đến câu chuyện cũ của căn nhà này và Hòe Viên thì hoàn cảnh nơi này vẫn được xem là rất nên thơ.

Phó Dục Thư tạm dừng gõ bàn phím, tựa vào ghế, một tay cầm tách trà lên nhấp một miếng, một tay cầm điện thoại di động xem tin nhắn.

Tin nhắn là do Khương Giáo gửi đến, nội dung đơn giản là báo cho Phó Dục Thư biết anh “vừa” bị cấm sừng. Hiện tại “bạn gái” anh đang hẹn hò với một người đàn ông trông cũng anh tuấn lịch sự tại khu vui chơi thành phố Bình Giang, chơi hết trò này đến trò khác, rất là ngọt ngào.

Phó Dục Thư yên lặng thờ ơ nhìn màn ảnh, rất lâu cũng không cử động, không biết đang suy nghĩ gì. Anh ngồi trơ ra một hồi, nhưng thay vì nói là ngây người, chẳng thà nói là suy tư. Anh suy nghĩ đến từ lúc mới quen Tướng Phẩm Nhất cho đến lần gặp mặt gần đây nhất. Trong quá trình này không có gì đặc biệt và khác với mọi người. Nhưng lại luôn khiến anh cảm thấy cuộc gặp gỡ của bọn họ vô cùng đặc biệt.

Đặt điện thoại di động xuống, tìm chút nhạc trong máy vì tính bất lên nghe. Phó Dục Thư chỉnh lớn âm lượng, cầm tách trà đi đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh mắt bất giác rơi vào căn nhà đối diện kia. Anh nhìn chăm chăm vào con đường đi thông đến đó, như là sợ bỏ qua việc gì.

Tướng Phẩm Nhất rời khỏi khu vui chơi liền về nhà một mình, cô ngồi trên xe suy nghĩ chốc lát, rồi lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Cổ Lưu Thâm. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ là đổi những lời cô muốn nói với anh ta tại khu vui chơi thành cách nhắn tin cho anh ta biết.

Cô nói với anh ta: Sau này tôi sẽ không thực hiện cuộc hẹn hò bảy ngày buồn cười thế nữa. Về phía cha tôi, tôi sẽ tự mình gánh trách nhiệm. Anh là bạn bè lớn lên từ nhỏ với tôi, tuy quan hệ của chúng ta không tính là thân mật, nhưng hi vọng anh có thể tôn trọng quyết định của tôi.

Xe Cổ Lưu Thâm thật ra đang ở phía sau xe taxi Tướng Phẩm Nhất. Anh ta nhận được tin nhắn liền mở ra xem. Sau khi xem xong thì bỏ điện thoại di động lên ghế lái phụ, siết chặt tay lái, khoe miệng hiện ra một nụ cười châm chọc.

Trở lại Hòe Viên, Tướng Phẩm Nhất buồn bực đi về phía nhà, suốt quãng đường không nhìn bất cứ ai, là tác phong trước sau như một của người Hòe Viên.

Có điều là, cô đã quen với việc trước khi vào cửa sẽ quay đầu nhìn nhà Phó Dục Thư một cái. Cô vừa nhìn sang đã dễ dàng phát hiện ra anh đang đứng tại cửa sổ trên lầu.

Phó Dục Thư là người rất thích sạch sẽ. Sau khi anh dọn đến, cửa kiếng cả căn nhà đều được lau rất sạch. Bây giờ sắc trời còn sớm, vẫn còn sáng rõ, anh lại đứng phía sau cửa thủy tinh trong suốt, Tưởng Phẩm Nhất có lòng tìm kiếm cho nên dễ dàng phát hiện ra ngay.

Trong lòng cô có một sự kích động, giống như một đóa hoa hồng nhiều gai, vừa khiến người ta say mê đồng thời vừa bị đâm đau nhói. Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy tình trạng như vậy chỉ có mình cô đấu tranh thì chẳng công bằng gì. Cho nên cô cũng không về nhà, trực tiếp quay người đi về phía đối diện.

Phó Dục Thư đứng trên lầu nhìn thấy cô đi đến, tuy khó hiểu nhưng cũng không chần chờ, anh bước nhanh xuống lầu mở cửa.

Lúc cô đến cửa nhà anh, anh cũng vừa mở cửa nhà.

Tưởng Phẩm Nhất mặc kệ Phó Dục Thư muốn nói gì, bằng mọi giá cô kiếng mũi chân ôm lấy anh, ngửa đầu hôn lên môi anh. Trong nháy mắt đó cô cảm giác mình thật sự quá kích động, hoàn toàn không băn khoăn đến hậu quả thì đã làm ra chuyện như vậy. Nhưng sau khi làm xong cô cũng chẳng hề hối hận.

Phó Dục Thư trợn to mắt ngạc nhiên nhìn cô gái nhào vào lòng anh, kéo áo sơ mi của anh. Mùi hương thoang thoang trên người cô, đôi môi mềm mại ngọt ngào, hành động vụng về và ngây ngô cọt cọt lui trên môi anh, giống như là đang phát tiết điều gì lại vừa giống như đang muốn nói gì đó.

Phó Dục Thư cảm thấy hơi choáng váng, sau khi kịp phản ứng liền lập tức lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách của hai người. Anh đưa tay sờ sờ môi, nhìn về phía Tưởng Phẩm Nhất, muốn nói rồi lại thôi. Tưởng Phẩm Nhất không nhìn anh, cô đi thẳng vào nhà anh, đóng cửa bấm khóa lại, bắt đầu cởi áo khoác.

Phó Dục Thư vội nói: “Không được!”

Tưởng Phẩm Nhất liếc anh một cái, giọng điệu phức tạp: “Nhà anh lúc nào cũng lạnh lẽo, nhưng hôm nay lại rất ấm áp. Tôi nóng nên cởi áo khoác cũng không được sao?”

Phó Dục Thư nhớ đến hình như đúng là mình mở điều hòa cả ngày, trong nhà rất ấm áp, cho nên lời vừa định thốt ra khỏi miệng lại đột ngột nén xuống, nói vô cùng khó xử: “Được...”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ híp mắt, mái tóc đen dài được cột hết lên trên, lộ ra vầng trán xinh đẹp. Đôi tròng mắt sẫm màu khiến ánh mắt cô sâu lắng lại lạnh lẽo. Lúc cô híp mắt nhìn anh, anh cảm giác mình không có chỗ nào để ẩn náu cả.

“Hay là anh cho rằng tôi sẽ sà vào lòng anh?” Tưởng Phẩm Nhất khẽ nói xong, vừa định đến gần anh, mặt đất lại bất chợt rung lên giống như động đất. Nhất thời mặt cô liền biến sắc, chạy vội đến bắt lấy cánh tay anh.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cô cất cao giọng hỏi.

Phó Dục Thư xác định đây không phải là động đất, bởi vì trước đây nó từng xảy ra vài lần rồi. Nó rung lên giống như động đất, cả tòa nhà dao động như chuyện ma quái, kéo dài chừng năm phút mới dần dần khôi phục lại yên tĩnh. Sau khi yên tĩnh vẫn khiến người ta cảm thấy mặt đất tầng trệt vẫn còn rung lên.

Phó Dục Thư ôm Tưởng Phẩm Nhất nói: “Không phải sợ, không việc gì đâu.” Miệng anh trấn an cô, nhưng trong đầu cũng nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ đến điều tra của mình về sự việc này.

Vì không để cho Tưởng Phẩm Nhất hoang mang, anh nói sang chuyện khác ngay: “Tôi đã tìm hiểu được ý nghĩa chữ trên tờ hôn thú lần trước cô cho tôi xem rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất lập tức có tinh thần, nhìn anh nói: “Nó đại biểu cho cái gì?”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, cũng có thể là không chính xác. Tôi cảm thấy Tưởng đại biểu là 12, Cổ đại biểu là 5, Vương đại biểu là 4, Lưu đại biểu là 6. Theo thứ tự này là bốn họ trong Hòe Viên, mà chữ Chết cuối cùng tạm thời còn chưa biết.”

Phó Dục Thư vừa giải thích vừa đi lên lầu. Tưởng Phẩm Nhất theo sát phía sau. Hai người cùng đi đến phòng sách của anh. Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy mặt phòng sách hướng phía Nam, có một tấm bảng đen dựng bên cạnh vị trí tủ sách, trên bản đen dán hình một số người, dùng phấn xâu chuỗi lại quan hệ của mấy người họ, cùng với thời gian bắt đầu sống tại đây, nghề nghiệp tổ tiên và nghề nghiệp hiện tại. Trong đó bao gồm cả cha cô và chú Cổ.

Cô nhìn thấy dưới tấm ảnh chú Cổ viết “Không nghề nghiệp, trông chừng cây hòe”. Còn dưới tấm ảnh cha thì viết là “Không biết.”

“Tôi không điều tra được đơn vị cụ thể cha cô làm việc, có điều tôi tra được những thứ này”. Anh cầm lấy một ít báo chí cũ và tài liệu được in ra. Tưởng Phẩm Nhất liếc nhìn một cái, nhìn thấy tin tức mấy năm trước mẹ gặp chuyện không may nhập viện, cùng với mấy tấm hình cha đến viện điều dưỡng nhìn lên từ bên ngoài.

Ông cũng không nhắc đến mẹ cô, cũng không dám tự mình xuất hiện trước mặt bà, nhưng ông lại lén lút đến đó. Cuối cùng là những tấm hình này làm sao mà có được?

Nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất nghi ngờ, Phó Dục Thư nói: “Những tấm hình này là do một người bạn làm thám tử của tôi chụp được, tôi xin lỗi vì đã lén chụp ảnh cha cô. Nhưng tôi nghĩ cô cũng muốn biết rõ tất cả, sau đó để cha mẹ cô khôi phục lại bình thường, như vậy cô mới có thể tự do hơn.” Anh nói đến đây thì dừng lại, cũng không hề nói tiếp nữa, chỉ nhìn vào ánh mắt khó biết được vui giận của cô.

Tưởng Phẩm Nhất cau mày suy tư một hồi, rồi đi xuống lầu không nói tiếng nào, cũng im lặng như thế đi về nhà.

Phó Dục Thư thở dài một cái, lần nữa đi đến bên cửa sổ nhìn về phía nhà họ Tưởng, vẻ mặt nghiêm túc.

Tưởng Phẩm Nhất về đến nhà, không bao lâu thì cha cô cũng về. Biểu hiện của cha không khác gì với lúc trước, không có tức giận gì cả. Chắc là ông cũng không biết cô đã làm hỏng cuộc hẹn hôm nay, còn ngã bài với Cổ Lưu Thâm nữa.

Có lẽ, Cổ Lưu Thâm không nói cho cha biết cô đã làm gì, nếu không sao cha lại bỏ qua cho cô được?

Ôm may mắn tránh được một trận xui xẻo, lại bị nhắc đến chuyện của mẹ, Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được lại đi đến bệnh viện thăm mẹ cô. Lần này cô đến không tuân theo quy luật bình thường, cho nên đụng phải Nhậm Hi đang trực ban.

Vốn là lần tiếp theo cô thăm mẹ phải là nửa tháng sau, khi đó bác sĩ trực ban là người khác. Thái độ khác thường trong biểu hiện của cô khiến cô và Nhậm Hi phải lần nữa phải đối mặt với nhau.

16. Chương 16

Lúc Tưởng Phẩm Nhất đến thì Nhậm Hi vừa định rời đi. Cô ta mặc áo khoác trắng, nhìn Tưởng Phẩm Nhất phong trần mệt mỏi với ánh mắt phức tạp, giống như là muốn nói gì đó. Nhưng cho đến khi Tưởng Phẩm Nhất vòng qua cô ta đi vào phòng, cô ta cũng không thể mở lời.

Nhậm Hi thấy Tưởng Phẩm Nhất ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh trông chừng mẹ như ngày thường. Cô ta không biết tâm trạng mình giờ phút này là như thế nào. Ngày thường cô ta có thể rất khách quan, rất thiện ý đánh giá cô gái này, nhưng bây giờ tìm mãi trong đầu cũng không ra bất cứ lời lẽ tốt đẹp gì. Đơn giản là vì cô gái này có quan hệ với chồng trước của mình.

Nhậm Hi và Phó Dục Thư là bạn học với nhau, lúc tốt nghiệp trung học thi lên đại học thì mới không còn học cùng trường nữa. Trước nay cô ta vẫn thích anh. Vì muốn thường xuyên nhìn thấy anh, nên chọn thi vào trường đại học gần trường với anh.

Khi đó cô ta là một con nhóc chẳng hiểu đời, vốn dĩ là một tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ tấm bé. Mọi chuyện đều là do Phó Dục Thư chăm sóc cho cô ta. Trong trường học lại có rất nhiều người theo đuổi,

nên không tránh khỏi có chút kiêu kỳ. Hồi tưởng lại quá khứ, ngay cả chính cô ta cũng kinh ngạc. Phó Dục Thư là một người chừng chạc như thế vậy mà cuối cùng lại thật sự kết hôn với cô ta.

Có lẽ anh đồng ý sống chung với cô ta là do cô ta đã vì anh mà đoạn tuyệt với gia đình, làm ra hành động bỏ nhà ra đi rất dứt khoát.

“Tưởng tiểu thư.” Nhậm Hi không nhịn được cất tiếng kêu Tưởng Phẩm Nhất một tiếng, đến khi Tưởng Phẩm Nhất quay đầu nhìn lại, cô ta khẽ nói, “Có thể nói chuyện một chút không?”

Tưởng Phẩm Nhất quay đầu nhìn mẹ đang ngủ say, tuy có chần chờ nhưng vẫn đồng ý.

Hai người đi đến vườn hoa nhỏ phía sau viện điều dưỡng thành phố Bình Giang. Bây giờ thời gian còn sớm, bệnh nhân đi ra ngoài tập thể dục không nhiều. Tưởng Phẩm Nhất và Nhậm Hi ngồi trong đình, xung quanh vắng ngắt như tờ, rất thích hợp để nói chuyện.

Nhậm Hi quan sát Tưởng Phẩm Nhất giây lát, thấy sắc mặt cô bình thản sống mắt tỉnh táo, vẻ mặt nhẹ nhàng băng quơ hơi có phần giống với Phó Dục Thư.

“Tưởng tiểu thư hẳn đã nghe Dục Thư nói, bây giờ tôi và Khương Giảo đang quen nhau, cho nên tôi cũng biết rõ chuyện các người đã gặp nhau hôm qua.” Nhậm Hi đã nói lời dạo đầu như vậy, nhất định cuộc nói chuyện hôm nay sẽ kết thúc trong cảnh chẳng vui vẻ gì.

Ánh mắt Tưởng Phẩm Nhất sáng quắc nhìn cô ta: “Cô cũng muốn chỉ trích tôi giống như tên bạn trai mất tư cách của cô à?”

Nhậm Hi vội nói: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ hi vọng Dục Thư không bị tổn thương nữa thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn cười được, nói đầy hàm ý: “Thương tổn cô gây ra cho anh ấy còn chưa đủ lớn sao? Còn đến lượt tôi tổn thương anh ấy ư?” Anh đã nói không thích cô, cho dù cô làm gì, ở bên cạnh ai, thì làm sao anh buồn để ý đến chứ? Cô không nói ra nữa câu sau là bởi vì tự ái.

Nhậm Hi thở phào một cái vén tóc ra sau tai, khẽ nói: “Là tôi có lỗi trước, tôi sẽ không xin người khác tha thứ. Nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản trong lòng tôi muốn bù đắp cho anh ấy.”

“Bù đắp? Tôi thấy ghê tởm thì đúng hơn.” Tưởng Phẩm Nhất thẳng thắn, “Người phụ nữ đã cầm sừng mình còn luôn cặp kè với tên nhân tình xuất hiện trước mặt mình, đúng là rất ghê tởm.”

Sắc mặt Nhậm Hi hơi khó coi, mặt cô ta trắng bệch: “Tưởng tiểu thư, tôi nói chuyện đằng hoàng với cô, hi vọng cô đừng có châm biếm như vậy. Lẽ nào cô không muốn hiểu Phó Dục Thư là dạng người gì sao? Nếu ngay cả lý do vì sao tôi và anh ấy ly hôn anh ấy cũng nói cho cô biết, vậy thì quan hệ của cô và anh ấy cũng không tầm thường rồi. Cô chắc là rất tò mò với chuyện này đúng không?”

Nhậm Hi đã nói sai rồi, Phó Dục Thư không nói gì với cô cả, là tự Tưởng Phẩm Nhất phân tích ra. Điều đó nói rõ quan hệ của bọn họ đúng là rất tầm thường. Nhưng cô không phủ nhận lời nói của Nhậm Hi. Bởi vì cô rất muốn biết về Phó Dục Thư.

“Cô có gì thì cứ nói thẳng.” Tưởng Phẩm Nhất nói chậm rãi.

Nhậm Hi thở dài thườn thượt hai tay loay hoay, nói: “Tôi và Dục Thư là bạn từ thời tiểu học, đến lúc học đại học cũng chung một thành phố. Khi đó tôi chủ động theo đuổi anh ấy. Trường học của anh ấy cách trường tôi không xa lắm, tôi thường xuyên đến trường tìm Dục Thư.”

“Tôi không có hứng thú nghe tình sử yêu đương của các người, nói điểm chính đi.” Tưởng Phẩm Nhất cau mày nói.

Nhậm Hi bắt đầu dĩ nhiên khoe môi, nói: “Trọng điểm chính là tôi đã giấu những lời này trong lòng rất lâu rồi, thật sự cần tìm người nói ra một chút, nên phải tìm cô thôi.” Cô ta nói không hề gián đoạn, “Tuy nói là tôi chủ động theo đuổi anh ấy, nhưng cuối cùng anh ấy vẫn bị tôi làm cảm động, chấp nhận kết hôn với tôi. Sau khi cưới nhau, tôi cho rằng quan hệ của chúng tôi sẽ thân mật hơn một chút. Nhưng dù rất thân mật cũng có hạn. Anh ấy luôn bận bịu với nghiên cứu của mình, cả ngày đều ở phòng thí nghiệm. Tiền lương của công việc này đủ để anh ấy sống dư dả, nhưng anh ấy còn phải nuôi luôn cả cha mẹ mình nữa. Mà tôi thì đã quen thói tiểu thư, cái gì cũng mơ tưởng tốt đẹp nhất, cho nên...”

“Cho nên cô chê anh ấy nghèo bỏ theo Khương Giáo?” Tưởng Phẩm Nhất hỏi chẳng hề kiêng dè.

Sắc mặt Nhậm Hi khó coi, khẽ nói: “Không phải là tôi chê anh ấy nghèo, chẳng qua là anh ấy cả ngày lo nghiên cứu mặc kệ việc trong nhà. Đôi lúc thậm chí anh ấy cũng không thèm về nhà. Cô nói xem một người phụ nữ như tôi sẽ nghĩ thế nào? Chúng tôi mới kết hôn chưa đầy một năm đã ly hôn rồi. Trong khoảng thời gian đó ngoại trừ thời điểm trăng mật, mỗi tháng chúng tôi rất ít có thời gian ở bên nhau. Cha mẹ của anh ấy, nghiên cứu của anh ấy đều là chứng ngại giữa chúng tôi.”

Tưởng Phẩm Nhất không đồng ý: “Ý nghĩ của cô có vấn đề. Anh ấy là con trai độc nhất thì đương nhiên phải nuôi cha mẹ rồi. Điều này không có gì đáng trách. Cô là vợ anh ấy thì cô phải xem điều này là nghĩa vụ. Phụng dưỡng cha mẹ chẳng phải là chứng ngại gì cả.”

“Nhưng tôi...”

“Cô hãy nghe tôi nói hết đã.” Tưởng Phẩm Nhất không để Nhậm Hi có cơ hội cướp lời, cô nói tiếp: “Về phần cô nói nghiên cứu của anh ấy. Tôi nghĩ cô cũng biết các người ly hôn không bao lâu thì anh ấy đạt được giải thưởng lớn. Theo tôi được biết, giá tiền giải thưởng kia là ba triệu đô. Tôi cảm thấy anh ấy cố gắng như vậy không chỉ vì thành tựu cá nhân, mà là anh ấy muốn dành cho cô cuộc sống tốt nhất.”

Nhậm Hi hơi ngỡ ngàng, để lộ ra sự chần chừ trong lòng cô ta. Tưởng Phẩm Nhất nói rất công bằng: “Nhưng mà hành động của cô nói theo tình lý là có thể tha thứ. Anh ấy bận bịu nghiên cứu xuất phát từ mục đích tốt. Nhưng tóm lại anh ấy lại không xử lý tốt trong mối quan hệ vợ chồng giữa hai người, vì vậy các người sinh lòng hiềm khích lạnh nhạt lẫn nhau cũng là lẽ đương nhiên.”

Nhậm Hi kinh ngạc nhìn cô: “Tôi không nghĩ Tưởng tiểu thư thông hiểu những việc này như vậy.”

Tưởng Phẩm Nhất nói thần nhiên: “Tôi không hiểu những việc này, chỉ là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê mà thôi. Nếu như tôi là người trong cuộc, có thể tôi không làm tốt bằng cô.” Cô là người mang tính cách cực đoan, có lẽ sẽ hành hạ Phó Dục Thư đến điên luôn.

Nhậm Hi cười khổ một cái, vẻ mặt xa xăm giống như đang chìm vào ký ức: “Dục Thư thật sự là một người đàn ông tốt, lúc anh ấy còn rất trẻ đã không giống với mấy anh bạn khi đó. Mười mấy tuổi đã rất biết giao tiếp và quan sát sắc mặt người khác trong lúc nói chuyện. Thầy cô và bạn học trong lớp ai ai cũng thích anh ấy. Sau khi trưởng thành anh ấy lại càng chín chắn hơn. Tôi nhớ tại bữa tiệc cảm ơn thầy cô sau khi thi tốt nghiệp, mấy anh bạn khác đều sơ ý lơ là chỉ có anh ấy có thể đứng lên nói một bài cảm ơn và khéo léo nâng cốc chúc mừng, khiến tất cả thầy cô ở đó đều vui vẻ.”

Tưởng Phẩm Nhất không ngờ đến chuyện như vậy. Con người Phó Dục Thư nhìn cái gì cũng rất lạnh nhạt, thật không ngờ trong xã giao lại khéo léo như thế.

Trông thấy Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy bất ngờ, Nhậm Hi nói tiếp: “Tính cách của tôi và anh ấy lại trái ngược hẳn với nhau. Tôi là kẻ tính tình nóng vội, nhìn trúng thứ gì rồi là không đạt mục đích thì không bỏ qua. Nếu ai không hợp ý tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nhún nhường đối phương. Vì thế tôi chọc rất nhiều người ghét, đều là anh ấy đi giảng hòa giúp tôi.” Cô ta nói nghiêm chỉnh, “Anh ấy không giống tôi. Anh ấy chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn với bất cứ ai. Anh ấy đứng trong đám bọn tôi giống như một bậc phụ huynh oai nghiêm. Anh ấy có thể bao dung mọi người, gần như chưa từng nổi giận bao giờ. Chỉ có một lần duy nhất là do tôi đòi ly hôn.”

Tưởng Phẩm Nhất kinh ngạc trợn to mắt: “Cô đòi ly hôn nên anh ấy nổi giận?”

Nhậm Hi cau mày nói: “Không phải là anh ấy giận tôi, là anh ấy giận chính mình. Bầu không khí lúc đó tuy anh ấy không nói gì cả nhưng anh vẫn hút thuốc suốt, trong gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá. Tôi biết là anh ấy đang tức giận.”

Tưởng Phẩm Nhất rũ mí mắt, tâm trạng hơi phức tạp. Đột nhiên cô cảm giác được bởi vì Nhậm Hi mà mình và Phó Dục Thư lại xa hơn một chút.

Dường như Nhậm Hi cũng không phát hiện tâm trạng của cô thay đổi, cô ta nói tiếp: “Phó Dục Thư là một dạng người thích ứng vô cùng tốt với xã hội, cũng không phải nói là lòng dạ thâm sâu, chỉ là am hiểu sâu sắc các kiểu khôn khéo trong cuộc sống mà thôi. Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau, rõ ràng là chung một

hoàn cảnh nhưng tôi là người như vậy còn anh ấy lại là người như thế. Tôi nghĩ mãi cũng không ra sao anh ấy có thể trở thành như thế được.”

Tưởng Phẩm Nhất đứng lên nói: “Bởi vì gia đình cô và gia đình anh ấy không giống nhau.”

Nhậm Hi đứng lên theo cô, nghe thấy cô hỏi tiếp: “Lúc cô và anh ấy ly hôn có phải anh ấy chẳng hề bằng lòng hay không?”

Về mặt Nhậm Hi hơi lúng túng, một hồi lâu mới nói: “Anh ấy cảm thấy tôi vì anh ấy mà đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Nếu như ly hôn như vậy thì trong nhà tôi sẽ cảm thấy lựa chọn bạn đầu của tôi quả nhiên là sai lầm, rồi sẽ xem thường tôi hơn. Cho nên anh ấy muốn mất nhấm mất mỗ, chờ mối quan hệ giữa tôi và gia đình hòa hoãn lại rồi hãy nói chuyện ly hôn...”

Tưởng Phẩm Nhất cười chế nhạo một tiếng: “Không nghĩ đến anh ấy còn là một thánh phụ (1).”

(1) Thánh phụ, thánh mẫu là cách nói châm biếm trong ngôn tình, ám chỉ những chàng trai cô gái ngốc nghếch. Bị người ta lừa, bị người ta hại cũng không tức giận trái lại còn đi thông cảm, lo lắng cho người khác.

Nhậm Hi cường điệu: “Anh ấy không phải thánh phụ, anh ấy chỉ là người rất có trách nhiệm thôi.”

“Vậy còn cô? Anh ấy có trách nhiệm với tình cảm của các người, còn cô thì sao?”

Tưởng Phẩm Nhất hỏi khiến Nhậm Hi á khẩu rất lâu. Tưởng Phẩm Nhất cũng không đợi cô ta trả lời lập tức cất bước bỏ đi. Trên đường trở về cô ghé qua thăm mẹ, sau đó đi đến trường dạy múa.

Sau mấy ngày, Tưởng Phẩm Nhất vẫn đi làm rồi về nhà như thường lệ không hề chú ý đến cái người ở căn nhà đối diện kia nữa. Giống như là anh hoàn toàn chưa từng dọn đến đây vậy.

Có người vui, cũng có người buồn với thái độ khác thường của cô. Vui chính là Tưởng Thặng, cuối cùng con gái ông đã trở lại bình thường. Điều này khiến ông có cảm giác rất an toàn. Nhưng Phó Dục Thư sau khi bị trêu chọc lại bị cô không buồn đếm xỉa đến thì không thể bình tĩnh được như vậy.

Im lặng gần một tuần, Phó Dục Thư đã tra ra được vì sao nhà mình luôn bất chợt rung lên giống như động đất. Cho nên rốt cuộc anh đã có lý do chủ động liên lạc với Tưởng Phẩm Nhất.

Khi Tưởng Phẩm Nhất nhận được điện thoại của anh, có thể nói là cô vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì với một người đàn ông như anh, cô cảm thấy mình không có sức hấp dẫn gì khiến cho anh không quên được cô. Cô nào biết cũng có loại hấp dẫn phải cần khi bản thân mình không biết mới có thể phát ra triết để.

Chiều hôm đó Tưởng Phẩm Nhất dạy xong lớp cuối cùng. Cô mở điều hòa, đóng kín cửa mặc bộ đồ múa thật mỏng đứng khiêu vũ trong lớp học. Cửa sổ mang theo hơi lạnh không ngừng hiện lên bóng dáng xinh đẹp quyến rũ của cô. Mọi người từ trong đoàn kịch đi ra không ít kẻ thả chậm bước chân tại nơi đây.

Phó Dục Thư từ từ đi đến ngoài cửa sổ phòng học, nhìn Tưởng Phẩm Nhất bên trong qua màn sương trắng lạnh giá. Bóng dáng cô chấp chờn nhẹ nhàng, bước nhảy tao nhã cổ điển, giống như một đóa hoa xinh đẹp lộng lẫy nở rộ trên dòng sông xanh biếc mênh mông.

Bỗng nhiên anh không có cách nào gõ được cửa phòng học, cho nên quay người rời khỏi đoàn kịch trở lại đứng bên cửa xe, bấm số điện thoại của cô.

Tưởng Phẩm Nhất nghe thấy tiếng nói của anh vang lên ở đầu bên kia thì vừa chần chờ vừa kinh ngạc hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Bên kia điện thoại Phó Dục Thư ngập ngừng đôi chút mới chậm rãi nói: “Tôi không biết cô có tò mò về việc lần trước nhà tôi bỗng nhiên chấn động hay không? Tôi đã tìm ra được nguyên nhân rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất lập tức hỏi ngay: “Là vì sao? Anh tìm được là tốt rồi, đừng nên vì vậy mà bị thương.” Đến cùng cô vẫn không kiềm lòng được quan tâm đến anh. Điều này khiến cô cảm thấy rất bất lực.

Thật lâu sau Phó Dục Thư mới hỏi: “Cô muốn biết tại sao không?”

Tưởng Phẩm Nhất nói không hề do dự: “Muốn.”

“Tôi ở trên xe phía ngoài đoàn kịch nói chờ cô. Cô ra đây đi, tôi sẽ nói cho cô biết.” Anh nói xong liền cúp điện thoại giống như sợ cô từ chối.

Tưởng Phẩm Nhất đứng thẫn thờ tại chỗ cầm điện thoại di động, anh có ý gì đây?

Lúc trước anh nói với cô, tìm người theo dõi cha cô là vì muốn mau chóng giải đáp được bí mật của Hồ Viên như vậy cô mới có thể tự do hơn. Nhưng cái tự do này đến tột cùng là tự do trên mặt chữ hay là tự do trên mặt tình cảm chứ?

Anh muốn biết nghề nghiệp của cha cô nhưng lại không chịu chính miệng hỏi cô, cũng không muốn nghe cô nói. Đây là vì sao? Là bởi vì anh lo lắng cuối cùng kết quả không tốt sẽ khiến cho cô đã nói ra tin tức kia càng áy náy khổ sở hay sao?

Đến tột cùng là anh có ý định gì? Cô nghĩ đến mỗi một, có lẽ gặp anh một lần để trực tiếp hỏi cũng là một sự lựa chọn không tồi.

17. Chương 17

Phó Dục Thư yên lặng ngồi trong xe nhìn Tưởng Phẩm Nhất đi ra khỏi đoàn kịch nói. Cô đeo chiếc ba lô ưa thích, ngón tay mảnh mai trắng nõn nắm lấy dây đeo ba lô. Hai chân đi về phía anh vừa dài vừa thẳng, sống lưng thẳng tắp không giống với những cô gái anh đã từng gặp.

Phó Dục Thư gầy gầy điều thuốc kẹp ở đầu ngón tay, tàn thuốc bay xuống mặt đất. Anh rút tay đang gác lên cửa xe lại, dụi điều thuốc ném vào trong hộp vứt rác trong xe bước xuống xe mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Tưởng Phẩm Nhất vẫn yên lặng nhìn Phó Dục Thư. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng mềm mại bên trong, bên ngoài mặc áo dệt kim màu xanh đậm, bên dưới là chiếc quần dài vải bông màu đen và đôi giày da màu nâu sậm. Nhìn từ góc độ của cô có thể thấy được đường nét chiếc cằm hoàn mỹ của anh.

Tuy bị Tưởng Phẩm Nhất đánh giá không hề che giấu, vẻ mặt Phó Dục Thư trước sau vẫn bình lặng như nước. Quần áo anh mỏng manh lại đứng trong gió lạnh mùa đông nhưng vẫn không thúc giục cô nhanh lên xe. Vẻ mặt bình tĩnh trầm ổn nhìn không ra vui hay buồn.

Nghe Nhậm Hi nói qua chuyện lúc anh còn trẻ, Tưởng Phẩm Nhất phát hiện anh thật sự không giống với những gì trên tin tức miêu tả mà cô đã biết. Có vẻ như anh đối với ai cũng rất tốt, tựa như một người vô cùng hiền hòa tốt đẹp. Điều này cũng là chỗ khéo léo của anh.

Cư xử đến mức ai cũng thích cũng chẳng phải là chuyện đơn giản.

“Có phải nếu tôi muốn đứng đây suốt thì anh cũng vẫn đợi phải không?” Tưởng Phẩm Nhất cất tiếng hỏi anh, giọng điệu rất nhẹ.

Phó Dục Thư thở ra một hơi, làn khói trắng bao phủ, chứng tỏ người anh lạnh buốt, anh nói không nhanh không chậm: “Tôi sẽ như vậy nhưng cô sẽ không làm thế.”

Trong lòng Tưởng Phẩm Nhất khó chịu, không nhìn được liếc anh một cái khom lưng bước vào xe.

Đóng cửa chiếc xe Mercedes màu đen lại. Phó Dục Thư vòng qua bên ghế lái, sau khi đóng kín cửa xe lại nhìn về phía Tưởng Phẩm Nhất hỏi: “Cô có đói bụng không? Trên xe có chút đồ ăn vặt.”

Tưởng Phẩm Nhất bất ngờ nhìn anh: “Anh cũng mua đồ ăn vặt à?”

Phó Dục Thư không trả lời, kéo một chiếc túi từ phía sau xe. Trong túi chứa rất nhiều trái cây khô và nước trái cây. Anh đưa cho Tưởng Phẩm Nhất, đợi cô nhận lấy rồi nói: “Tôi không biết những thứ này có được xem là đồ ăn vặt mà mấy cô gái như cô thích không. Nhưng cái này tốt cho thân thể hơn mấy loại snack nhiều.”

Tưởng Phẩm Nhất mở túi nhãn khô ra ăn một trái. Quả thật rất ngọt, thịt quả khá dày khiến tâm trạng người ta cũng tốt lên rất nhiều.

Phó Dục Thư đưa cho cô một cái túi ý bảo cô bỏ rác vào đó. Tưởng Phẩm Nhất ném vỏ nhãn vào rồi hỏi anh: “Bây giờ đã có thể biết tại sao hôm đó nhà anh lại bắt chột ”động đất” chưa?”

Phó Dục Thư không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà lại hỏi cô trước: “Trong xe có mùi thuốc lá không?”

Tưởng Phẩm Nhất thoáng sửng sốt, nói: “Không có.”

Phó Dục Thư gật gù đầu: “Tốt.” Nói xong, anh cũng dừng lại vài giây mới nói, “Tình trạng lúc trước xảy ra cũng không phải là lần đầu tiên. Tôi tính toán thử, mỗi lần xảy ra động đất cũng vào thời gian đặc biệt giống như là chuyện ma quái. Theo tôi điều tra, vùng gần Hồ Viên có một nhà máy nước nóng, xảy ra tình trạng như thế chắc là do nhà máy này.”

Sắc mặt Tưởng Phẩm Nhất trở nên hơi khó hiểu, một hồi lâu mới hỏi: “Cái đó và nhà máy nước nóng có liên quan gì chứ?”

Phó Dục Thư dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn về phía trước. Sắc trời dần tối đường phố đã lên đèn, vầng sáng màu mật ong chiếu xuyên qua cửa sổ xe khiến biểu cảm của anh có vẻ dịu dàng không ít. Về mặt anh vẫn bình tĩnh: “Bởi vì dưới sàn nhà tôi có một cái hang động, sau khi kết nối với nhà máy nước nóng thì sẽ xảy ra loại tình trạng này vào khoảng thời gian dự tính.”

“Có một cái hang động?” Tưởng Phẩm Nhất khó tin hỏi ngược lại, “Tôi chỉ nghe nói căn nhà kia có một tầng hầm kỳ lạ, nhưng chưa từng nghe nói dưới sàn nhà còn có một cái hang động.”

Phó Dục Thư khởi động xe nói: “Trở về nhìn thử thì cô sẽ biết. Khi còn bé cha cô không cho cô đi vào tầng hầm căn nhà đó chơi rất có thể cũng vì vậy.”

Tưởng Phẩm Nhất thấy anh muốn đưa cô về nhà anh thì bỗng hơi mất tự nhiên, đỏ mặt chờ một hồi lâu rồi khẽ nói: “Cứ đến nhà anh suốt cũng không tiện nếu tôi đã hỏi anh thì là tin tưởng anh, anh không cần đưa tôi đến đó.”

Phó Dục Thư im lặng một hồi, đến khi xe chạy được năm sáu phút anh mới nói: “Là cô nói chuyện có tiền triển phải báo cho cô trước, bây giờ cô lại nói không cần đưa cô đến. Tôi không biết phải làm theo cách nào của cô nữa, cô đừng thay đổi xoành xoạch như vậy.”

Chẳng biết tại sao Tưởng Phẩm Nhất hiểu từ “thay đổi xoành xoạch” của anh căn bản không phải là chỉ chuyện này, mà là chỉ vào sự mờ ám giữa bọn họ.

Ánh mắt Tưởng Phẩm Nhất phức tạp nhìn về phía Phó Dục Thư. Phó Dục Thư liếc mắt nhìn cô một cái, trong mắt như một đầm nước xanh. Tuy tâm trạng cô rối loạn nhưng anh thì vẫn bình tĩnh như trước.

Tưởng Phẩm Nhất mang theo một sự tức giận kỳ lạ trong lòng không hề để ý đến anh nữa. Anh bình tĩnh thì cô càng phải biểu hiện lạnh nhạt hơn cả anh. Đến khi anh đỗ xe lại trước cửa nhà anh, cô lập tức xuống xe bước về nhà mình. Điều này khiến Phó Dục Thư nhíu mày lại, anh bước nhanh đến giữ tay cô lại dẫn cô vào nhà anh còn tiện tay khóa cửa lại.

“Tôi nói tôi không muốn xem, sao anh còn nhất định bắt tôi xem làm gì?” Tưởng Phẩm Nhất cau mày nói.

Phó Dục Thư nói: “Là bởi vì cha cô làm việc tại nhà máy nước nóng đó sao?”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngàng, phủ nhận: “Dĩ nhiên không phải.”

“Vậy thì vì sao?” Thái độ Phó Dục Thư giống như hôm nay cô không nói rõ ràng với anh thì anh sẽ không bỏ qua.

Tưởng Phẩm Nhất trầm ngâm chốc lát nói: “Trước đó lúc tôi đi thăm mẹ tôi, gặp phải vợ cũ của anh. Cô ấy tìm tôi nói chuyện.”

Rốt cuộc sắc mặt Phó Dục Thư có biến hóa, anh cau mày hỏi: “Cô ấy nói gì với cô?”

Tưởng Phẩm Nhất thản nhiên: “Cũng không có gì, chỉ kể hai người bọn anh quen nhau thế nào, yêu nhau ra sao và làm sao kết hôn.”

Phó Dục Thư quay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Tường Phẩm Nhất, thật lâu cũng không quay lại. Tuy Tường Phẩm Nhất không nhìn thấy mặt anh, nhưng cũng cảm giác được tâm trạng anh không tốt lắm. Cô bỗng có chút bồn khoăn, nói sang chuyện khác: “Không phải anh muốn dẫn tôi đi xem cái hang động dưới đất kia sao? Còn đi nữa không?”

Phó Dục Thư không nói chuyện, trực tiếp cất bước đi xuống tầng hầm. Tường Phẩm Nhất vội vàng đuổi theo.

Phó Dục Thư bước xuống cầu thang đã được tu sửa trước. Tường Phẩm Nhất theo sát phía sau. Bởi vì trong lòng mang tâm lý lần trước bị ngã nên Tường Phẩm Nhất đi rất dè dặt, luôn sợ bậc thang gãy sẽ té xuống.

Sau khi Phó Dục Thư bước xuống mặt đất thì giơ tay lên vịn chiếc eo mảnh khảnh của cô, bảo vệ cô dẫn cô bước xuống. Sau khi cô xuống tầng hầm tối đen như mực cũng không buông tay ra.

Tường Phẩm Nhất bị anh ôm từ phía sau trong bóng tối dày đặc, thế nhưng lại không cảm giác mấy may sợ hãi. Thật khiến người ta kinh ngạc.

“Anh có thể buông tôi ra rồi.” Tường Phẩm Nhất cất tiếng rất nhẹ, trong lời nói mang theo giọng điệu khiến lòng người xốn xang.

Phó Dục Thư không làm theo yêu cầu của cô, càng không đi mở đèn cứ ôm cô phía sau như thế. Khoảng cách dần dần thu hẹp đến mức dán sát vào nhau, tinh thần Tường Phẩm Nhất hoảng hốt, nghe thấy tiếng anh thở dài.

Tường Phẩm Nhất lại cảm thấy lỗ tai nóng lên, đầu óc cô ngu ngơ bật thốt ra lời: “Anh đừng đối với tôi như vậy, tôi sẽ không khống chế được mình đâu.”

Dĩ nhiên Phó Dục Thư biết cô muốn nói cái gì. Tay anh nắm eo cô thật chặt cảm nhận được cơ thể cô trong lòng mình lạnh băng, sưởi ấm cô từng chút bằng nhiệt độ của mình.

“Không phải do tôi làm như vậy trước.” Tiếng nói của Phó Dục Thư thản nhiên thốt lên, anh giơ tay khê vuốt tóc cô một cái, rồi buông cô ra.

Thân thể Tường Phẩm Nhất được buông ra, nguồn ấm áp rời khỏi mình, cô không cảm thấy vui vẻ gì ngược lại có chút mất mát.

Phó Dục Thư mở đèn tầng hầm lên, đưa lưng về phía cô nhìn về hướng Bắc chỉ vào một cái tủ cao đang phủ vải trắng: “Vách tường phía sau tủ bị rỗng, tôi còn chưa kịp đập ra xem nó đi thông về phía nào.”

Tường Phẩm Nhất nhìn theo hướng anh, chiếc tủ này phủ vải trắng che lại đồ phía sau, về cũ kỹ khiến người ta cảm thấy áp bức. Cô nhìn vài lần rồi không nhìn nữa, dời mắt đi nói: “Anh muốn biết phía sau tường đi thông đến nơi nào sao?”

Phó Dục Thư quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh trong veo, đôi lông mày như vầng trăng non tôn lên khuôn mặt như ngọc của anh. Anh nói như lẽ đương nhiên: “Đúng vậy, mấy ngày nữa tôi sẽ đập nó ra xem bên trong đi thông đến đâu. Hi vọng cô đừng để lộ chuyện này ra ngoài.”

Tường Phẩm Nhất nhìn anh, trong lòng dâng lên một dự cảm bất thường. Không biết là nhắm vào anh hay là nhắm vào Hòe Viên.

Phó Dục Thư là một người nói được làm được, Tường Phẩm Nhất cũng vậy. Anh nhanh chóng bí mật tìm công nhân đến đập bức tường. Tường Phẩm Nhất cũng không tiết lộ chuyện mình biết cho bất cứ ai, tất cả đều tiến triển vô cùng thuận lợi.

Nói thật, Tường Phẩm Nhất cũng rất tò mò căn phòng bí mật dưới nhà kia đi thông đến đâu. Nếu như dựa theo lời Phó Dục Thư nói, nơi đó thông đến nhà máy nước nóng. Như vậy hẳn là cha đã sớm biết chuyện này, lúc nhỏ ông đã cảnh cáo cô không được đến đó chơi rõ ràng là đã biết được tất cả. Liên hệ thân phận, mục đích của ông và những vụ án tự sát kỳ quái khiến Tường Phẩm Nhất cảm giác được nguy hiểm.

Tối hôm đó, trăng vừa sáng vừa to, lúc mười hai giờ đêm Tống Văn vẫn ở trong nhà Phó Dục Thư chưa rời khỏi. Anh ta đã đến từ sáng sớm, anh ta rất bội phục Phó Dục Thư có thể ở một nơi u ám như vậy.

“Cậu đã ở đây cả ngày với tôi rồi, còn chưa định về nhà à.” Phó Dục Thư liếc nhìn tài liệu trong tay, thỉnh thoảng so sánh một chút với văn bản word đang mở trên máy vi tính.

Tống Vân ngồi trên ghế salon uống trà, anh ta mặc đồng phục cảnh sát ánh mắt lạnh lùng sắc bén, tuổi xấp xỉ với Phó Dục Thư. Đồng phục cảnh sát quốc gia càng tôn lên khuôn mặt anh tuấn của anh ta, đủ để bất cứ người phụ nữ nào cũng phải si mê.

“Cậu đến Bình Giang cũng được một khoảng thời gian rồi, tôi muốn nhìn xem cậu có thu hoạch gì với nơi này.” Anh ta đặt tách trà xuống, đứng lên đi đến bên bàn đọc sách định xem bản thảo của Phó Dục Thư. Nhưng Phó Dục Thư liền tắt màn ảnh máy vi tính, từ chối để anh ta xem.

Tống Vân hơi ngẩn ra, bật cười: “Còn giữ bí mật với tôi nữa hả?”

Phó Dục Thư nói: “Không phải, tôi chỉ không quen để người khác xem cái tôi đang viết.”

“Cậu viết ra đem đi xuất bản còn không phải để người ta mua đọc à?” Tống Vân cũng không mấy tin vào lý do này.

Phó Dục Thư đứng lên rót thêm nước trà ình, vừa đi vừa nói: “Sách phải qua nhà xuất bản biên tập cho phù hợp với tiêu chuẩn quốc gia. Có rất nhiều thứ sẽ được biên tập lại, đương nhiên sẽ không sợ bị xem.”

Hai tay Tống Vân khoanh trước ngực nói: “Vậy cậu viết có nhiều điều không đúng đắn à, cậu không sợ tôi bắt cậu sao?”

Phó Dục Thư nhìn anh ta một cái rồi nói: “Nếu như cậu biết, cậu cũng sẽ không để tôi đến đây.”

Nhắc đến điều này Tống Vân cau mày lại, nói thản nhiên: “Tôi bảo cậu đến thật ra cũng không ôm quá nhiều hi vọng phá được vụ án tại Hòe Viên. Tôi chỉ hi vọng cậu có cách tìm về quá khứ của mình, chắc là cậu hiểu ý tôi.”

Biểu hiện rõ ràng đến vậy còn không hiểu ư? Quê Nhậm Hi ở Bình Giang, sau khi ly hôn với anh thì trở về đây làm bác sĩ viện điều dưỡng. Tống Vân gọi anh đến đây dùng một vụ án không giải quyết được bắt trói anh, ý nghĩ vô cùng rõ ràng. Anh ta hi vọng Phó Dục Thư và Nhậm Hi tái hợp. Đây cũng là lý do tại sao Khương Giảo không hợp với anh ta. Không ai thích người muốn chia rẽ mình và bạn gái mình, tuy người bạn gái này giành được bằng một cách chẳng tốt đẹp gì.

“Tôi không rõ ý cậu, Tống phó cục trưởng đừng nên ôm ý nghĩ kia nữa. Đã trẻ thế này Khưu Tuyết chắc sốt ruột rồi, đi về nhà đi.” Phó Dục Thư đưa tay ra “xin mời”, tỏ rõ muốn tiễn khách.

Tống Vân cũng chẳng biết làm sao, đành phải quay người rời khỏi. Lúc hai người đi ngang qua phòng khách tầng trệt, anh ta bỗng nhiên nhảy cảm hỏi: “Dục Thư, gần đây có phải cậu đang làm việc gì không nói cho tôi biết hay không?” Anh ta ám chỉ liếc mắt về phía cánh cửa đi xuống tầng hầm.

Phó Dục Thư nói tỉnh bơ: “Sao hả, cậu cảm thấy có à?”

Tống Vân ngoái đầu nhìn anh hơi nhoen miệng cười một tiếng, vẻ mặt phức tạp. Anh ta không nói gì, hai tay chấp ra sau rồi khỏi căn nhà lầu nho nhỏ này, lái xe về nhà.

Hơn mười hai giờ đêm, nhà Phó Dục Thư vẫn sáng đèn. Tướng Phẩm Nhất vẫn chưa ngủ rất khó không phát hiện được cảnh này.

Nhìn xe cảnh sát rời khỏi, trái tim Tướng Phẩm Nhất thấp thỏm càng không bình tĩnh được, đừng nhắc đến ngủ dù nhắm mắt cũng không nhắm được.

Vì để mình có thể an tâm, Tướng Phẩm Nhất len lén ra khỏi nhà lặng lẽ chạy về phía nhà Phó Dục Thư.

18. Chương 18

Trước lúc Phó Dục Thư đóng cửa đã nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất chạy đến. Cô mặc một chiếc váy trắng vô cùng nổi bật trong đêm tối. Khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp khiến người ta nảy sinh một cảm giác lạnh lẽo.

Tưởng Phẩm Nhất chạy đến cửa nhà Phó Dục Thư, đi thẳng vào nhà anh. Cô quay đầu lại thấy anh vẫn còn đang đứng đó không đóng cửa chỉ tập trung nhìn cô, không nhận được hỏi: “Gặp ma à? Sao không đóng cửa đi?”

Phó Dục Thư không nói gì, đóng cửa lại đi đến bên cạnh cô. Tưởng Phẩm Nhất thấy anh trầm mặc, cô bước thêm vài bước lên trước để rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Hành động này khiến Phó Dục Thư lui về sau hai bước, vẻ mặt khó hiểu khoảng chừng năm giây sau đó anh lại bước trở về.

“Anh cách tôi lúc xa lúc gần là muốn sao?” Khóe môi Tưởng Phẩm Nhất bắt giắc nhếch lên.

Phó Dục Thư cũng hơi nhếch lên theo, hỏi cô: “Trẻ như vậy cô đến tìm tôi có chuyện gì sao?”

Tưởng Phẩm Nhất nhớ đến việc chính lập tức thu lại nụ cười: “Hình như tôi vừa nhìn thấy một người cảnh sát ra khỏi nhà anh.”

Phó Dục Thư hơi nhíu mày trả lời không ăn nhập vào đâu: “Đã trẻ thế này còn chưa ngủ không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất không để ý những thứ kia, cố chấp hỏi: “Anh khoan quan tâm tôi đã, anh nói cho tôi biết người đó có phải là cảnh sát hay không?”

Phó Dục Thư thấy cô gấp rút cũng không úp mở nữa nói thẳng ra: “Đúng, anh ta chính là người bảo tôi đến đây tra vụ án này.”

“Quả nhiên là người của Cục Công an.” Tưởng Phẩm Nhất mím môi thì thầm.

“Ừ, là Phó cục trưởng Cục Công an thành phố Bình Giang, tên là Tống Văn.”

Tưởng Phẩm Nhất cau mày: “Còn là Phó cục trưởng nữa, chức vụ không nhỏ tí nào.”

Phó Dục Thư gơ tay lên: “Xem ra cô sẽ ở đây lâu rồi, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Tưởng Phẩm Nhất lắc đầu, nghi ngờ nhìn về phía cửa căn hầm dưới đất hỏi: “Anh nói hết những việc kia cho anh ta biết rồi phải không? Anh ta cũng biết hết rồi hả? Chỗ đó thật sự là thông với xưởng nước nóng nơi ba tôi làm sao... Ba tôi, ông ấy sẽ thế nào?”

Phó Dục Thư trầm mặc một hồi, nhìn cô không nói tiếng nào. Dáng vẻ anh bất động đối lập rõ rệt với vẻ thấp thỏm của Tưởng Phẩm Nhất. Tưởng Phẩm Nhất vốn là một cô gái không thích cười, vào tình huống này lại càng cười không nổi khiến gương mặt cô thêm ba phần oán khí.

“Cô đừng vội.” Phó Dục Thư nhướn mày khẽ cười, vẻ mặt phức tạp đến nỗi cô nhìn không hiểu, “Ngồi xuống tôi từ từ nói cho cô nghe.”

Tưởng Phẩm Nhất chán nản ngồi xuống ghế salon, hai tay chống đầu, nói: “Tôi làm gì có lòng từ từ nói nữa. Anh như vậy không phải là muốn nói cho tôi biết chuyện rất nghiêm trọng chứ, ba tôi có phải ngồi tù không? Ông ấy có bị tử hình hay không?” Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn anh ngân ngấn nước.

Phó Dục Thư ngồi đối diện cô thông thả rót tách trà cho cô, ngón trỏ kê vào vách tách thử độ nóng rồi mới đưa cho cô, nói thản nhiên: “Tôi không có nói với Tống Văn bất cứ chuyện gì, cô có thể an tâm.”

Tưởng Phẩm Nhất cho rằng anh sẽ trả lời cô là “Đúng”, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần xong hết cả rồi. Nhưng anh lại nói cho cô biết anh không hề nói gì với người cảnh sát kia.

Cô hơi khó tin nói lẩm bẩm: “Làm sao có thể...”

Phó Dục Thư bưng tách trà của mình nhấp một miếng, hơi nóng lượn lờ trước mặt anh khiến cô nhìn không rõ.

“Không có việc gì là không thể, cuộc sống trên thế giới này là luôn phải chuẩn bị tốt việc chấp nhận bất cứ chuyện gì.” Phó Dục Thư nói rất hờ hững, đôi mắt khẽ chớp liếc nhìn cô, “Tôi không nói cho Tống Văn chuyện căn hầm dưới đất nhưng tôi đã đập tường rồi, cũng đã biết được phía sau nó là gì.”

Anh chỉ nói mình làm gì, biết được gì, mà không nói vì sao làm như vậy. Điều anh không muốn nói ra nhất lại là điều Tưởng Phẩm Nhất muốn biết nhất.

“Tại sao anh không nói cho anh ta biết? Theo lý thuyết là anh ta mời anh đến điều tra vụ án, anh có tin tức phải nói cho anh ta biết trước chứ.” Tưởng Phẩm Nhất vẫn cất lời hỏi han.

Phó Dục Thư không nhanh chóng trả lời lại, mà là nhắc đến chuyện đã qua trước: “Đã tìm được người trộm tài liệu mà lúc trước Tống Văn đưa cho tôi. Phán đoán căn cứ theo bóng dáng trên màn hình máy giám sát, chắc là Cổ Thừa Ca bạn của cha cô.”

“Là ông ta?”

“Thật ra thì không bắt được tang vật nên cũng không hoàn toàn có thể xác định là ông ta. Bởi vì buổi tối ánh sáng không được tốt, đoạn phim ghi lại khá mờ không thể hoàn toàn làm chứng cứ được.” Phó Dục Thư giải thích, “Nếu như muốn xác định có phải là ông ta hay không thì phải tìm được những tài liệu đã mất trong nhà ông ta.”

Chân mày Tưởng Phẩm Nhất càng cau lại, vẻ mặt như vô cùng uất ức. Phó Dục Thư nhìn cô một hồi đưa tay qua bàn trà phủ lên trán cô, giúp cô kéo giãn mi tâm ra, giọng nói dịu dàng: “Cô không muốn xem trong căn hầm có gì à?”

Tưởng Phẩm Nhất rũ mắt không dám nhìn anh ta, buồn bực nói: “Muốn.”

Phó Dục Thư nói: “Đi với tôi vào phòng sách nào, trong máy vi tính có chứa hình. Căn hầm tôi đã sửa lại lần nữa rồi, để tránh việc đứt dây động rừng.”

Tưởng Phẩm Nhất cắn môi đứng lên, đi theo anh ta cùng vào phòng sách. Trong lòng cô nghĩ đến cùng anh vẫn không nói cho cô biết vì sao lại không nói chuyện này với Tống Văn.

Cô mang tâm sự nặng nề đi vào phòng sách của Phó Dục Thư, nơi này không thay đổi gì so với trí nhớ của cô. Kính hiển vi, ống nghiệm, cốc chịu nhiệt đều được sắp hàng chỉnh tề trên bàn. Sau bàn có một tấm bảng đen, phía sau tấm bảng đen là tủ sách. Trước máy vi tính này là một cái bàn, trên bàn đặt một máy vi tính. Nút bật màn ảnh vi tính chớp tắt, màn ảnh màu đen, rõ ràng là đã lâu không ai động đến.

Phó Dục Thư lắc con chuột hai cái, màn hình máy vi tính hiện sáng lần nữa. Anh chỉ cho Tưởng Phẩm Nhất một file tài liệu nói: “Tôi đi vào phòng rửa tay một chút. Cô tự mình từ từ xem tất cả hình ảnh đều trong file này, mật mã là 1234.”

“Mật mã đơn giản vậy sao?” Tưởng Phẩm Nhất hỏi ngược lại anh với vẻ mặt không tán thành.

Phó Dục Thư nói: “Đa số mọi người đều nghĩ giống như cô, cảm thấy mật mã này rất đơn giản cho nên sẽ không thử nó. Đạo lý này tương tự với câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Dứt lời anh quay người đi ra khỏi phòng sách đến phòng rửa tay.

Tưởng Phẩm Nhất ngồi vào ghế loay hoay với máy vi tính, muốn mở file tài liệu ra. Lúc nhập mật mã vào máy tính bỗng bất động, không cách nào mở ra được. Con chuột cũng không hoạt động, ngoại trừ không hiện ra màn hình xanh thì chẳng có tín hiệu gì cả.

Trong lòng Tưởng Phẩm Nhất nôn nóng, rất muốn nhìn thấy những tấm hình kia ngay lập tức. Nhưng máy tính lại cứ vào lúc này không hoạt động, cô ngồi đó đôi mắt mong Phó Dục Thư quay lại. Phó Dục Thư đi hơn mười phút đồng hồ mới khoan thai xuất hiện tại cửa phòng sách. Tưởng Phẩm Nhất phát hiện ra anh liền đứng lên nói ngay: “Máy vi tính hư rồi, mở không ra.”

Phó Dục Thư nghiêm mặt, vẻ mặt hơi ngờ ngàng giống như đang hoài nghi gì đó. Trong nháy mắt Tưởng Phẩm Nhất đã hiểu ra. Đây là anh cho rằng cô cố ý phá hư máy tính, sau đó tiêu hủy chứng cứ tránh việc cha gặp phải chuyện không may sao?

Tưởng Phẩm Nhất hiểu ý nghĩ của anh khiến trong lòng nảy sinh một cơn tức giận, vừa uất ức vừa lúng túng. Cô cũng không còn nôn nóng muốn xem mấy tấm hình kia nữa, nắm chặt hai tay lướt qua Phó Dục Thư muốn rời khỏi đây nhưng lại bị Phó Dục Thư đưa tay ngăn cản.

“Đừng hẹp hòi như vậy con người đều có phản ứng theo bản năng, trong phút chốc không cách nào khống chế được. Nhưng tôi tin tưởng cô.” Phó Dục Thư vừa khẽ nói, vừa kéo tay cô trở về máy vi tính, đặt cô ngồi lại trên ghế.

“Tôi không muốn xem nữa.” Tưởng Phẩm Nhất nói giận dỗi.

Phó Dục Thư coi như không nghe thấy, anh cúi người xuống một tay vịn lưng ghế một tay nắm chuột sửa chữa máy tính. Khoảng cách mặt anh và mặt cô chưa đến một gang tay, lúc cô nghiêng mặt hơi thở sẽ phả lên cổ anh. Cô nhìn thấy gương mặt trắng nõn và vết hằn gợn cảm của anh, ánh mắt không cách nào dời khỏi người anh được nữa.

Bởi vì Phó Dục Thư không ngừng bị hơi thở của cô làm bắn loạn tinh thần, nên không cách nào chuyên tâm sửa chữa máy vi tính. Nhưng anh vẫn kiên trì không chú ý đến cô. Cô vẫn giữ vững tư thế không xê dịch nhìn anh, kéo dài chừng năm phút, khiến anh không còn cách nào nhịn tiếp được nữa.

“Đừng có dựa gần tôi như vậy.” Anh rũ mắt xuống nhìn cô, đôi mắt luôn luôn trong suốt cuộn trào sóng triều khiến người ta xem không hiểu. Tưởng Phẩm Nhất giật mình, vội vàng “à” một tiếng dịch ra một khoảng cách với anh.

Phó Dục Thư lại nhìn cô một hồi mới thu hồi ánh mắt tiếp tục sửa chữa máy vi tính. Máy vi tính nhanh chóng khởi động lại lần nữa, thành công mở ra file tài liệu.

“Được rồi.” Giọng điệu Phó Dục Thư khôi phục lại bình thường, buông con chuột ra cho cô sử dụng, “Cô xem đi.”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu, nắm lấy con chuột còn lưu lại nhiệt độ bàn tay anh lật xem hình bên trong. Những tấm hình này thấy khá nhiều trong phim kinh dị và phim võ hiệp bình thường. Lối đi bí mật tối đen như mực, xác chuột chết bị dòi bọ ăn, nước bốc hơi kỳ lạ trong ngày đông, lối đi nhìn không thấy cuối

“Những hơi nước bốc lên kia là nước nóng đến từ xương kia. Cô cẩn thận quan sát tấm hình thứ bảy xem, những thứ đó cũng là đường ống của xương nước nóng.” Phó Dục Thư giảng giải cho cô hiểu.

Tay Tưởng Phẩm Nhất nắm con chuột lạnh toát. Cô nhìn mấy tấm ảnh này mà chỉ cảm thấy sau lưng rét run, nhìn một hồi liền không nhịn được quay người lại ôm lấy anh.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên những hình ảnh tối đen không nhìn thấy điểm cuối kia. Chuột chết và dòi bọ như đang ở trước mắt cô. Cô cũng không biết sao mình lại nhát gan đến thế.

Phó Dục Thư bị cô ôm chần chờ trong chốc lát rồi vẫn đưa tay ôm lại cô, nói đùa nửa thật nửa giả: “Xem ra cha cô không cho cô đến căn hầm trong nhà này là đúng rồi. Chỉ xem hình thôi mà cô đã bị dọa đến vậy rồi, nếu quả thật cho cô đi xuống chắc là không ổn rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất vùi mặt vào lồng ngực anh, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh, lặp lại vấn đề vẫn thắc mắc lúc này: “Sao anh không nói những truyện này cho Tổng phó cục trưởng kia?”

Phó Dục Thư cúi đầu nhìn chăm chăm vào xoáy tóc trên đỉnh đầu cô cảm nhận được hơi thở cô phả lên ngực mình, anh vô cùng chắc chắn rằng mình không lựa chọn sai lầm.

“Cô thật sự muốn biết như vậy ư?” Anh hỏi, giọng nói nhuốm màu mê hoặc.

Tưởng Phẩm Nhất không ngẩng đầu lên chỉ gật đầu trong lồng ngực anh, chóp mũi để trên lồng ngực anh âm áp lạ thường.

“Tôi lo lắng cho cô gặp chuyện không may.” Phó Dục Thư không hề lòng vòng nữa, nói thẳng ra dụng ý của mình, “Chuyện này đã dính líu đến cha cô rồi, tôi không thể cứ qua loa như thế mà nói nó cho người của Cục Công an biết. Tôi phải bảo đảm được an toàn của cô trước, cũng phải được cô cho phép nữa.” Giọng anh thành khẩn, “Bởi vì cô đã giúp tôi rất nhiều.”

Tiếng Tưởng Phẩm Nhất hơi nghẹn ngào đáng ngờ: “Nhưng chuyện tôi giúp anh không liên quan nhiều lắm đến chuyện này...”

Phó Dục Thư vỗ vỗ lưng cô, nói sang chuyện khác: “Cô không muốn biết lối đi kia thông đến hướng nào sao?”

Rốt cuộc Tưởng Phẩm Nhất ngẩng đầu lên, mắt đỏ ửng hỏi anh: “Thông đến hướng nào?”

Phó Dục Thư nói: “Chia ra hai hướng, có hai cánh cửa bị khóa. Phán đoán theo căn cứ phương vị, trong đó có một cánh cửa đi thông đến bên dưới cây hòe.”

19. Chương 19

Anh biết cánh cửa kia đi thông đến hướng nào chứng tỏ anh đã từng đi xuống. Chỗ nguy hiểm như thế mà anh dám đi xuống một mình có thể thấy được lá gan anh còn lớn hơn so với phán đoán ban đầu của cô.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh chăm chăm không nói lời nào, Phó Dục Thư cũng không thúc giục cô. Anh chỉ đẩy chén trà của cô ý bảo cô uống nước đi. Tưởng Phẩm Nhất nâng tách trà lên nhìn về phía đồng hồ treo tường. Chiếc đồng hồ treo tường kiểu cổ đã chỉ mười hai giờ rưỡi, bên ngoài tối đen như mực, trong nhà bật đèn có vẻ vô cùng chói mắt. Nhất là căn nhà này còn là một người từ bên ngoài dọn vào ở, rất khó không khiến người khác chú ý.

“Tắt đèn.” Tưởng Phẩm Nhất nói ra yêu cầu tự cho rằng hợp lý.

Phó Dục Thư chau mày nói: “Tại sao?”

“Anh không biết à?” Tưởng Phẩm Nhất nhú mày hỏi ngược lại.

Phó Dục Thư và cô nhìn nhau trong giây lát, rồi anh trầm mặc đứng dậy tắt đèn.

Căn phòng chìm vào bóng tối, không có vật gì mang đến ánh sáng. Tưởng Phẩm Nhất chỉ có thể nhìn thấy chiếc bóng mờ nhạt của Phó Dục Thư ngồi đối diện mình, liên tưởng đến chuyện mờ ám dưới căn hầm ngôi nhà này trong lòng cô hơi sợ hãi. Do dự một hồi lâu, cô đi đến ngồi xuống bên cạnh anh.

“Anh đã biết những chuyện này mà còn ở đây, anh không sợ à?” Tưởng Phẩm Nhất khê hỏi anh, “Anh thật sự không lo lắng có một ngày mình cũng sẽ chết một cách khó hiểu giống như những người từ bên ngoài dọn đến kia sao?”

Câu hỏi này rất sắc bén, Phó Dục Thư không cần phải trả lời, nhưng anh nói gần như không do dự: “Có.”

Xem ra không có ai là không sợ gì cả, dù là Phó Dục Thư bề ngoài rất gan dạ cũng sợ chết. Trong lòng Tưởng Phẩm Nhất cũng nghĩ như vậy, cho nên cô không bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của anh.

“Anh đã sợ sao lại còn muốn điều tra? Anh có thể trở về quê anh sáng tác. Anh đã biết những chuyện này cũng đã có linh cảm sáng tác rồi, không cần thiết phải dẫn thân vào nguy hiểm.” Tưởng Phẩm Nhất đề nghị thành khẩn, “Chuyện đến nước này tôi sẽ không can thiệp vào sự lựa chọn của anh. Anh muốn nói những bí mật kia cho vị Phó tổng cục trưởng thì cứ nói, đó là quyền tự do của anh. Về phần sẽ dính líu đến ai thì đều do vận mệnh quyết định.” Cô thở hắt một hơi giống như là đã thông suốt rồi.

Phó Dục Thư tựa vào lưng ghế nhìn nửa bên mặt cô. Bóng tối khiến cô không nhận ra được ánh mắt của anh. Anh im lặng khiến lòng Tưởng Phẩm Nhất như bị cào xé, hận không thể đè lấy bờ vai anh hỏi anh có nghe rõ hay không. Nhưng đời này có lẽ cô cũng không có cơ hội làm như vậy.

“Cô luôn phó mặc cho số phận sao?” Phó Dục Thư cất lời, Tưởng Phẩm Nhất không đáp được câu hỏi của anh: “Cô có từng chống lại số mệnh chưa? Luôn nhẫn nhục chịu đựng không khó chịu sao?”

Phó Dục Thư là một người nhân từ và hiền lành, từ trước đến nay anh cũng không bao giờ cố ý nói chuyện xúc phạm đến người khác. Nhưng hiện tại anh nói với giọng điệu rất sắc bén. Tưởng Phẩm Nhất mơ hồ

cảm thấy đây mới là khuôn mặt chân thật anh giấu kín dưới vẻ bề ngoài lạnh nhạt của mình. Cô rất may mắn mới có thể nhìn thấy được anh biến hóa như thế, nhưng sợ rằng không có năng lực chống đỡ được với sự biến hóa này của anh.

Có lẽ cũng dự đoán được câu hỏi thất thố của mình sẽ khiến Tưởng Phẩm Nhất không có lời nào để nói, Phó Dục Thư không dừng lâu lại nói tiếp: “Cô đã nói quyết định thế nào là do tôi, tôi quyết định tạm thời không nói những việc này cho bất cứ ai. Ngày mai tôi muốn về quê xử lý một số chuyện, có thể một khoảng thời gian nữa mới quay lại. Nếu như trong khoảng thời gian này cô có ý nghĩ gì mới có thể gọi điện thoại cho tôi.” Anh dứt lời liền đứng lên, vóc dáng cao cao tạo nên một hình ảnh sừng sững trong đêm tối gần như hoàn toàn bao phủ Tưởng Phẩm Nhất.

Tưởng Phẩm Nhất nghe thấy anh nói: “Nếu như không muốn về nhà có thể nghỉ ngơi ở đây. Phòng khách ở lầu một tôi đã quét dọn sạch sẽ, nhưng tôi nghĩ cô sẽ về nhà mình.” Nói xong, anh cất bước đi lên lầu hai.

Tưởng Phẩm Nhất một mình ngồi trong bóng tối một hồi rồi mở cửa ra về. Trước khi đi cô còn gửi tin nhắn cho anh dặn: Nhớ khóa cửa.

Phó Dục Thư nhận được tin nhắn đi xuống lầu khóa cửa lại. Nơi này đã không còn sự tồn tại của cô, nhưng trong không khí dường như vẫn còn tràn ngập mùi hương của cô.

Anh từ từ đi đến bên cửa, khóa cửa xong lại đi đến bên cửa sổ chưa kéo rèm nhìn về phía căn nhà đối diện. Cửa sổ phòng cô đóng kín, đèn cũng không bật, anh không nhận được bất cứ dấu hiệu phản hồi nào.

Nắm chặt điện thoại di động trong tay Phó Dục Thư quay đầu đi lên lầu thu dọn đồ đạc. Ngày mai anh phải trở về nhà cha mẹ một chuyến, mẹ gọi nói là cha anh ngã bệnh mong anh về chăm sóc. Yêu cầu như thế anh không có cách nào chối từ, tuy trở về nơi đó sẽ có vô số cuộc xem mắt chờ anh, tuy anh còn một đồng chuyện chưa giải quyết xong.

Tưởng Phẩm Nhất cũng không biết Phó Dục Thư về nhà làm gì, nhưng trực giác của phụ nữ khiến cô loáng thoáng nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

Ngày hôm sau thì Phó Dục Thư đã đi rồi, suốt mấy ngày Tưởng Phẩm Nhất không được nhìn thấy anh cũng không có bất cứ tin tức gì của anh. Anh chưa từng gọi điện cũng không hề gửi tin nhắn cho cô. Cô nghĩ, nếu như anh thật sự có tình cảm với mình như mình đối với anh thì sẽ không thông dong bình tĩnh kiểm chế không liên lạc với cô. Cô có chút bối rối, có chút luống cuống nhưng không thể nói với ai.

Cô không có một người bạn gái dang dở nào để tâm sự, càng không có một tên bạn trai thân thiết nào. Trước khi cô gặp được Phó Dục Thư, tất cả mọi chuyện từ nhỏ đến lớn cô đều tự mình gánh vác, không nói với bất cứ ai. Cho đến khi gặp Phó Dục Thư, bí mật và khó khăn trong lòng cô mới có thể giảm bớt. Có lẽ đây cũng là lý do tại sao cô lại mở rộng lòng mình với một người đàn ông như vậy.

Người bị bó buộc quá lâu một khi được giải phóng sẽ rất dễ dàng nảy sinh tình cảm với người đã giải cứu mình. Điều này là hợp tình hợp lý.

Cho mình đầy đủ lý do, Tưởng Phẩm Nhất ra một quyết định kinh người. Một buổi tối sau khi tan lớp, cô nói với tất cả phụ huynh học sinh là trong thời gian ngắn sẽ không lên lớp. Cô có chút việc riêng phải xử lý, thời gian nhập học sẽ báo sau.

Sau khi về nhà, Tưởng Phẩm Nhất lấy máy tính tra tìm tư liệu của Phó Dục Thư. Sau khi kiểm được nơi anh sinh ra cụ thể ở đâu thì cô đi tìm cha mình.

Buổi tối, Tưởng Thặng mệt mỏi về đến nhà thấy Tưởng Phẩm Nhất ngồi ở ghế salon chờ ông, ông nói với vẻ mặt kỳ quái: “Có chuyện gì sao? Thời gian này không phải con đi ngủ rồi à?”

Tưởng Phẩm Nhất gật đầu, đứng lên nói: “Ba, con muốn ra ngoài đi chơi.”

“Cái gì?” Tưởng Thặng hoài nghi mình nghe lầm.

“Gần đây tâm trạng không tốt lắm, con muốn tìm một chỗ giải khuây. Không phải ba cũng hay bảo con nên cởi mở tâm trạng hay sao? Con không ở trong Hòe Viên thì ba sẽ không phải lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra nữa, đây không phải là chuyện tốt à?” Tưởng Phẩm Nhất khẽ hỏi.

Tượng Thặng nhăn mặt cau mày, dù ông đã đến độ tuổi trung niên nhưng gương mặt nghiêm túc vẫn anh tuấn như xưa. Ông buông vali xuống, trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Con xác định là đi giải khuây chứ không phải là đi làm chuyện gì thật có lỗi với cái nhà này chứ?”

Thật có lỗi với cái nhà này ư? Tượng Phấn Nhất tin tưởng chuyện này không đến mức như lời cha cô nói. Nói theo một ý nào đó, hành vi của cô có lẽ sẽ cứu vãn cái nhà này mới đúng.

“Không phải.” Tượng Phấn Nhất nói không mảy may do dự, “Không phải.”

Tượng Thặng im lặng rất lâu, một lúc sau mới nói mang hàm ý sâu xa: “Dạo này ba cũng không thấy cái tên không biết tốt xấu ở đối diện kia, nhưng không ai đến dọn hành lý của cậu ta đi. Trong lúc mấu chốt này con lại muốn ra ngoài giải khuây, con cảm thấy ba có thể đồng ý hay không?”

Tượng Phấn Nhất nói cường điệu: “Ba, con đã trưởng thành, con không còn là trẻ con nữa. Không phải là con muốn rời khỏi Hòe Viên, con chỉ muốn ra ngoài giải khuây thôi. Ba có thể không cho con đi, nhưng ba có thể đừng nói như vậy được không?” Cô giả vờ như vô cùng hụt hẫng quay người định đi, Tượng Thặng lại gọi cô.

“Đợi đã.” Dường như ông đã trải qua một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt, một hồi lâu mới nói. “Đi đi, đừng đi quá xa. Mỗi ngày phải gọi một cuộc điện thoại về nhà, trong năm ngày phải trở lại.”

Tượng Phấn Nhất hớn hờ ra mặt: “Biết rồi ạ, cảm ơn ba!” Dứt lời cô liền lập tức chạy lên lầu đi thu dọn hành lý.

Tượng Thặng nhắc vali lên lần nữa ngoái đầu nhìn lại căn nhà đối diện kia một cái, nghĩ thầm chỉ mong mình lựa chọn không sai.

Tất cả mọi người đều đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Tượng Phấn Nhất lựa chọn, Tượng Thặng cũng lựa chọn, mà Phó Dục Thư cũng đã lựa chọn giống như vậy.

Về đến nhà anh mới phát hiện thật ra thì cha mình không ngã bệnh, chẳng qua là mẹ sốt ruột muốn con trai về nhà đi xem mắt nên mới ra hạ sách này.

Đối mặt với sự thúc giục đe dọa vừa đấm vừa xoa của cha mẹ, Phó Dục Thư bất đắc dĩ đồng ý nghe theo bọn họ đi xem mắt đối tượng họ đã sắp xếp. Cô gái đối diện vẫn không ngừng trộm nhìn anh, cầm điện thoại di động trong tay giống như muốn chụp trộm vậy.

Đương lúc cô ta muốn nhấn nút chụp ảnh, điện thoại Phó Dục Thư cũng vang lên. Anh lấy điện thoại ra, nói xin lỗi với đối phương. Thật tình là chưa hề nhìn qua đối phương lấy một cái đã cầm di động rời khỏi chỗ đi nhận điện thoại. Nhưng tuy vậy cũng không khiến cô gái đối diện cảm thấy anh bất lịch sự.

Cô ta thấy Phó Dục Thư đi, giờ điện thoại di động lên nhanh chóng chụp lại bóng lưng của anh rồi đăng lên blog, kèm theo một dòng chữ: Đối tượng xem mắt hôm nay rất đẹp trai nha a a a a a! Không ngờ đẹp trai như vậy cũng đến xem mắt! Tuy số tuổi hơi lớn một chút nhưng cũng không đáng kể gì!

Phó Dục Thư cũng không biết mình bị người ta chụp ảnh, anh bắt ngờ là vì sao Tượng Phấn Nhất lại gọi điện thoại cho anh.

“Cô nói sao?” Anh khó tin vào điều Tượng Phấn Nhất nói, bất giác hỏi ngược lại một câu.

Tượng Phấn Nhất cau mày nhìn dòng người ngoài sân bay: “Tôi đang ở sân bay, sân bay của quê anh. Anh đến đón tôi đi.”

Phó Dục Thư lập tức hỏi ngay: “Sao cô lại đến đây? Ba cô thả cho cô đi à?”

Tượng Phấn Nhất nói: “Bây giờ anh khoan hỏi đã, gấp mặt rồi tôi sẽ nói tất cả cho anh biết. Anh đến đón tôi trước được không? Để tôi ở chỗ người đến người đi đông đúc như vậy anh yên tâm sao?”

Câu hỏi này có vẻ hài hước nhưng ngược lại khiến tâm trạng Phó Dục Thư càng phức tạp hơn. Anh vội nói cho cô biết phải ở đâu chờ anh rồi liền trở lại nhà hàng nhanh chóng tạm biệt với đối tượng xem mắt. “Thật xin lỗi. Tôi bỗng có chút việc gấp phải đi khỏi, có cơ hội chúng ta lại trò chuyện. Tôi đã tính hóa đơn, cô cứ từ từ ăn nhé.” Anh dứt lời cũng không đợi đối phương đáp lại đã lập tức rời khỏi nhà hàng, lái xe về phía sân bay.

Qua lớp cửa kính cô gái nhìn chiếc Mercedes màu đen rời đi không khỏi có chút hụt hẫng nghĩ rằng đối phương nhất định không thích cô ta rồi. Trước đây đều là cô ta cự tuyệt người khác, đây là lần đầu tiên có người cự tuyệt cô ta.

Cô ta lấy điện thoại ra gọi ẹ mình, sau khi bắt máy đã nói ngay: “Mẹ, con dùng cơm xong rồi.”

Mẹ cô hoài nghi: “Sao lại nhanh như vậy? Lần này cũng không thích à?”

Cô gái nói với vẻ mặt như đưa đám: “Lần này không phải là con không ưng người ta, mà là người ta không ưng con.”

“Cái gì? Cô con nói đối tượng lần này mọi mặt đều vô cùng xuất sắc. Nhưng cô con bảo đó là người đã từng ly hôn rồi. Ánh mắt đặt cao quá vậy, ngay cả Tiểu Y nhà chúng ta cũng không ưng ý à?”

Dương Trần cầm túi ra đi ra khỏi cửa nhà hàng, nói ỉu xiu: “Nếu không mẹ nhờ người ta hỏi anh ấy xem sao. Mới vừa rồi anh ấy nói có việc gấp phải đi trước. Con cảm thấy đây chính là lời từ chối nhã nhặn thôi. Nếu mẹ không từ bỏ ý định thì đi xác nhận thử đi.”

“Nếu con thích thì mẹ hỏi cho con.”

Dương Trần hơi chần chờ, tính cách cô nàng e thẹn nhưng khó lắm mới có đối tượng tốt như vậy không lý do gì vì sĩ diện mà bỏ qua. Cho nên cô ta chấp nhận lời của mẹ mình.

Giờ khắc này Tưởng Phẩm Nhất ngồi chờ trên bậc thềm ven đường ở sân bay, khí trời rét mướt khiến mặt và chóp mũi cô đều lạnh cóng đến đỏ bừng. Cô vốn nghĩ rằng mình ăn mặc đã đủ ấm, nhưng thật sự đến nơi này rồi mới phát hiện cô đánh giá quá cao năng lực chịu rét của mình.

Lúc Phó Dục Thư đến chỉ thấy đôi chân vừa thon dài vừa mịn màng chụm lại bên nhau, hai tay ôm đầu gối ngồi ven đường chờ đợi một cách tội nghiệp. Chiếc vali đặt bên cạnh, gương mặt cô đỏ bừng, vẻ mặt tủi thân giống như là một chú chó con bị chủ nhân vứt bỏ. Anh bỗng mềm lòng khó tả.

Một người luôn luôn thể hiện mạnh mẽ kiên cường đột nhiên yếu đuối thật khiến cho người ta đau lòng.

20. Chương 20

Tưởng Phẩm Nhất đội nón, vành nón che kín nửa lỗ tai, khi anh đến gần vừa khéo có thể nhìn thấy vành tai như ngọc của cô. Giờ phút này vành tai và chóp mũi đều ửng đỏ, gương mặt giống như quả táo chín. Vì khuôn mặt cô lạnh lùng mang nét đẹp cổ điển nên tăng thêm vài phần đáng yêu.

Phó Dục Thư đỗ xe lại bên cạnh, vội vàng bước xuống xe vừa đi về phía cô vừa cởi áo khoác ngoài ra. Lúc đi đến trước mặt cô thì cũng đã cởi xong, trực tiếp khoác lên người cô rồi đỡ cô lên.

“Sao lại mặc phong phanh như thế? Tôi đã bảo cô ngồi chờ bên trong rồi, bên ngoài trời rất lạnh, ngồi lâu chưa?” Phó Dục Thư nói chuyện với giọng rất nghiêm khắc, giống như xem Tưởng Phẩm Nhất là học sinh của anh. Điều này khiến cho Tưởng Phẩm Nhất đang khoác chiếc áo ấm áp của anh hơi buồn cười.

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn vẻ mặt cô mang theo ý cười liền cau mày lại: “Còn cười nữa, cô...” Anh nói “cô” xong thì không nói tiếp nữa, giống như đã nghĩ ra điều gì đó.

Tưởng Phẩm Nhất nói tiếp: “Sao hả, muốn bắt tôi viết bảng kiểm điểm cho anh à? Cũng được thôi.”

Phó Dục Thư bất đắc dĩ mở cửa xe bên ghế lái phụ cho cô, đợi cô ngồi vào rồi mới nói: “Cô cũng không phải là học trò của tôi, không cần viết bảng kiểm điểm cho tôi đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất muốn nói gì đó, nhưng anh nói dứt lời đã đi vòng qua ngồi vào ghế lái kết thúc cuộc nói chuyện của hai người, chuyển đề tài khác: “Cô đến đây dự định làm gì? Ở vài ngày à?”

Anh vừa nói vừa nhún ga, xe dần dần chạy khỏi sân bay chật chội. Tưởng Phẩm Nhất ngẩng nhìn nửa bên mặt anh tuấn của anh đang chăm chú lái xe, cô nói: “Tôi tới tìm anh, không ở được mấy ngày đâu.”

Phó Dục Thư cố nén nỗi kinh ngạc trong lòng không biểu hiện ra, cố hết sức nói ra vẻ không tự mình đa tình: “Cô có chuyện gì cứ gọi cho tôi là được, không cần phải đi xa như vậy đến đây. Thời tiết rất lạnh, cô phải chú ý sức khỏe.” Hơi ngừng lại, anh hạ thấp giọng xuống, “Huống chi ba cô còn đặc biệt như vậy, tôi không hy vọng cô lại vì tôi mà gây ồn ã với ba cô.”

Tướng Phẩm Nhất lắc đầu buồn bã không nói, qua một hồi lâu mới cất lời: “Mới vừa rồi anh đang làm cái gì, tôi không quấy rầy anh chứ?”

Phó Dục Thư nắm tay lái căng thẳng, hơi suy tư nhưng vẫn nói cặn kẽ: “Trong nhà sắp xếp cho tôi đi xem mắt, lúc đó đang gặp mặt, không quấy rầy gì đâu.”

Tướng Phẩm Nhất lập tức nhìn về phía anh, vẻ mặt vô cùng phức tạp: “Xem mắt? Anh đi xem mắt rồi hả? Đây chính là chuyện anh cần về quê làm à?”

Phó Dục Thư thấy cô hơi kích động, anh giải thích: “Không phải. Mẹ tôi gọi điện thoại nói ba tôi ngã bệnh, muốn tôi về chăm sóc, cho nên tôi mới trở về cũng không phải là về để đi xem mắt.”

“Nhưng anh vẫn đi xem mắt mà.” Tướng Phẩm Nhất cứ bám lấy đề tài này không tha.

Phó Dục Thư thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, vừa lái xe vừa nói chuyện thực tại: “Cô biết hôm nay là ngày mấy không? Đã là tháng mười hai rồi, không bao lâu sẽ đến tết. Qua năm tôi đã ba mươi ba tuổi rồi. Tôi là con trai một, đã ly dị, bây giờ còn chưa cưới vợ sinh con, cha mẹ tôi đều rất sốt ruột. Nếu như từ đây đến tết tôi còn chưa tìm được đối tượng kết hôn bọn họ sẽ không ngóc đầu dậy nổi trước mặt bà con thân thích.”

Anh nói đến đây thì hơi dừng lại, thở một hơi rồi nói tiếp: “Phẩm Nhất, con người của tôi không có nguyên tắc giống như cô nghĩ đâu. Tôi sống nửa đời rồi, phần lớn thời gian đều thỏa hiệp với thực tế, bao gồm ban đầu kết hôn với Nhậm Hi.”

Phát hiện sự việc Nhậm Hi và người nhà cắt đứt quan hệ thật sự khiến Phó Dục Thư phải chịu trách nhiệm với cô ta. Từ lúc tiểu học cô ta đã theo đuổi anh cho đến đại học, dù cho trái tim có sắt đá cũng phải mềm lòng chứ đừng nói là cô còn vì anh bỏ hết tất cả. Bất kể là cuối cùng hôn nhân của bọn họ có kết quả gì, cũng không thể phủ nhận tình cảm cô ta đã từng trao ra. Có điều là lúc còn trẻ nhất thời cao hứng, rốt cuộc không thắng được củi dầu mắm muối sau khi cưới. Cuộc hôn nhân tạo trên ảo tưởng tốt đẹp không được hai bên gia đình chúc phúc trước sau cũng không vững bền.

Tướng Phẩm Nhất sao lại không rõ ý của anh, cô cảm môi yên lặng một hồi rồi nói: “Anh cảm thấy vì sao tôi đến đây tìm anh?”

Phó Dục Thư nhìn chăm chú phía trước không nói, Tướng Phẩm Nhất sốt ruột chờ anh lên tiếng. Nhưng anh lại không để ý đến cô, cho dù cô thúc giục thế nào cũng yên lặng. Cứ như thế cô cũng nổi nóng, nói với cơn giận dữ: “Dừng xe, tôi muốn xuống, tôi muốn về nhà.”

Phó Dục Thư không nhìn cô, tiếp tục lái xe như không nghe thấy lời cô nói.

Tướng Phẩm Nhất biết mình cần quấy, nhưng vẫn không nhịn được gây sức ép: “Anh không ngừng thì tôi nhảy xe đó!” Cô giả vờ muốn mở cửa xe.

Cuối cùng Phó Dục Thư nhìn cô một cái. Cái nhìn kia khiến tim cô giật thót khó hiểu. Anh nghe theo lời cô đỗ xe lại ven đường, lúc cô định mở cửa xe bước xuống thì nắm lấy tay cô kéo cô vào trong ngực.

“Đừng náo loạn, anh đưa em về khách sạn nghỉ ngơi.” Anh nghiêng đầu hôn lên gương mặt cô, đôi môi ấm áp dán lên da thịt cô vẫn lạnh như băng, khiến hai người đều khẽ run lên.

Tướng Phẩm Nhất kháng cự tránh khỏi ngực anh, giơ tay lên chùi nơi bị hôn qua trên mặt, rũ mắt nói: “Đưa em đến khách sạn nghỉ ngơi rồi sau đó anh tiếp tục đi xem mắt sao?”

Phó Dục Thư nhìn cô cười một tiếng: “Anh ở khách sạn với em.”

Tướng Phẩm Nhất nhìn về phía anh hỏi: “Thật sao?”

Phó Dục Thư lại khởi động xe lần nữa cam kết: “Em ở đây bao lâu thì anh sẽ cùng em bấy lâu.”

Tướng Phẩm Nhất vẫn hơi không vui: “Nhưng anh chạy đi xem mắt trước, anh làm vậy khiến em cảm thấy rất khó chịu.”

Đôi mắt Phó Dục Thư sau chiếc kính không gọng mang theo niềm vui rõ ràng: “Em đã đến rồi thì anh đâu cần đi xem mắt nữa.”

Tướng Phẩm Nhất nghe rõ thâm ý trong lời nói của anh, gương mặt bắt giắc đỏ lên. Cô ho một tiếng nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn phong cảnh thành phố đã sinh ra và nuôi lớn anh.

Thủ đô không hổ là thủ đô, kiến trúc trang nghiêm dòng người nườm nượp, náo nhiệt hơn thành phố Bình Giang dân số thưa thớt tiết tấu nhàn nhã nhiều. Bọn họ băng qua từng con đường chật kín xe cộ, dần dần lái vào nơi ít người, hoàn cảnh xung quanh trở nên càng xinh đẹp. Đáng lẽ mùa này cây cối đã héo tàn, nhưng ở xung quanh đây lại trồng thực vật bốn mùa xanh ươm, có vẻ tràn trề sức sống.

Phó Dục Thư đưa Tướng Phẩm Nhất đến một khách sạn yên tĩnh, mang đậm nét Trung Quốc khác biệt. Phó Dục Thư lấy vali hành lý cho cô ở cốp xe sau, dặn dò: “Em ở đây đi, anh phải về nhà một chuyến nói rõ tình trạng hôm nay với trong nhà. Buổi tối anh dẫn em ra ngoài dùng bữa, thuận tiện đi dạo phố luôn.”

Tướng Phẩm Nhất cau mày nói: “Anh còn muốn báo cáo tình hình hôm nay với ở nhà ư?”

Phó Dục Thư nói: “Đây là lễ phép, người lớn luôn muốn biết kết quả là sao.”

“Vậy kết quả đó là sao? Em biết với được không?”

“Đương nhiên là em có thể biết rồi.” Phó Dục Thư đến gần cúi đầu nhìn vào khuôn mặt cô, không để ý người qua lại xung quanh, gần như là áp sát vào cô. Cô ngửa đầu nhìn anh, chiều cao chênh lệch khiến bọn họ thoát nhìn như một đôi tình nhân khiến người ta ngưỡng mộ. Anh nói: “Kết quả là không có kết quả, anh đi ăn cơm chỉ vì đối phó thôi, em yên tâm đi.”

Tướng Phẩm Nhất cảm giác được hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt mình, hơi bối rối lui về phía sau cách xa anh ra, nói dối lòng: “Em chả có gì phải yên tâm cả.” Hơi ngừng lại, giống như hiểu ra gì đó, cô nói phủ nhận: “Không đúng, em không có yên tâm cũng không có không yên tâm gì với anh hết. Anh và em có quan hệ gì chứ, tại sao phải yên lòng hay không...”

Ánh mắt cô không nhìn về phía anh, trong đôi mắt đen nhánh đang lóe lên tâm trạng gì đó. Giống như hi vọng anh có thể nghe ra lời cô nói, chứng minh tư cách để cô có thể “yên tâm” với anh.

Phó Dục Thư định kiên nhẫn nói với cô, nhưng lại xuất hiện một người đàn ông chen ngang vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Dục Thư?” Người đàn ông kia nghi ngờ kêu Phó Dục Thư một tiếng. Nhìn thấy anh và một cô gái trẻ tuổi ở đây nói chuyện tình ý miên man, rõ ràng là một đôi tình nhân, anh ta không khỏi có chút kinh hãi và ngạc nhiên: “Tôi không nhìn lầm chứ, thật là cậu à?”

Phó Dục Thư ngược mắt nhìn trời, trong giây lát mỉm cười nhìn về phía anh ta: “Đúng, là tôi.” Anh đưa tay kéo Tướng Phẩm Nhất cách anh không bao xa lại, giới thiệu, “Đây là Văn Khải bạn của anh, ông chủ khách sạn này. Đây là Tướng Phẩm Nhất, các người làm quen đi.”

Văn Khải đưa tay định bắt tay với Tướng Phẩm Nhất, nhìn gương mặt xinh xắn và khá cao ngạo lạnh lùng của cô nên muốn thử xem sao. Dáng vẻ này để Phó Dục Thư nhìn thấy nên bàn tay muốn chìa ra bắt kia đã bị đánh trở về.

“À ha ha.” Văn Khải hơi lúng túng, “Xem này, tôi cũng quên mất đều là bạn cũ không cần phải bắt tay, vậy xa lạ quá.” Anh ta gơ tay nói, “Nào, mau vào đi, đừng đứng ở cửa lạnh lắm.”

Phó Dục Thư giúp Tướng Phẩm Nhất kéo vali đi phía trước. Tướng Phẩm Nhất đi phía sau nhìn Phó Dục Thư và Văn Khải đang nói to nói nhỏ, bỗng kêu lên: “Phó Dục Thư, anh đến đây một chút.”

Phó Dục Thư quay đầu lại nhìn thấy khoảng cách của Tướng Phẩm Nhất và mình đã xa vài thước, lập tức đi trở lại nói: “Xin lỗi, chỉ lo nói chuyện với bạn mà không nhìn thấy đã để em lại phía sau xa như vậy.”

Tướng Phẩm Nhất nói: “Không sao, nhưng em có việc muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Em không ở khách sạn.” Tưởng Phẩm Nhất nói, “Ít nhất là không ở nơi sang trọng như vậy. Anh không cần sắp xếp cho em, em có đem đủ tiền.” Cô kéo lại vali nói, “Em tự gọi xe tìm chỗ ở là được rồi, anh và bạn ở lại trò chuyện đi.” Nói xong, cô quay người dự định rời khỏi.

Phó Dục Thư đứng tại chỗ yên lặng trong giây lát rồi ngăn cản cô lại trước khi cô gọi xe bỏ đi: “Tại sao không chịu ở đây? Vì Văn Khải bất lịch sự à?”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn xe cộ qua lại chú tâm muốn kêu xe, thuận miệng nói: “Không phải, em chỉ không muốn ở nơi quá náo nhiệt, mục tiêu quá nổi bật.”

Phó Dục Thư khẽ nhường mảy vì ý trong lời nói của cô. Tuy nói anh không nghĩ rằng người Hòe Viên có bản lĩnh lớn đến mức có thể vươn tay đến tận thủ đô. Nhưng Tưởng Phẩm Nhất là người trong Hòe Viên, không chừng cũng có khác biệt với những người như bọn anh.

Hơi nghĩ ngợi, Phó Dục Thư nói: “Nếu như theo lời em nói ở lại khách sạn nào cũng không an toàn, chẳng phân biệt lớn hay nhỏ. Anh biết một chỗ sẽ không bị người ta chú ý, em đi theo anh.”

“Đi đâu?” Tưởng Phẩm Nhất hoài nghi.

Phó Dục Thư nói: “Nhà anh.”

Tưởng Phẩm Nhất: “”

21. Chương 21

Tuy Tưởng Phẩm Nhất không muốn ở khách sạn Phó Dục Thư sắp xếp, nhưng cũng không dự định đến ở nhà anh. Điều đó có vẻ như cô quá vô duyên, nếu như phải như vậy thì thà cô chọn ở khách sạn. Nhưng bây giờ cho dù cô chịu thì Phó Dục Thư cũng không chịu nữa.

Không biết xe chạy về phía nào, Tưởng Phẩm Nhất ngồi bên vị trí ghế lái phụ rồi rầm rĩ nhìn anh, rất muốn khuyên anh là chuyện này không thích hợp lắm. Nhưng lúc cô đang luống cuống tay chân, điện thoại di động của cô vang lên, cho nên cô bỏ xuống những ý nghĩ kia trước, lấy điện thoại ra nghe.

Màn hình điện thoại di động hiện lên người gọi đến là Cổ Lưu Thâm. Tưởng Phẩm Nhất nhìn chằm chằm màn ảnh hồi lâu không nghe. Phó Dục Thư cảm thấy kỳ lạ quay đầu nhìn xem, từ xa đã liếc thấy cái tên trên màn hình điện thoại, khóe môi anh khẽ nhếch lên một chút mang theo vẻ không thiện ý lắm. Có lẽ Tưởng Phẩm Nhất mãi mãi không phát hiện được điều này.

Do dự một hồi lâu Tưởng Phẩm Nhất vẫn bắt máy điện thoại, hạ giọng nói: “Alo.”

Bên kia Cổ Lưu Thâm vô cùng yên tĩnh, còn còn im ắng hơn cả Tưởng Phẩm Nhất bên này. Có phải vì anh ta gọi điện thoại nên cố ý lựa nơi không có ai hay không: “Anh đây, nghe bác Tưởng nói em đi ra ngoài du lịch hả?”

Tưởng Phẩm Nhất thản nhiên “ừ” một tiếng.

Cổ Lưu Thâm hỏi: “Đi tìm vị Phó tiên sinh kia sao?”

Bị nói trúng bí mật khiến cô hơi chột dạ, nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: “Không phải, sao lại nghĩ như vậy?”

Cổ Lưu Thâm cười ha ha: “Đừng ngốc Phẩm Nhất, anh và em lớn lên cùng nhau em nói dối anh không biết hay sao?”

Tưởng Phẩm Nhất chỉ nói: “Nếu anh cảm thấy tôi đang nói dối thì cứ vậy đi.”

Cổ Lưu Thâm yên lặng một hồi rồi nói: “Khi nào em về?”

Tướng Phẩm Nhất mở miệng dự định trả lời, nhưng trong xe bỗng vang lên tiếng đài phát thanh. Tướng Phẩm Nhất kinh ngạc nhìn về phía Phó Dục Thư. Phó Dục Thư tiếp tục lái xe với vẻ mặt điềm nhiên như không, giống như mình chẳng làm gì hết vậy.

Tướng Phẩm Nhất không hiểu lý do vì sao anh làm như vậy, cô nhìn anh chằm chằm một hồi rồi trả lời Cổ Lưu Thâm đang chờ sốt ruột ở bên kia: “Khoảng chừng một tuần tôi về, anh có việc gì thì chờ tôi về rồi nói. Bây giờ không tiện nói chuyện.”

Câu trả lời này dường như đã lấy lòng được Phó Dục Thư, anh điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút.

Cổ Lưu Thâm nói: “Bên em đột nhiên rất ồn ào, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tướng Phẩm Nhất thuận miệng nói: “Tôi đang ở trên xe taxi, tài xế mở đài phát thanh.”

Thoáng chốc Phó Dục Thư nhìn về phía Tướng Phẩm Nhất, tuy trên mặt không có vẻ gì nhưng nhìn thế nào cũng giống như anh khẽ bật cười.

Tướng Phẩm Nhất nhanh chóng nói vài câu rồi cúp điện thoại, nhìn Phó Dục Thư nói: “Sao lại mở đài phát thanh, hại em suýt nữa không biết giải thích làm sao.”

Phó Dục Thư không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại nói: “Kỹ thuật lái xe của tài xế như anh thế nào?”

Tướng Phẩm Nhất ho một tiếng nói: “Không phải là anh để bụng em nói gì chứ?”

Phó Dục Thư nói: “Dĩ nhiên không để bụng.” Anh hơi nheo mắt, mắt kiếng bị ánh nắng chiếu vào hơi phản quang, “Là vị bác sĩ Cổ bệnh viện thú cưng à?”

Tướng Phẩm Nhất gật gật đầu: “Là anh ta, có thể là ba em nói cho anh ta biết em đi nên anh ta gọi điện thoại đến hỏi thăm.”

Phó Dục Thư gật đầu nói: “Anh còn chưa biết cuối cùng là em nói với ba em thế nào mà ông chịu thả em đi vậy?”

Tướng Phẩm Nhất nghiêng đầu liếc nhìn anh: “Em nói với ông ấy là đi ra ngoài giải sầu, để quên anh đi.”

“...” Phó Dục Thư liếc nhìn cô một cái khó hiểu, sắc mặt trở nên khó coi.

Tướng Phẩm Nhất phì cười một tiếng: “Được rồi, nói đùa với anh thôi. Đúng là em nói như vậy, nhưng ba em rất thông minh chắc chắn đã đoán ra được em đến tìm anh rồi. Tuy em nghĩ mãi không hiểu tại sao ông lại chịu cho em đi, nhưng em đã đi ra được thì chính là điềm tốt.”

Phó Dục Thư không phủ nhận, nhìn lướt qua ngoài xe nói: “Có tiệm bán bánh mít, em có muốn ăn không?”

Khóe miệng Tướng Phẩm Nhất bạnh ra: “Em đâu còn là trẻ con nữa.”

Phó Dục Thư nói: “Nếu em ăn kẹo thì sao lại không ăn mít?”

Tướng Phẩm Nhất ngơ ngác, trong lúc nhất thời không kịp hiểu ra anh nói gì, đến khi hiểu được thì anh đã xuống xe mua mít rồi.

Tướng Phẩm Nhất sững sờ nghĩ, xem ra Khương Giảo thật sự đã nói hết tất cả chi tiết ở khu vui chơi hôm đó cho Phó Dục Thư rồi. Phó Dục Thư còn nhớ rõ ràng như vậy, ngay cả việc cô và Cổ Lưu Thâm ăn kẹo mà cũng còn nhớ đến bây giờ, biểu hiện giống như đang ghen bắt cô phải ăn mít vậy. Điều này thật sự khiến cô không cách nào không tự mình đa tình và suy nghĩ lung tung. Lẽ nào anh thật sự thích mình sao?

Phó Dục Thư nhanh chóng mua mít xong, trở lên xe nhét cho Tướng Phẩm Nhất, nói: “Ăn đi.”

Tướng Phẩm Nhất khó xử nhìn trái sơn trà đỏ đỏ quện đầy đường, rồi rầm nói: “Em...”

“Không thích ăn à?” Phó Dục Thư hỏi.

Tướng Phẩm Nhất nói: “Không phải là không thích.” Nét mặt cô thoát nhìn hơi khó xử, “Là sợ chua.”

Ánh mắt Phó Dục Thư ngó ra trong giầy lát, nói thỏa hiệp: “Vậy thì ăn cái khác.” Dứt lời anh tiếp tục lái xe về mặt không khác gì mới vừa rồi, nhưng khiến người ta cảm giác được tâm trạng anh hiện tại đang sa sút.

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy miếng thịt nhìn anh lúng túng, chần chờ một chút rồi cắn thử xem. Cô phát hiện cũng không chua lắm, từ từ cái miệng nhỏ bắt đầu ăn.

Phó Dục Thư thấy đáng vẻ cô ăn uống nhã nhặn lịch sự, tiếng nói dịu dàng vang lên: “Nếu em sợ chua thì đừng miễn cưỡng.”

Tưởng Phẩm Nhất lắc đầu nói: “Ăn ngon lắm ạ, không có chua như em nghĩ. Lần trước em ăn một quả miếng của ông cụ đây bán trên đường lúc giữa trưa, nó chua hơn cái này nhiều.”

Phó Dục Thư khẽ gật đầu: “Loại này khá chua.” Anh phụ họa.

Tưởng Phẩm Nhất ăn xong quả miếng kia, như lơ đãng nói với Phó Dục Thư: “Em không ở nhà anh đâu, em thấy ở phía trước có khách sạn, anh dừng xe ở đó là được rồi.”

Phó Dục Thư liếc nhìn khách sạn chất lượng không tốt lắm trước mắt, không đồng ý: “Chỗ đó hoàn cảnh không tốt hơn nữa đến nhà anh cũng không sao, nhà anh còn rất nhiều phòng trống.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Thật ra thì anh hẳn biết rất rõ em đến nhà anh ở như vậy là rất vô duyên. Em biết anh sợ em không vui, anh không cần lo lắng cho em.” Cô để miếng xuống giải thích, “Em là người hiểu lý lẽ, là em chạy đến tìm anh còn đột ngột đến nhà anh ở, ba mẹ anh nhất định sẽ có ấn tượng xấu với em. Cho dù muốn đến thì phải sau khi chính thức gặp mặt ba mẹ anh mới có thể đến được. Tuy em không giỏi giao tiếp với người ngoài, nhưng không có nghĩa là em chẳng biết gì cả.” Cô nhếch môi, cười tự giễu, “Tuy trình độ học vấn của em không cao, nhưng em cũng có đọc sách mà.”

Phó Dục Thư nói chậm dần, mang theo ý trấn an: “Cha mẹ anh cũng là người thấu tình đạt lý, tình huống em lo lắng sẽ không xảy ra. Nếu không anh cũng sẽ không bảo em ở nhà anh. Nhưng anh tôn trọng ý kiến của em.” Anh lại nhìn khách sạn phía trước cách đó không xa, thay đổi phương hướng, “Xung quanh đây có khách sạn tốt hơn chỗ này nhiều, anh đưa em đến đó.”

Tưởng Phẩm Nhất thấy yêu cầu của mình được cho phép, cũng được anh hiểu liền thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy miếng quả tiếp tục ăn cảm thấy còn ngọt hơn cả lúc này.

Cuối cùng Tưởng Phẩm Nhất ở một khách sạn cao cấp cách nhà Phó Dục Thư không xa. Phó Dục Thư thuê một căn phòng đằng hoàng cho cô, sau đó đưa cô về phòng rồi đi khỏi. Hiện tại đã qua buổi trưa, nói muốn ăn trưa thì đã trễ, nhưng ăn tối thì lại hơi sớm. Nhưng đúng là Tưởng Phẩm Nhất vẫn đang đói, cho nên cô thu dọn phòng xong khoảng chừng nửa tiếng liền xuống nhà hàng dưới lầu dùng cơm.

Vừa vào sảnh nhà hàng không bao lâu thì cô nhận được điện thoại của Phó Dục Thư. Cô còn tưởng rằng anh chỉ muốn hỏi xem cô có quen chưa hay là buổi tối đi đâu ăn cơm. Kết quả là nghe thấy đối phương nói: “Ba mẹ anh muốn gặp em.”

Tưởng Phẩm Nhất: “...” Tiến độ nhanh đến mức khiến cô hơi khó tiếp nhận.

Phó Dục Thư nói: “Nhanh như vậy đã để em gặp mặt ba mẹ anh thật sự là không phải, nhưng em cũng biết hôm nay trước khi anh đi đón em là đang làm gì rồi. Việc đó đối phương rất hài lòng, nhưng anh lại từ chối người ta. Bây giờ ba mẹ anh đang hỏi anh nguyên nhân, cho nên buổi tối em có muốn đến nhà anh dùng cơm hay không?”

Vấn đề về trước anh nói và về sau chẳng ăn nhằm gì nhau, nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn hơi do dự đáp: “Muốn!”

Cho nên hẹn thời gian xong thì Phó Dục Thư cúp điện thoại. Anh từ ban công trở vào phòng khách, nói với cha mẹ: “Buổi tối con đi đón cô ấy đến dùng cơm.”

Ba Phó đang ngồi trên ghế salon uống trà, nghe con trai nói như vậy hơi kinh ngạc nhìn về phía mẹ Phó. Mẹ Phó ngạc nhiên: “Thật sự có người như vậy à? Mẹ còn tưởng rằng con tìm lý do thoái thác mẹ cho có lệ chứ?”

Phó Dục Thư nói: “Bây giờ con có thể đi chuẩn bị một chút không?”

Mẹ Phó vội nói: “Đi đi, đi đi, mẹ cũng phải đi mua ít thức ăn, buổi tối cũng không thể để người ta chờ đợi được.” Bà hỏi ba Phó, “Lão Phó, ông nói xem qua gặp mặt người ta nên chuẩn bị bao nhiêu tiền mới thích

hợp?”

Phó Dục Thư nghe thấy mẹ nói đến việc này, định cất tiếng nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, đi thẳng vào phòng mình.

Anh nghĩ, trước tiên phải nói với Tưởng Phẩm Nhất về phong tục bên này của bọn họ, bằng không lát nữa mẹ anh cho cô tiền cô lại nghĩ lung tung.

Tưởng Phẩm Nhất chưa trải đời nhiều, bởi vì từ nhỏ đến lớn sinh trưởng trong hoàn cảnh và tính cách tối tăm của cha cô, nên không tránh khỏi cô lớn lên rất nhạy cảm.

Nếu như anh đã lựa chọn thì nhất định phải suy nghĩ cho cô và chịu trách nhiệm với tình cảm và tương lai sau này.

22. Chương 22

Vì muốn để lại cho cha mẹ Phó Dục Thư ấn tượng tốt trong lần đầu tiên gặp mặt, Tưởng Phẩm Nhất ném hết tất cả quần áo trong vali lên giường.

) T(S8 z\$ f. W8 m+ I@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |; ?* k; c+ l! F/ n; A/ K(H(Do not Copy, pls!!)

Lúc cô vuốt thẳng từng bộ xong, bò xuống giường đã ướt đầm mồ hôi.

_% h, b\$ p0 B, s, K8 U1 y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

; E+ L- N6 w0 L1 ~2 v4 C6 I(P1 d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất chống hai tay lên hông rồi rầm nhìn đồng quần áo đầy cả giường. Tin tốt là cô mang theo nhiều quần áo, tin xấu là thời tiết quá lạnh dù có mang nhiều hơn nữa cũng chẳng thể đẹp đẽ, bởi vì phải mặc quá nhiều.

% z(K” s5 H6 n+ k- l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 h8 }; S; m& U4 U8 @(Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất hơi nản lòng ngồi xuống thảm, gục bên giường với vẻ mặt như đưa đám. Cô uể oải hồi lâu mới đứng lên chậm chạp chọn quần áo, thử từng bộ từng bộ, làm sao cũng cảm thấy không hài lòng. Đồng quần áo vừa vuốt thẳng xong lại rối nùi.

v6 T% L# a, J0 }5 I# D* B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

(L” ^0 Y: G+ ~* R5 [8 |) k# A4 C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Buổi tối Phó Dục Thư đến đón cô đứng ngoài gõ cửa, hơi cất cao giọng trong treo gọi: “Phẩm Nhất, em có ở trong phòng không?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# ?9 |’ n, Z5 ~* L

% d& b\$ F2 ‘: e4 I\$ Q8 d# u6 m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh xuất hiện đột ngột dọa Tưởng Phẩm Nhất giật cả mình, cánh tay còn chưa xỏ xong tay áo, chiếc áo được thiết kế bó sát người khiến rất khó mặc trong lúc tay chân luống cuống. Cơ thể không biết bị chiếc áo bó chặt tại nơi nào khiến cô rất đau. Cô cúi đầu muốn cởi ra trước, nhưng tầm nhìn bị chiếc áo che đi, vừa không cẩn thận đã vấp trúng mép thảm, kết quả là té trên sàn nhà.

@Copyright of Kite |/ G’ {” l! h8 n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 R6 b8 N(X\$ |% c, J(Do not Copy, pls!!)

“A!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* k, D9 o# E/ Q4 c# w1 '4 V

@Copyright of Kite !| A7 S' t; F5 g* h/ ~(Do not Copy, pls!!)

Trong phòng truyền đến tiếng cô hét lên. Thân phận Tưởng Phẩm Nhất nhạy cảm, cô xảy ra một chút chuyện nhỏ cũng khiến Phó Dục Thư liên tưởng đến việc nghiêm trọng. Vừa nghe thấy tiếng thét của cô, anh hận không thể xông vào xem chuyện gì xảy ra. Đáng tiếc là anh không có chìa khóa, chỉ có thể đứng ở cửa gỗ mà thôi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ g1 q* t6 E2 __, F

@Copyright of Kite |6 {5 s4 X5 }: G3 | / |" J6 j- e(Do not Copy, pls!!)

Anh lo lắng hỏi: “Phẩm Nhất, em không sao chứ?”

% C/ @0 O1 S2 X- ~1 S: ?' T+ v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |4 j @) E9 z9 R0 g. V(Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất bỏ dậy khỏi mặt đất, rút cuộc ném chiếc áo bó chặt qua một bên, cầm áo sơ mi lên nhanh chóng mặc qua đầu. Để mái tóc rối tung, quần áo xốc xếch chạy ra mở cửa, cô nói: “Em không sao, mới vừa rồi không cẩn thận bị vấp té.”

% x; a; @(j" ~7 ?(A+ l r0 r { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ S0 ‘ N1 M5 l

Phó Dục Thư liếc mắt nhìn trong phòng một cái, thấy đồng quần áo lộn xộn cũng biết là chuyện gì đã xảy ra. Anh thấy bộ dạng cô không giống như bị thương cũng yên tâm. Vừa hé miệng định nói chuyện với cô thì lại bị vị trí nơi ngực cô thu hút sự chú ý.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 D1 f, ?& f1 Z8 g

D- Y) J0 |5 I# p- e% } @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bởi vì gấp gáp, Tưởng Phẩm Nhất đã cài sai nút áo. Dáng vóc cô đầy đặn, bộ ngực sau lớp áo bị cài sai nút cũng lộ hết cả ra. Mới vừa rồi lúc cô đi mở cửa không che lại cẩn thận, giờ này cảnh xuân đang phơi phới, lộ ra cả viền chiếc áo ngực ren màu đen bên trong.

8 r6 F! t) r)]; c% j9 __; |! '2 T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- B/ D) d- m' Q" f(Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư lập tức quay đầu nhìn đi chỗ khác giờ tay chỉ chỉ ngực cô, giọng nén xuống rất thấp, tình tế đúng mực còn hơi khàn khàn: “Nút áo.” Anh nói ra hai chữ, dừng lại đúng lúc, giữ lại sĩ diện cho cô cũng duy trì được phong độ của mình.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). Z0 c/ w0 S1 j" u

@Copyright of Kite |. b# x" h' ^' R0 J, B/ D' n(Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất lập tức cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Sau khi thấy được chuyện gì đã xảy ra thì đỏ bừng cả khuôn mặt, che kín ngực, bối rối nói: “Em, em đi thay áo.” Dứt lời cô bỏ chạy vào trong phòng.

@Copyright of Kite |1 {9 a, s* ?7 _ W* k0 s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* [| g1 E7 g+ m') Q* Y

Phó Dục Thư đứng ở cửa một hồi, do dự một chút rồi đi vào phòng đóng cửa lại.

& q- E. L! l8 O/ l3 z) Q: M' M2 W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

3 q\$ G! U9 C: {0 L4 H. Y8 ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy quần áo vào trong nhà vệ sinh thay lại. Anh ngồi bên giường đợi cô, nhìn đồng quần áo trên giường, dừng lại vài phút, rồi cởi áo khoác ra bắt đầu thu dọn giúp cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): F# x- W# ~# 1 e7 ?

@Copyright of Kite |2 x# r+ g8 Q” {(Do not Copy, pls!!)

Anh gấp lại từng bộ quần áo chỉnh tề đặt ở góc giường. Khi Tưởng Phẩm Nhất bước ra nhìn thấy giường đã thu dọn sạch sẽ, quần áo cũng gấp ngay ngắn. Người đàn ông đến đón cô ngồi cạnh đống quần áo, cúi đầu xem điện thoại di động.

@Copyright of Kite |9 G’ e+ G3 f. j6 q! x’ H(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 o. k\$ |2 ‘3 Z(Do not Copy, pls!!)

Hôm nay Phó Dục Thư ăn mặc rất trịnh trọng, áo sơ mi trắng muốt bỏ vào quần tây đen, chính giữa là chiếc thắt lưng mang biểu tượng chữ H xa xỉ làm nổi bật vòng eo thon nhưng mạnh mẽ của anh gợi cảm đến mê người.

@Copyright of Kite |\$ O’ L8 ^+ ?7 ^: B: O(Do not Copy, pls!!)

9 a4 v ~6 L2 }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía cô. Ánh mắt sau chiếc kính không gọng khiến cô rất bất ngờ, đó là một ánh mắt cô chưa bao giờ thấy trên người anh. Rất thâm tình, giống như từng thời khắc đều chuẩn bị cướp lấy cô.

@Copyright of Kite |+ I6 i0 U0 g/ T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& @, [& ^3 _+ ?- d/ T\$?

Anh đưa bàn tay đang cầm điện thoại di động chỉ về phía cô một cái, hơi nhoẻn môi nói: “Bộ này trông rất xinh, mấy bộ này có thể cất vào rồi.” Anh bỏ di động lên đồng hồ đã được gấp xong kia.

1 V(S# y& @: A# Q4 U* o& k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

2 z! U6 B5 j8 A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất vội vàng đi đến bên giường khom xuống thu dọn quần áo, mặt nóng kinh khủng: “Anh gấp ngay ngắn quá em cũng không dám lật ra nữa.” Cô nói lầm bầm, bỏ quần áo vào trong vali của mình.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(A) H% N% U9 K3 j; J! g8 k(a

3 ~# H” C& t: O, O5 J- W1 Y+ @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư cầm lấy điện thoại trong tay lần nữa, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ Tưởng Phẩm Nhất thu dọn quần áo, không kiềm lòng được mở di động, chỉnh chế độ im lặng chụp ảnh cô.

@Copyright of Kite |: B/ y: p6 o8 * @0 v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 {! _9 H/ D\$ e: M; C8 F: y# |’ _3 Q2 M3 i

Tưởng Phẩm Nhất thu dọn xong đứng dậy, nhìn thấy tư thế anh kỳ lạ đang giơ điện thoại di động về phía cô, cô hoài nghi nói: “Anh đang làm gì vậy?”

@Copyright of Kite |’ W, R- A\$]. u7 V! u h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ ‘ [. r9 x’ o2 L

Phó Dục Thư thu lại điện thoại di động bỏ vào trong túi quần, nói điềm nhiên như không: “Không có gì, đi được chưa?”

; e3 u8 _5 r(6 P% }5 z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- [5 s8 i, @* N\$ i* V@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất cau mày nói: “Chưa đâu, em còn chưa trang điểm nữa.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% X Z: D* ~+ U0 J) ' E L]) r

3 u* i) g% M& U! R A- @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư nhìn chăm chú: “Anh chưa thấy em trang điểm lần nào, không biết trang điểm xong sẽ ra sao, nhưng anh cho rằng thế này tốt hơn.”

9 U0 W/ L. m* _0 E” l” x/ A/ ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | / o% c: }# B) X(a(Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất lấy một chiếc gương nhỏ từ trong chiếc túi đặt trên giường soi mặt, nói khó hiểu: “Anh chắc chắn để mặt mộc được hả? Có khi nào khiến ba mẹ anh cảm thấy em không tôn trọng lần gặp mặt này hay không?”

@Copyright of Kite |7 |- K # W1 }4 p0 d(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | / R3 g p0 K& C(Do not Copy, pls!!)

“Vậy em rất coi trọng à?” Phó Dục Thư hỏi ngược lại cô không biết có ý gì.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# |4 G: L0 Q\$ Q2 g& s%]. X5 I* B

@Copyright of Kite |. ~, ?: w: T- Z, S) c(W'] (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất buột miệng nói: “Dĩ nhiên!”

@Copyright of Kite |: [” R9 H5 L” ^: ?# j(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 u- w% n9 O% K e# y(Do not Copy, pls!!)

Cô nói xong cũng đứng thừ ra, chớp mắt ngây ngô nhìn người đàn ông cao lớn đối diện. Áo sơ mi trắng cài nút chỉnh tề đến tận cổ, khí chất cấm dục lạnh lùng kết hợp với ánh mắt dịu dàng không hề che giấu của anh tạo nên một cảnh sắc vô cùng cảm động.

@Copyright of Kite |5 m! P' p0 T5 s1 }, E5 M& q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 j) ~9 W3 I& B% G9 ‘, V) R

Phó Dục Thư từ từ nhích đến gần cô, anh đứng lên khỏi giường đến bên cô rồi ngồi bên mép giường, tiếng nói trầm ấm: “Phẩm Nhất, em có biết em đi với anh về nhà thể hiện cho việc gì không?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* K9 V# e\$ r: F

@Copyright of Kite |9 z! f; ~ ^- w3 W4]. N(Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất chớp mắt vài cái nhìn anh, khoảng cách tiếp xúc gần như vậy khiến cô rất bất an, vừa muốn lui về phía sau, vừa muốn nhích lại gần thêm, cực kỳ mâu thuẫn.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 z, m(^, v# i2 Z1 ‘+ p# S4 o+ q

@Copyright of Kite |) g1 Q& ‘# Y9 s, w4 ^ (Do not Copy, pls!!)

Thấy cô không nói lời nào chỉ ngu ngơ nhìn mình, Phó Dục Thư cúi đầu hôn lên môi cô một cái rồi đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút: “Thu dọn xong thì đi nào, thời gian không còn sớm nữa.”

@Copyright of Kite |* k/ P” o4 5 ~) v1 M- O(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | w) R: b5 C4](Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất “à” một tiếng, kéo khóa vali lại, chải sơ qua mái tóc rồi đeo ba-lô lên đi cùng với anh.

@Copyright of Kite |8 C% s4 A4 z\$ f) {. ~1 f(Do not Copy, pls!!)

! u4 ^6 ?2 m9 M6 O. ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá, lúc ra cửa chợt nhớ đến gì đó lại chạy vào trong, cũng không quay đầu lại: “Chờ em đổi áo khoác đã.”

* |(@/ o\$ U6 C4 q3 U1 v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- G! k& h3 w# o” v& o(E+ o1 d1 ^ M(Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư nhìn cô vừa chạy vừa cởi áo khoác, tuy có nghi ngờ nhưng vẫn nghe theo đứng tại chỗ đợi cô.

- Z* P8 u\$ D’ T/ v: c, K7 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |) c0 |%/ ^& m! f5 B1 ?: @5 j(% T6 P+ r(Do not Copy, pls!!)

Cuối cùng Tưởng Phẩm Nhất mặc một chiếc áo khoác màu nâu khá mỏng, dài đến bắp đùi, bên dưới là quần jean đen và đôi boot ngắn. May mà vóc dáng cô cao, nếu không mặc kiểu này thật đúng là trông rất buồn cười.

@Copyright of Kite |: ?9 @. Q& f# M t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& y’ (J’ Y# D1 [/ I(Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất cùng nhau xuống lầu. Lúc xuống lầu, Tưởng Phẩm Nhất cứ nghĩ phải mua chút quà gì đó tặng cha mẹ anh, cho nên không nói gì.

@Copyright of Kite |6 N0 I; S1 G\$ U4 Z3 @(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, S* q# O. p4 8 i+ G(Do not Copy, pls!!)

Trong lòng Phó Dục Thư có chút tò mò về chuyện vừa rồi, nhưng cô không nói anh cũng không nhắc đến, cho nên cứ thế im lặng lên xe.

@Copyright of Kite |6 l; v0 F\$ L+ w9 a& U/ g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* N. T1 f4 [7 e- l) g” i M’ J& H

Sau khi lên xe, trước khi lái đi rồi cuộc Phó Dục Thư không nhận được hỏi cô: “Tại sao phải thay chiếc áo đó?”

: y) t. J7 u Z* L: P” h9 W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 U6 |- B8 I# ‘

Tưởng Phẩm Nhất khó xử nhìn anh: “Có thể không nói không? Em không muốn nói dối anh.”

@Copyright of Kite |* n K; m7 x9 q\$ @& Z(Do not Copy, pls!!)

6 e’ i; D7 }6 Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Về mặt Phó Dục Thư dường như hơi thất vọng, nhưng vẫn gật đầu: “Có thể không nói.” Nói xong anh yên lặng lái xe đi.

@Copyright of Kite |: r! W5 R9 d4 A; X- W(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). c4 R2 A9 ^6 P# ~% w& ^7 k# e

Tưởng Phẩm Nhất mím môi, cuối cùng vẫn nói nguyên nhân, nhưng lược bỏ đầu đuôi đi: “Em sợ màu sắc đó khiến cha mẹ anh nghĩ lung tung, cảm thấy em cố ý...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 E0 D&]9 v- [\$ ^

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(_ (x2 A7 G; n(N& }’ z’ C& d& n

Màu sắc? Màu gì? Màu xanh lá?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* t. B4 D6 W* i9 Z

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): Q; B5 W3 0 Z4 N8 n, y

Phó Dục Thư hơi nhướn mày, anh chẳng chắc chuyên tâm tạo nên bầu không khí thâm trầm. Về mặt nghiêm túc khi anh suy nghĩ sự việc sẽ sinh ra một phản ứng hóa học đầu độc lòng người.

@Copyright of Kite |, w9 Z0 y9 T. C- C2 P. i& t8 E2 K(Do not Copy, pls!!)

2 M% d3 |(f0 h% c2 U2 ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Em sợ là cha mẹ anh nghĩ rằng em chàm chọc chuyện anh bị Nhậm Hi cho đội nón xanh (1)?” Anh nói giọng tùy ý, giống như là nói chuyện xảy ra trong nhà người khác vậy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 @* l” J9 c) h’ Q- r! }- E1 _

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): _* D; C5 y6 R& G* ?

(1): Đội nón xanh: cảm sùng.

2 K: @ e/ D5 w! n R F, j! h(W p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

1 t8 [(o, p3 G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất trợn mắt lú lười nhìn anh. Vậy mà anh, anh cứ nói ra như thế ư?

9 z& M- u0 t: C: a) s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! _6 E) M& _0 g- a) p

Phó Dục Thư như không thấy được vẻ mặt kinh ngạc của cô, thản nhiên nhìn về phía trước nói: “Em nói cũng đúng, đổi cũng được. Chỗ ngồi sau xe có để quà tặng, một chút xem như em tặng cho cha mẹ anh.”

@Copyright of Kite | / k) F2 v2 D% q’ L(Do not Copy, pls!!)

: [; p! F7 a) v, g, z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất bị anh đổi chủ đề, tập trung tinh thần đến quà tặng: “Mấy món này phải tự em mua, em có mang theo tiền...”

& c2 ~: p% p: u4]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- M, {7 n0 v v+ ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Phó Dục Thư rẽ ngoặt xe, nói vừa nghiêm túc vừa thành khẩn: “Em từ xa đến tìm anh, đã bỏ ra rất nhiều, chuyện sau đó đều giao cho anh hết đi.”

@Copyright of Kite |& r9 O# @! S! W8 P% Y) u# Z(Do not Copy, pls!!)

8 ^1 z8 j3 K: V2 {* S7 B8 Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy như có một sợi dây vô hình nào đó buộc vào người anh và cô. Cô không biết trao trái tim mình cho anh có đúng hay không, nhưng chuyện này e rằng cũng không do cô quyết định.

: h” ^ (_ . r3 p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& K” Q: B/ P’ l6 P N” w, y(Do not Copy, pls!!)

“Vậy thì giao cho anh vậy. Dù sao em cũng là con gái, có rất nhiều việc cũng không giúp được gì.” Cô nói đùa xong, thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, nhưng tay vẫn đặt trên đầu gối lại đưa đến nắm lấy tay phải của Phó Dục Thư, chỉ nắm nhanh một cái rồi rút lại, “Nắm một chút là được rồi, không làm phiền anh lái xe.” Cô nháy mắt vài cái với Phó Dục Thư đang ngu ngơ.

23. Chương 23

Nhà Phó Dục Thư là gia đình gia giáo như Tưởng Phẩm Nhất đã nghĩ. Bản thân anh là một giáo sư đại học, còn là một tác giả nên nhà của anh cũng là dòng dõi trí thức. Cha mẹ anh đều là nghệ thuật gia có tiếng tăm. Cha anh là nghệ sĩ thư pháp, mẹ anh là họa sĩ tranh sơn thủy. Ban đầu hai người lấy nhau là vì môn đăng hộ đối, tài mao ngang nhau. Sau khi cưới cuộc sống cũng coi như sung túc, mức sống trung lưu, trong nhà thoải mái ấm áp.

Tưởng Phẩm Nhất vừa vào cửa đã cảm nhận được không khí gia đình rất tốt. Cô chờ Phó Dục Thư giới thiệu xong thì cất giọng dịu dàng nói với người phụ nữ trung niên đang nở nụ cười đúng mực khi ra mở cửa: “Cháu chào bác gái.”

Mẹ Phó nhanh chóng đánh giá Tưởng Phẩm Nhất một cách thiện ý, bà rất hài lòng với cô. Nhưng trong lòng cũng lo lắng, có điều là không thể hiện ra.

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.” Mẹ Phó đón Tưởng Phẩm Nhất vào nhà, kêu ba Phó: “Lão Phó, mau đến đây, bọn nhỏ đã về rồi.”

Ba Phó bước ra khỏi phòng sách, cố ý ăn mặc khá nghiêm túc vì tối nay tiếp đón Tưởng Phẩm Nhất. Nhưng không quá trịnh trọng, trong sự trang nghiêm còn mang theo một vẻ thoải mái. Hành động và cử chỉ vô cùng nho nhã, nổi bật phong độ.

“Đến rồi à.” Ba Phó khẽ cười với Tưởng Phẩm Nhất, nói với Phó Dục Thư, “Đến thì đến sao còn để cô ấy mua quà nữa.”

Phó Dục Thư nói trầm ấm: “Không sao đâu, nên mà.”

Tưởng Phẩm Nhất vội vàng phụ họa: “Đúng vậy ạ, đây là chuyện nên làm...” Hơn nữa cũng không phải cô bỏ tiền, cô hơi áy náy.

Ba Phó bảo Tưởng Phẩm Nhất ngồi xuống ghế salon. Mẹ Phó lại nhìn Tưởng Phẩm Nhất một hồi thì đi vào phòng bếp tiếp tục nấu cơm. Tối nay bọn họ chuẩn bị rất nhiều món ăn, muốn bạn gái mà con mình vất vả lắm mới tìm được sẽ ra về thật vui vẻ.

“Cháu à, cháu tên gì?” Ba Phó hòa ái hỏi Tưởng Phẩm Nhất, tiện tay đưa tách trà cho cô.

Tưởng Phẩm Nhất cầm bằng hai tay, nói vô cùng cẩn thận: “Cháu chào bác trai, cháu tên Tưởng Phẩm Nhất ạ.”

“Tưởng Phẩm Nhất.” Ba Phó lặp lại tên Tưởng Phẩm Nhất một lần, ông nói: “Sảnh Cừ Phẩm Tảo Nhất Lâm Xuân (1), tên hay.”

(1) Bài thơ Đề Lâm Xuyên Yến Tử Trực Bách Hoa Lâm của tác giả Sử Di Ninh thời nhà Tống.

/Khê viên ca quản nhật phân phân,

/Cầm hương hương trung phù túy nhân.

/Đấu tửu bất hiềm hô Lý Bạch

/Sảnh cừ phẩm tảo nhất lâm xuân.

Giải nghĩa:

Tiếng ca nơi rừng suối vang thi thoảng vang lên trong ngày,

Hương thơm nơi thôn quê tươi đẹp làm say lòng người;

Uống một chén rượu ngại gì gọi tên Lý Bạch,

Viết một bài thật hay ca ngợi cả rừng xuân.

Tưởng Phẩm Nhất cười hơi thận trọng: “Cám ơn bác trai.”

Phó Dục Thư ngồi một bên yên lặng nhìn cha và Tưởng Phẩm Nhất nói chuyện với nhau. Khiến anh bất ngờ chính là tuy Tưởng Phẩm Nhất nói chuyện với cha hơi khẩn trương, nhưng không có gì kháng cự và bất an. Điều này khiến Phó Dục Thư vốn đang lo lắng khuyết điểm về khả năng giao tiếp với người ngoài của cô cảm thấy hơi an tâm.

Anh đứng dậy rót thêm trà vào tách cho hai người, rót xong đã nhìn thấy mẹ đang đứng ở ngã rẽ hành lang ngoắc mình nên anh liền đi đến.

Tướng Phẩm Nhất đang trò chuyện với ba Phó thấy Phó Dục Thư bỗng rời khỏi thì không tránh được hơi luống cuống. Nhưng cô vẫn nén nổi kích động muốn kéo anh lại, tránh để lại ấn tượng cho người lớn rằng mình lệ thuộc vào anh thì không tốt.

Ba Phó thấy hết tất cả thay đổi của Tướng Phẩm Nhất chỉ cười khoan dung, đồng thời cầm tách trà cùng với cô.

Phó Dục Thư và mẹ Phó vào phòng bếp, mẹ Phó cau mày hỏi anh: “Dục Thư, bạn gái này của con rất đẹp và còn rất trẻ đó.”

Phó Dục Thư gật đầu: “Năm nay cô ấy hai mươi lăm tuổi.”

Mẹ Phó nhăn mặt: “Còn trẻ vậy sao? Nhỏ hơn cả Nhậm Hi vài tuổi, đáng vẻ lại còn xinh đẹp đến vậy trông quá sắc sảo. Sao con cứ luôn chọn cô vợ khó hầu hạ vậy chứ?”

Phó Dục Thư chậm chạp chớp mắt một cái, hỏi: “Khó hầu hạ?”

“Đúng vậy đó, nhìn cũng không phải loại tầm thường, cô ấy đối với con ra sao?” Mẹ Phó lo lắng.

Phó Dục Thư khẽ cười một tiếng: “Cô ấy đơn giản lắm, sau này mẹ sẽ biết thôi. Cô ấy đối với con rất tốt.” Dứt lời, anh quay người mở cửa phòng bếp, “Mẹ mau nấu cơm đi ạ, thời gian không còn sớm, cơm nước xong con còn phải đưa cô ấy về khách sạn.”

Mẹ Phó kéo anh trở lại phòng bếp đóng cửa lại: “Cô ấy không phải người ở đây ư?”

Phó Dục Thư thuận miệng nói: “Ừ, là thành phố Bình Giang.”

“... Lại là thành phố Bình Giang.” Khóe môi mẹ Phó hơi giật giật, “Con thích cái thành phố Bình Giang đó lắm à?”

Về mặt Phó Dục Thư chân thành: “Con không có năng lực đối nghịch với cả thành phố, chỉ là trùng hợp gặp cô ấy ở đó mà thôi.”

“Con rất thích cô ấy ư?” Mẹ Phó thở dài.

Phó Dục Thư kín kẽ: “Đây là chuyện của bọn trẻ tui con, mẹ chỉ cần an tâm làm mẹ chồng tốt là được rồi.” Nói xong anh cũng không dừng lại, nhanh chóng bỏ ra ngoài.

Mẹ Phó nhìn thức ăn đầy cả phòng bếp nói lẩm bẩm: “Đương nhiên mẹ là mẹ chồng tốt rồi, đáng tiếc cô vợ trước của con miệng quá quý giá, mẹ nấu gì cô ta cũng không thích ăn.”

Phó Dục Thư trở lại phòng khách thấy Tướng Phẩm Nhất đỏ bừng cả mặt đang chơi cờ vây với cha. Tướng Phẩm Nhất cầm trong tay quân cờ trắng, nghiêm túc nghe ba Phó giảng giải quy tắc cờ vây. Cô do dự đặt xuống từng con cờ, trên bàn cờ bày ra tình hình chiến đấu thê thảm không nỡ nhìn.

Phó Dục Thư yên lặng đứng bên cạnh cô nhìn một hồi rồi nói: “Em còn đi vậy nữa sẽ không cứu được đâu.”

Tướng Phẩm Nhất giật mình vì anh đột ngột xuất hiện, đặt cờ xuống, đứng lên nói: “Anh trở lại rồi à.”

Phó Dục Thư vỗ vỗ bả vai cô coi như trấn an, ngồi xuống ghế nói: “Để anh giúp em đánh xong ván này.” Anh vừa nói vừa cầm quân cờ trắng bắt đầu đánh giúp cô.

Ba Phó cười kín đáo, nghiêm túc đánh cờ với con trai. Hai người vừa bắt đầu giao chiến thì không khí đã im ắng vô cùng.

Tướng Phẩm Nhất cầm ghế đến ngồi bên cạnh Phó Dục Thư xem ván cờ. Cô cẩn thận quan sát cách Phó Dục Thư đối phó với chiến cuộc. Phán đoán theo kiến thức cờ vây của cô, Phó Dục Thư đã lật ngược lại thế cờ.

Có lẽ là cô vẫn không hiểu nhiều về cờ vây, nên kết quả cũng không giống cô nghĩ. Vậy mà cuối cùng Phó Dục Thư lại thua.

Anh nói như rất thất vọng: “Ôi, ván cờ của ai đó thật sự thê thảm, ngay cả anh cũng không thể góp sức. Thua rồi, thua rồi.”

Anh thu dọn bàn cờ xong thì mẹ Phó cất tiếng gọi anh từ trong bếp: “Phó Dục Thư đến rửa chén đi!”

Phó Dục Thư cất hết quân cờ, nói với Tưởng Phẩm Nhất: “Em và ba anh đi đến phòng ăn trước đi, anh mang thức ăn lên.”

Tưởng Phẩm Nhất vội nói: “Em cũng đi giúp.”

Phó Dục Thư nói cũng chẳng quay đầu lại: “Đến khi em về nhà anh rồi giúp cũng không muộn.”

Những lời này khiến Tưởng Phẩm Nhất đỏ mặt. Cô lúng túng nhìn về phía ba Phó. Ba Phó dung túng cười ha ha, ra dấu tay “xin mời” dẫn Tưởng Phẩm Nhất đến phòng ăn.

Đến phòng ăn đã thấy trên bàn bày đầy món. Mấy món ăn tinh xảo màu sắc xinh đẹp khiến người ta chỉ nhìn thôi đã thèm ăn rồi.

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được xuýt xoa: “Tài nấu ăn của bác gái giỏi quá.”

Ba Phó nói ôn hòa: “Bà ấy ở nhà không có gì làm nên thích suy nghĩ làm vài món ăn, cũng không có sở thích gì khác, cháu thích là tốt rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất nói chân thành: “Thật ngon lắm ạ. Mà tài chơi cờ của bác trai cũng rất giỏi.”

Ba Phó nói chế nhạo: “Bác và cháu chơi đương nhiên coi là giỏi, bởi vì cháu không biết chơi.” Ông cười lên, “Nhưng chơi với Dục Thư thì không được, mỗi lần nó đều thắng bác cả.”

“Mới vừa rồi anh ấy thua mà.” Tưởng Phẩm Nhất không may nói đến mình chơi quá tệ để lại tàn cuộc cho anh thu dọn.

Nhưng ba Phó lắc đầu nói: “Không phải, nó vốn có thể thắng, là nó cố ý thua bác đó. Thằng nhóc này từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, mỗi lần đánh cờ rõ ràng có thể thắng nhưng đều cố ý thua bác cả.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi ngớ ra, trong đầu hồi tưởng lại Nhậm Hi đã từng nói. Từ nhỏ Phó Dục Thư đã biết làm người lớn vui lòng, tuổi còn trẻ nhưng lại sống như ông cụ tuổi xế chiều. Dục trì mối quan hệ hòa thuận với người xung quanh nhưng lại không lún sâu vào bất cứ mối quan hệ nào. Có vẻ như rất hòa đồng nhưng trên thực tế lại là người đứng ngoài rìa. Anh là một người vô cùng chín chắn.

Mẹ Phó và Phó Dục Thư đến kết thúc cuộc nói chuyện của ba Phó và Tưởng Phẩm Nhất. Phó Dục Thư ngồi xuống bên cạnh cô, đối diện với cha mẹ, tăng nhiệt độ điều hòa rồi hỏi Tưởng Phẩm Nhất: “Có muốn cởi áo khoác ra hay không? Một hồi ăn cơm sẽ nóng đó.”

Tưởng Phẩm Nhất “ạ” một tiếng rồi vâng lời cởi áo khoác ra, thân hình duyên dáng rơi vào mắt Phó Dục Thư. Trong đầu anh bắt gặp hiện ra cảnh quyến rũ ngoài ý muốn trong phòng khách sạn ban nãy, trong thân thể nảy sinh một loại phản ứng kỳ lạ. Anh nhạy cảm nhận ra nên lập tức tập trung sự chú ý đến trên bàn đầy thức ăn.

“Thích gì thì ăn nhiều một chút, đừng khách sáo.” Phó Dục Thư nói khê khàng.

Tưởng Phẩm Nhất tiếp tục “ạ”.

Mẹ Phó nói: “Con nhìn con xem để người ta tự gấp à, còn không gấp cho người ta đi.”

Phó Dục Thư gật đầu, vâng lời mẹ Phó bắt đầu gấp thức ăn cho Tưởng Phẩm Nhất. Mỗi món đều gấp cho cô một chút. Đến khi đĩa cô không chứa đủ thì gấp bỏ vào đĩa anh. Sau khi gấp hết mấy món ở xa cho cô, anh nói: “Ăn từ từ thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất “ừ” một tiếng mang theo chút giọng mũi. Cô nhớ lại cảnh gia đình mình vài năm trước lúc mẹ vẫn còn, cảnh tượng cũng xem như là cả nhà hòa thuận cùng nhau ăn cơm, khiến cô bất giác muốn khóc.

Gia đình hạnh phúc thật khiến cho người ta hâm mộ. Loại hạnh phúc và mỹ mãn phát từ trong ra ngoài này khiến cô không kiềm được nhớ đến nhà mình, trong sự hâm mộ cũng bất giác có chút tự ti.

Lúc ăn cơm ba Phó và mẹ Phó cũng không hỏi nhiều về gia đình Tưởng Phẩm Nhất ra sao, làm việc gì. Bọn họ chỉ biết cô làm giáo viên dạy múa, cũng không ngại hay tò mò gia thế của cô. Tuy nhà bọn họ không

xem là giàu có, nhưng không thiếu tiền, nhà gái cũng không cần phải giàu có gì, chỉ cần an phận, tốt với con trai mình là được rồi.

Cơm nước xong, Phó Dục Thư đưa cô đến phòng mình nghỉ ngơi, thời gian cũng không còn sớm nữa, xem chừng ở không được mấy phút thì anh phải đưa cô về khách sạn.

Phòng Phó Dục Thư rất nam tính. Rèm cửa sổ màu xanh lam xen kẽ màu xám tro, đèn đèn trắng cùng với chiếc tủ đứng kiểu dáng Châu Âu, ra trải giường chỉ có một màu. Cả căn phòng bày trí gọn gàng sạch sẽ, phong cách không quá nóng cũng không quá lạnh.

Tướng Phẩm Nhất đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra một góc, nhìn ra phía ngoài nói: “Cũng đã trễ thế này, bên ngoài tối đen cả rồi.”

Phó Dục Thư đứng ở cửa bật công tắc đèn lên, chần chờ một chút rồi lại vặn đèn nhỏ lại không để sáng lắm.

Tướng Phẩm Nhất nhận thấy anh điều chỉnh độ sáng của đèn, cho rằng vì đèn sáng quá nên anh sợ cô không thấy rõ bên ngoài nên không quay đầu lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài: “Em có thể thấy rõ mà.”

Phó Dục Thư cũng từ từ đi đến phía sau cô, ôm lấy cô từ phía sau, tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai cô: “Anh cũng có thể thấy rõ em.”

Tướng Phẩm Nhất chấn động, kinh ngạc nghiêng mặt qua muốn nhìn anh, nhưng anh lại thuận thế hôn lên má cô. Hai tay cô vịn lên mu bàn tay anh đang ôm eo cô, làn da của anh láng mịn không thua kém gì cô. Mùi hương thơm mát trên người anh rất dễ chịu, nhưng lại như mang theo phần mê hoặc lòng người khiến cô cảm thấy đầu óc choáng váng.

Phó Dục Thư từ từ dời môi khỏi má cô, quay cô lại hôn lên môi cô, nhẹ nhàng cắn cắn môi cô. Đến khi cô bất giác ôm eo anh ngây ngô hôn lại anh, anh mới thăm dò mở cánh môi cô ra, đầu lưỡi ẩm áp tiến vào mang theo tình ý dịu dàng làm người ta chìm đắm, khiến cô gần như không chống đỡ được.

Một lúc lâu sau anh mới buông cô ra. Cô khẽ thở dốc tựa vào ngực anh, nghe thấy khẽ than thở tiếc nuối: “Đáng tiếc là thời gian trễ quá, nếu không”

“” Nếu không cái gì chứ?

24. Chương 24

Hơn mười giờ đêm, Phó Dục Thư lái xe đưa Tướng Phẩm Nhất về khách sạn. Trước khi về mẹ Phó rất nhiệt tình giữ cô lại, hi vọng cô đừng về. Nhưng hành lý của Tướng Phẩm Nhất đều ở khách sạn, hơn nữa cũng nhìn ra được người ta chỉ khách sáo thôi. Nếu như cô tin là thật ở lại, vậy thì hơi quá vô duyên rồi, lúc đó mẹ Phó lại có ấn tượng không tốt lắm về cô.

Phó Dục Thư không chỉ đưa cô đến sảnh rồi đi ngay mà anh đỗ xe rồi cùng với Tướng Phẩm Nhất vào khách sạn. Người xung quanh đi ngang qua kín đáo nhìn bọn họ, giống như là bọn họ đi mượn phòng vậy.

Tướng Phẩm Nhất hơi ngượng ngùng đi vào thang máy với Phó Dục Thư. Từ lúc xuống xe anh đã xách ba-lô giúp cô, còn một số đồ vật và bao lì xì mẹ Phó cho nữa.

“Anh trả lại mẹ anh số tiền này giúp em đi...” Tướng Phẩm Nhất hơi khó xử.

Phó Dục Thư bấm tầng thang máy, liếc mắt nhìn hai cô gái khác trong thang máy, không để ý đến ánh mắt len lén đánh giá anh của hai cô nàng, anh nói: “Cầm lấy đi, đó là tập quán, em không nhận là...” Anh cố ý kéo dài âm điệu không nói tiếp nữa, khiến Tướng Phẩm Nhất sốt hết cả ruột.

“Là gì? Anh nói đi.” Tướng Phẩm Nhất kéo tay anh ngửa đầu hỏi, giọng nói bất giác mang theo vẻ làm nũng. Ánh mắt hai cô gái trong thang máy nhìn cô đầy hâm mộ.

Phó Dục Thư ho một tiếng nhìn cửa thang máy mở ra: “Trở về phòng rồi hẵng nói.”

Tưởng Phẩm Nhất nhận thấy được ánh mắt chăm chú của người xung quanh, quay đầu lại nhìn một cái hai cô gái lập tức thu hồi ánh mắt cúi đầu xem điện thoại di động. Tưởng Phẩm Nhất chớp mắt vài cái quay đầu lại nhìn Phó Dục Thư cùng anh đi ra khỏi thang máy, vừa đi vừa nói: “Không phải mấy cô gái đó cho rằng chúng ta có gì chứ?”

Phó Dục Thư liếc nhìn tay cô đang kéo tay mình, nói thông thả: “Em và anh không có gì sao?”

Tưởng Phẩm Nhất chậm chạp nói: “Em còn chưa quen.”

Cô không quen được quan tâm quá nhiều, vừa mới bắt đầu Phó Dục Thư cũng đã biết nên anh cũng không miễn cưỡng cô. Anh cùng cô đi trở về phòng.

Lúc cô cởi áo khoác ra Phó Dục Thư ngồi dựa vào ghế, vắt chéo hai chân ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô. Thoạt nhìn như anh đang suy tư, ngón tay nghịch măng sét áo, chờ Tưởng Phẩm Nhất thu dọn xong nhìn lại anh. Anh liền nở nụ cười thản nhiên với cô, sự thông dong và thâm trầm có vẻ như vô cùng chín chắn của anh toát ra khiến Tưởng Phẩm Nhất nảy sinh nỗi xúc động muốn níu giữ anh lại nơi này.

Nhưng xúc động trước sau cũng chỉ là xúc động, cuối cùng Tưởng Phẩm Nhất vẫn không cách nào biến nó thành hành động được. Cô bận rộn chuyện của mình xong, ngồi lại trên giường lẳng lặng đối diện anh. Sau một lúc bốn mắt nhìn nhau Tưởng Phẩm Nhất đành chịu thua nói: “Đã trễ rồi.”

Phó Dục Thư “ừ” một tiếng từ từ đứng lên, vuốt lại nếp nhăn trên áo khoác, nhìn lướt qua trong phòng không biết có ý gì rồi đi ra cửa.

“Anh về trước đây.” Anh nói đưa lưng về phía cô.

Tưởng Phẩm Nhất theo sau tiễn anh. Anh mở cửa đi ra, đôi giày da màu đen giẫm trên mặt thảm mềm mại của khách sạn chẳng hề phát ra âm thanh.

“Em nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh nhìn đồng hồ, điện thoại di động bỗng vang lên. Anh lấy ra xem trước mặt Tưởng Phẩm Nhất đồng thời cau mày nói tạm biệt với cô lần nữa, “Anh đi trước, ngủ ngon.” Nói xong anh cầm điện thoại đặt lên tai nhanh chóng đi khỏi.

Tưởng Phẩm Nhất đứng ở cửa đưa mắt nhìn anh rời đi, anh vừa nghe điện thoại vừa rẽ vào trong thang máy. Bóng lưng cao lớn nhìn rất đáng tin, giống như ẩn chứa một sức mạnh vô hạn vậy.

Người gọi điện thoại đến cho Phó Dục Thư là Tống Vân. Tống Vân biết chuyện anh về nhà, dựa theo tính cách của anh ta sẽ chẳng mấy khi gọi quấy rầy anh, nhưng bây giờ trẻ thể này còn gọi đến tất nhiên đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tín hiệu điện thoại trong thang máy không tốt lắm, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể trò chuyện được. Phó Dục Thư nghe thấy tiếng nói mang theo men say của Tống Vân: “Cậu chuẩn bị trốn ở nhà bao lâu?”

Phó Dục Thư cảm thấy rất may mắn là giờ phút này trong thang máy không có ai, nói chuyện cũng không cần kiêng kỵ gì, hỏi thẳng anh ta: “Sao đây?”

Tống Vân nói: “Cậu gạt tôi làm những việc kia cho rằng tôi không biết sao? Tôi luôn xem cậu là anh em tốt, từ trước đến nay cũng không hỏi đến, tuyệt đối tin tưởng cậu. Nhưng bây giờ cậu đang quen với cô gái trong Hồn Viên kia, tôi phải hoài nghi cậu gạt tôi chính là muốn tiêu diệt chứng cứ thay bọn họ.”

Phó Dục Thư đi ra thang máy, nhíu mày lại nhanh chóng rời khỏi khách sạn, sau khi sải bước đến xe anh mới hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Tống Vân cười nhạo một tiếng: “Tôi có thể ở đâu? Tôi ở nhà tuyệt đối sẽ không có thời gian gọi cho cậu, tôi đang ở bên cạnh Khương Giảo.”

Hèn chi, ở bên cạnh Khương Giảo đã giải thích được tại sao Tống Vân biết chuyện của anh và Tưởng Phẩm Nhất. Có lẽ Tống Vân bắt đầu nhận thấy Phó Dục Thư tra được gì đó, thậm chí biết anh đã phá bức tường dưới hầm rồi xây lại. Nhưng anh ta luôn giả vờ không biết, chắc là đang đợi Phó Dục Thư chủ động nói với anh ta, biểu hiện xem như là hoàn toàn tin tưởng Phó Dục Thư.

Có điều sau khi thông qua Khương Giảo biết mấy chuyện liên quan đến tình cảm trai gái, Tống Vân không cách nào bình tĩnh được nữa. Tuy anh ta biết Phó Dục Thư là người công tư rõ ràng, nhưng người bị tình yêu làm mê muội sẽ làm được bất cứ chuyện gì.

“Cậu ta lại đi tìm cậu.” Phó Dục Thư đáp một câu, rồi nói “Tôi không định gạt cậu, cũng không có ý nghĩ tiêu diệt chứng cứ, chỉ định làm rõ hết tất cả rồi mới nói cho cậu biết.”

Phó Dục Thư giải thích như vậy cũng không biết Tống Vân có nghe lọt không. Tối nay anh ta đã uống chút rượu ngồi đối diện lại là Khương Giảo đáng ghét, tâm trạng tồi tệ liên lụy đến thái độ đối với Phó Dục Thư cũng không tốt, chính anh ta cũng không cách nào khống chế.

Tống Vân, Khương Giảo và Phó Dục Thư vốn là bạn rất thân. Phó Dục Thư là một kẻ tài hoa hơn người, trên phương diện nào cũng được ưa thích. Tống Vân là một người chính trực, có hoài bão, có lý tưởng. Mà Khương Giảo là một kẻ con nhà giàu khá hào phóng, biết chơi và rất thích kết giao bạn bè. Ba người bọn họ chơi chung với nhau, trên phương diện gì cũng đều toàn vẹn cả. Nói theo lý thuyết thì đó là chuyện tốt, nhưng kể từ khi Khương Giảo thích vợ Phó Dục Thư thì tất cả đều thay đổi.

Khương Giảo rất yêu Nhậm Hi, tuy không nói ra nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ. Khi đó Nhậm Hi và Phó Dục Thư kết hôn, Khương Giảo còn tặng một món quà lớn cho Nhậm Hi, mua một chiếc xe sang trọng cho cô ta. Nhưng ngay lúc đó Nhậm Hi cũng chưa thay đổi như sau này, nên cương quyết từ chối.

Có điều là ngày vui chóng tàn, cuộc sống thực tế sau khi cưới khiến Nhậm Hi từ từ nghiêng cán cân về phía Khương Giảo. Khương Giảo lợi dụng Phó Dục Thư rời nhà đi nghiên cứu khảo sát đã xen chân vào lấy lòng người đẹp. Lúc đó anh ta vung tiền như rác chỉ vì một tiếng cười của người đẹp nên cuối cùng ôm được người đẹp về.

Tống Vân là người chính trực, anh ta rất ghét hành động cướp vợ người của Khương Giảo, cho rằng ngoại tình với vợ của bạn là hành động bất nghĩa.

Cho nên mỗi lần anh ta thấy Khương Giảo đều không khỏi châm chọc một phen. Trong lòng Tống Vân vẫn suy nghĩ kế hoạch giúp Phó Dục Thư và Nhậm Hi tái hợp. Điều này khiến Khương Giảo vốn có một chút áy náy cũng cạn sạch, cuối cùng biến thành tình cảnh không lên không xuống như hiện tại. Còn chưa nói đến tình trạng anh em tốt lại sống chết muốn phá vỡ quan hệ của mình.

Mỗi tháng Khương Giảo đều đi quấy rối Tống Vân một lần, thông qua Tống Vân tìm hiểu tình trạng của Phó Dục Thư để biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Anh ta và Phó Dục Thư đã trở mặt đến vậy, không thể nào trực tiếp hỏi Phó Dục Thư gần đây có ý định gì. Điều đó quá ngu xuẩn, cho nên Tống Vân phải là vật hy sinh.

Hiện tại Tống Vân ở bên cạnh Khương Giảo, Phó Dục Thư có rất nhiều lời không tiện nói với anh ta, cho nên anh nói: “Một tuần tôi sẽ về, khi nào nói chuyện sẽ nói cụ thể việc này với cậu. Bây giờ không tiện, cứ vậy đi.”

Tuy Tống Vân đã uống chút rượu, nhưng cũng hiểu được ý của Phó Dục Thư. Mới vừa rồi là do anh ta say rượu nổi nóng suýt nữa đã dính kế ly gián của Khương Giảo. Giờ phút này đương nhiên sẽ không từ chối an bài của anh nên đồng ý: “Được, tôi cúp trước, cũng đã đến giờ về rồi.”

Cúp điện thoại, Phó Dục Thư ngửa đầu tựa vào ghế nhắm mắt. Thoáng chốc bọn họ đều đã già, Tống Vân đã có một đứa con, Khương Giảo cũng đã làm cha, còn kết hôn rồi ly hôn. Chính anh cũng như vậy, kết hôn rồi ly hôn, bước đi trên con đường có rất nhiều người chưa đi qua. Dường như ngày hôm qua anh còn là giáo viên đại học, hôm nay cũng đã là Nhi Lập Chi Niên (1). Điều này khiến anh phải bù đắp thời gian là thật thà nhất, nó sẽ không thiên vị bất cứ ai. Mỗi người đều phải đi dần từng bước, cũng phải tự xem cách sống của mình ra sao.

(1) Nhi Thập Chi Niên: Khổng Tử nói con người bước vào lứa tuổi 30 ý chí cường kháng nghịch cảnh rất mạnh mẽ. Suối nguồn phiêu lưu sáng tạo tuôn tràn. Con người bắt đầu xác lập mục tiêu, phương hướng phát triển ین. Nhờ những kiến thức tôi luyện đã qua mà ở giai đoạn này con người có đủ khả năng tự đứng vững bằng đôi chân của chính mình để làm việc và phục vụ xã hội bất kể là thành công hay thất bại. Giai đoạn này được gọi là “Tam thập nhi lập”.

Tướng Phẩm Nhất chỉ có thể ở quê Phó Dục Thư chừng một tuần, tuy mấy ngày nay mỗi ngày phải cố định gọi điện thoại cho cha nhưng điều đó không làm tâm trạng vui sướng của cô chùn xuống.

Cô nghĩ nếu như cha biết cô đã gặp cha mẹ Phó Dục Thư sẽ nghĩ thế nào. Làm thế nào đó nhưng cô cảm thấy cha rất thông minh, nếu đã chịu đồng ý cho cô đi thì chắc chắn đã dự liệu được những điều này, cô cần gì phải làm ỉn thêm u sầu.

Phó Dục Thư sắp xếp rất nhiều hành trình để tiếp đãi Tướng Phẩm Nhất, cũng đưa cô về nhà dùng cơm vài lần. Thật sự là mẹ anh quá nhiệt tình, chính bản thân anh cũng không thể từ chối được.

Sắp đến tết, mẹ Phó hi vọng đến lúc đó Tướng Phẩm Nhất cũng có thể đến nhà chơi. Tướng Phẩm Nhất không cách nào nhận lời bà được, lúc trả lời cứ lúng túng lại quanh co chẳng nói đến hay không đến khiến lòng bà cũng không thoải mái lắm.

Không biết có phải cố ý hay không, Phó Dục Thư sắp xếp đi với Tướng Phẩm Nhất đến khu vui chơi. Tướng Phẩm Nhất dám khẳng định người đàn ông này ghen với Cổ Lưu Thâm. Nên mới muốn làm lại hết tất cả những chuyện mà cô và Cổ Lưu Thâm đã từng làm.

Ăn kẹo bông gòn, ngồi tàu lượn siêu tốc, Phó Dục Thư đưa Tướng Phẩm Nhất đến trước ngôi nhà ma rồi nói: “Thiết bị nơi này tốt hơn thành phố Bình Giang, ngôi nhà ma cũng ghê hơn ở đó, chúng ta vào xem thử đi.” Dứt lời, anh cũng không đợi Tướng Phẩm Nhất từ chối đã trực tiếp đi mua vé.

Tướng Phẩm Nhất đứng tại chỗ mang vẻ mặt đau khổ nhìn theo bóng lưng anh. Hôm nay anh không ăn mặc trang nghiêm trên người chỉ mặc chiếc áo thể thao màu xanh đậm, chân mang giày ba ta thư thái hiểm có, không cầu nệ cũng không bó buộc, có vẻ như trẻ lại rất nhiều tuổi, giống như mấy anh chàng hai mươi mấy tuổi vậy.

Tướng Phẩm Nhất vốn muốn từ chối anh nhưng nhìn thấu tâm tư thâm trầm của anh, cô tuy sợ chết khiếp cũng vẫn đồng ý. Cô nghĩ trong ngôi nhà ma toàn là giả, chỉ cần nghĩ như thế thì sẽ không bị dọa sợ. Nhưng đến khi thật sự đi vào, cô phát hiện ra mình vẫn đánh giá mình quá cao.

Tướng Phẩm Nhất đi vào trong ngôi nhà ma chưa đến năm phút đã sợ đến mức hét ầm ĩ không ngừng ôm lấy Phó Dục Thư không chịu buông. Trong bóng tối Phó Dục Thư nhìn cả người Tướng Phẩm Nhất run rẩy chỉ vào một người giả làm Zombie ở căn phòng kế bên, anh buồn cười: “Đừng sợ, có anh ở đây.” Sau đó anh giơ tay về phía người giả làm Zombie kia ra hiệu dừng lại, ý bảo đối phương là bạn gái mình đã quá sợ hãi, đừng đến gần nữa.

Nhân viên phục vụ cũng thấu tình đạt lý, hiểu được liền quay người đi vào bên trong, không rời khỏi vị trí nữa.

“Bọn họ đi cả rồi không sao đâu, không tin em nhìn xem.” Phó Dục Thư dỗ dành Tướng Phẩm Nhất, bảo cô ngẩng đầu nhìn mình.

Tướng Phẩm Nhất đỏ mũi ngẩng đầu lên: “Em không nhìn, em chỉ nhìn anh thôi.”

“Nhìn anh làm gì, trên mặt anh có gì sao?” Anh cười một tiếng, khoe miệng cong lên ôn hòa và dịu dàng.

Tướng Phẩm Nhất hoảng hốt nhớ đến thái độ lịch sự xa cách của anh ngày bọn họ mới quen, quả thật là khác biệt với hiện tại một trời một vực, bất giác trong lòng cô xuất hiện một cảm giác tang thương. Lần nữa ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực anh ấm áp.

25. Chương 25

Hai người yêu nhau đều có rất nhiều chuyện để làm, thời gian năm ngày đối với bọn họ chẳng hề dài chút nào. Đi thăm thú nơi này nơi kia một chút đã chẳng còn dư lại bao nhiêu ngày. Tướng Phẩm Nhất còn phải giành thời gian để bay về thành phố Bình Giang, cho nên thời gian bọn họ thật sự đi chơi rất ngắn.

Đi dạo khu vui chơi xong, Phó Dục Thư lại bận bịu đưa Tưởng Phẩm Nhất đi tham quan những thắng cảnh rất nổi tiếng. Hơn nữa còn giúp cô đặt vé máy bay trước, còn đưa cô đi mua quà về cho cha.

Lúc đi dạo siêu thị, Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được nói: “Khỏi phải mua quà cho ông, ông không cần đâu.”

Phó Dục Thư nhìn hàng đặc sản trên kệ nghiêm túc lựa chọn, cũng không quay đầu lại nói: “Có cần hay không là chuyện của người lớn, tặng hay không là chuyện của chúng ta.”

Tưởng Phẩm Nhất á khẩu không trả lời được đành phải nghe theo anh. Lúc tính tiền lại nhanh tay lẹ mắt đưa tiền trước, nhưng anh lại đưa thẻ ra trước cô một bước.

“Anh có thể mua sắm của siêu thị này. Sau này xem ra sẽ không ở nhà lâu tiền bên trong cũng không lấy lại được, rất lãng phí.” Phó Dục Thư nói nghiêm túc, thanh toán xong rồi xách túi đi ra ngoài, còn quay đầu lại hỏi cô: “Điện thoại di động có ở đây không, đừng để rơi mất.”

Tưởng Phẩm Nhất mím môi: “Điện thoại vẫn ở trong ba-lô không có lấy ra.”

Phó Dục Thư khẽ gật đầu đi ra khỏi siêu thị trước, xách đồ đi về phía bãi đậu xe.

Tưởng Phẩm Nhất bước đi trong gió lạnh không kiềm được run lên. Cô bước nhanh đuổi theo Phó Dục Thư, đội mũ của áo khoác ngoài lên, tay bỏ trong túi quần, mũi và gương mặt đều đỏ bừng.

Phó Dục Thư quay đầu lại nhìn cô một cái, thở dài: “Lần sau em ở trên xe đi, xem ra em không chịu lạnh được rồi.”

“Nơi này lạnh quá đi, còn lạnh hơn cả thành phố Bình Giang nữa.” Tưởng Phẩm Nhất muốn nói không phải là mình sợ lạnh, mà là do hoàn cảnh.

Phó Dục Thư khẽ cười chẳng nói gì cả bỏ đồ lên ghế sau, tiện tay mở cửa xe cho cô. Đợi sau khi cô ngồi vào thì anh đi vòng qua bên ghế lái, lái xe chở cô về khách sạn thu dọn đồ đạc.

“Anh không trở về sao?” Tưởng Phẩm Nhất hỏi anh, “Không phải là anh không đi xem mắt nữa sao, còn phải ở đây bao lâu nữa?”

Phó Dục Thư bất ngờ liếc nhìn cô một cái, anh nói: “Trước kia không phải là em ước gì anh không trở về sao?”

Tưởng Phẩm Nhất há hốc mồm một hồi lâu mới nói: “Anh trở về có thể không ở Hồ Viên mà. Anh có thể tìm một căn nhà tại trung tâm thành phố...”

Phó Dục Thư lắc đầu nói: “Nếu như anh về nhất định sẽ ở đó. Em biết anh học ngành vật lý, cũng không tin mấy thứ yêu ma quỷ quái. Thực tế cũng chứng minh là những sự việc kia là có người cố ý gây ra. Anh muốn tìm ra người này, giải khai bí mật Hồ Viên.”

Tưởng Phẩm Nhất vội la lên: “Vậy nếu anh xảy ra chuyện gì thì sao?”

Phó Dục Thư vỗ vỗ tay cô trấn an: “Em yên tâm đi, anh không sao đâu. Anh cũng đã lớn tuổi thế này rồi, mấy chuyện nhỏ nhất như chăm lo cho bản thân này anh làm rất tốt.”

Tưởng Phẩm Nhất chẳng buồn để ý: “Trước kia không phải là không có người ngoài dọn đến ở, bọn họ cũng nghĩ giống như anh. Thậm chí có người còn gan dạ hơn cả anh nữa. Nhưng kết quả cuối cùng thì sao?”

Phó Dục Thư khẽ cười một tiếng, nói bằng giọng trêu đùa: “Em cũng biết rồi đó, lớn tuổi hơn anh cũng không thông minh bằng anh, thông minh hơn anh cũng không lớn tuổi bằng anh. Trên mọi phương diện anh đều chiếm một chút ưu thế, cho nên không sao đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất nói không lại anh chỉ đành thôi. Một tay chống đầu nhìn ra ngoài cửa xe, một nửa trong lòng là nghĩ đến an nguy của anh, một nửa khác là nghĩ sau khi trở về lâu lắm mới gặp được anh.

Cô còn chưa xa anh đã bắt đầu nhớ anh rồi. Đây chẳng phải là dấu hiệu tốt gì cả.

“Thật ra anh làm những điều này cũng không phải chỉ vì mình.” - Phó Dục Thư bỗng cất lời, tiếng nói trầm ấm khàn khàn vô cùng dễ nghe. - “Nếu anh đã đưa em về nhà thì phải có trách nhiệm với em. Tình

trạng em bây giờ khiến anh không cách nào thực hiện được trách nhiệm của mình, nên anh chỉ có thể dẹp bỏ chương ngại mà thôi.”

Nói xong, Phó Dục Thư bồng nheo mắt lại nhìn về phía trước. Tưởng Phẩm Nhất nhìn theo anh. Cách phía trước mấy trăm mét có một đám người vây quanh, cản đường bọn họ. Nếu như bọn họ không giải tán thì hoàn toàn không cách nào chạy qua được.

“Hình như xảy ra tai nạn xe cộ rồi.” - Tưởng Phẩm Nhất nói.

Phó Dục Thư ừ một tiếng, dừng xe cách đám người đó không xa, anh nói: “Anh đi xuống xem thử, em ở trên xe chờ anh.”

Tưởng Phẩm Nhất gật đầu, đưa mắt nhìn Phó Dục Thư xuống xe đi về phía đám đông đang chen chúc. Trong lòng cô hơi lo lắng, nhưng lại cảm giác mình là người ngoại tỉnh, dù có xuống cũng không giúp được gì, tốt hơn là đừng gây thêm phiền phức.

Phó Dục Thư đi đến đám người vây xem cách đó không xa, chỉ nghe thấy bên trong vang lên một giọng nữ la hét ồn ào, lời nói của người nọ rất bất mãn vì xe bị trầy trụa. Chẳng ai thích xe mới mua không bao lâu đã bị quẹt trầy cả, nhưng thái độ gây sự của bà ta khiến mọi người phản cảm.

Vóc dáng Phó Dục Thư cao ráo, đứng bên ngoài đám người cũng có thể thấy tình hình căn bản bên trong. Anh hơi nhón lên là có thể nhìn rõ mồn một tình hình bên trong.

Vừa nhón lên Phó Dục Thư đã nhìn thấy người đang cãi vã với người đàn bà kia, cũng là nữ mà còn rất quen mặt.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Phó Dục Thư nhớ ra đây là Dương Trần Y hôm đó xem mắt với mình. Về mặt Dương Trần Y rất uất ức nhìn người đàn bà nói không ngớt miệng, thật lâu sau mới có cơ hội chen vào: “Tiểu thư à, rõ ràng là cô vi phạm luật lệ giao thông. Xảy ra tai nạn cũng có một phần trách nhiệm của cô, sao cô lại còn đổ lỗi cho tôi vậy chứ?”

Người đàn bà kia vừa nghe lời nói của cô ta lại càng tức tối: “Cái gì mà tiểu thư hả, kêu ai là tiểu thư hả, cô mới là tiểu thư đó!” (1)

(1) Tiểu thư cũng là một cách gọi gái điếm.

Dương Trần Y trợn to mắt khó tin: “Sao cô lại nói như vậy!”

Người đàn bà kia cười nhạo một tiếng: “Không phải là cô nói trước đó sao? Tự cô chửi người ta trước còn đổ thừa tôi à?”

“Tôi có ý như cô nói đâu!” Dương Trần Y cảm thấy trăm miệng cũng không cách nào bào chữa, bất đắc dĩ che trán quay đầu đi chỗ khác. Cô ta thầm nghĩ sao giờ này bạn mình còn chưa đến, cô ta không giỏi nói năng bạn cô ta đến là có thể khiến người đàn bà này im miệng. Hôm nay cô ta thật sự đã bị người đàn bà này làm cho quá thảm hại rồi.

Nhưng Dương Trần Y không nghĩ đến rằng, thời khắc khiến cô còn thấy thảm hại hơn chính là lúc quay đầu lại thấy Phó Dục Thư đang đứng ngoài đám đông.

Dương Trần Y trợn mắt chết lặng nhìn Phó Dục Thư ngoài đám đông. Phó Dục Thư cau mày do dự có nên giúp đỡ hay không, chần chờ một hồi lâu vẫn cảm thấy đừng nên nhiều chuyện định quay người bỏ đi. Nhưng người đàn bà ăn nói khó ưa kia lại theo ánh mắt Dương Trần Y phát hiện ra anh, cho rằng anh là người đến giúp đỡ Dương Trần Y nên lo lắng mình bị thiệt thòi, nên lập tức hét lên trước đám đông: “Cô còn bảo đàn ông của cô đến giúp phải không! Đừng cho rằng như vậy là tôi sẽ sợ cô! Mọi người đến phán xét công bằng đi, tôi là một người phụ nữ yếu đuối, hai người bọn họ bắt nạt một mình tôi thử hỏi trên đời này có thiên lý nữa hay không chứ?”

Dương Trần Y bất đắc dĩ quát lên: “Cô đủ rồi! Im đi! Tôi đã báo cảnh sát, có việc gì thì chờ đội cảnh sát giao thông đến rồi hẵng nói!”

Người đàn bà kia nghe thấy mấy chữ “đội cảnh sát giao thông” thì sắc mặt càng không tốt. Cô ta nghĩ thậm chí lúc đó mình không những chẳng được lợi gì, hiện tại càng không thể để ả được lợi, nếu mình tổn

thất trên mặt tiền bạc vậy thì dễ ả bị mất danh dự đi!

“Cô bé, tôi thấy tuổi cô cũng không lớn, tối đa chừng hai bốn hai lăm tuổi thôi. Người đàn ông kia là gì của cô? Không phải là bao nuôi cô chứ hả? Cô là kẻ thứ ba sao? Cô xem người ta cũng không muốn đến đây giúp cô, còn đứng đó chê cười cô nữa kia!” Giọng nói của cô ta khiêu khích cay nghiệt.

Phó Dục Thư không nghe nổi nữa gạt đám người ra đi đến trước mặt Dương Trần Y, nói với người đàn bà kia với bộ mặt vô cảm: “Thưa cô, phiền cô ăn nói chú ý một chút. Tôi và Dương tiểu thư chỉ là bạn bè bình thường. Tôi lái xe trùng hợp đi ngang qua đây, các người cãi vã xe phía sau đều bị kẹt làm trễ nãi rất nhiều người.”

Người đàn bà kia cười khẩy một tiếng: “Làm trễ nãi chuyện người khác hay là chuyện của anh? Hôm nay tôi sẽ không dời xe đi đâu cả, nếu lỡ như tôi chuyển xe đi thì một hồi cô ta cần ngược tôi một cái thì sao?”

Phó Dục Thư liếc mắt nhìn nơi xe cô ta bị trầy, giọng nói lạnh nhạt: “Xem tình trạng trước mắt chắc là xe của cô không cần thận va quẹt với xe Dương tiểu thư. Nhưng xe của cô chất lượng kém nên dấu vết khá rõ.”

Đây là thâm chế giễu cô ta không có tiền cố ý gây sự ở đây để vùi tiền thôi. Người đàn bà kia vừa nghe mặt mũi đã trắng bệch, chỉ vào Phó Dục Thư cả buổi không nói nên lời.

Phó Dục Thư nói: “Thưa cô, tôi còn phải đưa người ra sân bay, nếu cô không chịu dời xe đi thì để tôi làm thay vậy.” Vừa nói anh vừa muốn giật lấy chìa khóa xe người đàn bà kia đang cầm trong lòng bàn tay.

Dương Trần Y thấy vậy bất giác bước lên cầm tay anh lại, cô ta nói: “Đừng! Thôi để tôi dời xe đi, tôi thường tiền cho cô ta là được rồi. Mọi người cũng mau giải tán đi, đừng cản trở người phía sau không đi được nữa.”

Phó Dục Thư nhìn Dương Trần Y nắm tay mình một cái, lập tức muốn giật ra. Nhưng tiếc rằng lúc này Tưởng Phẩm Nhất đợi đã lâu mà không thấy anh quay lại nên đã xuống xe tìm đến đây, cô chen chúc trong đám người đứng lúc nhìn thấy bọn họ “nắm tay nhau chống lại kẻ thù”.

Phó Dục Thư cảm giác trong đầu mình như xuất hiện một tia sáng chói mắt, thoáng chốc liền hất tay Dương Trần Y ra. Dương Trần Y vì sức lực của anh mà suýt ngã xuống, cau mày nghi ngờ nhìn anh đứng lúc lại nhìn thấy anh khẩn trương đón Tưởng Phẩm Nhất.

“Sao em xuống đây. Trời lạnh lắm, vào xe ngồi đi sắp đi được rồi.” Phó Dục Thư sờ sờ gương mặt cô đã lạnh buốt.

Tưởng Phẩm Nhất không tỏ rõ vẻ mặt nói: “Nếu em không xuống chắc anh đã đi theo người khác rồi.”

Người đàn bà độc miệng vẫn luôn quan sát tình hình nhìn ra được quan hệ của Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất, hận không thể làm chuyện rối lên, lập tức nói châm dầu thêm lửa: “Cô là vợ anh ta à? Chao ôi, tôi nói cô nghe, chồng cô thật là sứ giả hộ hoa (2) đó, lại còn là anh hùng cứu mỹ nhân nữa. Nhưng cô có biết quan hệ của anh ta và bông hoa đại này không? Còn nói là bạn bè bình thường, tôi thấy chính là tiện nam và kẻ thứ ba mới đúng!”

(2) Sứ giả hộ hoa: người bảo vệ phụ nữ.

Tưởng Phẩm Nhất lạnh lùng nhìn người đàn bà kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Làm phụ nữ cỡ như cô thật sự là quá thất bại rồi, đàn bà chanh chua.”

Người đàn bà kia có lẽ không ngờ đến phản ứng của Tưởng Phẩm Nhất lại như vậy, cô ta hơi thoáng sững sốt, ngay sau đó liền xù lông lên: “Cô nói cái gì? Cô dám mắng tôi à?”

Tưởng Phẩm Nhất đi lên trước một bước, tránh khỏi Phó Dục Thư cản trở, nhìn chằm chằm người đàn bà kia: “Nói cô là đàn bà chanh chua là đã nhẹ cho cô rồi. Ban ngày ban mặt cãi nhau trên phố còn ra thể thống gì. Cha mẹ cô không dạy cô phải cư xử lịch sự với người khác à? Người như cô ai đụng phải là người đó xui xẻo, nếu như có ai mà xui xẻo cười nhâm cô thì thay tôi nói với anh ta một tiếng là vất vả cho anh ta rồi!” - Dứt lời, cô quay đầu nhìn Phó Dục Thư - “Đi thôi, chúng ta đi đường vòng.”

Khóe môi Phó Dục Thư muốn nhếch lên nhưng không nhếch chỉ gạt đầu, nắm tay cô rời khỏi đó. Nhưng người đàn bà này giống như bị Tưởng Phẩm Nhất đâm trúng chỗ đau lại gào khóc lên, ngồi bệt xuống đất

hét to: “Hôm nay các người đừng hòng ai đi được.”

Cho nên hôm nay Tưởng Phẩm Nhất đã đến trễ giờ bay, bởi vì người đàn bà phiền phức mà bọn họ còn bị đưa đến Cục Công an.

Ở Cục Công an Tưởng Phẩm Nhất gọi điện thoại cho cha báo cáo phải về trễ một ngày. Nào ngờ cha cô hoàn toàn chẳng nghe cô giải thích, không nói hai lời: “Ba biết con đang ở đâu. Ở đó chờ ba tối nay ba sẽ đến đó, con không cần quay về.”

Tưởng Phẩm Nhất cúp điện thoại mang về mặt kính ngạc nhìn Phó Dục Thư, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào thốt ra một câu: “Ba em nói muốn đến đây.”

Phó Dục Thư nghe thế về mặt hơi nghiêm trọng, có lẽ cùng nghĩ đến một nơi giống như Tưởng Phẩm Nhất. Đó chính là tầng hầm dưới nhà anh.

Lẽ nào cha cô đã biết Phó Dục Thư đã từng mở ra đường hầm dưới đất rồi sao? Lần này ông đến đơn giản là tìm cô hay là gián tiếp giải quyết Phó Dục Thư? Ông nói ông biết cô ở đâu, điều này thật sự khó để người ta không hoài nghi mục đích ông đến đây.

26. Chương 26

Vấn đề nan giải đang bày ra trước mắt, nhưng khó giải thích nhất chính là tại sao Tưởng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư lại ở chung với nhau.

Tưởng Phẩm Nhất dường như đang giận Phó Dục Thư. Từ Cục Công an đi ra ngoài sau khi nói chuyện với cha xong cô vẫn rầu rĩ không vui. Cô không chủ động nói chuyện, anh nói chuyện với cô thì cô cũng không để ý đến, về mặt tuy không buồn không vui nhưng không khí thay đổi rõ ràng.

Phó Dục Thư nhìn ra cô đang giận dữ anh, thầm suy nghĩ một chút đoán chừng cũng biết là vì sao cô giận. Anh lái xe đưa cô trở về khách sạn, cô vừa bước xuống xe anh cũng nói gót theo sau.

Tưởng Phẩm Nhất ngoái đầu nhìn anh một cái, nói: “Tại sao anh không về nhà?”

Phó Dục Thư cài nút cổ áo khoác nói: “Anh và em cùng đi lên.”

Tưởng Phẩm Nhất khó chịu: “Anh không cần trở về trấn an người bạn kia của anh à?”

Phó Dục Thư không nhịn cười được, anh biết là cô giận chuyện này, cô đang ghen. Điều này khiến anh cảm thấy hơi có chút bất đắc dĩ lại có chút vui mừng, đã lâu lắm rồi anh chưa có tâm trạng thế này.

Tưởng Phẩm Nhất thấy anh cười, trong lòng lại càng khó chịu, quay đầu liền bỏ đi với tốc độ rất nhanh. Phó Dục Thư chân dài như thế cũng phải bước nhanh lắm mới đuổi kịp cô, đến cuối cùng cô gần như là chạy đi.

Từ bãi đậu xe vào khách sạn, hai người đi thang máy lên đến khu phòng khách, rồi cùng nhau trở lại phòng Tưởng Phẩm Nhất. Đã là xế chiều, cách mấy giờ nữa là Tưởng Thặng sẽ đến rồi.

Tưởng Phẩm Nhất hơi rầu rĩ ngồi bên giường, tuy không để ý đến Phó Dục Thư nhưng một mình vẫn không lo liệu được chuyện của cha. Cô lo lắng hỏi:

“Ba em phải làm sao?”

Phó Dục Thư ngồi bên cạnh ôm chặt vai cô, nói thản nhiên:

“Anh cũng không đoán ra được mục đích của ba em, nhưng anh sẽ cùng em đối mặt. Dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ che chắn cho em.”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn anh nói:

“Anh như vậy em cũng chẳng có cách nào giận anh.”

Phó Dục Thư vuốt lại mái tóc đen rối loạn của cô, hơi nheo mắt khóe môi:

“Chúng ta là người yêu không phải kẻ thù, em vốn chẳng cần tức giận với anh. Chỉ là em đang ghen với anh và Dương tiểu thư thôi. Là anh không tốt, không nên để cô ta nắm lấy tay anh.”

Tưởng Phẩm Nhất đỏ mặt quay đầu đi, cảm thấy chột dạ vì hai chữ “người yêu” thốt ra từ miệng anh cùng với tâm sự bị anh hoàn toàn đoán trúng.

Phó Dục Thư không miễn cưỡng cô, chỉ ngồi bên cạnh ôn hòa vuốt lại mái tóc dài cho cô, tiếng nói dịu dàng:

“Dương tiểu thư kia chính là đối tượng xem mắt hôm đó của anh. Chỉ có duyên gặp mặt một lần ngay cả số điện thoại cũng không có, em đừng lo lắng.”

Tưởng Phẩm Nhất lập tức quay đầu nói:

“Hóa ra cô ta chính là đối tượng xem mắt kia của anh ư? Nếu em không đến tìm anh, có phải là anh đã quen với cô ta rồi hay không?”

Phó Dục Thư hơi trở mặt, nhìn cô hồi lâu mới nói:

“Thật ra thì anh có dự cảm là em sẽ tìm anh có điều là không ngờ em lại đích thân đến, anh nghĩ cao lắm là em chỉ gọi điện thoại thôi.”

“Anh đánh giá thấp vị trí của mình trong lòng em quá đó.” - Tưởng Phẩm Nhất hứ một tiếng.

Phó Dục Thư bật cười nói:

“Em cũng đánh giá thấp vị trí của mình trong lòng anh nữa.”

Lời của anh khiến Tưởng Phẩm Nhất chăm chú nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp. Anh thông thả nói tiếp:

“Anh không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, cũng không có suy nghĩ gì. Có thể anh thích em, em cũng nhìn thấy thái độ bình thường anh đối với em rồi đó.”

Tưởng Phẩm Nhất suy tư một chút, phát hiện thật sự là vậy. Nếu như không kể vài cử chỉ thân mật thì biểu hiện của Phó Dục Thư có thể nói là đối xử với cô bình đẳng như với mọi người. Cô nhớ đến điều này không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may mắn là mình đến tìm anh.

Thấy Tưởng Phẩm Nhất không giận nữa, Phó Dục Thư đứng lên cởi áo khoác ra:

“Chiều nay anh không có việc gì, ở lại đây với em thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn bóng lưng anh chỉ mặc áo sơ mi, cô hỏi:

“Vậy chiều nay chúng ta làm gì?”

Phó Dục Thư đi lên trước vài bước rót nước, không quay đầu lại nói:

“Trong phòng khách sạn trai đơn gái chiếc, em nói xem là làm cái gì.”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác, đầu óc mất khống chế nghĩ đến khía cạnh không tốt, mà sự việc còn bị người trong cuộc chẳng chút e dè nói tiếp:

“Đương nhiên là ngủ rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất chớp mắt cứ “em, em” cả buổi mà không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Hai tay đan chặt lấy nhau, mắt cũng không dám nhìn Phó Dục Thư, bối rối đến mức tai cũng đỏ bừng lên.

Ngược lại Phó Dục Thư uống nước xong, quay đầu lại nhìn thấy gương mặt xinh xắn của Tưởng Phẩm Nhất đỏ bừng, nhất thời cười sáng lạng:

“Em cho rằng anh nói ngủ là gì?”

Tưởng Phẩm Nhất mở to mắt ngơ ngàng nhìn anh, đôi mắt to có thể nói là long lanh khiến người ta nhìn mà lòng xốn xang.

Phó Dục Thư đặt cốc nước xuống đi đến trước mặt cô, nhìn xuống cô từ trên cao, kề đến gần cô thông thả nói:

“Anh nói ngủ chỉ là ngủ, không làm gì hết, em nghĩ gì vậy hả?”

Tướng Phẩm Nhất đỏ mặt lui về sau một bước, muốn rời khỏi hơi thở ấm áp của anh nhưng cô quên mất phía sau là chiếc giường. Vừa lui lại đã ngã xuống chiếc giường mềm mại phía sau, mái tóc dài trải ra trên chiếc chăn trắng muốt, thân thể nảy lên hai cái trên giường, mang theo một vẻ vô cùng mâu thuẫn giữa ngây thơ và gợi tình.

Phó Dục Thư nói lỏng cổ áo, nằm sát bên cạnh cô hỏi:

“Ngã đau không?”

Tướng Phẩm Nhất lấp bắp:

“Không có, không có.”

Phó Dục Thư ừ một tiếng, rũ mi giơ tay lên cởi nút cài cổ áo của cô, nói nghiêm túc:

“Trong phòng rất ẩm không cần cài kín như vậy, không tốt cho hô hấp.”

Tướng Phẩm Nhất à một tiếng, để mặc cho anh cởi ba chiếc nút cài cổ áo của mình. Tay anh đột ngột dừng lại tại vùng đất nguy hiểm, không có bất kỳ hành động nào vượt rào. Cô nhìn chăm chú tay anh rời khỏi người cô kéo tấm chăn lên, trong lòng không rõ là nhẹ nhõm hay là mất mát.

Phó Dục Thư kéo chăn lên, ý bảo Tướng Phẩm Nhất cởi giày mà vào, anh nhắc nhở:

“Nếu em muốn thay một bộ đồ thoải mái một chút thì đi thay đi, ngủ một chút đến buổi tối mới có sức ứng phó với ba em.”

Tướng Phẩm Nhất biết rõ buổi tối còn một trận chiến ác liệt phải đánh, cũng cảm thấy anh nói rất đúng cho nên đứng lên nói:

”Em đi thay quần áo.

Cô đi đến bên hành lý cầm chiếc quần dài rộng rãi và áo thun đến nhà tắm thay. Sau khi thay xong đi ra ngoài phát hiện Phó Dục Thư vẫn mặc bộ đồ tây nằm nghiêng trên giường. Anh nhàm chán một tay chống đầu, ánh mắt mơ màng nhìn vào cô, vẻ mặt càn rỡ lại phong độ nhẹ nhàng, có một cảm giác rất mâu thuẫn.

Tướng Phẩm Nhất từ từ đi đến trước mặt anh hỏi:

“Anh không cần thay quần áo sao?”

Phó Dục Thư cười một tiếng, nụ cười rất anh tuấn

“Chỗ này không có quần áo của anh.” - Anh nói.

Thoáng chốc Tướng Phẩm Nhất hoàn hồn lại, lúng túng:

“Đúng rồi, em quên mất...”

Phó Dục Thư lại cười một tiếng, ý bảo không sao. Anh nhích người ra để cô nằm xuống, tuy cô có do dự nhưng vẫn khao khát vòng ôm của anh. Cho nên cô không chần chờ gì cả, cởi giày nằm lên giường, tự động tự giác nép vào lồng ngực anh.

“Bây giờ ngủ hả?” - Phó Dục Thư khẽ hỏi cô gái trong ngực.

Tướng Phẩm Nhất ngửa đầu nhìn anh từ trên xuống dưới:

“Nghe lời anh, không ngủ thì chúng ta làm gì bây giờ?”

Phó Dục Thư dùng hành động thực tế nói cho cô biết. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, trở mình đè cô bên dưới, kéo chăn trùm lên hai người. Thoáng chốc trước mắt Tướng Phẩm Nhất tối sầm lại.

“Ồ...”

Cô muốn thử kêu tên của anh, nhưng cô phát hiện mình vừa mở miệng thì lưỡi của anh đã len vào. Cô hoàn toàn không có sức chống cự, cả người như đều chìm đắm trong biển sâu. Anh là đường khí duy nhất của cô, nếu như không nương theo anh cô cũng sẽ bị nước biển nuốt chửng.

“Um...”

Tướng Phẩm Nhất bắt giác khẽ kêu lên. Tiếng động khiến cô cảm thấy thẹn thùng nhưng lại tuyệt đẹp vô cùng khiến không khí giữa hai người càng trở nên quyến rũ. Tay Phó Dục Thư ôm cô vòng ra sau lưng, ngón tay thon dài thường gõ bàn phím và viết chữ khẽ vuốt qua móc cài nội y của cô, trong thoáng chốc lơ đãng móc áo lót đã bị cởi ra.

Tướng Phẩm Nhất nắm chặt lấy áo trước ngực Phó Dục Thư. Cô mở mắt ra nhìn anh, phát hiện anh từ đầu đến cuối chẳng hề nhắm mắt. Đôi mắt đen nhánh đang say mê nhìn thẳng vào cô, mang theo một ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ chẳng mấy may che giấu. Điều này khiến cô nảy sinh một khoái cảm khó hiểu và sợ hãi mâu thuẫn.

Môi Phó Dục Thư từ môi Tướng Phẩm Nhất đi đến cổ cô, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ thiên nga trắng ngần, dịu dàng chẳng hề để lại bất cứ dấu vết gì. Điều này khiến tiếng chuông báo động mới vừa gõ vang trong đầu cô lại lần nữa chìm ngấm xuống, dần dần mất đi lý trí.

Không có một cô gái nào có thể chống cự một người anh tuấn. Được chính người đàn ông mình yêu mến trớn dịu dàng, Tướng Phẩm Nhất cũng không ngoại lệ. So sánh với những cô gái khác, cô càng không cách nào kháng cự lại những điều này. Phó Dục Thư từng bước lấn tới khiến cô mất cảm giác an toàn đồng thời cũng chìm đắm sâu hơn. Cô muốn tránh ra nhưng cô lại không vươn tay bắt lấy nhánh cây gần trong gang tấc, cô cam nguyện trầm luân.

Bàn tay Phó Dục Thư ấm áp từ từ vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô cách lớp vải và cảm nhận được độ cong và sự nhạy cảm nơi cô. Tướng Phẩm Nhất không kiềm lòng được khẽ rên lên, không khí nóng bỏng vô cùng căng thẳng giữa hai người. Phó Dục Thư đã kịp thời dừng lại.

Cuối cùng anh hôn lên mi tâm cô. Cô nhắm hai mắt, vẻ mặt vừa quyến rũ vừa thuần khiết ngoan ngoãn rút vào ngực anh, giống như một con mèo con vô hại.

Phó Dục Thư thở dài một cái, giọng nói khàn khàn:

“Có trách anh làm vậy không?”

Tướng Phẩm Nhất mơ mơ màng màng nghe anh nói như thế, cô biết anh sẽ không thật sự làm gì với cô, làm sao cô sẽ vì chút chuyện này mà trách anh chứ? Cho dù thật sự xảy ra chuyện gì, đó cũng là do bản thân cô không đủ kiên định. Bởi vì cô rất tin, nếu như cô không muốn, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô.

“Không trách anh.”

Cô do dự nói xong, vươn cánh tay ôm chặt lấy anh, gương mặt nóng bỏng dán chặt vào lồng ngực của anh, chân thon dài gác lên đùi anh, nơi nào đó phía dưới của hai người kề sát vào nhau sát sao.

Phó Dục Thư lúng túng lui người về sau một chút, khẽ ho một tiếng:

“Ngủ đi.”

Tướng Phẩm Nhất không nhận ra được những điều này, vùi mặt vào lồng ngực anh nói:

“Được.”

Buổi chiều này, Tướng Phẩm Nhất ngủ rất an tâm nhưng Phó Dục Thư thì chịu giày vò. Thật ra thì anh không ngủ được bao lâu, cứ nghĩ đến tối nay xử lý chuyện Tướng Thặng thể nào. Anh đoán vô số khả năng nguy hiểm và cục diện bế tắc, nhưng khi bọn họ thật sự đối mặt anh mới phát hiện mọi tiên đoán của anh đều khác với thực tế chứng kiến.

Tướng Thặng đi đến đây một mình, không mang theo hành lý, không quần áo kín mít, phong trần và mệt mỏi.

Tướng Phẩm Nhất nhìn sắc mặt cha mình tái nhợt đứng cách mình không xa, cô có chút tự trách kêu lên một tiếng:

“Cha.”

Tướng Thặng gật gật đầu, nhìn lướt qua những người khác ở sân bay rồi nói với Phó Dục Thư:

“Tìm một chỗ nói chuyện chút đi, nơi này không tiện nói chuyện.”

Phó Dục Thư khẽ gật đầu, lái xe đưa Tướng Thặng và Tướng Phẩm Nhất đến một nhà hàng đặc sắc, bao một căn phòng để bàn chuyện.

Tướng Thặng đến đây có mục đích nhất định nên cũng không đợi ăn cơm đã nói thẳng vào vấn đề chính:

“Tôi đến đây nói cho cậu biết nếu cậu muốn ở bên Phẩm Nhất không phải là không được. Nhưng cậu phải đồng ý với tôi vài điều kiện.”

Phó Dục Thư bất ngờ nhìn Tướng Thặng, nói lễ phép:

“Xin bác cứ nói.”

Tướng Thặng nhìn lướt qua sắc mặt Tướng Phẩm Nhất ngạc nhiên kinh động, ông nói thản nhiên:

“Đưa theo nó cao bay xa chạy, vĩnh viễn đừng trở về Hòe Viên nữa, cũng đừng đến thăm tôi và mẹ nó, đừng xen vào chuyện Hòe Viên. Đoạn tuyệt lui tới với nhà chúng tôi, coi như tôi chưa từng có đứa con gái này.”

Tướng Phẩm Nhất nghe đến đây đã lập tức nôn nóng, đứng lên nói:

“Ba, ba nghe con nói...”

Tướng Thặng ngắt lời Tướng Phẩm Nhất:

“Con đừng nói, bây giờ ba và cậu ta đang nói chuyện, con có gì thì một chút rồi hãy nói.”

Tướng Phẩm Nhất đỏ mắt nhìn về phía Phó Dục Thư. Phó Dục Thư đứng lên kéo Tướng Phẩm Nhất ngồi xuống ghế lại, trấn an vỗ vỗ vai cô, anh nói:

“Sẽ không có gì đâu, đừng vội.”

Đối mặt với vẻ khổ sở của Tướng Phẩm Nhất, Tướng Thặng giống như là một tảng đá lạnh lùng vô tình vẫn kiên trì:

“Chủ ý của tôi sẽ không thay đổi, hoặc là đồng ý điều kiện của tôi, hoặc là rời khỏi nó.”

Phó Dục Thư bất giác nắm tay lại thành nắm đấm, chân mày cau chặt thành chữ Xuyên (1), giống như một pho tượng lạnh lùng được điêu khắc hoàn mỹ.

(1) Chữ xuyên:

27. Chương 27

Có lẽ những vấn đề này thật sự hơi phức tạp, Phó Dục Thư lấy hộp thuốc từ túi ra đặt trên bàn, rút một điều bật lửa, trước khi châm lịch sự hỏi hai người: “Để ý không?”

Tướng Phẩm Nhất lắc đầu, Tướng Thặng cũng tỏ vẻ không ngại. Lúc này Phó Dục Thư mới châm thuốc, dáng vẻ rất đàn ông.

Anh yên lặng hút thuốc lá. Bình thường người khác rất hiếm khi thấy anh hút thuốc, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ anh hút thuốc lại cảm thấy anh nhất định một kẻ hút thuốc thâm niên.

Ba người ngồi yên lặng một lúc lâu. Hai cha con Tướng gia đều chờ Phó Dục Thư suy nghĩ xong. Về mặt Phó Dục Thư thay đổi liên tục, lại châm thêm một điều thuốc, gạt đầy tàn thuốc. Điều này khiến Tướng

Phẩm Nhất nhớ đến Nhậm Hi từng nói. Cô ta nói buổi tối khi cô ta đòi ly hôn với anh, anh cũng như vậy. Khi đó cô ta nói là anh đang giận, vậy bây giờ thì sao?

Tướng Phẩm Nhất hơi áy náy. Thật ra thì Phó Dục Thư vốn không cần hao tổn tinh thần vì những chuyện này. Nếu như không phải vì cô, thậm chí anh đã có thể giải được bí mật của Hòe Viên, bắt hết tất cả nhân vật khả nghi.

Anh che giấu điều anh phát hiện vì cô, chẳng cho Tống Vân biết gì hết. Hiện tại lại giằng co với cha cô vì cô, xem ra cô thật sự là tội nhân thiên cổ mà.

Phó Dục Thư chậm rãi cúi đầu, dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn. Lúc ngẩng đầu phục vụ đã bắt đầu bưng thức ăn lên.

Anh đứng lên giúp đặt thức ăn lên bàn, giới thiệu nho nhã lịch sự: “Những món này đều là đặc sản địa phương, nhà hàng này làm cũng không tệ, bác Tướng nếm thử đi.”

Tướng Thặng nghiêm túc cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng, thong thả nhai nuốt coi như là đã nếm xong.

“Nói việc chính đi.” Tướng Thặng nói thản nhiên, “Cậu nghĩ cũng đã lâu rồi, còn chưa nghĩ ra sao?” Ánh mắt của ông vô cùng phức tạp. Phó Dục Thư nhìn vào mắt ông cảm thấy con đường tương lai thật tối tăm.

“Tôi không thích nghe lời dối trá. Nếu như cậu muốn nói gì đó lừa gạt tôi, vậy thì chi bằng cậu đừng nói gì cả. Tôi trực tiếp dẫn nó về nhà.” Tướng Thặng nói tiếp.

Phó Dục Thư thở dài, tựa vào ghế day day thái dương, anh nói: “Chuyện này rất phiền phức. Cháu và bác đều biết là Phẩm Nhất sẽ không đồng ý với lời của bác. Nhưng bắt cô ấy rời khỏi cháu, cháu cũng không đồng ý.”

Lòng Tướng Phẩm Nhất vô cùng chua chát vì lời nói của Phó Dục Thư. Anh nói rằng anh sẽ không đồng ý để cô rời khỏi anh, chứ không phải nói là cô không đồng ý. Ý nghĩa của những lời này rất khác biệt. Vốn là cô chủ động tìm anh, nhưng bây giờ biến thành anh thích cô nhiều hơn, như vậy cô ở bên cạnh cha cũng ổn định hơn. Anh thật sự là lúc nào cũng rất thỏa đáng, thỏa đáng đến mức khiến người ta luyến tiếc.

“Phó tiên sinh, cậu là người thông minh, cậu nên biết lựa chọn thể nào là tốt nhất cho nó. Chuyện này gần đây tôi mới nghĩ thông suốt, nếu không tôi cũng không thả nó đến tìm cậu.” - Tướng Thặng thở dài một cái, nói - “Nó là con gái duy nhất của tôi, tôi cũng không muốn nó rời khỏi mình nhưng tôi không có cách nào, tôi không có lựa chọn nào khác.”

Phó Dục Thư nói ngay sau đó: “Cháu muốn nói chuyện riêng với bác một chút, bác xem có được không?” Lúc anh hỏi cũng không nhìn đến biểu hiện của Tướng Phẩm Nhất chỉ nhìn Tướng Thặng, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

Tướng Thặng nhìn anh trong giây lát rồi nói với Tướng Phẩm Nhất: “Phẩm Nhất, con đi ra ngoài hóng gió một chút đi.”

Tướng Phẩm Nhất mím môi nói: “Con không thể nghe hai người nói chuyện sao? Con biết hết tất cả mọi chuyện mà, hai người cần gì phải tránh con chứ?”

Tướng Thặng gạt qua một bên: “Cái này con phải hỏi cậu ta.”

Tướng Phẩm Nhất nhìn về phía Phó Dục Thư. Phó Dục Thư khẽ cau mày nói: “Ngoan nào, em muốn biết sau này anh sẽ nói cho em biết.”

Anh không nói gạt cô, cô đành phải đi ra ngoài. Tuy rất muốn biết nội dung câu chuyện của họ nhưng hiện tại cũng không phải là lúc bốc đồng.

Tướng Phẩm Nhất rời khỏi phòng để lại không gian riêng tư cho Phó Dục Thư và Tướng Thặng. Tướng Thặng cất lời nói trước: “Hiện tại cậu có thể nói rồi.”

Phó Dục Thư khẽ gạt đầu: “Bác Tướng, cháu cũng không vòng vo nữa. Chắc bác biết cháu đã điều tra được những gì, nếu không bác không thể nào thỏa hiệp dễ dàng như vậy.” - Anh nói thẳng thắn - “Bác lo lắng việc bại lộ sẽ liên lụy đến Phẩm Nhất cho nên hi vọng bây giờ cô ấy đi theo cháu, giải trừ quan hệ với gia đình bác.”

Tưởng Thặng không phủ nhận mà thừa nhận thẳng thắn: “Đúng là như vậy, sau đó thì sao?”

Phó Dục Thư khẽ cười, nói tiếp: “Nhưng bác cũng hiểu rõ Phẩm Nhất, với tính cách cô ấy tuyệt đối không thể nào vì cháu mà đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Cháu tự nhận sức quyến rũ của mình còn chưa đủ lớn đến mức khiến một cô gái mang tính cách như cô ấy làm chuyện như vậy vì cháu. Cho nên chúng ta chỉ có thể đổi lại phương pháp thôi.”

Về mặt Tưởng Thặng hơi tuyệt vọng: “Cậu cảm thấy còn có cách khác sao?”

Phó Dục Thư đứng lên hai tay chống lên bàn, từ từ kéo gần khoảng cách với Tưởng Thặng. Gương mặt anh tuấn cơ trí lại bình thản ung dung, anh thản nhiên nói: “Trước tiên bác dẫn Phẩm Nhất về thành phố Bình Giang, sau khi trở về thì vờ như đàm phán với cháu thất bại, làm yên lòng những người mà bác không thể tiết lộ ra đây. Cháu sẽ nói cho Phẩm Nhất nghe phải làm sao, trong thời gian ngắn cháu sẽ không liên lạc với cô ấy cho đến khi cháu làm rõ tất cả chuyện này.”

Tưởng Thặng cười tự giễu: “Sau khi làm rõ ràng thì sao? Phẩm Nhất không phải vẫn sẽ bị liên lụy sao? Lẽ nào cậu muốn bao che cho nó? Đây chính là phạm pháp.”

Phó Dục Thư thẳng người, chắp tay ra sau đi một vòng trong phòng, anh nói: “Thật ra thì bác không cần phải lo lắng cho Phẩm Nhất. Cho đến bây giờ cô ấy còn chưa giúp các người làm bất cứ chuyện gì, cũng không biết nội tình của các người, không có trách nhiệm gì trên pháp luật cả. Quan trọng là sau khi bác đưa cô ấy về phải bảo vệ tốt cho cô ấy, đừng để những người kia ép cô ấy giống như bác ngày trước.” - Anh nói khéo - “Bác không chịu tiết lộ cho cháu biết những người đó là ai thì cháu chỉ có thể giao gánh nặng này cho bác thôi. Nếu cô ấy không muốn rời khỏi bác thì trước mắt đây chính là cách xử lý tốt nhất.”

Tưởng Thặng ngẩng đầu lên suy nghĩ tính khả thi. Tuy biết rõ con gái rời khỏi mình mới là an toàn nhất, nhưng ông cũng hiểu với tính cách con gái tuyệt đối sẽ không bỏ mình mà đi.

Tuy thái độ nhiều năm nay của ông đối với cô không tốt, nhưng trong tận đáy lòng ông rất yêu cô. Ông làm tất cả mọi chuyện cũng vì cô chỉ là ông không giỏi biểu đạt, luôn làm mất khó chịu. Con gái của ông đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ thật của cha, cho nên càng không chịu rời khỏi cha trong lúc mấu chốt này.

Chuyện này khó giải quyết vô cùng, mỗi người đều cần suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào. Là người trong cuộc Tưởng Phẩm Nhất cũng nên suy nghĩ kỹ.

Sau khi cô rời khỏi phòng thì đến ngồi ở khu nghỉ ngơi ở đại sảnh. Hiện tại thời gian không còn sớm nơi này chỉ có một mình cô, rất an tĩnh thích hợp để một mình suy nghĩ. Nhưng khiến người ta bất ngờ chính là cô ngồi xuống không bao lâu thì nơi này lại có thêm một người. Người này xuất hiện tại đây khiến Tưởng Phẩm Nhất vô cùng kinh ngạc.

Cổ Lưu Thâm chậm chậm ngồi xuống đối diện Tưởng Phẩm Nhất, thoát nhìn cũng phong trần mệt mỏi như Tưởng Thặng. Anh mặc áo khoác ngoài màu đen dài đến bắp đùi, cổ áo dựng thẳng, trong cổ áo còn quần chiếc khăn quàng cổ màu xanh đậm. Màu đậm càng tôn lên gương mặt tái nhợt của anh ta. Màu trắng này khác với vẻ trắng nõn của Phó Dục Thư, nó có chút bệnh hoạn, không khỏe mạnh.

“Không phải em đang ăn cơm ở trong đó với bọn họ sao?” Cổ Lưu Thâm mở lời trước, giọng nói nhuốm màu ngấm ngấm và mơ hồ quen thuộc của riêng anh ta.

Tưởng Phẩm Nhất lạnh nhạt hỏi anh: “Sao anh lại ở đây? Ba tôi sẽ không nói cho anh biết hành tung của ông, nhất định là anh lên đến.”

Cổ Lưu Thâm bị câu nói của cô khiến phì cười, anh ta nói chậm rãi: “Sao lại nói lời khó nghe như vậy. Anh chỉ nghe nói chú Tưởng đặt vé máy bay đến đây, chợt nhớ ra mình cũng chưa từng rời khỏi thành phố Bình Giang, nên muốn cùng đi để mở rộng tầm mắt thôi. Vậy mà bị em nói giống như là làm chuyện hèn hạ vậy.”

Mặt Tưởng Phẩm Nhất vẫn lạnh lùng xa cách với anh ta như cũ: “Tại sao anh biết tin ba tôi đến đây? Anh giám thị ông à?”

Cổ Lưu Thâm nói sâu xa: “Phẩm Nhất, sao em lại ngây thơ như vậy? Anh nào có lá gan giám thị chú Tưởng chứ. Thật ra chú Tưởng vừa hành động thì đã có rất nhiều người biết. Mà anh lại trùng hợp có mối quan hệ thân mật với những người này nên biết được thôi.”

Tướng Phẩm Nhất mơ hồ cảm thấy nơi này cất giấu bí mật rất lớn. Thật sự không muốn bản thân biết đáp án, cho nên cô im lặng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Cổ Lưu Thâm không cho cô trốn tránh, nói thẳng ra: “Phẩm Nhất mấy nhà trong Hòe Viên của chúng ta chẳng ai trốn thoát đâu. Bất cứ người nào trong chúng ta có hành động thì những người khác đều biết cả. Cha em chắc chắn biết rõ, kết quả hôm nay ông nói chuyện với Phó Dục Thư sẽ ảnh hưởng lớn đến vận mệnh sau này của em.”

Anh ta đứng lên rồi ngồi xuống cạnh Tướng Phẩm Nhất. Tướng Phẩm Nhất lập tức ngồi xích ra né tránh anh ta. Anh ta cũng không để ý, ngồi tại chỗ nói: “Phẩm Nhất, kết quả cuối cùng em nhất định phải theo cha em về thôi, tự em cũng hiểu rõ. Phó Dục Thư không thể vì em mà bỏ qua thành tựu có thể đạt được của mình. Em đi theo anh ta người trong Hòe Viên cũng sẽ không bỏ qua cho em. Em cần gì phải chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ? Để anh yêu em không tốt sao? Từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau, lẽ nào tình cảm còn không bằng với người em mới chỉ vừa biết có vài tháng?”

Tướng Phẩm Nhất bình tĩnh: “Anh đừng nên so sánh với anh ấy. Việc này không thể so sánh được. Tình cảm kỳ lạ ở điểm này, có người quen biết cả đời cũng chỉ cảm thấy có thể làm bạn, thậm chí cả bạn cũng không làm được. Nhưng có người chỉ cần nhìn một cái cũng biết cả đời này chính là người ấy.”

Cổ Lưu Thâm nghe xong lại cười, vẻ mặt anh ta giễu cợt hơi nhích đến ngồi gần cô, nói thành khẩn: “Phẩm Nhất, đến cùng là bao giờ em mới chịu lớn đây. Em đã sống hai mươi lăm năm trong Hòe Viên, lẽ nào em vẫn không rõ sao? Thân là người Hòe Viên em có thể có tình cảm nhưng tuyệt đối không thể xử sự theo cảm tính.”

Tướng Phẩm Nhất phất chốc đứng lên: “Cổ Lưu Thâm anh điên à. Lẽ nào anh không có tình cảm ư. Đến tốt cùng là sao anh cứ muốn quấy rầy tôi. Anh không thể đi tìm người khác sao? Cho dù anh không có tình cảm cũng đừng ép buộc người khác phải giống như anh vậy.”

Cổ Lưu Thâm đứng lên phật ý nheo mắt lại, ngón trỏ đặt lên môi: “Suýt, nói nhỏ thôi, cẩn thận bị người ta nghe thấy.”

Anh giơ tay vỗ vỗ bả vai Tướng Phẩm Nhất, cảm giác cô cứng người lại dưới tay anh, thờ ơ nói: “Phẩm Nhất, em nói không đúng. Thật ra thì anh cũng có cảm tình, nhưng anh chỉ không tin người khác thôi.” Ánh mắt anh ta thẳng thắn sắc bén khiến Tướng Phẩm Nhất không thể trốn vào đâu, giống như cô chính là người mà anh ta không tin vậy.

“Chuyện này không liên quan đến tôi.” Tướng Phẩm Nhất lui ra sau một bước nói dài khoảng cách giữa hai người.

Cổ Lưu Thâm thản nhiên: “Đúng vậy, chuyện không liên quan đến em, tất cả đều do hoàn cảnh sai lầm. Nếu như có thể lựa chọn, anh tình nguyện không đầu thai, cũng không muốn sinh ra ở Hòe Viên.” - Nói xong, anh ta nhìn lướt qua cửa ra vào ở hành lang phía trước - “Chắc là bọn họ sắp ra đây rồi, hôm nay nói đến đây thôi, anh chờ em ở Hòe Viên.” - Dứt lời, anh ta nở nụ cười thành khẩn vẫy tay tạm biệt cô rồi nhanh chóng rời đi.

Tướng Phẩm Nhất nhìn theo phương hướng Cổ Lưu Thâm biến mất, không lâu sau lại nghe thấy tiếng Phó Dục Thư gọi cô ở phía sau cách đó không xa: “Phẩm Nhất.”

Tướng Phẩm Nhất quay đầu lại nhìn anh, trong lòng cô nghĩ anh nhất định sẽ có biện pháp xử lý vẹn toàn. Mình có thể không cần rời khỏi cha, cũng không cần rời khỏi anh. Cô rất tin tưởng anh có thể làm tốt mọi chuyện, nhưng khi anh đến gần lại buông một câu ngay trước mặt cha cô: “Em về với bác Tướng trước đi.”

28. Chương 28

Tướng Phẩm Nhất muốn nổi giận, nhưng cô phát hiện mình không cách nào lên tiếng. Cơn tức tối nghẹn ở ngực không biết phải bùng phát thế nào, cô đứng đó rất lâu cũng không để ý đến người khác. Tướng Thặng

và Phó Dục Thư thấy vậy đều vô cùng lo lắng.

Trước khi Tưởng Thặng cất tiếng hỏi, Phó Dục Thư đứng gần hơn ông đã lên tiếng hỏi trước:

“Sao vậy?”

Tưởng Thặng cau mày nhìn con gái mình được Phó Dục Thư ôm vào lòng cúi đầu hỏi han, ông có cảm giác như bị giành mất con. Nhưng ông cũng hiểu ông không thể nào ở bên con gái cả đời, cuối cùng có một ngày ông phải giao con gái ột người đàn ông khác, ngày đó sẽ nhanh đến thôi.

Tưởng Phẩm Nhất nắm chặt tay tránh khỏi vòng tay của Phó Dục Thư, ngửa đầu hỏi anh:

“Đây chính là kết quả cuộc nói chuyện của hai người sao? Bảo em trở về ư?”

Phó Dục Thư trấn an:

“Em đừng giận, hãy nghe anh nói hết.” - Anh nhanh chóng giải thích - “Tạm thời em về với bác Tưởng trước đi giả vờ như là không đàm phán được với anh, chờ sau khi chuyện được giải quyết hết toàn bộ, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.”

Mũi Tưởng Phẩm Nhất hơi chua xót:

“Nhưng anh có nghĩ đến những chuyện này phiền phức như vậy, chờ đến khi anh giải quyết được không biết phải mất bao nhiêu lâu? Trong khoảng thời gian này chúng ta làm sao?”

Về mặt Phó Dục Thư phức tạp quay đi chỗ khác, dường như không có cách nào đối mặt với cô. Thật ra thì sao anh không cảm thấy khổ sở chứ? Nhưng anh là đàn ông, không thể tỏ ra giống như Tưởng Phẩm Nhất. Nói một cách khách quan, phải chịu đựng tất cả phiền muộn trong lòng như thế anh càng khổ hơn.

Tưởng Thặng chen giữa hai người thần nhiên cất lời:

“Nếu như hai người nói xong rồi thì mau chóng lên đường thôi. Vẫn còn kịp chuyến bay đêm, tôi không dự định ở lại đây.”

Tưởng Phẩm Nhất mím chặt môi đứng tại chỗ, cố chấp nhìn Phó Dục Thư. Trong lòng cô biết rõ mình không thể tùy hứng, nhưng vẫn không cách nào ngoan ngoãn làm theo lời của anh.

Phó Dục Thư quay lại gật đầu:

“Trở về đi, cháu đưa hai người đến sân bay.”

Anh đi ra khỏi nhà hàng trước. Tưởng Phẩm Nhất nhìn theo bóng lưng anh, đôi mắt vốn ửng đỏ thoáng chốc rơi lệ.

Tưởng Thặng thật sự không đành lòng nhìn con gái đau lòng, ông đành khẽ nói:

“Sau khi trở về con có thể gọi điện thoại cho cậu ta. Chẳng qua là hai người không thể gặp mặt nhau thôi, như vậy khó lắm sao?”

Tưởng Phẩm Nhất hít mũi một cái hỏi lại cha:

“Ba, mỗi lần ba đến viện điều dưỡng đều chỉ đứng ở cửa ngóng vào bên trong. Rõ ràng không nhìn thấy mẹ nhưng vẫn không nhịn được đứng đó. Sao ba lại như vậy? Đi vào hoặc dứt khoát bỏ đi khó lắm hay sao?”

Tưởng Thặng bị cô hỏi đến á khẩu không trả lời được. Lúc này ông mới phát hiện con gái mình thật sự trưởng thành rồi.

Hai cha con im lặng đi ra khỏi nhà hàng, Phó Dục Thư đã dừng xe trước cửa. Tưởng Thặng lên ngồi ghế sau, Tưởng Phẩm Nhất chân chờ một chút rồi cũng vào ngồi bên cạnh cha, ghế lái phụ chiếc xe màu đen bị bỏ trống không.

Phó Dục Thư chờ hai cha con họ ngồi xong liền khởi động xe, trên tai đang đeo tai nghe bluetooth trò chuyện. Bên kia điện thoại quả thật là người bạn làm ở công ty hàng không. Nội dung câu chuyện là đặt vé máy bay giúp cho Tưởng Phẩm Nhất và Tưởng Thặng.

Đang trò chuyện được một nửa, Phó Dục Thư nhìn kính chiếu hậu nói:

“Phẩm Nhất, cho anh biết số giấy chứng minh của em và bác Tường đi.”

Tường Phẩm Nhất không do dự lấy giấy bút trong ba lô ra, viết số chứng minh của cô và cha rồi đưa cho Phó Dục Thư. Phó Dục Thư đọc cho đối phương xong thì cúp máy, nói với hai người phía sau:

“Vé máy bay đã đặt xong rồi, bác Tường đưa Phẩm Nhất đi lấy là được.”

Tường Thặng tuy là người thô lỗ, nhưng không có nghĩa là ông bất lịch sự. Ông cảm ơn Phó Dục Thư đã thu xếp:

“Cám ơn, đã làm phiền cậu rồi.”

Phó Dục Thư khẽ lắc đầu, chỉ đáp lại “nên mà” rồi không nói gì nữa. Gương mặt của anh không ngừng ẩn hiện trong ánh đèn đường tối tối sáng sáng, vẻ mặt cũng khó chịu.

Thời gian không còn sớm, xe trên đường không còn nhiều, Phó Dục Thư lái xe một mạch đến khách sạn Tường Phẩm Nhất ở lúc trước, dừng xe xong mới nói:

“Đưa thẻ phòng cho anh, anh lấy vali giúp em.”

Tường Phẩm Nhất nói “em đi với anh” xong rồi xuống xe, không để anh có cơ hội từ chối.

Phó Dục Thư gạt đầu với Tường Thặng, mở cửa xuống xe đuổi theo Tường Phẩm Nhất. Anh thấy cô đi thẳng về phía trước cũng không nhìn mình lấy một cái, trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Sau khi vào thang máy, chỉ còn hai người bọn họ, cuối cùng Phó Dục Thư không cách nào im lặng nữa anh ép Tường Phẩm Nhất quay mặt lại nhìn mình:

“Em đừng như vậy, anh biết em không vui nhưng anh cũng không có cách nào.”

Tường Phẩm Nhất thừa nhận.

“Em không vui, em cũng biết rõ anh không có cách nào. Nhưng tâm trạng này ngay cả bản thân em cũng không khống chế được. Có lẽ sau khi trở về quá lâu không gặp anh cũng có thể quên đi.”

Phó Dục Thư nói: “Em muốn quên cái gì?”

Tường Phẩm Nhất nói: “Anh nói xem em quên cái gì?”

Phó Dục Thư đang muốn nói thì cửa thang máy mở ra, ngoài cửa một nam một nữ ngơ ngác nhìn bọn họ. Anh lúng túng kéo tay Tường Phẩm Nhất ra khỏi thang máy, đi về phía phòng của cô.

Tường Phẩm Nhất đi theo phía sau anh cùng nhau trở về phòng, yên lặng thu dọn hành lý, sau khi thu dọn xong tất cả thì gọi anh: “Đi thôi.”

Phó Dục Thư xoa xoa thái dương: “Đừng tức giận được không em?”

Tường Phẩm Nhất nói: “Em biết rồi, anh không cần để ý đến em, là tự em suy nghĩ không thông.”

Phó Dục Thư thở dài nói: “Sau khi trở về cũng đâu phải là hoàn toàn không liên lạc. Anh biết chuyện của Hòe Viên rất phức tạp, muốn giải quyết không phải trong một sớm một chiều. Chúng ta có thể gọi điện thoại, video call, bao gồm cả gặp mặt cũng không phải là hoàn toàn không được. Chỉ cần thu xếp tốt không để người ta phát hiện là được mà.”

Tường Phẩm Nhất nhếch khóe môi: “Vụng trộm sao?”

Phó Dục Thư nở nụ cười bất đắc dĩ, vẻ mặt nhìn Tường Phẩm Nhất vô cùng xấu hổ. Tường Phẩm Nhất không đành lòng làm khó anh, bắt buộc mình nở nụ cười xem như hòa giải cuộc cãi vã của bọn họ.

Đường ra sân bay không có nhiều xe cộ, họ nhanh chóng đến nơi. Phó Dục Thư đưa Tường Thặng và Tường Phẩm Nhất đến lấy vé máy bay và làm thủ tục đăng ký xong rồi đưa bọn họ đi đến cửa an ninh. Trước khi qua cửa an ninh, Phó Dục Thư nói lời tạm biệt với họ.

“Nghỉ ngơi cho tốt trên máy bay, sau khi về đến nơi thì gọi cho anh.” Lời này là nói với Tường Phẩm Nhất.

Tường Phẩm Nhất gạt đầu nói: “Khi nào anh trở lại?”

Tướng Thặng chen lời vào: “Có trở lại hay không thì sao, con quên phải làm thế nào rồi hả? Phẩm Nhất, ba hi vọng con hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của chuyện này, biết nhẫn nhịn, nếu không sẽ rất phiền phức.”

Phó Dục Thư biết Tướng Thặng lo lắng Tướng Phẩm Nhất bị những nhân vật nguy hiểm ẩn náu trong Hòe Viên phát hiện, rồi sẽ rơi vào tình cảnh không thể tự vệ. Cho nên anh không phản bác lời ông nói, ngược lại gật đầu đồng ý.

Tướng Phẩm Nhất cảm thấy hơi khó chịu, nhưng lại không nói được là khó chịu ở đâu. Đây lời muốn nói nhưng cũng không nói ra được, chỉ vội vàng thốt ra một câu “đi thôi” rồi bước qua cửa an ninh trước.

Phó Dục Thư nhìn theo bóng lưng của cô nói với Tướng Thặng: “Bác Tướng, hi vọng bác cũng có thể thực hiện được lời hứa trông nom cô ấy thật chu đáo.”

Ánh mắt Tướng Thặng phức tạp nhìn anh: “Cậu đừng quên nó là con gái của ai. Nhiều năm qua nó cũng được tôi trông nom an toàn, nếu như không phải cậu xuất hiện có lẽ sẽ còn tốt hơn nữa.” Dứt lời ông cũng bỏ đi.

Phó Dục Thư đứng tại chỗ giữa đầu nhìn trần nhà, đột nhiên cảm giác vô cùng mệt mỏi. Dường như không có bất cứ ai giúp đỡ anh, cũng không có bất cứ ai cổ vũ anh. Nhưng chuyện này là do chính anh ôm vào, không ai ép anh, anh không trách được ai cả. Anh hi vọng nhận được một chút hồi đáp để có thể đối phó với những chuyện khó giải quyết kia, sau khi vượt qua mọi chông gai mới có thể đi đến ngày mai tươi sáng.

Hơn mười hai giờ đêm Tướng Phẩm Nhất trở lại thành phố Bình Giang, bắt taxi về Hòe Viên với cha. Trước khi trở về nơi mình đã sinh sống hai mươi lăm năm qua cô không hề có cảm giác thay đổi gì. Nhưng khi cô đặt chân vào Hòe Viên lại không cách nào bình tĩnh được nữa. Vốn là đêm khuya yên tĩnh nhưng từng căn hộ trong Hòe Viên đều sáng đèn rực rỡ. Trên ban công lầu một mỗi căn nhà đều có người đứng, giống như đang chờ họ trở về.

Tướng Thặng ôm chặt bả vai Tướng Phẩm Nhất không cho cô nhìn lung tung, bảo vệ cô đi về phía nhà mình. Lúc đi đến cửa thì buông cô ra để mở cửa, Tướng Phẩm Nhất không kiềm được nhìn lướt qua nhà Phó Dục Thư, cô phát hiện vậy mà nơi đó cũng sáng đèn.

Tướng Phẩm Nhất chợt nhớ đến Phó Dục Thư đã nói phải giả vờ như đã tan vỡ với anh rồi, cho nên cô lập tức chuyển mắt lại không nhìn nữa. Cô không xác định được trên lầu kia phải chăng có người hay không.

Đến khi cha mở cửa lôi cô vào nhà cô nhanh chóng chạy về phòng mình, kéo rèm cửa sổ lại dè dặt nhìn qua khe hở, vất vả hồi lâu mới thăm dò được tình trạng phía đối diện.

Tuy sáng đèn nhưng trong nhà dường như không có ai, điều này khiến lòng cô yên tâm hơn rất nhiều. Một lần nữa kéo kín cửa sổ đến bên giường gọi điện thoại cho Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư nhanh chóng nghe điện thoại, tiếng nói tỉnh táo rõ ràng cho thấy anh vẫn luôn chờ cô: “Là anh, về đến nhà rồi à?”

Tướng Phẩm Nhất nói: “Em về đến nhà rồi. Em phát hiện một việc kỳ quái. Lúc em và cha vừa vào Hòe Viên mọi nhà đều bật đèn lên, trên tầng một đều có người nhìn bọn em. Ngay cả nhà anh cũng sáng đèn.”

Phó Dục Thư hít vào một hơi, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Bây giờ thì sao?”

Tướng Phẩm Nhất đi đến bên cửa sổ lặng lẽ nhìn ra bên ngoài lần nữa, cẩn thận quan sát một chút rồi nói: “Bây giờ đèn đã tắt hết rồi...”

Phó Dục Thư bên kia điện thoại như đứng lên khỏi ghế, đi qua đi lại trong phòng: “Em ngủ trước đi, những chuyện này để anh giải quyết, em nhớ kỹ lời anh đã dặn em nhé.”

Tướng Phẩm Nhất lưu luyến: “Vậy anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, đừng làm việc trễ quá.”

Phó Dục Thư ừ một tiếng, đương định thúc giục cô đi ngủ lại nghe cô nói: “Hôm nay em tùy hứng quá, anh mệt mỏi vì em như vậy mà em còn giận dỗi anh. Là em không hiểu chuyện, anh đừng giận em nhé.”

Phó Dục Thư thoáng sửng sốt đột nhiên cảm thấy mình có khổ có mệt hơn nữa cũng đáng giá.

“Làm sao anh lại giận em chứ.” - Tiếng nói Phó Dục Thư dịu dàng - “Em hiểu là tốt rồi.”

Tướng Phẩm Nhất mím môi khẽ nói: “VẬY anh nhớ đi ngủ sớm một chút.”

“Anh biết rồi em ngủ trước đi, đừng quan tâm mấy chuyện này, xem như chưa từng xảy ra gì hết.” - Phó Dục Thư nói.

“Được, em cúp máy đây.”

“Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, Tướng Phẩm Nhất vội tắm rửa đi ngủ dưới sự hối thúc của cha. Tuy quá trình đi vào giấc ngủ khá khó khăn, nhưng bởi vì ngồi máy bay và ngồi xe quá lâu nên cũng thật sự mệt mỏi, cũng tạm có thể ngủ được.

Người ngủ không được chính là Phó Dục Thư. Khi anh nghe thấy tin tức Tướng Phẩm Nhất nói, anh đã biết chuyện phức tạp hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh không thể nói chuyện này cho Tống Vân biết. Nếu sắp tới Tống Vân xuất hiện ở Hòe Viên vậy thì chứng minh Tướng Phẩm Nhất và anh chưa cắt đứt quan hệ. Người khác không ở Hòe Viên nhưng lại biết chuyện xảy ra nơi đó, chẳng khác gì không đánh mà khai mình có “cơ sở ngầm”.

Đối thủ lần này anh gặp phải lợi hại hơn tất cả đối thủ trong đời anh nhiều. Anh nhận thấy chuyện của Hòe Viên có lẽ còn đặc sắc hơn cả những gì anh viết trong sách nữa.

29. Chương 30

Trong lời nói của Nhậm Hi mang theo ý chỉ trích nhưng Phó Dục Thư không có phản ứng gì đặc biệt. Anh cầm lấy chiếc túi màu đen trong tay, đẩy cặp kính không gọng trên sống mũi: “Có vấn đề gì không? Nếu như sợ giờ này không dễ kêu xe thì để anh gọi điện thoại cho Khương Giáo, bảo cậu ta đến đây đón em.”

Lời nói này, vẻ mặt này giống hệt với biểu hiện lúc ban đầu khi Nhậm Hi muốn ly hôn với anh. Khi đó cô cũng được Khương Giáo đón đi như vậy. Có điều lúc đó người muốn đi chính là cô, còn bây giờ là cô bị đuổi đi.

Tướng Phẩm Nhất nghe thấy tiếng giày da giẫm lên lá rụng. Cô nhìn về phía Phó Dục Thư, phát hiện anh bước đến trước mặt cô và Cổ Lưu Thâm.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, thản nhiên nhìn nhìn bàn tay Tướng Phẩm Nhất đang bị buộc tay trong tay với Cổ Lưu Thâm một hồi. Tuy biết rõ bây giờ không phải là lúc xử sự theo cảm tính nhưng anh vẫn đưa tay kéo cánh tay Tướng Phẩm Nhất lại, lôi cô rời khỏi Cổ Lưu Thâm về bên anh.

“Tôi có chút chuyện muốn nói với cô ấy, xin lỗi.” - Anh nói xin lỗi Cổ Lưu Thâm nhưng chẳng có thành ý gì rồi liền kéo Tướng Phẩm Nhất vào nhà mình. Từ đầu đến cuối cũng không nhìn lấy Nhậm Hi một cái. Điều này rất cuộc khiến Nhậm Hi hoàn toàn hiểu ra giữa bọn họ đã không còn gì nữa cả.

Hai tay Cổ Lưu Thâm chấp ra phía sau đứng trước cửa Tướng gia. Ở trong nhà Tướng Thặng đã sớm nhìn thấy tất cả. Màn đêm buông xuống, ông nhìn cảnh phức tạp bên ngoài từ cửa sổ tầng trệt. Tuy ông cảm thấy bất mãn với sự kích động của Phó Dục Thư, nhưng ông lại cảm thấy Phó Dục Thư làm như vậy mới xem như thật sự có tình cảm với con gái mình.

Tướng Phẩm Nhất bị Phó Dục Thư kéo vào nhà anh. Sau khi khóa cửa kéo rèm cửa sổ lại, cả căn nhà bị bao phủ trong một màn đen.

“Hôm nay anh đã đi thăm mẹ em.” - Phó Dục Thư cởi khăn quàng cổ và bao tay ném lên ghế salon, anh nói lỏng cravat nói bằng giọng khàn khàn.

Tướng Phẩm Nhất kinh ngạc: “Anh đến viện điều dưỡng ư?”

“Phải.” - Anh quay người lại nhìn cô - “Tổng Văn điều tra được một chút dấu vết, mang tài liệu đi chung với anh đến hỏi bà. Thần trí bà không tỉnh táo lắm, nhưng vẫn nhớ được một số chuyện trước đây rất lâu. Có điều là bà không muốn nói.”

Tướng Phẩm Nhất không nhịn được nói: “Chuyện bà biết em đều biết, bọn anh có thể dừng đi quấy rầy bà không? Có gì muốn hỏi cứ hỏi em.”

Phó Dục Thư ngồi xuống salon, vẫy tay gọi cô trong bóng tối: “Được, em đến đây, anh hỏi em.”

Tướng Phẩm Nhất không ngần ngại đi đến, ngồi trên ghế salon đối mặt với anh. Trong bóng tối cô chỉ có thể thấy rõ mắt kính của anh, không nhìn ra ánh mắt dưới tròng kính kia là như thế nào.

“Anh muốn hỏi cái gì?” Cô ngượng ngùng hỏi, cảm giác không khí quá mức mờ ám.

Phó Dục Thư cởi mềng sét xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc trắng nõn. Bàn tay anh từ từ choàng qua vai Tướng Phẩm Nhất, kéo cô vào lòng mình.

Tướng Phẩm Nhất tựa vào lòng anh, cầm đặt lên bờ vai anh. Trong hơi thở của cô tràn ngập hương vị thanh nhã tươi mát trên người anh. Tay anh từ vai trượt xuống bên hông cô, đặt trên vùng eo mang theo chút trêu đùa.

“Mới vừa rồi Nhậm Hi nói với anh, Cổ Lưu Thâm nói em là vị hôn thê của anh ta.” - Phó Dục Thư từ tốn cất lời, trong giọng điệu không nghe ra vui hay giận.

Tướng Phẩm Nhất bức bối: “Là anh ta đơn phương, chú Cổ nói muốn em và anh ta qua sang năm kết hôn. Điều này sao được, sao em lại lấy anh ta chứ?”

“Vậy em muốn lấy anh sao?” - Phó Dục Thư nhận ra ý chính, hỏi cô rất thẳng thắn.

Tướng Phẩm Nhất ngơ ngác, trợn mắt trong bóng tối: “Em... em muốn lấy anh, nhưng mà bây giờ vẫn chưa thể lấy anh được.”

Phó Dục Thư ừ một tiếng, có chút bùi ngùi: “Con người anh, mục tiêu mỗi giai đoạn đều đặt ra vì người khác. Lúc tuổi còn trẻ là vì cha mẹ, sau khi cưới là vì gia đình, giành giải thưởng cũng không phải là vì hư danh uyên bác cá nhân gì. Tuy cuối cùng kết quả cuộc hôn nhân của anh thất bại nhưng anh không phản đối việc bắt đầu cuộc hôn nhân thứ hai. Anh sẽ sửa chữa những khuyết điểm của mình ở cuộc hôn nhân thứ nhất, không để chúng ta đi vào vết xe đổ.” - Anh nắm tay cô, nói dịu dàng - “Cho nên chờ anh giải quyết xong chuyện phiền phức ở Hòe Viên thì em lấy anh nhé.”

Tướng Phẩm Nhất vui mừng vào lòng anh, không ngừng gật đầu. Nước mắt bất giác tràn mi, thấm ướt áo sơ mi trước ngực anh. Anh từ từ nhích ra xa, nén giọng nói rất khẽ: “Em làm ướt áo anh rồi, tính sao hả?”

Tướng Phẩm Nhất thoáng ngơ ngác, cô nói: “Em giặt sạch lại cho anh.”

Phó Dục Thư gật gật đầu nói: “Vậy anh cởi ra đưa em nhé?”

Tướng Phẩm Nhất vội gật đầu: “Được” - Cô khờ khạo nói.

Phó Dục Thư khẽ nhướn môi, nâng mắt kiếng trong bóng tối, bắt đầu cởi từng chiếc nút áo. Nụ cười như ẩn như hiện trong hành động ung dung cùng với ánh trắng dần dần sáng ngời khiến trong lòng Tướng Phẩm Nhất dâng lên một tia bất thường.

“... Em, có cần em đi tìm áo cho anh thay không?” - Tướng Phẩm Nhất hơi muốn trốn.

Phó Dục Thư cởi hai ba nút, kéo áo vút sang một bên, đưa tay kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, trầm giọng: “Làm em sợ à?”

“Không có, không có.” - Tướng Phẩm Nhất mạnh miệng, hoảng hốt nhìn lướt qua cổ tay mình bị anh nắm, khắp trong đầu đều là hình ảnh thân người để trần của anh.

Rõ ràng bình thường không thấy anh tập thể thao nhưng đường nét cơ bắp trên cánh tay lại hoàn mỹ khiến người ta không cách nào bỏ qua.

“Em biết bây giờ anh muốn làm gì không? Thật ra thì có chút hơi lố mãng, cũng hơi không có trách nhiệm. Nhưng khi anh nhìn thấy Cổ Lưu Thâm nắm lấy tay em thì anh liền muốn làm như vậy.” - Phó Dục Thư hôn từ cổ cô một mạch đến cằm, cuối cùng đến trán cô, rồi lại vừa hôn tha thiết vừa ôm chặt lấy cô, hoàn toàn không ngần ngại sự lạnh lẽo bên ngoài áo cô. Chân dài hơi nghiêng so với mặt đất, tư thế gợi cảm khôn tả.

Tưởng Phẩm Nhất khản trương bắt lấy cánh tay anh nói: “Em biết anh muốn làm gì.”

Phó Dục Thư thoáng cười, hỏi cô: “Em nói xem anh muốn làm gì?”

Tưởng Phẩm Nhất ngược mắt nhìn anh một chút, do dự hồi lâu bỗng tháo mắt kiếng anh ra, hôn lên mắt anh.

Phó Dục Thư sửng sốt, thân thể hơi cứng ngắc. Đường như không nghĩ đến Tưởng Phẩm Nhất sẽ đáp lại anh bằng cách này. Anh nghĩ rằng cô sẽ né tránh thậm chí sẽ nói thẳng, cũng không ngờ cô lại đổi ý nghĩ trong đầu thành hành động.

“Em...” Lần này đến phiên anh không biết nên nói gì.

Tưởng Phẩm Nhất đặt mắt kiếng của anh lên bàn, đưa lưng về phía anh cởi áo khoác ra. Chiếc váy liền màu đen ôm sát tôn lên trọn vẹn vóc dáng yếu điệu của cô. Cho dù là trong bóng tối cũng khiến người khác nhìn say mê.

Phó Dục Thư muốn ngăn cô tiếp tục cởi quần áo, nhưng anh đã không kịp lên tiếng. Tưởng Phẩm Nhất kéo khóa váy, cởi chiếc váy xuống chỉ còn mặc áo lót bên trong. Sau đó cô từ từ khom lưng cởi xuống chiếc quần tất, chỉ mặc đồ lót chậm rãi quay về phía anh.

Cô đứng dưới ánh trăng, nói thì thầm một cách can đảm: “Chuyện anh muốn làm em cũng muốn.”

Đôi mắt đen của Phó Dục Thư nhìn cô chăm chú. Cô đi đến bên anh, sà vào lòng anh, da thịt trần kề sát vào nhau, gần như không cảm thấy lạnh.

“Ở chỗ này sao?” Cô cẩn thận hỏi.

Người đẹp trong lòng, còn là người đẹp mà mình ao ước, dù là Liễu Hạ Huệ cũng không thể ngồi yên không rối loạn được, huống chi là Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư gắng gượng để tinh thần và cơ thể mình đều tỉnh táo lại, nén nhịn hỏi Tưởng Phẩm Nhất: “Em biết em đang làm gì không?”

Tưởng Phẩm Nhất chẳng mảy may do dự: “Dĩ nhiên em biết, bây giờ em rất tỉnh táo. Em chỉ lo anh không tỉnh táo thôi.”

Phó Dục Thư nghe vậy bế Tưởng Phẩm Nhất đi thẳng lên lầu, bước chân nhanh chóng đến trước cửa phòng ngủ, đá cửa ra bước vào phòng.

Tiểu Hùng vốn đang ngủ trên giường nghe thấy tiếng động liền nhảy xuống, không ngừng kêu lên meo meo.

Phó Dục Thư đặt Tưởng Phẩm Nhất lên giường, vén chăn đắp lên hai người. Đôi chân anh trói chặt lấy đôi chân thon dài mềm mại của cô, hơi thở dồn dập một chút, anh nói: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được bật cười. Tuy rất xúc động nhưng cô vẫn không nhịn được đã phá hư bầu không khí, nên cười nói: “Có phải lúc anh hôn em cũng còn muốn hỏi ý kiến ‘có thể cho anh hôn em một cái’ hay không hả?”

Phó Dục Thư nói nghiêm túc: “Đúng, sau đó anh còn sẽ hỏi em, anh có thể tiến vào không?”

Tưởng Phẩm Nhất bị câu hỏi thẳng thắn này làm đỏ mặt, ngón tay cào lên lưng anh hai cái, vì dùng sức hơi mạnh nên để lại mấy vết đỏ. Nhưng cô không có vẻ đau lòng, kiên nhẫn nói: “Có thể.”

Cho nên buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện mà trong mắt rất nhiều người nó không nên xảy ra. Thậm chí bản thân họ cũng không ngờ đến ngày hôm nay trong một phút nóng vội đã khiến họ trao hết cho nhau. Họ đều từng có tưởng tượng rất đẹp, có lẽ trong một tương lai gần sau khi cưới, bọn họ sẽ có một đêm đầu tiên

tuyệt vời. Nhưng ham muốn chiếm hữu và xúc động nhất thời lại khiến họ không cách nào khống chế, bất chợt đã làm xong tất cả.

Sau khi Phó Dục Thư kéo Tưởng Phẩm Nhất đi, Tưởng Thặng định đi căn Cổ Lưu Thâm lại nói chuyện, giảng hòa cho Phó Dục Thư. Tránh để Cổ Lưu Thâm nói cho người khác biết, khiến người ta hoài nghi.

Dường như Cổ Lưu Thâm lại không hoài nghi gì cả, chỉ cảm thấy Phó Dục Thư không cam lòng vẫn muốn dây dưa với Phẩm Nhất mà thôi. Anh ta cũng không cảm thấy Tưởng gia có vấn đề gì. Có lẽ Phó Dục Thư cũng nghĩ như vậy cho nên mới dám làm thế.

Tưởng Thặng ngồi trong nhà đợi con gái mình thật lâu, sáu bảy giờ sáng vẫn còn chưa ngủ. Ông vẫn kiên nhẫn ngồi trên ghế salon đợi ở phòng khách. Đợi đến khi mặt trời dần dần lên cao chiếu sáng cả căn nhà, con gái ông vẫn chưa về. Tìm ông lại là Phó Dục Thư, người ngày hôm qua đã mang con gái ông đi.

Hơn bảy giờ Phó Dục Thư đến gõ cửa nhà Tưởng gia. Tưởng Thặng ra mở cửa, cũng không nhìn anh cái nào đã quay vào nhà. Phó Dục Thư đi vào theo đóng cửa lại, cất lời xin lỗi: “Cháu xin lỗi bác Tưởng.”

Lời này vừa thốt ra, Tưởng Thặng cũng không thể gạt mình xem như chưa xảy ra chuyện gì. Tay ông hơi run rẩy cầm tách trà lên uống một hớp, sắc mặt khó coi: “Cậu đã quên cậu đã nhận lời với tôi cái gì rồi sao?”

Phó Dục Thư ngồi xuống đối diện ông, thành khẩn nói: “Cháu nhớ, nhưng cháu đã vi phạm lời hứa của mình.”

Tâm trạng Tưởng Thặng kích động ném tách trà xuống đất, tiếng vỡ vụn vang dội cả tầng trệt. Phó Dục Thư im lặng ngồi trước mặt ông. Tưởng Thặng nhìn chằm chằm vào anh hồi lâu, thở hắt ra một hơi, cam chịu nói: “Thôi đi, thôi đi.”

Phó Dục Thư đứng lên đi đến bên cạnh ông, vịn ông để ông ngồi xuống lần nữa, lễ phép nói: “Phẩm Nhất còn đang ngủ, đợi cô ấy thức dậy chúng ta có thể ăn sáng cùng nhau.”

Tưởng Thặng xua xua tay: “Không cần, bây giờ tôi ăn không vô, các người ăn đi. Cậu nghĩ cho tốt phải xử lý chuyện tiếp theo thế nào là được, tôi còn phải đi làm.”

Phó Dục Thư nhìn dáng lưng buồn bã của ông nói: “Bác tính khi nào thôi việc? Nếu không cháu đưa bác và Phẩm Nhất đi trước, rồi quay lại giải quyết chuyện Hòe Viên.”

Tưởng Thặng đưa lưng về phía anh nói: “Không phải Phẩm Nhất đưa giấy hôn thú cho cậu xem rồi sao? Trên giấy hôn thú kia có thông tin lối đi của mấy gia đình nối liền dưới lòng đất. Cửa sống, cửa chết, cậu chọn cái nào?”

Phó Dục Thư nói không hề ngập ngừng: “Cửa chết.”

Tưởng Thặng cười cười, ông nói: “Tìm đường sống trong cõi chết, xem như cậu thông minh.”

Ông mở cửa nhà, trước khi đi lại nói: “Nếu như trước khi cậu đi xuống nghĩ rằng có thể sẽ đụng phải vấn đề gì khó khăn ở dưới thì cứ đến hỏi tôi.”

Phó Dục Thư hơi kinh ngạc: “Bác biết cháu dự định đi xuống xem thử hả?”

Tưởng Thặng quay đầu nhìn anh một cái, không nói tiếng nào, thu hồi ánh mắt rời khỏi nhà đi làm.

Phó Dục Thư rời khỏi Tưởng gia, đi về nhà mình nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất đang ở lầu dưới, vẻ mặt cô đầy lo lắng nhìn cha.

30. Chương 31

Phó Dục Thư trở về nhà mình, không đợi Tưởng Phẩm Nhất hỏi đã kéo cô vào nhà nói ngay: “Ba em đi làm rồi. Anh đã nói với ông, có lẽ ông không tức giận đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi nghi ngờ: “Không thể nào, ông dễ nói chuyện như vậy từ lúc nào chứ.”

Phó Dục Thư nhớ đến cảnh Tường Thặng muốn đánh cô ngày họ vừa mới quen liền đồng ý: “Anh cũng không ngờ ông lại dễ nói chuyện như vậy. Có lẽ ông đã thông suốt rồi, giống như em vậy đó.”

Anh liếc nhìn cô một cái đầy hàm ý, hai người cùng nhau đi lên lầu. Lúc đi ngang phòng bếp, anh buông cô ra bước vào.

Tường Phẩm Nhất lấy lại tinh thần hiểu ra được thâm ý trong câu nói của anh thì không khỏi có chút tức giận, cô theo anh vào phòng bếp nói: “Anh đừng nói vậy.”

Phó Dục Thư cũng không phản bác, gật gật đầu: “Anh làm bữa sáng cho em, em muốn ăn gì?”

Tường Phẩm Nhất nhìn củ cà rốt trong tay anh, nhăn mày lại: “Ăn cháo, không muốn ăn củ cải.”

“Củ cải có dinh dưỡng.” - Phó Dục Thư vừa nói vừa mặc chiếc tạp dề màu xám, phối với chiếc áo sơ mi màu đen tạo nên một nét anh tuấn vô cùng.

Tường Phẩm Nhất dựa vào cạnh cửa hơi uể oải nói: “Dù sao em cũng không ăn.”

Phó Dục Thư nhìn cô một cái, nhìn thấy cô phờ phạc mắt thâm quầng anh hơi tự trách: “Sao em lại thức sớm như vậy, em về giường nghỉ ngơi chút nữa đi, anh nấu xong sẽ gọi em.”

Tường Phẩm Nhất hơi đỏ mặt, mím môi: “Em không ngủ được, hay là để em nấu cho.”

Cô đi vào bếp định cầm lấy trứng hột vịt muối từ tay anh. Phó Dục Thư gạt tay cô ra nói: “Đi nghỉ ngơi hoặc là đi đọc sách đi, để anh làm.”

Thấy anh kiên định không cho chối từ, Tường Phẩm Nhất bỗng nảy ra một ý: “Em muốn xem tiểu thuyết anh viết.”

Tay Phó Dục Thư đang lột vỏ trứng khê dừng lại, chần chờ trong chốc lát mới nói: “Mấy vi tính ở trong phòng sách, bản thảo đặt trong ổ đĩa U, muốn xem thì đi xem đi.”

Mặt Tường Phẩm Nhất lộ vẻ vui mừng: “Để em mua sách của anh trên mạng trước đã, bữa nào anh rảnh thì ký tên cho em nhé.”

Cuối cùng Phó Dục Thư vẫn phải nhìn về phía cô, nhoen môi nói: “Em còn tốn tiền làm gì, anh tặng em là được rồi.”

Tường Phẩm Nhất quay người đi, tiếng nói vọng đến từ đằng xa: “Em cũng muốn ủng hộ lượng tiêu thụ của anh một chút mà.”

Phó Dục Thư nhìn theo bóng lưng cô dần dần biến mất tại ngã rẽ, anh lột xong vỏ trứng muối trong tay lại lột tiếp quả thứ hai, định làm cháo thịt nạc trứng muối cho cô.

Tường Phẩm Nhất đi đến phòng sách của Phó Dục Thư, nơi này vẫn giống như lần trước cô ghé thăm. Tấm bảng đen và chữ viết đã không thấy nữa, mặt bàn sạch sẽ ngăn nắp. Tủ sách không vật che chắn, có thể nhìn thấy từng dãy sách thật dày.

Lần trước anh còn chưa đập vách tường tầng hầm để nhìn xem trong đó có gì. Sau khi đập ra tìm được đáp án lại nhanh chóng rời khỏi đây về nhà một chuyến, có rất nhiều đồ không thích hợp bày tại đây trong hoàn cảnh nhà vắng chủ.

Về phần chứng cứ và tài liệu, Phó Dục Thư đã trả lại cho Tống Vân. Cách hữu dụng nhất là lấy điện thoại chụp lại để có thể xem xét bất cứ lúc nào. Trải qua chuyện bị đánh cắp tài liệu lần trước, bọn họ đều cẩn thận hơn rất nhiều.

Tường Phẩm Nhất mở máy vi tính của Phó Dục Thư lên. Ảnh nền máy tính là một màu đen nhánh, những biểu tượng ngoài desktop rất nổi bật, chữ cũng rất rõ. Đây có lẽ là nguyên nhân anh dùng hình nền màu đen.

Mở ổ đĩa U theo lời Phó Dục Thư nói, cô tìm được bản thảo trong file tài liệu. Tường Phẩm Nhất chỉnh bản thảo sắp xếp lại theo thứ tự thời gian, lựa chọn văn bản có tiêu đề là Không Nhìn Thấy vừa được chỉnh sửa gần đây. Sau khi cô mở ra xem từng chương từng chương, dần dần cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Câu chuyện anh viết rất quen thuộc, nó có hình bóng Hòe Viên trong đó. Nhưng câu truyện Hòe Viên này lại có rất nhiều nội dung chi tiết hơn Tưởng Phẩm Nhất biết.

Cô xem từng sự kiện quen thuộc trong đó. Ví như chuyện chú mèo nhỏ tự đứng bị thương; Ví như tài liệu của nhân vật chính bị trộm; Ví như xưởng của nhà máy nước nóng nổi lên dưới lòng đất; Ví như trong đêm mưa gió đèn trên lầu bỗng chớp chớp tắt tắt, có người cố ý phá hư đường dây điện...

Câu truyện trong sách phát triển nhanh hơn thực tế của bọn họ, đã tìm được người gây ra những chuyện này, bí ẩn đã được giải.

Gây thương tích cho chú mèo nhỏ là “người què” im lặng ít nói, thường ngày đều giả bộ đi đứng không tiện, mượn đó để tránh không bị nghi ngờ là có khả năng gây án. Trộm tài liệu cũng là hắn, hắn còn có trợ thủ là một kẻ làm việc trong nhà máy nước nóng.

Lúc ban đầu khi nhân vật chính vừa mới chuyển vào cũng là bọn họ đã phá hư đường dây điện. Người què thừa dịp nhân vật chính rời khỏi nhà đã chạy đến tầng trệt phá hư mạch điện, tạo nên hiện tượng đèn chớp tắt kinh dị. Chờ sau khi nhân vật chính trở về thì trốn trong phòng lầu một giả ma giả quỷ hù dọa nam chính cùng với nữ chính, người đã cùng đi về nhà chung với anh.

Mà lúc này người làm trong nhà máy nước nóng ở tầng trệt tạo ra cảnh cúp điện bất ngờ để người què chạy thoát thân. Nguyên nhân hắn làm như vậy là vì nữ chính là con gái của hắn, hắn hi vọng con gái mình không bị dính líu vào nam chính.

Những chuyện này đều quá mức quen thuộc, Tưởng Phẩm Nhất thật sự không cách nào ngồi xem bàng quan. Cẩn thận suy nghĩ cô đã hiểu ra người giả què kia chính là Cổ An Hòa vẫn giả câm giả điếc và không biết chữ. Mà người làm trong nhà máy nước nóng chính là cha cô.

Nghĩ đến đêm mưa hôm đó đèn nhà Phó Dục Thư lúc sáng lúc tối, chớp tắt không ngừng, tất cả đều do Cổ An Hòa giả trò quỷ. Lúc Phó Dục Thư ở nhà, Cổ An Hòa đã làm hư mạch điện để căn nhà chìm trong bóng tối. Chờ sau khi anh đi ra ngoài liền sửa lại mạch điện chạy lên lầu một mở đèn lên giả ma giả quỷ.

Chờ Phó Dục Thư đến nhà Tưởng Phẩm Nhất mượn nệm, vả lại còn dẫn theo cô trở về. Cổ An Hòa đã trốn vào căn phòng nhỏ lầu một nhắn tin cho cha cô. Cũng có thể là không cần gửi tin nhắn mà là đã lên sẵn kế hoạch, bố trí cha cô đến yểm trợ cùng nhau hành hung.

Có điều Tưởng Phẩm Nhất xuất hiện bất ngờ khiến kế hoạch bọn họ phải thay đổi, không giết người được. Vì không muốn làm ngộ thương cô trong bóng tối, cũng không muốn liên lụy cô, Tưởng Phẩm Nhất chỉ có thể đến lầu một phá hư mạch điện lần nữa tạo cơ hội cho Cổ An Hòa rời khỏi chứ không ra tay hỗ trợ giết người. Điều này khiến cho Phó Dục Thư vốn có thể chết vào tối đó tạm thời tránh được một kiếp, thật sự là may mắn trong bất hạnh.

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được cười khổ một cái. Bây giờ cô có thể hiểu vì sao lúc cô nói muốn xem tiểu thuyết của Phó Dục Thư, anh đã hơi khựng lại rồi mới trả lời. Hóa ra ở đây đã viết ra đáp án của rất nhiều điều bí ẩn.

Có lẽ anh đã sớm điều tra ra được những thứ này. Anh biết cha cô là đồng lõa, nhưng vì sợ cô lo lắng nên mới không nói cho cô biết. Sao cô lại không nghĩ ra chứ?

Tâm sự nặng nề cô tắt máy vì tính đứng lên định xuống phòng bếp xem thử. Vừa mới quay đầu lại Tưởng Phẩm Nhất đã nhìn thấy Phó Dục Thư đến gọi cô đi ăn sáng. Anh đã cởi tạp dề ra, đeo cặp kính không gọng lịch sự đứng ở cửa, tay đang đặt trên cửa định gõ.

“Anh vừa định gõ cửa thì em đã quay lại rồi.” - Phó Dục Thư giải thích.

Tưởng Phẩm Nhất lắc đầu nói: “Không sao.” - Cô tiến đến vài bước kéo tay anh - “Ăn cơm được rồi hả?”

“Ừ, sao em thông minh vậy.” - Phó Dục Thư rất hào phóng khen tặng cô.

Lời khen này bình thường sẽ khiến Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy ngọt ngào, nhưng bây giờ lại khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô nào có thông minh gì, thật sự là ngốc chết đi được.

Hai người im lặng đến đến phòng ăn. Phó Dục Thư thấy sắc mặt Tưởng Phẩm Nhất không tốt cũng biết cô đã xem hết rồi. Anh không thúc giục cô nói chuyện, chỉ yên lặng múc cháo cho cô, cùng nhau ăn sáng.

Tiểu Hùng kêu meo meo đi đến phòng ăn, nhảy lên chân Phó Dục Thư nằm xuống. Nó cọ cọ vào eo anh bắt đầu mân nguyện lim dim ngủ.

Tưởng Phẩm Nhất liếc nhìn con mèo đen đáng yêu kia, cô ăn một muỗng cháo rất lớn rồi nói: “Ăn rất ngon.”

Phó Dục Thư không ăn, tay anh đang vuốt ve lớp lông trên người Tiểu Hùng, quan hệ chủ và thú cưng vô cùng thân thiết. Thấy vậy Tưởng Phẩm Nhất cũng có chút ghen tỵ với nó.

Vừa mất hứng Tưởng Phẩm Nhất lại ăn nhiều thêm một chút, ăn xong rồi lại vô cùng không thoải mái buồn nôn muốn ói ra.

Lúc Phó Dục Thư thu dọn chén bát thấy cô đang khó chịu, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi anh: “Nhà anh có thuộc tiêu hóa không?”

Phó Dục Thư tắt vòi nước nói: “Không có. Sao vậy? Dạ dày không thoải mái hả?”

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu: “Muốn ói, có thể do mới vừa rồi ăn nhanh quá.”

Phó Dục Thư vội lau khô tay: “Anh đi mua cho em, sẽ trở lại ngay.”

“Không cần.” - Tưởng Phẩm Nhất đặt tay lên ngực anh cản lại - “Em đi ói đây!”

Phó Dục Thư thấy Tưởng Phẩm Nhất chạy nhanh về phía phòng rửa tay, anh cũng không yên lòng nên đuổi theo cô. Mới vừa vào đến cửa đã thấy cô quỳ bên bồn cầu đưa ngón tay vào trong miệng móc họng ói ra. Nôn khan vài lần mới bắt đầu cho ra bữa ăn sáng. Đến khi gần như đã ói ra hết toàn bộ cô mới dừng lại, chao đảo đứng lên đi rửa mặt súc miệng.

Phó Dục Thư lo lắng muốn đến giúp, nhưng cô giơ tay lên cự tuyệt, uể oải nói: “Đừng quan tâm đến em, hiện tại em quá nhếch nhác nước mắt nước mũi tèm lem, anh để tự em sửa soạn đi.”

Phó Dục Thư biết phụ nữ đều rất để ý đến điều này cho nên cũng không miễn cưỡng cô. Anh nghe lời rời khỏi phòng rửa tay đi tìm bàn chải và ly súc miệng mới cho cô.

Tưởng Phẩm Nhất súc miệng rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Mắt đỏ đỏ, mũi hồng hồng, sắc mặt tái nhợt thoát nhìn đáng vẻ rất suy yếu. Kiểu này đừng nói là đi làm, ngay cả nói chuyện cô cũng không có sức lực nữa rồi.

Phó Dục Thư cầm bàn chải đánh răng và ly mới đến phòng rửa tay đưa cho cô: “Đánh răng đi, phụ nữ phải yêu quý thân thể của mình. Ăn cơm phải nhai kỹ nuốt chậm đừng vội vã. Nhìn bộ dạng bây giờ của em, nếu không phải việc anh làm loạn đung vào em chỉ mới xảy ra tối qua thôi thì anh chắc cũng đã hoài nghi có phải là mình sắp làm cha rồi hay không nữa.”

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được liếc anh một cái, nhận lấy bàn chải đánh răng. Sau khi làm xong hết mới vịn cửa đi ra ngoài.

Phó Dục Thư thấy cô đi ra liền đi đến ôm chặt cô dịu cô trở về phòng, trầm giọng nói: “Em nghỉ ngơi một chút, anh lái xe đến đoàn kịch một chuyến xin phép nghỉ giúp em, nhân tiện xin lỗi mấy phụ huynh học sinh luôn.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Gọi vài cuộc điện thoại là được rồi, nhờ chú bảo vệ giúp nói hộ cho.”

Phó Dục Thư từ từ đặt cô nằm lên giường, đắp kín chăn, chỉnh nhiệt độ cao lên cho cô, thản nhiên nói: “Không được, lúc trước em đã nghỉ dạy nhiều lần rồi, chắc chắn là phụ huynh đã sớm bắt nạt. Bây giờ em mới vừa khôi phục lại khóa dạy không lâu lại nghỉ nữa, nếu như chỉ để chú bảo vệ xin lỗi giúp chắc chắn không hay đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất nheo mắt lại nhìn anh: “Anh muốn nhận lỗi với họ giúp em hả? Cúi đầu xin lỗi người ta giúp em ư?”

Phó Dục Thư kéo chăn phủ kín người cô, anh nói: “Đây là chuyện nên làm, là chúng ta không đứng trước, cúi đầu xin lỗi người ta thì có sao đâu.” - Dứt lời, anh quay người cầm lấy áo khoác trên giá mặc vào - “Em ở nhà nghỉ ngơi đi, anh về sẽ mua bánh trứng cho em.”

Tưởng Phẩm Nhất thoáng chớp trợn to mắt: “Chuyện này mà anh cũng biết à?”

“Chuyện gì?” - Phó Dục Thư hỏi cô, mắt sáng như đuốc.

Tưởng Phẩm Nhất sửng sốt, vội nói: “Không có gì.”

Dọa chết cô, còn tưởng rằng anh biết lúc Cổ Lưu Thâm tìm cô đã từng mua bánh trứng ấy đút học sinh.

Phó Dục Thư lộ vẻ suy tư, nhìn Tưởng Phẩm Nhất trong giây lát mới nói: “Cổ Lưu Thâm từng mua cho em à?”

Tưởng Phẩm Nhất há hốc mồm, á khẩu không trả lời được nhìn anh. Phó Dục Thư hừ nhẹ một tiếng rồi quay người rời khỏi. Trước khi đi còn nói: “Vậy thì không ăn bánh trứng nữa, mua bánh trà xanh nha.”

“...” - Tưởng Phẩm Nhất chợt hiểu ra, không biết đây đã là lần thứ mấy anh ghen với Cổ Lưu Thâm rồi. Không ngờ kiểu đàn ông như Phó Dục Thư cũng biết ghen, mà ghen còn ... đáng yêu như vậy.

31. Chương 32

Có Phó Dục Thư giúp xử lý, ngày hôm nay Tưởng Phẩm Nhất có thể an tâm nghỉ phép rồi. Cô nằm trên giường, trong không khí tràn đầy mùi của anh trong đầu không ngừng hiện ra từng màn khiến người ta đỏ mặt tối qua. Cô cương quyết kéo chăn trùm kín, gõ gõ đầu mình.

Một mình ở nhà còn suy nghĩ lung tung, chính cô cũng không biết hóa ra cô ... phóng khoáng như vậy.

Nằm dí ở trong chăn dù sao cũng không thể lâu dài, cho nên cuối cùng Tưởng Phẩm Nhất cũng lộ đầu ra, lấy điện thoại nhìn đồng hồ tính toán xem mấy phút nữa Phó Dục Thư sẽ về đến nhà.

Có lẽ cũng cảm nhận được hi vọng trong lòng cô nên không bao lâu dưới nhà liền vang lên tiếng gõ cửa. Tưởng Phẩm Nhất chỉ cho rằng có thể Phó Dục Thư quên mang chìa khóa, hoàn toàn không suy nghĩ gì khác. Cô mặc quần áo chạy xuống nhà mở cửa, nào ngờ cô hớn hở mở cửa ra xem thì lại là Nhậm Hi và người cảnh sát lúc trước từng xuất hiện ở nhà Phó Dục Thư.

Người cảnh sát vẫn còn mặc đồng phục đáng vẻ lạnh lùng, ánh mắt sắc bén. Anh ta nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất quần áo xốc xếch đang cau mày nhìn bọn họ bèn hỏi lịch sự: “Xin hỏi Phó Dục Thư có ở nhà không?”

Nhậm Hi vẫn đeo mắt kính, không tỏ vẻ kinh ngạc cũng không tỏ thái độ tốt đối với chuyện Tưởng Phẩm Nhất là người mở cửa. Cô ta lạnh nhạt đứng sau lưng người cảnh sát nhìn chằm chằm Tưởng Phẩm Nhất, không hề thân thiện.

“Anh ấy đi ra ngoài mua bánh rồi.” - Tưởng Phẩm Nhất kéo kín áo khoác hỏi - “Các người là ai, tìm anh ấy có chuyện gì không?”

Nhậm Hi không nhịn được: “Cô không biết tôi là ai à?”

Tưởng Phẩm Nhất liếc cô ta một cái: “Tôi đâu có hỏi cô, cô vội vã lên tiếng làm gì?”

Khóe môi Nhậm Hi giật giật, hít sâu một hơi nhìn về phía khác, giống như là đang cố nén giận.

Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy rất buồn cười nhưng không chấp nhận cô ta coi như là nể mặt Phó Dục Thư, chỉ hỏi người cảnh sát kia: “Anh là bạn của Dục Thư?”

Nghe Tưởng Phẩm Nhất gọi tên Phó Dục Thư vô cùng thân thiết, Nhậm Hi nắm chặt tay hơn một chút chuyển mắt nhìn lại Tống Văn: “Giờ cậu biết là mình không nói dối rồi đó.”

Tống Văn hờ hững nói: “Dù phải hay không phải thì sao. Trước kia mình muốn các cậu hòa thuận vì cậu và Dục Thư cũng đã ở bên nhau nhiều năm. Nhưng giờ cậu ấy có lựa chọn khác, mình cũng tôn trọng cậu ấy thôi.”

Người cảnh sát này chính là Tống Vân. Vốn do Tống Vân bảo Phó Dục Thư đến tra án ở Hòe Viên tại thành phố Bình Giang, dù sao cũng coi như là ông mai của Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất.

Sau khi Phó Dục Thư và Nhậm Hi ly hôn, anh rất ít làm công việc nghiên cứu, cũng rất ít khi đến trường học chỉ ngày ngày ở trong nhà sáng tác. Tống Vân lo lắng anh ở nhà riết thành bệnh, lại đúng lúc vướng phải mấy vụ án mạng kỳ lạ ở Hòe Viên. Nên anh ta mới tính toán bảo Phó Dục Thư đến xem thử có điểm nào đáng ngờ và có thể tìm được cảm hứng sáng tác hay không.

Thật ra đối với vụ án đã kết thúc, anh ta không có chứng cứ chứng minh có điểm đáng ngờ không thể khiến nại phúc thẩm lại, chỉ có thể lựa chọn cách điều tra bí ẩn này. Trực giác và đạo đức nghề nghiệp của một người cảnh sát khiến anh ta không bỏ qua vụ án tại Hòe Viên được, cho nên mới dẫn đến chuyện hôm nay.

“Cô là Tưởng tiểu thư phải không.” - Tống Vân đưa tay ra bắt tay với Tưởng Phẩm Nhất - “Tôi là Tống Vân bạn của Dục Thư, từng nghe cậu ấy nhắc đến cô.”

Nhậm Hi kinh ngạc: “Tống Vân, mình gọi cậu đến không phải để làm quen với cô ta.”

Tống Vân cũng không nhìn Nhậm Hi, chỉ nói: “Mình đến đây cũng không phải hỏi tội thay cậu.”

Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy rất hứng thú nhìn hai người họ, hỏi một câu không đúng lúc: “Sao Nhậm tiểu thư đeo kính suốt vậy? Ngày hôm qua trời tối vậy cũng không thấy cô bỏ ra.”

Nhậm Hi như con mèo bị giẫm phải đuôi, tức giận nói: “Không cần cô quan tâm, gọi Phó Dục Thư ra đây.”

“Cô và anh ấy đã ly hôn rồi. Lúc các người kết hôn cô đã làm gì chứ, may là hai người không có con nếu không sau này tôi lấy anh ấy còn phải xem sắc mặt của cô.” - Tưởng Phẩm Nhất đứng tựa cửa nhếch môi nói.

Có lẽ Nhậm Hi quá tức giận nên không nói được lời nào, đúng lúc phía sau vang lên tiếng xe hơi. Cô ta lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc từ từ chạy đến.

“Người cô muốn tìm đã về rồi đó.” - Tưởng Phẩm Nhất nói xong liền quay người vào nhà, khép hờ cửa lại, lười xem bọn họ rối rắm với nhau.

Phó Dục Thư cầm bánh ngọt bước xuống xe, cau mày liếc nhìn Nhậm Hi một cái, hỏi Tống Vân: “Đây là sao.”

Tống Vân cũng nghe ra giọng điệu Phó Dục Thư không tốt lắm, anh ta bắt đầu dĩ bỏ nón cảnh sát ra: “Án bạo hành gia đình, tôi bị buộc phải tìm đến chồng trước của người bị hại.”

Thật ra thì Tống Vân, Nhậm Hi, Phó Dục Thư và Khương Giáo vốn đều là bạn thân. Tống Vân bị Nhậm Hi quấy rầy ép đến tìm Phó Dục Thư cũng là chuyện có thể tha thứ. Phó Dục Thư liếc nhìn Nhậm Hi đeo cặp kính to, liên tưởng đến câu “án bạo hành gia đình” thật sự không biết phải làm sao.

Anh phiền não thở dài một hơi, nói với Nhậm Hi: “Khương Giáo đánh em hả?”

“Em...” - Nhậm Hi cúi đầu lau nước mắt, không chịu nói cũng không chịu tháo kính ra.

Phó Dục Thư nói tiếp: “Đánh em thì em báo cảnh sát, đây là trình tự pháp luật bình thường thôi. Nhưng em tìm anh là không đúng.”

Anh vỗ vỗ bả vai Nhậm Hi. Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy hành động có thể xem là thân mật này của anh qua cửa sổ nhưng cũng chẳng tức giận gì. Bởi vì về mặt anh cho cô biết anh sắp sửa nói lời làm người ta tổn thương. Quả nhiên Nhậm Hi nhanh chóng nghe thấy anh nói.

“Cậu ấy đánh em, em đến tìm anh, sau này trở về chỉ khiến cậu ấy đánh em nhiều hơn thôi. Nếu như em không muốn bị đánh nữa thì đừng tiếp tục đến tìm anh.” - Dứt lời, Phó Dục Thư đi lướt qua cô về phía Tống Vân - “Làm anh em với nhau đã lâu, tâm trạng hiện giờ của mình chắc cậu hiểu. Cậu cũng đừng khiến mình thêm phiền phức. Chuyện của chúng ta hãy âm thầm giải quyết đừng ở đây xem náo nhiệt nữa, về đi.”

Tống Vân nín cười, anh ta nói: “Tôi nào muốn xem náo nhiệt của cậu chứ. Đây là do trước đây tình cảm của hai người không tệ, cô ấy lại lệ thuộc vào cậu như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu còn cảm giác với cô ấy chứ.”

Phó Dục Thư cười nhưng không vui, anh nói: “Muốn ăn bánh chung không?”

Dĩ nhiên Tống Vân biết anh hoàn toàn không có ý định mời anh ta vào ăn bánh ngọt, chẳng qua chỉ là hỏi khách sáo thôi nên liền nói ngay: “Không ăn đâu, tôi còn phải về giải quyết chuyện trong cục. Lúc này chắc Khương Giáo cũng đến rồi, tôi đi trước.”

Phó Dục Thư tạm biệt anh ta, ngoái đầu nhìn Nhậm Hi bị Tống Vân ép dẫn đi. Mặt Nhậm Hi nhạt nhòa nước mắt nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt có thể nói là hối hận. Nhưng Phó Dục Thư chỉ đứng nhìn, không còn quan tâm buồn vui của cô ta như trước kia nữa.

Vào trong nhà, Phó Dục Thư nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất đứng bên cửa sổ nhìn hộp bánh ngọt anh cầm trong tay.

“Anh mua bánh trà xanh thật à, em còn tưởng anh chỉ nói thôi chứ.” - Cô đi đến nhận lấy chiếc hộp xinh đẹp, dịu dàng nói - “Thành phố Bình Giang quá nhỏ, tiệm bánh ngon cũng không nhiều, gần đoàn kịch nói càng ít hơn. Chắc là anh chạy rất xa nhỉ.”

Phó Dục Thư hỏi một câu chẳng liên quan gì: “Em giận à?”

Tưởng Phẩm Nhất ngược mắt nhìn anh: “Giận cái gì?”

Phó Dục Thư nói thẳng: “Cô ta luôn đến quấy rầy, em có giận không?”

Tưởng Phẩm Nhất trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Cô ta đến quấy rầy khiến em ghen, cũng hơi giận. Nhưng thấy thái độ dứt khoát của anh đối với cô ta thì em lại vui.”

Phó Dục Thư khẽ nhướn môi: “Cô bé suy nghĩ cũng không ít nhỉ.”

“Em luôn nghĩ nhiều mà.” - Tưởng Phẩm Nhất dừng dừng.

Nhìn Tưởng Phẩm Nhất vui vẻ cắt bánh ngọt, Phó Dục Thư nói: “Tối này em nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại đi dạy. Tối nay anh có chút việc không thể ở bên em.”

Tưởng Phẩm Nhất dừng tay lại hỏi: “Anh muốn đi xuống sao?”

Phó Dục Thư hơi suy tư: “Đổi lại cách nói đi, nói như thế luôn khiến anh cảm thấy giống như anh sắp chết vậy.”

Tưởng Phẩm Nhất ho một tiếng, tâm trạng trầm trọng vừa xuất hiện đều biến mất, cô bất đắc dĩ nói: “Anh dự định tối này đi xuống dưới xem thử sao?”

Phó Dục Thư gạt đầu, tùy ý ngồi xuống ghế: “Không muốn kéo dài nữa.”

Đúng vậy, là đen hay là trắng, là sống hay chết cũng phải mau sớm kết thúc. Tuy anh có nhiều thời gian để đợi nhưng Tưởng Phẩm Nhất không có.

Cổ An Hòa đã giục cô và Cổ Lưu Thâm qua năm kết hôn, nếu anh không làm gì cả vậy thì chẳng đáng mặt đàn ông rồi.

Tưởng Phẩm Nhất luôn luôn ủng hộ quyết định của Phó Dục Thư. Cho nên khi trời tối, Phó Dục Thư và Tống Vân xuống tầng hầm nhà anh lần nữa.

Sở dĩ Tống Vân ở đây là vì anh ta đồng ý với Phó Dục Thư sau khi giải quyết vụ án sẽ xử lý nhẹ cha của Tưởng Phẩm Nhất.

Chuyện này liên quan đến rất nhiều người sống, người chết cũng không ít, muốn nhượng bộ là không thể. Bọn họ phải mang tên đầu sỏ ra công lý, giải bí mật đã bủa vây Hòe Viên thân bí này mấy mươi năm. Mà Tưởng Thăng - người đã phạm sai lầm - tích cực phối hợp với cảnh sát, dựa theo luật khoan hồng của luật pháp có thể xử nhẹ.

Tống Vân đi theo Phó Dục Thư làm rất lâu, vất vả lắm mới đập sập được một khoảng trống vừa đủ một người đi, anh ta mệt mỏi cả người mồ hôi đầm đìa nói: “Cái thang này thật nhẵn nại, nhiều bí mật như vậy mà cậu đều giữ trong lòng không nói. Chuyện đến mức này mới nói cho tôi biết, tôi thấy cậu nên đổi tên thành Phó Cầu Tiên (1) đi.”

(1) Việt Vương Câu Tiễn là vua nước Việt cuối thời kỳ Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc. Ông đã từng phục dịch và chịu nhục cùng với vợ ở nước Ngô ba năm, giành được sự tin tưởng của Phù Sai và được Ngô Vương cho quay về nước Việt. Thành ngữ “nằm gai nếm mật” cũng xuất phát từ ông mà ra.

Phó Dục Thư phủ tay, chiếc bao tay hắt ra rất nhiều bụi khiến Tống Vân ho một tiếng không nhịn được oán trách: “Cậu vỗ cái gì vậy chứ, chút nữa không tránh khỏi cảnh cả người bụi bặm, bây giờ một chút bụi này có đáng gì chứ.”

Phó Dục Thư thản nhiên: “Chút nữa là chuyện chút nữa, bây giờ là chuyện bây giờ. Nếu cậu còn nhiều lời nữa tôi không đi vào đâu.”

Tống Vân nói: “Thì một mình tôi đi vào có sao đâu.”

“Được đó.” - Phó Dục Thư từ tốn quay người định đi - “Dù sao bên trong tối đen như mực, một mình cậu đi không biết sẽ gặp phải chuyện gì, tôi có thể nhật xác và chăm sóc vợ con giúp cậu.”

Tống Vân bay thẳng đến đập Phó Dục Thư một cú, anh ta nói: “Tôi mang theo súng, đi thôi, đừng có lề mề nữa!”

Phó Dục Thư khẽ cười một tiếng, một trước một sau theo Tống Vân vào địa đạo. Người trước thì cầm đèn pin soi đường, người sau thì cầm súng cảnh giác kiểm tra xung quanh. Bình an vô sự tìm được lối rẽ đầu tiên theo thứ tự trên giấy hôn thú kia, đụng phải hai cánh cửa địa đạo.

“Giống như xem tiểu thuyết vậy.” - Tống Vân khẽ nói - “Một lối là cửa sống, một lối là cửa chết, cậu nói xem đi vào lối nào?”

Phó Dục Thư chiếu đèn pin vào cánh cửa đã khóa vô cùng bụi bặm: “Có đi vào được hay không, không nói trước được. Nếu như Tưởng Thặng đáng tin, chúng ta nên vào cửa chết.”

Ánh đèn chuyển đến cửa chết theo giọng nói của anh. Chỗ chết đỏ lôm kia bị bụi phủ kín, anh giơ bàn tay mang bao tay lên lau đi, sau đó kéo Tống Vân lên trước, khẽ nói: “Mở khóa.”

Tống Vân tìm dụng cụ mở khóa trong túi, vừa tìm vừa nói: “Cậu tin ba vợ tương lai cậu vậy à? Không sợ ông ấy hại cậu sao?”

Phó Dục Thư tiếp tục kiểm tra trên cánh cửa có cơ quan không, không quay đầu lại nói: “Là tôi tin vợ tương lai của tôi.”

32. Chương 33

Tống Vân là cảnh sát, nhưng tài mở khóa không mấy may thua kém bất kỳ tên trộm nào. Có lẽ anh ta là người tuân theo quy luật biết người biết ta trăm trận trăm thắng của thời đại mới, nên đã dày công tôi luyện những kỹ năng này.

Khóa cửa nặng nề được mở ra kèm theo một tiếng két vang lên. Phó Dục Thư không thấy có dấu vết cơ quan gì trên đó nhưng Tống Vân vẫn hơi do dự.

“Chờ một lát hãy mở, nếu quả thật cửa này là đúng tại sao đã lâu lại không ai mở chứ?” Anh ta nhíu mày lại.

Phó Dục Thư nói: “Có thể là cố ý làm cho cũ kỹ, cũng có thể thật sự đã lâu không ai đi đến đây rồi.”

Tống Vân nhìn anh: “Cậu cảm thấy bên trong sẽ là cái gì?”

Phó Dục Thư không nhịn được nhướn môi cười một tiếng: “Sợ à?”

Tống Vân liếc anh một cái: “Tôi là cảnh sát, tôi còn có súng, muốn sợ cũng là người trong đó sợ mới đúng.”

“Nếu lỡ như trong đó không phải người thì sao?” Phó Dục Thư hỏi ngược lại bằng giọng điệu sâu xa.

Tống Vân hơi giật mình, nhìn anh một hồi lâu cũng không nói gì. Phó Dục Thư thản nhiên: “Chỉ đùa chút thôi, cậu tin thật à?”

“Dĩ nhiên không rồi.” - Tống Vân không biết nói sao - “Tôi chỉ đang suy nghĩ Phó giáo sư luôn luôn coi trọng khoa học mà lại mê tín như vậy. Không phải cậu thật sự cho rằng chỗ này có ma chứ hả?”

Phó Dục Thư hơi hột hừ một tiếng rồi nói: “Đi vào thôi.”

Tống Vân gật đầu nắm khóa cửa kéo ra, anh ta vừa hành động bụi bặm đã từ trên cửa rơi xuống. Phó Dục Thư lập tức lui về sau hai bước. Tống Vân vì phải mở cửa nên không thể lui về sau chỉ có thể bị bụi bám đầy đầu. Tuy đang ở nơi nguy hiểm nhưng anh ta vẫn không nhịn được quay đầu lại giơ ngón giữa với Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư ho một tiếng che giấu cảm xúc, hạ giọng: “Đừng quậy, làm chuyện đứng đắn đi.”

Tống Vân cười khẩy một cái, ra sức kéo hết cửa ra. Tiếng mở cửa kẹ kẹ nghe có vẻ u ám trong con đường hầm lạnh lẽo tối tăm. May là hai người họ đều là đàn ông can đảm, nếu là hai cô gái thì đã sớm sợ hãi khóc lên rồi. Đây cũng là lý do tại sao Phó Dục Thư không đề nghị đưa Tưởng Phẩm Nhất cùng xuống. Nơi này sẽ xảy ra rất nhiều tình huống khó dự đoán được, anh không thể mang sự an toàn của cô ra đùa giỡn.

Phó Dục Thư xua xua tay đuổi bụi mù xung quanh, anh tắt đèn pin để tránh việc nếu bên trong có người sẽ lập tức thấy được họ, như vậy rất nguy hiểm.

Sau khi mở cửa hai người từ từ quan sát bên trong, thấy bên trong tối đen như mực không giống có người, anh mới mở đèn soi vào trong đó.

Sở dĩ bọn họ có thể đi đến trước cánh cửa này là bởi vì tấm giấy hôn thú thế hệ trước của Tưởng gia để lại chỉ dẫn. Trong đó ngầm tiết lộ họ của mấy nhà, bọn họ nối liền vị trí nhà của những dòng họ này lại thành một sơ đồ, rồi dựa theo sơ đồ đường đi dưới lòng đất, lúc này mới đến đây.

Cho nên giờ phút này họ cũng biết đây là nơi nào. Sau khi đi qua cánh cửa này không xa chính là cây hòe tiêu biểu cho Hòe Viên. Ánh đèn màu trắng chiếu lên đồ vật phía sau cửa lúc gần lúc xa. Đây là một gian nhà gỗ nhỏ rất đơn sơ, bên trong đặt rất nhiều đồ vật được vải trắng che phủ, cao cao thấp thấp khiến người ta sợ hãi.

Tống Vân hà hơi, không khí lạnh lẽo đến thở ra khói, anh ta khẽ nói: “Đây là chỗ nào?”

“Nếu biết thì chúng ta cũng không cần đến đây.” Phó Dục Thư thuận miệng nói ra một câu rồi đi đến kéo một tấm vải trắng gần đó. Sau khi ánh đèn soi lên vật được bày trí kia, hai người đàn ông đều giật mình.

Một con rối hình người cao chừng 1m7 đứng đó, quần áo rách nát, mang vẻ mặt kỳ dị đang nhìn bọn họ.

“Thần kinh sao, món đồ chơi này mà cũng đặt ở đây, muốn dọa chết người ta à?” Tuy miệng Tống Vân oán trách nhưng vẫn bước đến cẩn thận quan sát tượng gỗ. Tượng gỗ được làm rất trùu tượng, nhìn không ra là hình dáng gì, chỉ có thể miễn cưỡng nói là mang bộ dáng của đàn ông. Nhưng nó lại mặc váy lụa trắng của phụ nữ, trên váy lụa trắng còn vương đầy mạng nhện, bẩn thỉu vô cùng.

“Đi xem thử những thứ khác.” Phó Dục Thư nói với Tống Vân.

Tống Vân và anh chia nhau ra làm việc, hai người tự mở những tấm vải trắng che phủ lên đồ vật bên cạnh. Sau khi mở ra hết, họ đứng ở chính giữa tựa lưng vào nhau nhìn khung cảnh xung quanh. Những thứ đắp vải trắng kia chỉ là một số tử và đồ gia dụng đơn giản.

Tống Vân lại đến trước tủ mở ngăn kéo xem có gì trong đó. Nhưng sau khi mở ra lại không phát hiện được gì cả. Bên trong rất sạch sẽ, không có bụi bặm. Nó giống với gian nhà gỗ nhỏ này. Khoảng thời gian gần đây có kẻ đã xóa sạch dấu.

“Tôi cảm thấy học tử này có vấn đề.” - Tống Vân cau mày lại - “Xem ra nơi này giống như một căn phòng nhỏ để nghỉ ngơi, có giường có bàn. Trên bàn còn có ly tách, nhưng lại không thấy đồ vật khác trong này, lẽ nào đã bị mang đi rồi?”

Phó Dục Thư hơi suy tư: “Nói không chừng là vì che giấu tai mắt người khác.”

Tống Vân đồng ý: “Cậu nói bọn họ đặt cái tử như vậy là muốn làm gì?”

Phó Dục Thư và Tống Vân nhìn nhau trong giây lát, sau đó hiểu ý di chuyển cái tử.

Tử rất nặng, hai người đàn ông dõng dỏi đi cũng tốn không ít sức. Đến khi họ vất vả lắm mới dịch tử ra một chút liền phát hiện phía sau tử có một cánh cửa.

“Quả nhiên có vấn đề.” Tống Văn cất tiếng rất khẽ, cũng khẽ như lúc mới vừa rồi họ cẩn thận di chuyển tử vậy. Anh ta sợ phát ra tiếng sẽ có thể kinh động đến người đang ở sau cánh cửa.

“Nhìn theo khoảng cách, sau khi đi qua cánh cửa này một khoảng sẽ là bên dưới cây hòe kia.” Phó Dục Thư khẽ nói.

Tống Văn im lặng mở khóa cửa, cái khóa này khó mở hơn cái trước nhiều. Anh ta tốn rất nhiều sức mới mở ra được, vốn đang cảm thấy lạnh nhưng sau khi mở khóa xong lại đổ mồ hôi đầm đìa.

“Xong.” - Tống Văn cất dụng cụ hỏi Phó Dục Thư - “Có đi vào hay không?”

Phó Dục Thư thản nhiên nhìn chăm chú vào cánh cửa này, rõ ràng nó sạch sẽ hơn cánh cửa khi nãy rất nhiều. Anh nói: “Đã đi đến đây rồi có đi vào hay không cũng không phải do chúng ta quyết định nữa.”

Tống Văn thở phào một cái, hoạt động chút gân cốt từ từ kéo cửa ra. Lần này không có bụi nên đầu anh ta không gặp họa, nhưng cả người anh ta cũng đã sớm phủ đầy bụi rồi.

Ánh mắt Phó Dục Thư kỳ lạ liếc nhìn bộ dạng anh ta, khóe môi nhin không được nhovn lên.

“Không có ai cả.” Sau khi Tống Văn mở cửa nhìn vào trong một cái lập tức đưa ra kết luận.

Lần này Phó Dục Thư cũng tắt đèn như trước, nhưng Tống Văn có thể nhìn được bên trong không có ai. Điều này chứng tỏ bên trong có ánh sáng.

Phó Dục Thư không bật đèn, đi thẳng đến trước mặt Tống Văn nhìn xem. Quả nhiên thấy một giá cắm nến treo giữa hành lang cách đó không xa, trên giá cắm nến có một ít sáp, đèn cầy đã sắp hết.

“Nến vẫn chưa cháy hết, nói không chừng phía trước có người.” Tống Văn nói.

Phó Dục Thư lại nói: “Nhưng tôi cảm thấy là bọn họ cố ý để lại cây nến cho chúng ta.”

“Tại sao?”

“Với hiểu biết của tôi về họ, đây có lẽ là cảnh cáo cuối cùng.”

“...” - Tống Văn vẫn im lặng một hồi, quay đầu lại xác nhận xem đường trở về còn hay không. Khi anh ta thấy cánh cửa khi đến vẫn còn mở mới hơi an tâm một chút - “Đi vào không?” - Anh ta hỏi Phó Dục Thư.

“Đi đi, không phải cậu nổi danh là tay thiện xạ sao? Nếu thật sự có người cậu sợ họ à?” - Phó Dục Thư nói đùa nửa thật nửa giả.

Theo con đường u ám đi về phía trước, hai người đàn ông cao lớn vẫn cảnh giác quan sát xung quanh. Bọn họ đều có vương bản, tuy hiện tại vì phá án mà dấn thân vào nơi nguy hiểm, nhưng không muốn vì vậy mà bỏ mạng.

Con đường nhanh chóng xuất hiện thay đổi, sau khi rẽ cua một lần nữa bọn họ thấy được những thứ khiến sống lưng rét buốt.

Ở cuối lối đi bất chợt thông thoáng, hai bên đều sắp đặt phòng giam chỉnh tề. Phòng giam được chắn bằng song sắt, bên trong là cổ đại và cộc gỗ. Cọc gỗ mang hình dáng chữ thập, trên đó vẫn còn vết máu khô và khóa sắt nặng nề.

“Xem ra từng có người bị giam cầm phi pháp ở đây.” Tống Văn nghiêm khắc nói.

Phó Dục Thư cẩn thận quan sát mấy căn phòng giam phía trước, tất cả đều giống nhau không có gì khác biệt. Anh kiểm chế nói: “Đừng nghĩ theo chiều hướng xấu, không chừng là giam động vật thôi.”

Ánh mắt Tống Văn phức tạp nhìn Phó Dục Thư. Tuy anh ta biết khả năng mà Phó Dục Thư nói là rất nhỏ. Nhưng anh ta vẫn mong từng bị giam ở đây là động vật. Nếu không Hòe Viên thật sự là nơi rất đáng sợ.

“Máy chụp hình đâu, chụp lại đi.” Phó Dục Thư nhắc nhở.

Tổng Vân nghe vậy bỏ súng vào bao lấy máy chụp hình ra nhanh chóng chụp lại cảnh nơi đây, không bỏ qua từng góc nhỏ.

Phó Dục Thư đi theo bước chân Tổng Vân về phía trước, trong lòng tính toán bước chân đoán rằng sắp đến dưới cây hộc rồi. Bọn họ lại phát hiện một cánh cửa.

“Cánh cửa này phải là cửa vào từ chỗ cây hộc leo xuống.” - Phó Dục Thư nói - “Cửa chúng ta vào có lẽ đã bị che lại vào mười mấy năm trước, có thể là trong nội bộ họ có mâu thuẫn, cũng có thể là nguyên nhân khác. Cho nên người trông chừng luôn xuống đây từ chỗ cây hộc.”

“Người trông chừng là Cổ An Hòa? Vậy mấy phòng giam này chính là của tổ tiên Cổ gia?” Tổng Vân chăm chú hỏi.

Phó Dục Thư lắc đầu: “Không biết.”

Anh đi về phía trước, đi đến trước cửa anh thử vặn nắm cửa một vòng, cửa được mở ra. Tổng Vân thấy anh muốn kéo cửa ra vội vàng đi theo, lo anh sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Có điều sau khi cửa mở ra, anh ta phát hiện là mình quá lo lắng thôi. Phía sau cánh cửa có một vòng tròn giống như miệng giếng, phía trên tối như mực và rất cao. Có lẽ trên đó chính là mặt đất, gần giống với suy đoán của Phó Dục Thư.

“Trở về thôi.” Phó Dục Thư quay người chuẩn bị đi.

Tổng Vân nói: “Không đi lên xem à?”

Phó Dục Thư cũng không đợi anh ta, anh bước nhanh lướt qua mấy căn phòng giam kia rồi đi cũng không quay đầu lại nói: “Chúng ta không leo lên đó nổi, cái thang đó chắc đã bị rút đi lúc tôi về quê rồi. Khi đó tôi không có ở nhà, cửa sổ đều khóa, bọn họ không cần mở đến phá hủy bức tường dưới tầng hầm nhà tôi, chỉ dọn hết đồ đi từ phía bên này. Có lẽ khi đó bọn họ đã rất nhân từ rồi.”

Tổng Vân nói: “Sau khi trở về tôi sẽ lập tức khiếu nại xin phúc thẩm.”

Phó Dục Thư gật gù đầu, đi với anh ta qua từng cánh cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi ủng hộ đề nghị này của cậu. Tư tưởng của chúng ta cũng có hạn, có người khác tham gia vào việc này có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã trở lại tầng hầm nhà Phó Dục Thư. Lúc Tổng Vân giúp anh bít kín bức tường lại lần nữa không nhận được nói: “Cậu không sợ phía cảnh sát gia nhập điều tra sẽ liên lụy đến vợ tương lai của cậu à?”

Phó Dục Thư liếc anh ta một cái, chẳng mảy may để ý đến: “Nếu như tôi sợ thì tôi đã không nói hết tất cả cho cậu biết rồi. Nếu như cô ấy thật sự có dính líu đến chuyện này, tôi nhất định không thể đại nghĩa diệt thân được đâu.”

Tổng Vân trở mắt bởi vì Phó Dục Thư không hề che giấu sự bao che của anh. Thật ra thì thực tế chính là như vậy, trên thế giới này không có ai là không bao che cho người thân của mình. Không chỉ có mỗi Phó Dục Thư, ngay cả Tổng Vân và Tưởng Phẩm Nhất cũng như thế.

Giờ phút này Phó Dục Thư đang thám hiểm dưới lòng đất, Tưởng Phẩm Nhất thì ở nhà lo lắng cho anh. Tưởng Thặng đã sớm tan việc về nhà, vẫn ở trong phòng mình khóa trái cửa, quỳ gối trước phật tổ sám hối.

Tưởng Phẩm Nhất không đến phòng cha. Lúc cha ở nhà hay đi khỏi đều khóa cửa phòng, cô không có chìa khóa, không biết bên trong đó có gì. Giờ khắc này cô rất muốn đi hỏi cha mình xem Phó Dục Thư có thể bị nguy hiểm hay không. Bởi vì cha nhất định biết chuyện dưới lòng đất, nhưng cô vẫn không can đảm lên tiếng hỏi.

Cô nằm trên giường trần trọc trở mình thật lâu, rốt cuộc vẫn không nhận được phải rời khỏi phòng ngủ đi đến hướng đối diện chờ anh. Cũng vào lúc này Phó Dục Thư gọi điện đến cho cô.

Nhìn tên anh trên màn hình điện thoại di động, trái tim Tưởng Phẩm Nhất rốt cuộc đã bình ổn lại. Nhưng cô mới vừa bắt máy lại chỉ nghe thấy bên kia vang lên tiếng nói của Cổ Lưu Thâm.

Cổ Lưu Thâm nói một cách tiếc nuối: “Phẩm Nhất, em thật sự không nên làm vậy.”

“Tại sao là anh?” Tưởng Phẩm Nhất rất kinh ngạc hỏi ngược lại anh ta, cốc nước cầm trong tay chao đảo suýt rơi xuống đất.

Cổ Lưu Thâm lại cười nói: “Sao hả, bất ngờ vì là anh sao? Trước khi em làm sai lẽ nào không nghĩ đến sẽ bị anh phát hiện ư? Em cho rằng người gọi điện thoại cho em là ai? Phó Dục Thư à?”

33. Chương 34

Hiện tại lòng Tưởng Phẩm Nhất rất rối loạn nhưng lý trí nói cho cô biết phải tỉnh táo lại. Bởi vì điều này chẳng những liên quan đến an nguy của Phó Dục Thư mà còn liên quan đến an nguy của cha mình.

Đây cũng không phải là chuyện riêng của một người, tất cả bọn họ đều như châu chấu bị buộc trên một sợi dây dù ai cũng không thể chạy trốn.

“Sao anh lại có điện thoại của anh ấy?” Tưởng Phẩm Nhất lạnh lùng hỏi.

Cổ Lưu Thâm thờ ơ nói: “Một chiếc điện thoại di động thôi, ngay cả nhà anh ta anh cũng đi qua rồi, lấy một chiếc điện thoại cũng đâu phải vấn đề lớn lao gì?”

“Anh đã làm gì Phó Dục Thư?” Tưởng Phẩm Nhất vội hỏi.

Cổ Lưu Thâm cười khẩy một tiếng: “Anh đã làm gì anh ta thì em sẽ nhanh chóng biết được thôi.” Dứt lời, anh ta lập tức cúp điện thoại.

Tưởng Phẩm Nhất không đợi được nữa, lao thẳng xuống lầu chạy đến nhà đối diện. Tầng trệt ngôi nhà vẫn sáng đèn, không biết ai đang ở bên trong. Có dù bên trong là yêu quái ăn thịt người cô cũng phải đi vào, bởi vì Phó Dục Thư đang ở trong đó.

Khi Tưởng Phẩm Nhất mở cửa nhà Phó Dục Thư ra, cô nhìn thấy nam chủ nhân ngôi nhà đi ra trước tiên. Anh đã tắm rửa xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, áo sơ mi trắng muốt không dính một hạt bụi, đang tỉ mỉ thắt dây nịt. Mái tóc ngắn màu đen sạch sẽ mềm mại vừa mới được sấy khô.

Lúc này Tưởng Phẩm Nhất mới yên tâm, cô liền cất tiếng hỏi: “Điện thoại di động của anh đâu?”

Phó Dục Thư liền giật mình, lấy điện thoại từ túi quần ra nói: “Ồ đây, sao vậy?”

Tưởng Phẩm Nhất lạ lùng hỏi: “Ồ chỗ của anh hả?”

“Dĩ nhiên, anh vẫn mang theo mà, có điều là chính im lặng thôi.” Phó Dục Thư vừa đi đến gần cô vừa nói, “Sao trễ vậy rồi em còn chưa ngủ?”

Tưởng Phẩm Nhất hốt hoảng một chút, cô nói: “Anh đang ở bên dưới làm sao em ngủ được.”

“Anh đâu có đi một mình.” Phó Dục Thư nở một nụ cười nho nhã lịch sự hẳn là muốn an ủi cô, “Anh đi cùng Tống Vân, anh ta có súng, võ cũng rất giỏi, bọn anh sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất lẩm bẩm: “Anh biết tại sao em lại lỗ mãng chạy đến đây không? Bởi vì vừa rồi em mới nhận được một cú điện thoại gọi đến, là số của anh nhưng khi em bắt máy thì người nói chuyện lại là Cổ Lưu Thâm.” Cô thở dài, “Nghe giọng điệu của anh ta giống như bọn họ đã biết hết tất cả. Hơn nữa em cảm thấy được anh ta sẽ gây bất lợi cho anh.” Tưởng Phẩm Nhất đi lên vài bước vùi đầu vào lòng anh cọ cọ, ngửi lấy hương vị thanh tân trên người anh vừa tắm rửa sạch sẽ, nói thật khê, “Anh không có sao là tốt rồi.”

Phó Dục Thư cảm thấy khó hiểu, ngực hơi khó chịu. Mới vừa rồi lúc tắm ngực anh cũng vậy, nhưng anh không để ý, vẫn ôm chặt eo cô hôn lên tóc cô nói với giọng cam đoan: “Anh không sao.”

Tống Vân tắm rửa xong chỉ mặc quần vừa đi từ trên lầu xuống vừa lau tóc, nhìn thấy cảnh này thoáng giật mình, vội nghiêm mặt nói: “Không phải là tôi xuống không đúng lúc đó chứ?”

Nghe thấy tiếng người, Tưởng Phẩm Nhất nhanh chóng rời khỏi lòng Phó Dục Thư, lúng túng nhìn Tống Vân đứng ở phía thang lầu. Vóc dáng Tống Vân rất đẹp, vì ở trần nên thấy rõ làn da khỏe mạnh màu đồng cùng với đường nét cơ bắp rắn chắc của anh ta.

Vóc người đẹp như vậy không hổ là cảnh sát. Có lẽ thể lực cũng có liên quan trực tiếp đến vóc dáng.

Phó Dục Thư đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Tưởng Phẩm Nhất, vẻ mặt tỉnh bơ nói với Tống Vân: “Cút đi mặc áo vào.”

Tống Vân nhướn miệng cười một tiếng: “Sao hả, cậu sợ à?”

Phó Dục Thư che mắt Tưởng Phẩm Nhất lại, trợn mắt nhìn Tống Vân một cái, ra hiệu bằng ánh mắt với anh ta: Cút mau.

Thật ra thì Tống Vân rất cảm khái, nhưng anh ta vẫn nghe lời lên lầu mặc áo vào. Trước kia khi Phó Dục Thư và Nhậm Hi chưa ly hôn cũng đã từng đụng phải tình huống như vậy. Nhưng lúc đó Phó Dục Thư nào có hẹp hòi như bây giờ, chỉ nhìn thôi cũng không muốn cho Tưởng Phẩm Nhất nhìn thêm một cái.

Tống Vân lơ mơ cảm thấy có lẽ đây mới thực sự là Phó Dục Thư. Sẽ không hoàn mỹ đến giả dối, có một chút hẹp hòi nhưng vô cùng chân thật và thân thiện.

“Anh đã không sao vậy em về trước đây. Trễ rồi có gì ngày mai các anh hãy làm tiếp, mau...” Tưởng Phẩm Nhất còn chưa nói hết Phó Dục Thư đã nhún tay lên thái dương, sắc mặt tái nhợt, cau chặt mày lại có vẻ như cố chịu đựng đau đớn.

Tưởng Phẩm Nhất lập tức bước lên đỡ lấy anh hỏi: “Anh sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Phó Dục Thư lắc đầu, mím môi không nói. Vóc dáng cao lớn tựa vào thân thể mềm mại của Tưởng Phẩm Nhất, khiến Tưởng Phẩm Nhất hơi khó chống đỡ.

“Em gọi xe cứu thương cho anh.” Tưởng Phẩm Nhất không nói thêm lời nào đã lấy điện thoại di động ra gọi 120. Sau khi báo địa chỉ và tình hình thì dìu Phó Dục Thư nằm xuống ghế salon. Lúc này sắc mặt Phó Dục Thư càng tái nhợt thêm, trán nổi gân xanh đầm đìa mồ hôi lạnh, nắm chặt tay cô đến mức cô gần như không chịu được.

“Cuối cùng là khó chịu ở đâu, anh nói cho em biết, em nghĩ cách giúp anh.”

Tưởng Phẩm Nhất quỳ bên ghế salon vội vàng hỏi.

Phó Dục Thư hít vào một hơi, nói đứt quãng: “Đi xem Tống Vân.”

Tưởng Phẩm Nhất khó xử nói: “Anh thế này làm sao em đi được.”

Phó Dục Thư đẩy cô một cái rồi nói: “Đi đi.”

Tưởng Phẩm Nhất thấy anh dứt khoát như vậy đành phải đứng dậy đi lên lầu tìm Tống Vân. Thật ra thì cô cũng không giúp được gì, bởi vì cô hoàn toàn không biết nguồn cơn đau đớn của anh từ đâu ra. Cho nên nếu ở đây nhìn không bằng đi tìm Tống Vân. Dù sao Tống Vân là Phó cục trưởng Cục Công an, nói không chừng sẽ có cách.

Tưởng Phẩm Nhất mang theo tia hi vọng cuối cùng chạy lên lầu tìm kiếm Tống Vân, nhưng sau khi tìm được Tống Vân cô lại có chút tuyệt vọng.

Tống Phó cục trưởng mới mặc áo được một nửa, nút còn chưa cài xong đã nằm vật trên giường, sắc mặt tái nhợt rơi vào trạng thái hôn mê. Đầu óc Tưởng Phẩm Nhất nhanh chóng suy nghĩ, không cách nào không liên hệ những sự việc đột biến này với lối đi dưới lòng đất kia.

Cô nhớ khi nãy Cổ Lưu Thâm đã nói trong điện thoại, anh ta làm gì Phó Dục Thư cô sẽ nhanh chóng biết được. Cô nghĩ bây giờ cô đã biết rồi.

Xe cứu thương thành phố Bình Giang nhanh chóng đến Hồ Viên. Tiếng xe cứu thương vẫn vang vọng tại cửa nhà Phó Dục Thư. Bác sĩ và y tá mặc blouse trắng mang băng ca vào nhà, Tưởng Thặng ở Tưởng gia nhìn cảnh này từ cửa sổ, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

“Bác Tưởng, con đã khuyên bác rồi, là bác không nghe con còn dung túng cho Phẩm Nhất học thói xấu. Điều này bác không thể trách con không giúp bác.” Bóng dáng Cổ Lưu Thâm từ từ xuất hiện sau lưng Tưởng Thặng, vẻ mặt anh ta thương tiếc nhìn phía đối diện, “Chậc, cứ yên lành ở nhà làm nghiên cứu của

anh ta không được sao, lại đến đây xen vào chuyện không nên xen vào. Hiện tại thì hay rồi, tôi luôn cả mạng. Cháu thật sự không thích người không biết quý trọng tính mạng của mình.”

Tướng Phẩm Nhất cũng không biết Cổ Lưu Thâm hiện đang ở trong nhà mình. Cô đi theo xe cứu thương đến bệnh viện. Lúc xe cứu thương đến không biết ở đây có hai người gặp chuyện không may. Bởi vì khi đó Tướng Phẩm Nhất không biết Tống Vân cũng đã xảy ra chuyện nên không nói cho bệnh viện biết. Vì vậy khi bác sĩ đến chỉ mang theo một băng ca, sau khi bọn họ biết còn có Tống Vân phải hơi mất chút sức lực mới đem hai người đến bệnh viện được.

Trong bệnh viện một màu trắng xóa, Tướng Phẩm Nhất ngồi ngoài phòng cấp cứu lo lắng chờ đợi. Cô ngồi bó gối nhớ lại suốt thời gian qua cô đã hại Phó Dục Thư thế thảm. Tuy nói ban đầu là cô có ý tốt hi vọng anh có thể dọn đi. Nhưng sau đó cô lại là nguyên nhân chính kéo anh vào vực sâu này, cô thật sự khó tránh được cảm giác tội lỗi.

Cô thầm thề nếu như hôm nay Phó Dục Thư không xảy ra việc gì, cô nhất định sẽ không liên lụy anh nữa, kiên quyết bảo anh dọn đi. Cổ An Hòa muốn cô lấy Cổ Lưu Thâm thì cô lấy. Dù sao cô tuyệt đối không để cho chuyện hôm nay xảy ra lần nữa.

Lúc Phó Dục Thư và Tống Vân được đưa đến đã hơn hai giờ sáng. Tướng Phẩm Nhất ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ đến bốn giờ, Phó Dục Thư và Tống Vân vẫn còn chưa được đưa ra, chỉ có một vị bác sĩ đi ra ngoài.

Nhìn thấy bác sĩ, Tướng Phẩm Nhất vội vàng chạy tới hỏi tình hình: “Họ thế nào rồi bác sĩ?”

Bác sĩ tháo khẩu trang ra nói: “Trúng độc, tình trạng bây giờ vẫn còn rất nguy hiểm, cô là người nhà của họ sao?”

Tướng Phẩm Nhất nói: “Tôi là người nhà của một người trong đó.”

Bác sĩ nói: “Cô nên báo cho người nhà của người còn lại đi, tình trạng bây giờ khá rắc rối, nhất định phải có người nhà ở đây.”

Tướng Phẩm Nhất luống cuống: “Nhưng tôi không biết người nhà của người kia, tôi chỉ biết anh ta tên Tống Vân, là Phó cục trưởng Cục Công an thành phố Bình Giang.”

Bác sĩ sững sờ, kinh ngạc nói: “Là Phó cục trưởng Cục Công an?”

“Đúng, nhưng tôi không biết làm sao liên lạc với người nhà anh ta.” Tướng Phẩm Nhất suy tư một chút rồi nói, “Đúng rồi, khi tôi đến có mang điện thoại của anh ta theo.” Cô nhanh chóng lấy điện thoại của Phó Dục Thư và Tống Vân trong túi ra. Thầm nghĩ may là cô thuận tay cầm theo điện thoại, nếu không thì nguy rồi.

“Tìm ra rồi.” Tướng Phẩm Nhất tìm được một số liên lạc được cài là Bà Xã trong máy của Tống Vân rồi bấm số điện thoại đó.

Sau khi Khưu Tuyết đỗ con ngủ vẫn đợi Tống Vân về. Đợi đến rạng sáng anh vẫn chưa về nên cô ta đi ngủ trước. Lúc điện thoại di động vang lên cô đang ngủ say và còn hơi bực bội. Dù sao Tống Vân là cảnh sát, luôn về nhà muộn khiến trong lòng cô ta rất giận. Khưu Tuyết cũng không nghĩ rằng cuộc điện thoại này đã khiến mãi về sau cô ta cũng không còn yên tâm ngủ nữa.

“Cái gì? Tống Vân đã xảy ra chuyện?”

Năm giờ sáng, Khưu Tuyết mang con đến ẹ trông chừng rồi lo lắng chạy đến bệnh viện. Cô ta tìm được Tướng Phẩm Nhất ở ngoài phòng cấp cứu, câu đầu tiên cất lên là: “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy sao rồi?”

Tướng Phẩm Nhất giải thích với cô một chút nguyên nhân và tình hình trước mắt. Khưu Tuyết nghe xong tức giận nói: “Tôi đã sớm bảo anh ấy đừng điều tra vụ án này nữa. Đã kết án rồi tại sao vẫn còn không chịu thôi chứ. Đúng, anh ấy là cảnh sát nên chịu trách nhiệm với người đã chết, nhưng lẽ nào anh ấy không cần chịu trách nhiệm với tôi và con tôi sao?”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn Khuru Tuyết vừa tức giận vừa khổ sở, trong lòng nảy sinh một cảm giác tự trách. Cô mím môi muốn an ủi Khuru Tuyết nhưng còn chưa kịp nói gì lại nghe thấy cô ta nói: “Nếu anh ấy xảy ra chuyện bất trắc gì tôi và con phải sống thế nào đây?” Nói xong lời này Khuru Tuyết ngồi xuống, đầu khổ khóc nức lên.

Tưởng Phẩm Nhất yên lặng đỡ cô ta dậy để cô ta ngồi lên ghế, bản thân cô ngồi bên cạnh khẽ an ủi: “Bọn họ không sao đâu, cô yên tâm đi.”

Khuru Tuyết khóc không thành tiếng: “Cô đừng an ủi tôi nữa, đừng nói nữa...”

Tưởng Phẩm Nhất quay mặt sang chỗ khác, không cách nào nhìn dáng vẻ đau thương của cô ta nữa. May mà không lâu sau bác sĩ và y tá đều đi ra, Phó Dục Thư và Tống Vân đều được đẩy ra ngoài.

Tưởng Phẩm Nhất và Khuru Tuyết lập tức chạy đến hỏi bác sĩ và y tá vẫn đang không ngừng bước chân: “Tình trạng họ thế nào rồi?”

Bác sĩ nói: “May là đưa đến kịp thời, bây giờ tình trạng xem như là ổn định nhưng cần phải quan sát thêm.” Dứt lời, bác sĩ bắt đầu sắp xếp phòng bệnh cho họ.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn Khuru Tuyết. Khuru Tuyết đã ngừng khóc, nhìn thẳng vào sắc mặt Tống Vân tái nhợt đang nằm trên giường bệnh, vẻ mặt vô cùng yếu ớt.

“Nếu như bây giờ chị ngã xuống thì anh ấy sẽ không có ai chăm sóc đâu.” Tưởng Phẩm Nhất nói.

Khuru Tuyết nhìn cô thắc mắc: “Cô không lo lắng cho Phó Dục Thư sao?”

“Tôi lo chứ.” Tưởng Phẩm Nhất nói chậm rãi, “Tôi đã nghĩ ra cách sau này sẽ không để anh ấy gặp chuyện không may nữa. Nhưng mai mốt mới có thể làm được, bây giờ vẫn phải chăm sóc cho anh ấy trước, để anh ấy bình phục đã.”

34. Chương 35

Phó Dục Thư và Tống Vân được sắp xếp nằm hai phòng khác nhau. Tưởng Phẩm Nhất ở bên phòng Phó Dục Thư, Khuru Tuyết thì chăm sóc cho Tống Vân chồng cô ta. Chia nhau ra như thế này khiến Tưởng Phẩm Nhất tự nhiên hơn rất nhiều, cảm giác tự trách cũng vơi đi một chút.

Ngồi bên giường bệnh, Tưởng Phẩm Nhất nhìn Phó Dục Thư đang chìm trong hôn mê, trong lòng cô càng hi vọng rằng anh chẳng qua chỉ ngủ thiếp đi mà thôi.

Phó Dục Thư chưa từng xuất hiện trước mặt cô với bộ dạng thế này, anh lúc nào cũng gọn gàng chỉnh tề, mang vẻ tự chủ và cao quý của đàn ông chứng chạc. Bây giờ anh thiếu đi vài phần phức tạp và thâm trầm lúc tỉnh táo, gương mặt trở nên rất dịu dàng. Đây là điều mà cô thích nhất ở anh.

Tưởng Phẩm Nhất từ từ lấy điện thoại ra nhấn nút Home, màn hình điện thoại sáng lên. Ánh sáng khiến mắt cô đang ở trong bóng tối không kịp thích ứng. Cô hơi nhắm mắt lại, chờ khi đã quen mới mở ra. Cô mở danh bạ tìm số của Cổ Lưu Thâm. Ngón tay do dự thật lâu trên nút gọi, cuối cùng đành đổi thành gửi tin nhắn.

Ngón tay mảnh khảnh thon dài của cô nhanh chóng soạn ra một câu rồi bấm gửi. Đối phương nhất định đã lường được cô sẽ tìm anh ta nên cũng nhanh chóng hồi âm tin nhắn của cô, đã cho cô câu trả lời khẳng định.

Tưởng Phẩm Nhất tạm thời yên tâm, cất điện thoại đi ngẩng nhìn Phó Dục Thư. Phó Dục Thư bỗng nhăn mày lại, giống như là có thần giao cách cảm biết cô đang làm gì vậy.

Tưởng Phẩm Nhất hơi chột dạ đưa tay xoa lông mày anh, vuốt ve nếp nhăn của anh lắm bầm: “Em cũng vì anh thôi, hi vọng sau khi anh tỉnh lại đừng trách em cũng đừng đau lòng.”

Tưởng Phẩm Nhất dịu dàng khẽ vuốt i tâm của Phó Dục Thư dần dần giãn ra. Nhưng sắc mặt anh vẫn khó coi như cũ, giống như là thấy ác mộng, khóe môi vẫn mím chặt, cô nhìn thôi cũng cảm thấy mệt thay

anh. Nhưng nếu là chuyện xảy ra ngoài đời cô còn có thể can thiệp, còn có thể giúp đỡ, còn chuyện trong đầu anh thì cô không thể đụng đến được chỉ đành lặng nhìn anh thôi.

Tổng Vân và Phó Dục Thư coi như là đi dạo qua Quỷ môn quan một lần, tuy có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, gắng gượng qua hai mươi bốn giờ bệnh tình đã ổn định lại. Có điều cơ thể hai người đều bị thương nặng, cần phải nằm viện điều trị một thời gian.

Phó Dục Thư tỉnh lại vào rạng sáng ngày hôm sau, trước đó đang lúc đêm khuya Tưởng Phẩm Nhất ngủ gục bên giường anh vẫn mặc bộ quần áo cũ chưa kịp thay. Phó Dục Thư ở một mình tại thành phố Bình Giang không có người quen chăm sóc. Cô lại không dám để cha mẹ anh biết chuyện lớn như vậy, chỉ có thể một mình cực nhọc đêm ngày không nghỉ chăm sóc anh. Hiện tại cô đã mệt mỏi đến mức vừa ngã đầu xuống gối là ngủ thiếp đi.

Phó Dục Thư khẽ nhúc nhích ngón tay, nhưng khi phát hiện tay đang được Tưởng Phẩm Nhất nắm thì lập tức để yên, sợ sẽ đánh thức cô.

Đêm đã rất khuya, trong phòng bệnh không có ánh sáng anh chỉ có thể mượn ánh trăng mỏng manh ngấm nhìn cô gái bên cạnh. Xem ra cô đã tiêu tụy đi rất nhiều, quầng thâm dưới mắt rất sâu. Cô tuy ngủ nhưng dường như vẫn mang tâm sự nặng nề không giống như cô gái lúc đầu anh từng quen biết nhưng lại khiến tình cảm anh dành cho cô càng sâu nặng hơn.

Cô ngủ quá say, Phó Dục Thư nghĩ có thể đã lâu cô chưa được ngủ ngon lành như vậy. Anh lại không đành lòng quấy rầy nên chỉ biết cùng nằm đó nghỉ ngơi với cô.

Bệnh nhân vừa tỉnh lại cơ thể cũng rất mệt, cho nên không bao lâu anh đã ngủ thiếp đi lần nữa. Khi tỉnh lại Tưởng Phẩm Nhất đã không còn bên cạnh.

Phó Dục Thư khó khăn ngồi dậy, cảm giác toàn thân vô lực không thể làm được bất cứ chuyện gì, thân thể mệt mỏi kinh khủng. Điều này khiến anh không dễ chịu gì.

Tưởng Phẩm Nhất đi lấy nước trở về đã thấy anh ngồi dậy trên giường cau mày bóp tay, vẻ mặt không vui.

“Anh tỉnh rồi à.” Tưởng Phẩm Nhất đỡ lấy ấm nước suýt bị mình làm rớt, giọng nói khản đi.

Phó Dục Thư lập tức nhìn về cửa, lúc nhìn thấy cô vẻ mặt trở nên ôn hòa nhẹ nhàng: “Ừ, em còn ở đây à, anh tưởng em đi rồi chứ.”

“Em chỉ đi lấy nước thôi.” Tưởng Phẩm Nhất xách ấm nước, vừa nói vừa đi vào phòng rót cốc nước cho anh: “Anh uống chút đi.” Giọng cô trầm thấp không nghe ra vui hay buồn.

Phó Dục Thư hơi suy tư chăm chú nhìn cô, cô không nhìn vào mắt anh giống như đang đợi anh uống nước. Trong mắt cô như thoáng qua một niềm vui khi thấy anh tỉnh lại nhưng sâu nơi đáy mắt lại hoàn toàn trống rỗng chỉ có sự hờ hững. Chuyển biến như vậy khiến Phó Dục Thư cảnh giác. Anh lớn hơn cô vài tuổi, chuyện từng trải, người từng gặp đương nhiên nhiều hơn cô nên điểm thay đổi này dù nhỏ anh vẫn nhìn ra được.

“Được.” Anh thản nhiên bưng cốc nước lên uống một hớp rồi nói: “Hơi nóng, chốc nữa sẽ uống.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe thế vội cầm lấy cốc nước tự mình thử xem, sau khi nhận ra thật sự rất nóng lập tức áy náy nói: “Cũng do em không tốt, không tập trung tinh thần quên mất là nước vừa mới nấu.” Cô chán nản bỏ chiếc cốc lên bàn, ủ rũ nhìn mặt đất.

Phó Dục Thư lắc đầu, giọng nói trầm ấm dịu dàng: “Em có gì muốn nói với anh phải không?”

Tưởng Phẩm Nhất ngẩng đầu nhìn anh, ngập ngừng rất lâu nhưng vẫn không đành lòng, cô chỉ nói: “Không có gì, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi. Chuyện Hồ Viên tạm thời đừng suy nghĩ, cố gắng tĩnh dưỡng cơ thể mọi chuyện từ từ nói.”

Phó Dục Thư thấy cô không muốn nói nên cũng không hỏi nữa chỉ gạt đầu đồng ý. Anh vịn giường đi xuống: “Anh muốn đi một chút, nằm lâu quá cảm giác không thoải mái.”

Tưởng Phẩm Nhất đứng lên: “Anh xem sắc mặt anh vẫn chưa tốt nên tịnh dưỡng tiếp đi. Mấy ngày qua anh cũng chưa ăn gì chỉ truyền đạm thôi, như vậy cũng không tốt lắm đâu anh đã gầy đi rồi kìa.”

Phó Dục Thư để mặc cô diu mình trở lại giường, anh ngồi tựa vào giường bất đắc dĩ nói: “Trên tường có treo đồng hồ lịch vạn niên, hôm qua anh tỉnh lại có nhìn qua. Anh hôn mê mới có hai ngày thôi sao biểu hiện của em lại giống như anh đã hôn mê hai tháng vậy?”

Tưởng Phẩm Nhất không chút nao núng đáp lời: “Anh cho rằng nếu như không phải lần này kịp thời đưa đến bệnh viện thì anh sẽ may mắn chỉ hôn mê hai ngày thôi ư? Hai tháng cũng là nhẹ rồi đó.”

Phó Dục Thư nhìn cô với vẻ mặt phức tạp: “Phẩm Nhất, em đừng...” Lời của anh còn chưa dứt đã bị Tưởng Phẩm Nhất ngắt ngang, cô vội nói: “Đúng rồi, em chưa báo bác sĩ là anh đã tỉnh. Anh ở đây chờ em đã, em đi kêu bác sĩ đến.” Vừa dứt lời cô đã bỏ chạy ra ngoài, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Phó Dục Thư tựa vào đầu giường nhìn cửa phòng đã đóng, anh hít sâu một hơi trong lòng đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì.

Điều Phó Dục Thư lường trước đã đến rất nhanh. Tưởng Phẩm Nhất săn sóc chu đáo cho anh một tuần, đến khi anh có thể hoạt động tự nhiên có thể sắp sửa xuất viện, cô nói với anh một đề nghị mà anh lo lắng nhất và cũng không mong muốn nhất.

“Chúng ta chia tay đi.” Tưởng Phẩm Nhất nghiêm túc nói với anh, “Em cảm thấy chúng ta không hợp nhau. Em hi vọng sau khi chia tay anh có thể dọn đi đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Khoảng thời gian này em chăm sóc cho anh coi như báo đáp lại việc anh suýt mất mạng vì em.”

Phó Dục Thư lắng nghe với thái độ khó đoán, anh không kinh ngạc cũng không tức giận chỉ bình tĩnh.

Mắt anh nhìn thẳng vào Tưởng Phẩm Nhất, khẽ hỏi cô: “Em nghĩ kỹ chưa? Anh cảm thấy nói ra hai chữ chia tay phải vô cùng thận trọng. Nếu như em thật sự muốn chia tay với anh, anh không có lý do gì mà không chấp nhận. Nhưng nếu em chỉ cảm thấy rằng em liên lụy anh thì anh phải nói cho em biết, anh không đồng ý.”

Tưởng Phẩm Nhất cũng biết anh sẽ nói như vậy, cô nói với vẻ mặt khinh miệt: “Anh nghĩ em tốt quá rồi đó, anh xem em giống loại người vậy sao?”

Phó Dục Thư cẩn thận quan sát Tưởng Phẩm Nhất. Nhìn dáng vẻ bề ngoài của cô, cô có vẻ là một cô gái tâm cơ sâu xa, xinh đẹp khôn khéo đến mức lỗi đời, cùng với nụ cười khinh miệt kia của cô quả thật là khắc nghiệt không chèn vào đâu được.

Nhưng cô vẫn không đánh lừa được cảm nhận của anh, cảm giác cô cho anh vẫn chưa từng thay đổi. Bất cứ cô gái nào anh từng gặp đều không cho anh được cảm giác chân thành như cô.

“Em đừng tự nói mình như vậy.” Phó Dục Thư thở dài, đứng lên khỏi ghế, “Nói gì cũng được nhưng đừng vì đạt được mục đích mà tự coi khinh mình, điều đó không đáng đâu.”

Tưởng Phẩm Nhất cảm giác chút can đảm này của mình sắp bị anh làm cho tiêu tan, cô khát khao được nhào vào lòng anh khóc ướt đầm áo anh. Nhưng cô biết mình không thể làm như vậy, cô không muốn nhìn thấy anh xảy ra chuyện nữa.

“Thật ra anh đã nghĩ đúng, quả thật là vì anh xảy ra chuyện nên em mới muốn chia tay anh. Nhưng em không tốt như anh nghĩ, chỉ là em nhát gan thôi. Em đến với anh là vì anh có thể giúp em cởi bỏ gông xiềng, nhưng bây giờ em phát hiện anh không thể làm được, còn rất có khả năng sẽ gặp chuyện không may và liên lụy đến em. Đây không phải là kết quả mà em muốn, cho nên em mới phải chia tay anh. Em vẫn chưa muốn chết cũng không muốn hoàn toàn mất đi tự do, cho nên xin anh hãy chấp nhận đề nghị của em.” Tưởng Phẩm Nhất trịnh trọng nói.

Phó Dục Thư lặng lẽ nhìn cô: “Anh biết em muốn nói gì rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác mãi một lúc mới có thể lên tiếng: “Rất tốt, vậy sẽ bớt phiền phức. Anh đừng phản đối nữa.”

Phó Dục Thư không nói tiếng nào chỉ nhìn cô, giống như anh đang phải ra một quyết định khó khăn, thật lâu sau mới nói: “Nếu như em thật sự nghĩ như vậy thì anh có thể dọn đi, cũng có thể chia tay em. Nhưng anh sẽ không bỏ qua vụ án này, đây là tự do của anh, em cũng đừng can thiệp vào.”

Tưởng Phẩm Nhất biết đây đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi. Cô gắng nghĩ theo hướng lạc quan: Đã bị hại một lần rồi thì anh sẽ không dễ gì để mình xảy ra chuyện nữa. Và lại nếu anh không ở trong Hòe Viên người muốn hại anh cũng không tiện hành động, có lẽ anh sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

Nghĩ như vậy cô liền gật đầu đồng ý: “Em đi trước đây, anh thu xếp xong thì dọn đi đi. Sau này không gặp nhau nữa, tạm biệt.” Vừa dứt lời cô đã nhanh chóng quay người đi ngay giống như là sợ anh cản cô lại vậy, dáng vẻ rất xa cách.

Nhưng thật ra trong lòng cô đang lo lắng chỉ cần mình dừng bước sẽ không còn can đảm nhắc chân đi nữa.

Phó Dục Thư chăm chú nhìn bóng dáng Tưởng Phẩm Nhất rời khỏi phòng bệnh. Cửa phòng vỗ bàn bật vài giây sau mới dừng lại, giống như đang nhắc nhở anh mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Anh cẩn thận suy nghĩ lại lời nói của cô, muốn phân tích xem những lời nói đó rốt cuộc là thật lòng hay giả dối. Nhưng anh phát hiện mình cũng không thể kết luận được. Anh không xác định được là vì trên phương diện tình cảm anh hoàn toàn không tự tin như trên phương diện học thuật. Ngoài ra anh cũng không cách nào tự tin một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy lại có thể kiên định một lòng, dốc hết tình cảm trao ột người như anh được.

Đáp lại chân tình của cô, anh cũng chỉ có thể chiều chuộng và giúp đỡ cô thôi. Nếu như những gì cô vừa nói là giả, vậy sau khi chuyện ở Hòe Viên chấm dứt có lẽ bọn họ sẽ có thể ở bên nhau lần nữa. Còn nếu như là thật thì sau khi xong chuyện ở Hòe Viên anh cũng không thể dây dưa với cô.

Anh sẽ không hận cô, chỉ biết oán giận mình không có năng lực giữ cô lại mà thôi.

Đã mấy ngày trôi qua, cơ thể Tống Vân cũng đã khỏe lên nhiều đang chuẩn bị xuất viện. Lúc anh ta đến thăm Phó Dục Thư chỉ thấy một mình Phó Dục Thư cô đơn đứng bên cửa sổ thần thờ. Tưởng Phẩm Nhất không có ở đây, đồ đạc cũng không có, liên hệ với vẻ mặt của anh cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra rồi.

“Cô ấy đi rồi à? Hai người chia tay rồi hả?” Tống Vân đến gần anh.

Phó Dục Thư không phủ nhận khẽ gật đầu với anh ta, cùng nhau ngồi bên cửa sổ. Hai người đàn ông ngồi vắt chân uống trà dưới ánh mặt trời. Tống Vân tiếp tục hỏi: “Lý do cô ấy đưa ra hẳn là làm trái tim cậu đau đớn nhỉ. Trước mắt mặc kệ là cô ấy nói thật hay giả, vào thời điểm này cô ấy lại rời khỏi cậu, cuối cùng dù cho hai người có quay lại thì trong lòng cậu sẽ không có khúc mắc sao?”

Phó Dục Thư cũng không ngẩng đầu lên chỉ uống trà: “Không sao cả, trong tình cảm không cách nào so đo ai trao ra nhiều hơn. Sự công bằng trong tình yêu chẳng có chút ý nghĩa nào, cô ấy vui vẻ quan trọng hơn.”

35. Chương 36

Tuy vụ án ở Hòe Viên quan trọng nhưng không đến nỗi chiếm hết hai mươi bốn giờ của Phó Dục Thư. Có chuyện không gặp được, thân phận của anh không phải là cảnh sát, chuyện muốn làm cũng chỉ có thể dựa vào Tống Vân. Thời gian còn lại anh vẫn phải làm việc của bản thân mình.

Sau khi chia tay với Tưởng Phẩm Nhất, Phó Dục Thư nhanh chóng xuất viện, hơn nữa còn dọn ra khỏi Hòe Viên thực hiện lời hứa của mình. Căn nhà đối diện Tưởng gia lại không có chủ lần nữa, không biết tiếp theo sẽ là ai dọn đến.

Trở về quê, Phó Dục Thư đến trường học một chuyến xử lý một vài việc liên quan. Sau đó giao nửa phần đầu bản thảo đã xem xét, bổ sung và chỉnh sửa cho nhà xuất bản, nhân tiện thương lượng vấn đề nhuận bút luôn.

Trải qua một thời gian bận rộn, chớp mắt đã đến năm mới. Phó Dục Thư ở nhà không tránh khỏi bị cha mẹ nhắc nhở việc Tưởng Phẩm Nhất có đến thăm bọn họ vào dịp năm mới hay không. Anh muốn nói sự thật cho cha mẹ nghe. Nhưng thứ nhất là anh thật sự không muốn đi xem mắt nữa; Thứ hai là anh cảm giác chuyện tình cảm với Phẩm Nhất không dễ kết thúc như vậy, nếu sau này bọn họ quay lại với nhau, bây giờ lại nói cho cha mẹ nghe chuyện họ chia tay sẽ rất phiền phức.

Cha mẹ Phó Dục Thư tuy rất thấu tình đạt lý nhưng bản thân anh đã hơn ba mươi tuổi. Nếu một cô gái còn trẻ, xinh đẹp lại đối xử với con họ khi nóng khi lạnh như thế họ sẽ không ủng hộ anh và Tưởng Phẩm Nhất qua lại nữa.

Ở tuổi này, bất kể là bản thân Phó Dục Thư hay là ba mẹ anh cũng đã không còn kiên nhẫn được nữa.

Tết sắp đến rất nhiều nơi đã bắt đầu nghỉ lễ, Tưởng Phẩm Nhất cũng không ngoại lệ. Học sinh không cần đến lớp, cô cũng rất rảnh rỗi nhưng sự rảnh rỗi này khiến cuộc sống của cô càng thêm cam go.

Ngay cả lý do duy nhất có thể dùng để trì hoãn cũng không còn, Tưởng Phẩm Nhất thật sự không có cách nào cự tuyệt Cổ Lưu Thâm nữa.

Cô mang máng biết được vụ án tại Hòe Viên sẽ được xử phúc thẩm, có lẽ qua năm sẽ có kết quả. Đến lúc đó hẳn là cô có thể sống dễ chịu hơn. Những người kia sẽ bận bịu đối phó với công an, sẽ không có thời gian thúc ép cô.

Mang theo nỗi chờ đợi tuyệt vọng, Tưởng Phẩm Nhất đi cùng Cổ Lưu Thâm mua đồ tết. Thật là buồn cười mà, người bất bình thường như vậy lại còn muốn trải qua cuộc sống bình thường, quả thật khiến cô vui buồn lẫn lộn.

Ngồi trên xe Cổ Lưu Thâm, Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy áp lực không chịu được cho nên cô mở cửa sổ xe ra để mặc cho gió lạnh thổi vào.

Cổ Lưu Thâm liếc nhìn cô một cái: “Em hóng gió như vậy sẽ bị cảm.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Tôi nóng.”

“Vậy thì tắt điều hòa.” Anh ta vừa nói vừa tắt máy điều hòa.

Tưởng Phẩm Nhất vẫn kiên quyết: “Anh tắt tôi cũng không đóng cửa sổ lại.”

Cổ Lưu Thâm thở hắt một cái, cau mày lại nhìn đường phía trước thôi không có ý kiến gì với hành động của cô nữa.

Hai người trên đường đến siêu thị sẽ đi ngang qua đoàn kịch nói thành phố Bình Giang. Tưởng Phẩm Nhất theo thói quen nhìn về phía đó khi xe chạy qua, vừa nhìn đã thấy chiếc xe màu đen quen thuộc.

Xe tắt máy yên tĩnh dừng ở đó, chủ nhân không có trên xe, chắc đã đi vào trong.

Là xe của Phó Dục Thư, anh đã về rồi sao?

Tưởng Phẩm Nhất khẩn trương đan chặt hai tay, dè dặt nhìn hình ảnh chiếc xe kia qua kính chiếu hậu, lại vội vội vàng vàng không muốn bị Cổ Lưu Thâm phát hiện, tâm trạng rối rắm vô cùng.

“Em đang xem cái gì?” Cuối cùng Cổ Lưu Thâm vẫn phát hiện. Anh nhìn qua kính chiếu hậu nhưng không thấy gì nên nói tiếp: “Có người đi theo chúng ta sao?”

Tưởng Phẩm Nhất vội nói: “Không có gì, mới vừa rồi đi ngang đoàn kịch nên nhìn vài lần thôi.”

Lời của cô không phải hoàn toàn là nói dối, cho dù là Cổ Lưu Thâm cũng không thể nhận ra sơ hở, chỉ nhìn cô thêm vài lần rồi thôi.

Hai người đi đến siêu thị, một trước một sau xuống xe lạnh lùng đi kề nhau. Trong lúc đó bất kể Cổ Lưu Thâm nói gì Tưởng Phẩm Nhất đều trả lời lại rất nhạt nhẽo. Đối phương cũng chẳng để ý, vẫn cứ hỏi những câu mà anh ta quan tâm và mua đồ anh ta cần mua.

Lúc đi ngang qua khu quà tết, Cổ Lưu Thâm nói với Tưởng Phẩm Nhất: “Hằng năm đều tặng ba em mấy món này, chắc là ba em đã ăn đến chán rồi, năm nay chúng ta tặng món khác nhé?”

Tưởng Phẩm Nhất muốn sửa lưng anh, “chúng ta” trong câu nói của anh phải là “anh” và “cô”, bọn họ vĩnh viễn không thể nào trở thành “chúng ta” được. Nhưng khi lời vừa đến miệng cô lại không cách nào nói ra được. Cho dù thật sự phải trả lời, cũng chỉ có thể là hai chữ “tùy anh” thôi.

Cổ Lưu Thâm nhướn môi cười, dừng đứng cổ áo khoác màu đen tôn lên làn da tái nhợt của anh ta. Lúc anh ta cười với người khác giống như một pho tượng sáp giả dối khiến người ta chán ghét.

Nhưng mà dù chán ghét thế nào cũng đành chịu, Tưởng Phẩm Nhất không có lựa chọn khác. Bây giờ cô là cá trên thớt, người ta muốn làm gì thì làm. Có thể trong tương lai không xa, cô sẽ kết thúc được hết tất cả những thứ này.

Hiện tại vẫn phải diễn kịch với bọn họ, đi trong đám người đông nghịt xung quanh, không ai hiểu được rốt cuộc lòng cô nghĩ gì. Cô không tài nào vứt bỏ bản thân mình, cũng kiên trì không để trái tim mình bị vứt đi.

Đi ra khỏi siêu thị, hai người đã xách lĩnh kính túi lớn túi nhỏ, Tưởng Phẩm Nhất lịch sự xách một vài túi giúp Cổ Lưu Thâm. Cổ Lưu Thâm nói cảm ơn cô rồi quay người đi đến bãi đậu xe.

Tưởng Phẩm Nhất đứng tại chỗ chờ anh, có được cơ hội thoát khỏi anh, cô nhìn ngó hết tất cả xung quanh chẳng có mục đích gì. Trời mùa đông không khí trầm lắng khiến người ta cảm thấy áp lực. Tất cả đều là một màu xám xịt được có một chút màu xanh của sự sống. Giống như cuộc đời cô, tương lai là một màu đen tối không có chút hi vọng nào.

Bỗng nhiên cô phát hiện một bóng dáng quen thuộc đi ngược lại từ bãi đậu xe. Thân hình anh cao gầy trong đám người đông đúc, bộ đồ tây mỏng manh khiến anh thoát nhìn hao gầy đi rất nhiều. Trên mặt anh không có nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt lạnh lợi giấu sau cặp kính không gọng. Khuôn mặt anh tuần khiến người đi đường không khỏi liếc mắt nhìn anh một cái. Nhưng dù như thế anh cũng chẳng màng để ý chỉ nhìn về phía trước, bước nhanh vào siêu thị.

Anh đi mua đồ à? Cô đứng bên cửa hông, nhưng mắt anh nhìn thẳng không phát hiện ra cô, thậm chí là chưa hề nhìn cô lấy một cái. Thái độ anh đối với cô giống hệt như người xa lạ, điều này khiến Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy không cách nào chấp nhận được, trong lòng khó chịu vô cùng.

Cô đưa mắt nhìn về phía chỗ Cổ Lưu Thâm dừng xe, đúng lúc nhìn thấy anh ta đã lái xe đến cho nên đặt hết đồ trong tay xuống đất, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho anh ta. Cô nói mình làm rơi đồ ở trong siêu thị, giờ quay vào trong tìm, bảo anh đợi cô ở cửa.

Thật ra thì nếu là trước kia tất nhiên Cổ Lưu Thâm sẽ hoài nghi cô có vấn đề. Nhưng bây giờ Phó Dục Thư đã dọn đi, không còn ở thành phố Bình Giang nữa. Lần đó suýt nữa anh đã mất mạng, Cổ Lưu Thâm cảm thấy rằng anh cũng đã nhận được sự dạy dỗ rồi.

Anh ta cho rằng dù Phó Dục Thư còn muốn xen vào vụ án này nhưng Tưởng Phẩm Nhất cũng sẽ không mang sự an nguy của anh ra đùa giỡn. Cho nên anh ta không hoài nghi lời nói của Tưởng Phẩm Nhất, sau khi mang đồ cất vào xe thì tìm nơi đỗ đợi cô.

Vừa vào siêu thị, Tưởng Phẩm Nhất nhanh chóng đi khắp xung quanh, suy đoán xem Phó Dục Thư có thể đi nơi nào. Cuối cùng cô quyết định đến quầy quà tết xem thử, anh trở lại thành phố Bình Giang vào thời gian này ngoại trừ chúc tết bạn bè ra thì không có lý do gì khác.

Sự thật quả nhiên là không ngoài dự đoán của cô, Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy bóng dáng Phó Dục Thư ở quầy quà tết. Vóc dáng anh cao, dáng vẻ lựa chọn mua quà vừa nghiêm túc vừa hấp dẫn. Bước chân cô trĩu trĩu không dám tiến lên kinh động anh, chỉ dám núp trong góc không người lén lút nhìn anh, hi vọng như vậy có thể giảm bớt nỗi nhớ nhung của mình.

Có lẽ ánh mắt Tưởng Phẩm Nhất quá nóng bỏng, Phó Dục Thư đang lắng nghe người hướng dẫn ân cần giảng giải bỗng quay người nhìn về phía cô. Trong nháy mắt Tưởng Phẩm Nhất nhanh chân trốn ra sau quầy, hoảng hốt mong là anh không nhìn thấy cô! Cô trốn nhanh như vậy cho dù anh có thấy cũng sẽ không cho rằng đó là cô.

Cảm thấy may mắn, Tưởng Phẩm Nhất định chạy trốn qua phía bên kia. Nhưng cô còn chưa kịp quay người thì Phó Dục Thư đã xuất hiện tại nơi cô vừa đứng, cau mày nhìn cô từ đằng xa. Bộ đồ tây màu đen khiến anh càng thêm chững chạc, khí chất thâm trầm và không tầm thường khiến cô không cách nào dời mắt. Cô cảm thấy trái tim mình sắp bay ra khỏi lồng ngực, giống như trở về đêm hôm ấy khi bọn họ thuộc về nhau.

Phó Dục Thư đứng nguyên tại chỗ một lúc, dường như hơi chần chờ nhưng vẫn tiến về phía cô, anh dừng lại tại nơi cách cô chừng nửa mét.

“Đã lâu không gặp.” Anh nói có vẻ xa lạ.

Tưởng Phẩm Nhất không dám mở miệng, cô sợ mình cất lời sẽ ghen ngào làm lộ khao khát sâu thẳm trong tim. Nhưng cô thật sự rất nhớ anh, nhớ lúc anh nghiêm túc, nhớ lúc anh dịu dàng, nhớ lúc anh dỗ dành cô, nhớ dáng vẻ anh mặc chiếc áo khoác thật dài xuất hiện trước mặt cô...

Cho đến nay, trong những ngày rời xa anh, cô nhớ anh hơn bất cứ lúc nào. Cô giấu bí mật này sâu tận trong lòng mình không thể nói với ai, giấu đến độ sắp sụp đổ.

Cô rất muốn nở nụ cười thật rạng rỡ trước mặt anh, nhưng cô nghĩ về mặt cô bây giờ nhất định rất khó coi. Nếu không Phó Dục Thư đã không bước đến ôm lấy cô.

“Khóc cái gì.” Anh thở dài, giơ tay lên lau đi giọt nước mắt vô thức của cô, nhìn cô ngẩn ngơ anh nói: “Anh đến chúc tết Tống Văn, tối nay sẽ quay về nhà, nếu em không muốn nhìn thấy anh chắc chắn sẽ nhanh chóng được như ý.”

Tưởng Phẩm Nhất không cách nào khống chế mình ôm lấy anh, không để ý đến ánh mắt của những người khác trong siêu thị. Cô vòng tay ra sau lưng anh, siết chặt lấy eo anh, cởi dây thắt lưng áo khoác của anh ra một cách lộ liễu khiến những người khác được mở rộng tầm mắt.

“Phẩm Nhất.” Phó Dục Thư gọi cô một tiếng, dường như muốn nhắc nhở cô nơi này là chỗ công cộng, không thích hợp làm chuyện thân mật như vậy. Nhưng lọt vào tai Tưởng Phẩm Nhất lại thành ý nghĩa khác, cô cho rằng anh không thích cô, đang cự tuyệt cô.

Nhớ đến sau khi Nhậm Hi ly hôn với anh bị anh đối xử vô tình, Tưởng Phẩm Nhất nảy sinh cảm giác đau lòng kỳ lạ, cô lập tức buông anh ra: “Xin lỗi, nhất thời kích động. Em đi trước anh cứ làm việc của anh đi.” Dứt lời cô nhanh chóng bước đi, tránh để người ta đuổi sẽ mất hết sĩ diện.

Cô như vậy làm sao Phó Dục Thư còn có thể mua quà tết bỏ mặc cô không lo được. Anh nhanh chóng đuổi theo Tưởng Phẩm Nhất, nắm tay cô dắt ra khỏi siêu thị. Anh mặc kệ vẻ khấn trương của Tưởng Phẩm Nhất, dẫn cô đi đến xe mình lập tức đẩy cô vào ghế lái phụ.

Tưởng Phẩm Nhất cẩn thận nhìn xung quanh, dọc đường cô sợ bị Cổ Lưu Thâm nhìn thấy. Nhưng may là Cổ Lưu Thâm đã dừng xe ở bãi đậu xe bên ngoài của siêu thị, còn xe Phó Dục Thư lại đậu ở bãi đậu xe bên phía khác. Bọn họ không chạm mặt nhau.

Lên xe Phó Dục Thư lập tức lái đi, Tưởng Phẩm Nhất vội nói: “Đừng, còn có người đang đợi em.”

Phó Dục Thư cũng không nhìn cô lấy một cái: “Để anh ta chờ đi.”

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác nhìn về ương ngạch hiềm có của Phó Dục Thư, trong lòng vừa vui mừng vừa rối rắm.

Chuyện này không thể trách anh, mọi chuyện phải trách chính cô. Người nói chia tay chính là cô, mà người nhìn thấy người ta rồi đuổi theo cũng là cô. Chuyện gì cũng là cô quyết định, suy nghĩ của Phó Dục Thư có ai quan tâm đâu?

Áy náy tràn ngập nội tâm, cô không thể cự tuyệt được đành lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cổ Lưu Thâm. Nói với anh bỗng có việc gấp nên mình đi trước.

Cô không quan tâm Cổ Lưu Thâm sẽ nghĩ thế nào. Hiện tại trong lòng cô chỉ có mỗi Phó Dục Thư, cô không muốn thay đổi tình trạng này, chỉ tự nhủ: Một lần thôi không có sao đâu, một lần này nữa thôi... hãy để cô bốc đồng một lần này nữa thôi.

Lúc dừng xe chờ đèn đỏ Phó Dục Thư nghiêng đầu liếc cô một cái, thấy cô chậm chạp bấm điện thoại, anh rất muốn giật lấy điện thoại của cô. Không cho cô làm gì hết chỉ chuyên tâm ở bên anh, nhưng anh cũng biết bây giờ không phải lúc.

Có một tin xấu là anh còn phải đợi. Nhưng có một tin tốt là anh không phải đợi quá lâu.

36. Chương 37

Theo lý thuyết mà nói thì Phó Dục Thư chẳng có nơi nào để đi ở thành phố Bình Giang này cả. Anh không thể trở về Hòe Viên mà anh cũng không có nhà nào khác đây. Dẫn theo Tưởng Phẩm Nhất lại không thể đến nhà Tống Vân, cho nên Tưởng Phẩm Nhất đoán rằng cùng lắm anh chỉ dừng xe ở một nơi yên tĩnh nào đó rồi nói đôi câu thôi. Nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng anh lại lái xe chở cô đến thẳng một khu cư xá, quen đường quen ngõ dừng tại một căn nhà hai tầng.

“Xuống xe đi.” Phó Dục Thư cởi dây an toàn ra, nói với cô.

Tưởng Phẩm Nhất lúng túng nói: “Đây là đâu vậy?”

Phó Dục Thư bước xuống mở cửa xe cho cô, nhìn xung quanh một cái rồi nói: “Nhà anh, xuống đi em.”

Tưởng Phẩm Nhất cởi dây an toàn ra, xuống xe, ngơ ngác nhìn anh: “Anh mua nhà ở đây à?”

Phó Dục Thư hơi nhoen môi, đi lên bậc thang mở cửa rồi đứng ở đó vẫy vẫy tay với cô: “Đến đây.”

Tưởng Phẩm Nhất chậm chạp đi lên, dè dặt bước vào nhà. Ngay từ bước đầu tiên đặt chân vào nhà cô đã cảm thấy dường như có gì đó khác biệt.

Phó Dục Thư đợi cô đi vào rồi đóng cửa lại. Anh vừa cởi áo khoác vừa nói: “Bên khu cư xá này có hệ thống sưởi tập thể, anh đóng tiền xong dù không ở nhưng nơi này vẫn ấm áp. Em thấy thế nào?”

Tưởng Phẩm Nhất hà hơi vào tay cho ấm gập đầu nói: “Đúng vậy, rất ấm áp.”

Phó Dục Thư tiện tay treo chiếc áo khoác lên giá, lấy hộp thuốc trong túi áo ra châm một điếu, rồi chuyển điếu thuốc từ tay trái sang tay phải. Anh nheo mắt liếc nhìn cô, cười không rõ ý: “Em giữ kẽ như vậy làm gì, cho dù không làm người yêu cũng vẫn là bạn bè mà. Lẽ nào em định cả đời không qua lại với nhau sao?”

Tưởng Phẩm Nhất từ từ đi đến bên cạnh anh, nhìn lướt qua ghế salon: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Phó Dục Thư ra dấu tay “mời”: “Em ngồi đi, anh đứng là được rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ cau mày. Vóc dáng anh rất cao, cô đứng còn phải ngước nhìn, ngồi nói như vậy không phải là sẽ rất mỏi cổ hay sao?

Cho nên hai người mặt đối mặt đứng nói chuyện với nhau. Phó Dục Thư có vẻ như gầy đi một chút, eo của anh rất nhỏ, chân lại dài, mặc áo đen khiến vóc người anh hơi có vẻ gầy đi, may mà vai anh rất rộng. Tỷ lệ vai rộng eo nhỏ ngược lại khiến anh càng phong độ và nổi bật hơn.

Tưởng Phẩm Nhất rũ mắt xuống không nhìn anh nữa, cô sợ mình cảm lòng không được lại ôm lấy anh, cô chỉ nói: “Một chút nữa em tự trở về được rồi. Không phải anh còn định đến nhà Tống phó cục trưởng sao? Không còn sớm nữa, anh mau đi đi.”

Phó Dục Thư khom lưng gạt tàn thuốc vào chiếc gạt tàn trên bàn, từ đầu đến cuối mắt vẫn luôn nhìn cô. Dường như anh đang suy nghĩ về đề nghị của cô, cuối cùng lại đồng ý.

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Anh dụi điếu thuốc vào gạt tàn, quay người đi đến giá áo lấy áo khoác, làm bộ đi ra ngoài. Lúc đi đến cửa mới quay đầu lại nhìn Tưởng Phẩm Nhất vẫn chưa cất bước, anh thắc mắc: “Sao chưa đi?”

Tưởng Phẩm Nhất đỏ mặt đi đến trước mặt anh. Anh đi trước ra ngoài lấy xe, Tưởng Phẩm Nhất không thể khổng chế nắm lấy cánh tay anh, lời anh trở lại, uất ức nói: “Anh trở vào đi.”

Bước chân Phó Dục Thư dừng lại, thân thể cứng đờ bị cô kéo vào trong nhà, sau đó nhìn thấy cô đóng cửa lại.

“Anh đi thật vậy ư? Sao anh không hiểu lòng của phụ nữ gì hết vậy? Bảo anh đi thì anh đi ngay vậy sao? Phải bắt em nói ra mới được hả? Anh biết rõ là em không thể nói như vậy mà.” Tưởng Phẩm Nhất rơi lệ nhào vào lòng anh, nước mắt thấm đẫm áo sơ mi anh. Trong nháy mắt, cô cảm thấy chỉ cần có thể ở trong lòng anh dù có chết cũng xứng đáng.

Phó Dục Thư bị cô ôm cũng có chút cảm giác như đã trải qua mấy đời. Anh ôm chặt lại cô, thở dài nói: “Anh không biết câu nào là thật câu nào là giả. Anh lo lắng nếu như em thật sự muốn đi mà anh lại cưỡng cầu em ở lại thì em sẽ không vui.”

Tưởng Phẩm Nhất nghe vậy càng ôm chặt lấy anh hơn. Trong cơn nồng nổi cô bỗng rút ngắn khoảng cách hôn lên môi anh, biểu đạt nỗi nhớ nhung và tình yêu của cô dành cho anh bằng cơ thể nóng bỏng.

Trong khoảng thời gian ngắn Phó Dục Thư không kịp phản ứng. Tâm ý luôn chuyển biến không vững vàng của Tưởng Phẩm Nhất khiến anh hơi hoảng hốt. Anh bị động nhận nụ hôn của cô. Không đến một phút sau liền vô thức hôn đáp lại cô. Hai người cùng nhau lui về sau, ngã trên ghế salon.

“Em không sao chứ?” Phó Dục Thư lo lắng nhìn Tưởng Phẩm Nhất bị mình đè bên dưới, anh vén mái tóc dài lộn xộn của cô ra để nhìn rõ gương mặt xinh đẹp của cô, khẽ hỏi vô cùng lúng túng.

Tưởng Phẩm Nhất bị anh đè ép hơi khó thở, bất giác rên lên một tiếng. Anh liền nhấc người lên để cô dễ thở hơn, nhưng bị anh hỏi thẳng như vậy khiến cô hơi đỏ mặt: “Anh mập quá rồi.”

Phó Dục Thư cúi đầu nhìn thân hình của mình, cau chặt chân mày hỏi ngược lại: “Anh mập?”

“... Được rồi, không phải là mập, mà là hơi gầy.”

Tưởng Phẩm Nhất không để anh có cơ hội nói chuyện, cô ôm chặt lấy cổ anh, cắn môi anh, nói lảm bảm: “Đừng lãng phí thời gian.”

Thật ra Phó Dục Thư vốn không định làm gì, nhưng khi Tưởng Phẩm Nhất nói xong câu đó thì đầu óc của anh lại bắt đầu suy nghĩ lung tung không bờ không bến. Mọi người đều nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, mà nói đến cùng Phó Dục Thư cũng là người đàn ông bình thường mà thôi. Tuy là anh có tự chủ rất tốt với người mình không thích, nhưng gặp phải người mình yêu thì chuyện này hơi khó làm.

“Em không vội trở về sao?” Phó Dục Thư hờn hển hỏi giữa khoảng cách hai đôi môi.

Tưởng Phẩm Nhất kéo cổ áo anh, chẳng may may quan tâm mình có làm đứt nút áo anh không, cô cắn lên cổ anh nói: “Em đói bụng, hút được một chút máu rồi mới về.”

Phó Dục Thư bật cười: “Em là quỷ hút máu sao? Cẩn anh bị thương rồi đây này.”

Tưởng Phẩm Nhất liếc anh một cái, thấy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh không có gì thay đổi, hành động cũng không phải nhiệt tình lắm, cô không nhịn được đưa tay sờ soạng dưới người anh.

Phó Dục Thư nhận ra cô định làm gì liền vội cản cô lại. Nhưng Tưởng Phẩm Nhất đã đưa một tay khác chặn lại tay anh, thành công chạm vào nơi mình muốn.

Xúc cảm dưới tay khiến tâm trạng Tưởng Phẩm Nhất dịu đi, cô thông thả nói: “Anh có biết trong tiểu thuyết ngôn tình có một lời thoại rất gây sốc không? Câu nói này vô cùng thích hợp với anh.”

“Anh không muốn biết.” Phó Dục Thư trầm giọng nói.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Nhưng em muốn nói.”

Phó Dục Thư: “...”

“Câu đó là ‘miệng nói đừng nhưng thân thể lại rất thành thật’, áp dụng với anh rất đúng.” Cô càng ra sức nắm lấy nơi đó, kéo dài giọng nói: “Nhìn đi, còn đang nhảy lên nữa đây.”

Phó Dục Thư nhìn cô thật sâu, sau đó cũng không cho cô cơ hội nói nữa, liền hành quyết cô ngay tại chỗ.

Khi bọn họ tắm rửa soạn xong đã là ban đêm. Trong lúc đó điện thoại của Tưởng Phẩm Nhất vang lên rất nhiều lần, nhưng mỗi khi Phó Dục Thư cầm đến đưa cô nghe đều bị cô ngăn cản rồi lại thêm một phen mây mưa nữa.

Dù màn đêm đã buông xuống nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn nằm lì trên ghế salon không chịu đi, lười biếng hỏi Phó Dục Thư: “Sao anh lại mua nhà ở đây? Anh muốn định cư ở đây sao? Một nơi nhỏ bé như vậy không giống với sở thích của anh.”

Phó Dục Thư ngồi thắt cravat trên ghế đối diện cô, anh rũ mắt nói: “Không nghĩ lâu dài gì cả, cảm thấy cần thiết thì mua thôi.”

“Anh cần cái gì, không phải hôm nay anh sẽ rời khỏi Bình Giang sao?” Tưởng Phẩm Nhất hơi hoài nghi có phải là anh đã tái hợp với Nhậm Hi rồi không.

Phó Dục Thư lập tức trả lời gạt bỏ ý nghĩ của cô: “Anh không chắc chắn là em có thật lòng muốn chia tay với anh hay không, cũng không dám chắc là cuối cùng chúng ta sẽ còn ở bên nhau không. Nhưng anh cảm thấy dù thế nào đi nữa anh cũng cần có một căn nhà để thường xuyên đến ghé thăm một chút.”

Anh không thêm chữ “em” vào câu “thường xuyên đến ghé thăm một chút” nhưng Tưởng Phẩm Nhất lại biết anh nói là đến thăm cô.

Chột dạ và áy náy chất đầy trong lòng, Tưởng Phẩm Nhất hít mũi một cái rồi nói sang chuyện khác: “Em muốn xem điện thoại của anh có được không?”

Phó Dục Thư ngược mắt liếc nhìn cô hỏi: “Muốn xem cái gì?” Tuy miệng anh hỏi nhưng tay đã đưa điện thoại cho cô.

Tưởng Phẩm Nhất mở điện thoại di động ra bắt đầu kiểm tra từng chương trình nhắn tin. Anh không xài Weixin cũng không dùng QQ, anh chỉ sử dụng tin nhắn và mail thôi. Tưởng Phẩm Nhất vừa xem vừa nói: “Em xem coi em có tình địch hay không?”

Phó Dục Thư đi đến ngồi bên cạnh ghế salon cô đang nằm, kê đầu cùng xem với cô: “Có.” Anh nói.

Tưởng Phẩm Nhất lập tức tỉnh táo tinh thần: “Là ai?”

Phó Dục Thư thẳng thắn nói: “Là một người rất đẹp.”

Tưởng Phẩm Nhất không phục, vừa mở mail vừa nói: “Em không tin, người rất đẹp mà thích anh à? Nổ quá đi.”

Phó Dục Thư nghiêm túc đánh giá cô một chút, anh nói: “Không nổ đâu.”

“...” Hóa ra người đẹp kia chính là cô.

Tưởng Phẩm Nhất không thấy bất cứ tin tức mờ ám nào trong điện thoại anh. Nhưng vì những lời này của anh mà cảm thấy trong lòng vừa ấm áp vừa xấu hổ, còn có một chút luyến tiếc và buồn bã. Chỉ cần nghĩ đến hôm nay chia tay với anh rồi sau này sẽ rất khó gặp mặt thì cô đã muốn khóc.

Phó Dục Thư nhìn ra điều này, anh vội nói: “Sáng hôm nay có phải em uống rất nhiều nước hay không?” Dứt lời, anh lấy khăn tay trong túi ra đưa cho cô.

Tưởng Phẩm Nhất hít mũi một cái: “Em không có, em chỉ không nỡ xa anh thôi.”

“Vậy mà em còn muốn chia tay với anh.” Phó Dục Thư véo mũi cô.

Tưởng Phẩm Nhất ngồi dậy nhào vào lòng anh, tủi thân nói: “Em sợ anh gặp chuyện không may mà. Lần trước anh gặp nguy hiểm như thế khiến em cho rằng mình sẽ không còn gặp lại anh nữa. Điều tại anh cả, sao lại để em gặp anh, nếu không em cũng sẽ không kiên định như vậy.”

Phó Dục Thư vỗ vỗ lưng cô trấn an, anh nói: “Được rồi, là anh không đúng, anh không nên đến, em đừng khóc nữa.”

Tưởng Phẩm Nhất ngừng khóc, ngồi lại trên ghế hỏi anh: “Mấy giờ anh lên máy bay?”

Phó Dục Thư nhìn đồng hồ đeo tay: “Anh lái xe đến, không quan trọng thời gian.”

Tưởng Phẩm Nhất tròn to mắt: “Xa như vậy mà anh lái xe đến ư? Phải lái bao lâu?”

“Mấy tiếng thôi, không sao đâu.” Phó Dục Thư đứng lên nói, “Em có đói bụng không, anh dẫn em đi ăn gì đó.”

Tưởng Phẩm Nhất đứng lên, chặn chờ trong chốc lát rồi nói: “Không cần đâu, em cũng phải về rồi. Nếu không về sẽ xảy ra chuyện.”

Phó Dục Thư rất muốn giữ cô lại nhưng anh không có lập trường. Hơn nữa dù anh giữ lại cô cũng sẽ không đồng ý.

“Anh đừng lái xe ban đêm, ngày mai hãy trở về.” Tưởng Phẩm Nhất lưu luyến không thôi.

Phó Dục Thư gật đầu.

“Em đi đây.” Cô rầu rĩ nói.

Phó Dục Thư tiếp tục gật đầu.

“Anh đưa em đến cửa cũng không sao đâu.” Cô đi vài bước, thấy anh bất động không nhin được nói.

Phó Dục Thư đi theo cô, sau khi ra khỏi cửa lại nghe lời đứng đó không đi tiếp.

Tưởng Phẩm Nhất đi xuống bậc thang, cứ được ba bước lại quay đầu nhìn anh một lần. Đoạn đường chỉ vài mét, đi không đến năm phút nhưng cuối cùng cô cũng không kiềm lòng được chạy trở lại ôm anh: “Chúng ta cùng đi ăn đi, ăn xong em sẽ về. Em muốn ăn lẩu, chúng ta mua thức ăn về nhà nấu nhé.”

Phó Dục Thư: “... Được.”

37. Chương 38

Tuy nói là dự định ăn ở nhà nhưng nhà Phó Dục Thư mới mua không bao lâu, vật dụng và đồ làm bếp cũng chưa sắm đầy đủ nên chỉ có thể ra ngoài ăn thôi. Thật ra thì những thứ này cũng không phải đích thân anh đi mua, đều là nhờ vợ chồng Tống Văn mua hộ cả. Có thể đạt được tình trạng hiện giờ đã hay lắm rồi, anh cũng không có hi vọng gì xa xôi.

Lái xe đưa Tưởng Phẩm Nhất đến một nhà hàng lẩu không lớn gần đó, hai người chọn một căn phòng tình nhân trên lầu một, tránh đụng phải “người quen” gì đó ở đây. Tuy khả năng xảy ra chuyện này rất nhỏ nhưng lo trước vẫn tốt hơn.

Đây là cơ hội cùng nhau ăn tối hiếm có, dù là Phó Dục Thư hay Tưởng Phẩm Nhất đều hi vọng không xảy ra sai lầm.

“Em chọn đi.” Phó Dục Thư đưa thẳng thực đơn cho Tưởng Phẩm Nhất.

Tưởng Phẩm Nhất xem rồi nói: “Em cũng không có gì rất thích ăn, chọn món anh thích là được rồi.”

Phó Dục Thư hơi chăm chú: “Là em nói muốn ăn lẩu, trong lòng em hẳn có thứ muốn ăn mới đúng.”

Tưởng Phẩm Nhất nói không lại anh, đành kiên trì gọi một ít thịt và rau, sau đó hỏi anh: “Anh còn cần gì không?”

“Nhiều đây đủ em ăn không?” Anh không xác định hỏi.

Tưởng Phẩm Nhất hơi sầm mặt: “Em thấy nhiều đó đủ lắm rồi.”

Phó Dục Thư rất muốn nói cô rằng mỗi lần anh nấu cơm cô đều ăn rất nhiều, nhưng nhìn sắc mặt cô không tốt lắm nên đành im lặng, anh chỉ nói: “Vậy em có ăn cay không?”

“Ăn, còn anh?”

“Anh không ăn.”

“Không phải cuộc sống của người không ăn cay rất đơn điệu sao?” Tưởng Phẩm Nhất hiểu kỳ hỏi.

Phó Dục Thư yêu chiều cười một tiếng, giơ tay lên khẽ vuốt tóc cô, nói với nhân viên phục vụ: “Nhiều đây thôi, cảm ơn.”

Cô gái phục vụ thu lại ánh mắt hâm mộ nhìn hai người, quyến luyến không thôi cầm thực đơn đi. Trong lòng cô ta nghĩ ngợi: Ông trời thật không công bằng, có người xinh đẹp và anh tuấn như vậy tồn tại cũng thôi đi, vậy mà còn hít thở chung một bầu không khí, sống dưới một vòm trời với cô ta nữa. Thật là đả kích người ta mà.

Nhân viên phục vụ đi rồi, trong căn phòng đơn không lớn chỉ còn lại hai người Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất. Bởi vì là phòng dành cho tình nhân nên trang trí rất lãng mạn, ánh sáng cũng khá mờ. Tưởng Phẩm Nhất nhìn Phó Dục Thư ngồi bên ghế đối diện, dịu dàng hỏi anh: “Anh có biết Weibo không?”

Phó Dục Thư vốn đang xem điện thoại di động chuyển mắt nhìn cô, nói đầy hàm ý: “Anh không thường sử dụng mấy ứng dụng xã hội, nhưng không phải là không biết.”

“... Được thôi.” - Tưởng Phẩm Nhất chậm chạp nói - “Em chỉ muốn nói cách đây vài ngày em xuất phát từ lòng tò mò nên lên đó tìm tên của anh, thấy có rất nhiều cô gái si mê hình anh, còn nói anh là ‘giáo sư khoa học tự nhiên đẹp trai nhất’ gì đó.” - Cô nhấn mạnh năm chữ “xuất phát từ lòng tò mò”.

Phó Dục Thư khẽ nhướn môi, vẻ mặt kia rõ ràng là từ chối mấy từ này thì thật bất kính.

Tưởng Phẩm Nhất bĩu môi: “Thật ra thì em vẫn không hiểu một vấn đề, anh có thể trả lời em không?”

“Vấn đề gì?” Anh ra hiệu “mời nói”.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Rõ ràng là anh dạy khoa vật lý, sao lại chạy đi viết tiểu thuyết vậy? Cũng tạm chấp nhận đi nhưng lại còn viết hay, rất nổi tiếng. Nói theo lý thuyết thì anh phải dạy khoa văn mới đúng, đúng không?”

Phó Dục Thư dựa vào ghế salon, vô tư nói: “Có lẽ là anh văn võ song toàn.”

Tưởng Phẩm Nhất kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Trước kia đâu thấy anh”

“Tự đại à?” Phó Dục Thư cười hỏi.

Tưởng Phẩm Nhất lắc đầu: “Không phải.” Tự đại là từ để hình dung kẻ không có thực tài, còn anh thì không phải.

Trò chuyện vài câu món ăn đã được bưng lên, Tưởng Phẩm Nhất đang đói bụng vừa thấy thức ăn thì bụng cô đã lập tức sôi lên. Bụng đói cồn cào cũng bất chấp hình tượng, cô nhanh chóng bỏ thức ăn vào nôi lẩu. Lúc ăn còn thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Phó Dục Thư như sợ anh không ăn mà bỏ chạy mất vậy.

“Sao lại nhìn anh chằm chằm suốt vậy?” Phó Dục Thư cũng nhận ra khác thường, cứ bị cô nhìn hết lần này đến lần khác không nhịn được cất tiếng hỏi.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Không có gì.”

“À.”

Câu trả lời này của anh rõ ràng đã vạch trần cô, cô cảm giác mình nên giải thích một chút.

“Em chỉ cảm thấy nhìn anh ngon hơn ăn cơm, anh đừng nghĩ quá nhiều.” - Tưởng Phẩm Nhất nói - “Anh chưa nghe sắc đẹp có thể thay cơm sao?”

Phó Dục Thư nhướn nhướn mày: “Vậy em cũng là sắc đẹp có thể thay cơm rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất đỏ mặt, lẩm bẩm nói một câu “miệng lưỡi trơn tru” rồi lại ăn tiếp. Bữa cơm này ăn đến chín giờ tối, đến khi cô không ăn nổi nữa mới dừng lại. Trước khi ăn cô đã thông minh tắt điện thoại, nếu không sẽ ăn không yên rồi.

Bước xuống lầu nhà hàng, Tưởng Phẩm Nhất vừa đi vừa mở điện thoại di động, lúc đi đến cửa thì điện thoại đã mở xong, tiếp theo là tiếng báo tin nhắn kéo đến như thủy triều. Cô nghĩ nên chờ khi rời khỏi Phó Dục Thư rồi hãy xem, nào ngờ lúc hai người đi đến xe đã thấy Cổ Lưu Thâm chờ nơi đó.

Cổ Lưu Thâm đã sớm nhìn thấy họ, anh ta đi vài bước đến trước mặt hai người, trên vẻ mặt chẳng nhìn ra tâm trạng thế nào, nhưng vẫn nở một nụ cười với họ, u ám nói: “Tưởng Phẩm Nhất, em có bản lĩnh thật đấy.”

Tưởng Phẩm Nhất cau mày nói: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh không nên ở đây sao? Suốt một buổi chiều cho đến tối đáng lẽ là anh phải hỏi em câu ‘sao em lại ở đây’ mới đúng chứ?” Cổ Lưu Thâm cười khẩy hỏi ngược lại.

“Anh không có tư cách đó.” Tưởng Phẩm Nhất lạnh nhạt nói.

“Anh không có tư cách? Anh không có tư cách lẽ nào người đàn ông này có?” - Cổ Lưu Thâm chỉ Phó Dục Thư, giận quá hóa cười - “Nếu không phải anh cài hệ thống định vị trong điện thoại di động của em thì xem chừng anh còn không biết bây giờ em đang ở đâu nữa kia.”

Tưởng Phẩm Nhất trợn to mắt: “Cái gì?”

Cô nắm chặt quả đấm nói, “Anh động tay động chân trên điện thoại di động của tôi?”

Phó Dục Thư thản nhiên liếc nhìn Cổ Lưu Thâm một cái, cất tiếng nói: “Không chỉ có em, còn có anh nữa. Lúc trước em nhận được số điện thoại anh gọi đến là như vậy. Cổ tiên sinh tuy là bác sĩ thú y nhưng kỹ thuật hacker cũng rất siêu đẳng.”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn Cổ Lưu Thâm bằng ánh mắt phức tạp, giống như không tin được người bạn từ nhỏ lớn lên bên mình cuối cùng lại biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này, khiến cô muốn tuyệt giao, cả đời này không gặp lại anh ta nữa.

Cổ Lưu Thâm hít vào một hơi, anh ta nói: “Phó Dục Thư, anh rất thông minh, từ sớm đã tìm ra được cách làm của tôi, nhưng điều này không có nghĩa tôi không có cách đụng đến những thứ bí mật của anh và Tổng phó cục trưởng.” Anh ta ăn nói mạnh mẽ, “Tôi sẽ phá được hết thôi.”

Phó Dục Thư nắm tay Tưởng Phẩm Nhất, nhắc tay lên xem đồng hồ, thờ ơ nói: “Tôi sẽ chờ xem, hi vọng trước khi đó anh sẽ không bị bắt vào tù.” Dứt lời, anh nắm tay Tưởng Phẩm Nhất định rời khỏi thì bị Cổ Lưu Thâm quát lên bảo ngừng lại.

“Anh còn muốn mang cô ấy đi à? Anh cho rằng đây là nhà anh sao? Nơi này là thành phố Bình Giang.” Cổ Lưu Thâm phẫn nộ nói.

Phó Dục Thư ngoái đầu nhìn anh ta một cái, thản nhiên nói với anh ta: “Ồ, nếu ở đây tôi không thể thì tôi đưa cô ấy về nhà tôi là được rồi.” Dứt lời, anh để Tưởng Phẩm Nhất ngồi vào ghế lái phụ, tự mình vòng qua mở cửa bên ghế lái. Lúc ngồi vào xe anh nói với Cổ Lưu Thâm, “Cổ tiên sinh, nhắc nhở anh một câu. Sắp đến tết rồi, mọi nhà đều muốn ăn tết đoàn viên, tin tưởng là anh cũng vậy. Nhưng hiện tại sợ rằng cha anh đã không còn ở nhà anh nữa rồi.”

Cổ Lưu Thâm cau mày lại nói: “Anh có ý gì?”

Phó Dục Thư đạp chân ga, vừa lái xe đi vừa cho kiếng xuống, nhìn Cổ Lưu Thâm qua kính chiếu hậu nói: “Lúc anh đến đây tìm chúng tôi thì tôi đã biết anh đi ra khỏi nhà rồi. Mà sau khi anh đi khỏi cha của anh đã bị Tổng Vân bắt đi.” Nói xong, anh không hề liếc mắt, cho cửa xe chạy lên, ngênh ngang bỏ đi.

Cổ Lưu Thâm muốn lái xe đuổi theo theo bản năng, nhưng lý trí nói cho anh ta biết vấn đề trong nhà anh ta quan trọng hơn. Đến bây giờ cha anh ta vẫn không có tin tức, có lẽ đã thật sự đã xảy ra chuyện rồi.

Vì phòng ngừa chuyện bất trắc, Cổ Lưu Thâm vẫn lái xe về nhà, bỏ qua việc đuổi theo họ. Mà Tưởng Phẩm Nhất thoát được một kiếp cũng đang ôm mối hoài nghi với Phó Dục Thư như Cổ Lưu Thâm.

“Mới vừa rồi anh nói với Cổ Lưu Thâm là Cổ An Hòa bị bắt à?” - Tưởng Phẩm Nhất không dám tin - “Nhanh vậy sao? Sao anh biết được?”

Phó Dục Thư nhìn thẳng phía trước tập trung lái xe, bình tĩnh trả lời câu hỏi của cô: “Lúc ra ngoài ăn lẩu với em anh nhận được tin nhắn của Tổng Vân. Bởi vì anh định đến nhà cậu ta chúc tết, nhưng hôm nay cậu ta phải làm nhiệm vụ bảo anh ngày mai hãy đến.” - Hơi dừng lại, anh từ tốn nói - “Nhiệm vụ cậu ta phải làm chính là bắt Cổ An Hòa.”

Anh nhướn môi cười nói: “Coi như là niềm vui bất ngờ đi, mọi việc đều hoàn thành trước thời hạn. Có lẽ chúng ta sẽ được đón năm mới cùng nhau rồi.”

Có thể đón tết với Phó Dục Thư là một tin rất vui, nhưng đây cũng không hẳn là tin tốt. Vì một khi Cổ An Hòa bị bắt thì cũng có nghĩa là sớm muộn gì cha của Tưởng Phẩm Nhất cũng sẽ bị bắt. Đến lúc đó e là chỉ có mỗi mình Phó Dục Thư đón tết với cô thôi.

Tưởng Phẩm Nhất bất an khó hiểu, không nhận được nói: “Nếu không anh chở em về Hòe Viên xem thử đi, ba em...”

Phó Dục Thư cũng biết cô sẽ lo lắng điều này, anh hiểu được nỗi băn khoăn của cô, ân cần an ủi: “Không cần thiết phải về xem, bởi vì ba em hẳn là bị bắt chung với Cổ An Hòa rồi. Nhưng em có thể an tâm, tình huống của ba em đặc thù, chỉ cần ông tiếp tục phối hợp điều tra thì nhất định có thể được xử nhẹ.”

Tưởng Phẩm Nhất vẫn không yên lòng: “Vậy anh dẫn em đến Cục Công an đi. Em phải gặp được ba thì mới an tâm.”

Phó Dục Thư nói: “Bây giờ không phải lúc, ngoại trừ người trong cục ra không ai có thể gặp họ được. Chúng ta phải đợi tin tức của Tống Vân.”

“Vậy em phải làm sao bây giờ? Cái nào cũng không được hết!” Tưởng Phẩm Nhất hơi muốn khóc, vốn cho rằng ăn xong bữa cơm này sẽ về nhà tiếp tục cuộc sống trước kia. Nào biết xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, bữa cơm này thật là quá đắt đỏ rồi.

Phó Dục Thư là một người suy nghĩ tỉ mỉ, vào lúc mọi chuyện xảy ra anh đã yên lặng tính toán hết tất cả cho cô. Giờ phút này cô rất khó đối mặt với thực tế, anh nên nói ra những sắp xếp của mình: “Đón mẹ em đến nhà anh ở một thời gian ngắn đi, chờ thời cơ chín muồi anh sẽ sắp xếp cho em và mẹ gặp mặt ba em.”

Tưởng Phẩm Nhất kinh ngạc nhìn về phía anh: “Mẹ của em?”

“Không phải em vẫn muốn làm như vậy sao? Hiện tại tự thân mấy người đó khó bảo toàn, không có thời gian để làm hại hai người. Anh sẽ ở lại đây bên cạnh hai người, một khi có tin tức gì sẽ nói cho em biết trước.” Phó Dục Thư cam đoan nói.

Tưởng Phẩm Nhất đỏ mắt: “Sao anh lại đối xử tồi với em như vậy. Anh làm nhiều chuyện như vậy vì em thật không đáng đâu.”

Phó Dục Thư thản nhiên nói: “Anh thích em, làm cho em là anh cam tâm tình nguyện, không có gì đáng hay không.”

38. Chương 39

Muốn đi đón mẹ của Tưởng Phẩm Nhất chắc chắn phải đến viện điều dưỡng. Mà đến đó thì không tránh khỏi việc đụng mặt với Nhậm Hi.

Trước khi đi Tưởng Phẩm Nhất từng nghĩ: Có lẽ hôm nay cô ta không đi làm, không gặp phải đâu. Nhưng không ngờ lại trùng hợp vô cùng. Cô và Phó Dục Thư sóng vai nhau đi đến phòng bệnh của mẹ. Tầng lầu này trước nay luôn luôn yên ắng, nhưng vừa bước vào cô đã nhìn thấy Nhậm Hi và một người nói chuyện ở cuối hành lang.

Nhậm Hi vô tình ngẩng đầu cũng đúng lúc nhìn thấy hai người họ. Gió nhẹ lùa qua cửa sổ, thổi lay áo blouse trắng của cô ta. Gương mặt cô ta tiều tụy, tái nhợt, mang theo vẻ ưu sầu.

Tưởng Phẩm Nhất vừa đi vừa hỏi Phó Dục Thư: “Vợ cũ của anh đang ở đây, có qua chào hỏi không?”

Phó Dục Thư lườm cô một cái rồi nói: “Lịch sự là phải như vậy, nhưng em không thích thì thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất không nhận được nhoen môi, hừ một tiếng: “Không ngờ anh sợ vợ như vậy.”

“Điều kiện là em phải làm vợ của anh thì anh mới sợ được chứ.” - Phó Dục Thư thản nhiên đáp lời, khiến Tưởng Phẩm Nhất đỏ mặt xấu hổ vì từ “vợ” mà mình buột miệng nói ra kia.

Lúc đến cửa phòng bệnh đối mặt với Nhậm Hi, Tưởng Phẩm Nhất vẫn còn trong trạng thái thẹn thùng. Nhìn thần sắc cô rất tốt, dáng vẻ của phụ nữ đang yêu đều khiến người ta hâm mộ chứ đừng nói là người đàn ông đang đứng bên cạnh cô còn đầy sức hấp dẫn nữa.

“Là Tiểu Tưởng à.” - Nữ bác sĩ đang trò chuyện với Nhậm Hi chủ động chào hỏi Tưởng Phẩm Nhất - “Lại đến đây thăm mẹ cô hả? Tháng này đến sớm nhỉ. Vị này là ai?”

Bà ta vừa hỏi Phó Dục Thư là ai vừa nhìn chăm chăm anh, không chú ý đến Nhậm Hi bên cạnh. Nếu như bà ta nhìn thấy sẽ phát hiện Nhậm Hi đỏ mắt, hai tay giấu trong áo khoác nắm lại thật chặt.

“Bạn trai cháu ạ.” Tưởng Phẩm Nhất trả lời một câu lịch sự rồi đi vào phòng bệnh của mẹ trước. Phó Dục Thư theo lịch sự phải ở lại trò chuyện với vị bác sĩ kia đôi câu. Chuyện này cũng khiến Nhậm Hi có cơ hội nói chuyện với anh.

“Dục Thư, tại sao?” Nhậm Hi ghen ngào hỏi anh, có vẻ như rất yếu ớt.

Nữ bác sĩ đứng chung với Nhậm Hi hiểu kỳ nói: “Tiểu Nhậm, cô biết bạn trai Tiểu Tưởng à?”

Nhậm Hi rất muốn lớn tiếng nói cho đối phương biết: Đây không phải là bạn trai Tiểu Tưởng gì cả. Đây là chồng tôi. Nhưng cô cũng biết cô đã không có tư cách nói những lời này nữa rồi. Gần đây chuyện xảy ra với bản thân cô đã khiến cô hiểu được mình từng lựa chọn ngu ngốc biết bao nhiêu. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô nhất định sẽ chịu được sự cô đơn, chẳng bốc đồng tùy hứng và tính tình tiểu thư nữa.

Có điều lẽ nào trong cuộc hôn nhân thất bại này anh không có sai sao? Tại sao bây giờ anh lại có thể sống vui vẻ đến thế? Có một cô gái trẻ trung làm bạn gái, còn chẳng mấy may lưu luyến cô, giống như chưa từng yêu cô vậy.

Trong lòng cô rất bất mãn và đầy ngập chất vấn, không nhận được lại hỏi một câu: “Tại sao?”

“Tại sao?” - Đôi mắt Phó Dục Thư nhìn cô vẫn sâu thẳm như một đầm nước, anh nói - “Tại sao gì chứ?”

Anh nói chuyện với Nhậm Hi trước sau luôn mang theo vẻ xa cách, giống như bọn họ chỉ là hai người xa lạ. Anh nói xong đã đi ngay vào phòng bệnh. Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy anh vào liền tiến lên vài bước vỗ vỗ hạt bụi không tồn tại trên đầu vai áo vest của anh, rồi đi qua anh đóng cửa phòng bệnh lại.

Trong khoảnh khắc cửa khép lại, chân Nhậm Hi khẽ nhúc nhích gần như muốn xông qua cản lại. Đúng lúc người đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở cô. Cô cứ tiếp tục ngu ngốc như vậy nữa chỉ nhận được sự thương hại của mọi người, mà lại càng khiến Phó Dục Thư chán ghét hơn, hoàn toàn phá hủy hết tất cả ký ức tốt đẹp mà ngày xưa họ từng có.

“Tiểu Nhậm, giờ này chắc là bạn trai cô đến đón cô rồi đó. Chúng ta mau đi thôi.” Người đồng nghiệp nói với cô như vậy.

Nhậm Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, từ góc độ này chỉ thấy được vườn sau viện điều dưỡng mà không phải là phía mặt tiền, không nhìn thấy được Khương Giáo có đến đón cô hay không. Nhưng người cô muốn thấy không phải là anh ta, người cô muốn thấy là người đang ở cách cô một cánh cửa kia. Thế nhưng cô chỉ có thể nhìn về phía ngược lại để tránh người bên cạnh thấy cô đang rơi nước mắt.

Thật ra thì Tưởng Phẩm Nhất cũng không phải loại người quá nhẫn tâm. Nếu như cô thật sự là người không nói lý lẽ thì cô sẽ không cho Phó Dục Thư nói với Nhậm Hi mấy câu ngắn ngủi vừa rồi. Cô biết chắc chắn Phó Dục Thư sẽ không cự tuyệt yêu cầu của cô, nhưng cuối cùng cô không làm vậy.

Có một số tình cảm đã định trước không có kết quả tốt. Sau khi sống chung rồi chia tay hai người đã tổn thương nhau quá sâu sắc, dù họ có quay lại bên nhau vẫn không trốn thoát vận mệnh phải chia tay lần nữa. Thay vì hành hạ lẫn nhau chỉ bằng vui vẻ kết thúc, mà kết thúc này của bọn họ cũng chính là lần kết thúc cuối cùng, sau này sẽ không còn liên quan gì nhau nữa hết.

Mẹ Tưởng nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất và một người đàn ông quen thuộc thân mật như vậy xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt bà hoảng hốt hơn trước đây. Lúc Tưởng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư đến gần bà, họ vẫn còn đang thì thầm với nhau.

“Em thấy vị bác sĩ nữ đi chung với Nhậm Hi hình như không thích em lắm.” Tưởng Phẩm Nhất nói.

Phó Dục Thư nhớ đến ánh mắt vị bác sĩ nữ kia liếc nhìn Tưởng Phẩm Nhất, dịu dàng nói: “Có lẽ phụ nữ đều như vậy, gặp người xinh đẹp thật sự sẽ cảm thấy cô bé dễ thương bên cạnh đáng yêu hơn nhiều.”

Tưởng Phẩm Nhất mỉm cười giơ tay lên véo lỗ tai anh. Nhìn thấy một cô gái còn trẻ mà làm hành động này với một người đàn ông chừng chạc khiến mẹ Tưởng cau mày, khẽ ho một tiếng.

Tưởng Phẩm Nhất liền thả tay xuống nhìn về phía mẹ nói: “Mẹ, mẹ đã tỉnh rồi ạ.”

Mẹ Tường tựa như vẫn không biết Tường Phẩm Nhất, mới vừa rồi bà ho khan chỉ có thể vì cảm thấy hai người không nên nhớ nhăng trước mặt người khác thôi. Bây giờ nghe cô kêu bà là mẹ thì bà từ từ ngồi dậy trên giường nói: “Tôi không phải mẹ cô, con gái tôi còn nhỏ lắm.”

Bà gơ tay lên so độ cao, lẩm bẩm nói: “Chỉ mới cao như vậy, vừa học cấp ba, cấp ba thôi.”

Tường Phẩm Nhất nhìn Phó Dục Thư với vẻ mặt phức tạp. Phó Dục Thư vỗ vỗ vai của cô trấn an, khẽ khom lưng ngồi đối diện giường bệnh nói với mẹ Tường: “Mẹ Tường, cháu họ Phó, cháu đến đây với Phẩm Nhất đón bác xuất viện.”

“Xuất viện?” Mẹ Tường kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng, chúng con đón mẹ về nhà.” - Tường Phẩm Nhất hơi kích động nói - “Người xấu đã bị bắt hết rồi, chúng ta có thể về nhà rồi.”

Mẹ Tường như hơi không hiểu kịp, vẻ mặt biến đổi liên tục im lặng ngồi nơi đó. Cho đến khi Tường Phẩm Nhất thu dọn đồ đạc của bà xong, chuẩn bị đưa bà đi, bà mới cất tiếng nói thật khê: “Người xấu đã bị bắt hết rồi ư?”

Tường Phẩm Nhất nói: “Dạ, toàn bộ bọn họ đã bị bắt hết rồi. Chúng ta đến nhà Dục Thư ở vài ngày, chờ khi mọi chuyện giải quyết xong thì cùng đi thăm ba.”

“Ba...” - Mẹ Tường lẩm bẩm nói - “Ba ở đâu?”

Tường Phẩm Nhất bị bà hỏi không trả lời được, cô lo lắng sẽ kích thích mẹ khiến bệnh mẹ càng nghiêm trọng hơn, chỉ đành im lặng không trả lời.

Phó Dục Thư đưa Tường Phẩm Nhất và mẹ Tường rời khỏi viện điều dưỡng. Trong quá trình không hề gặp lại Nhậm Hi, có lẽ là cô ta đã đi về với Khương Giáo rồi.

Tuy Khương Giáo đánh cô ta nhưng cô ta vẫn không chia tay với Khương Giáo. Có lẽ cũng không phải là cô ta còn yêu Khương Giáo bao nhiêu, mà chỉ là nếu như cô ta mất cả cả Khương Giáo đã từng khiến cô ta có đầy tự tin để vứt bỏ Phó Dục Thư thì cô ta sẽ hoàn toàn sụp đổ mất.

Phó Dục Thư mua nhà ở thành phố Bình Giang tuy là ở trong trung tâm thành phố nhưng chẳng hề ồn ào, hoàn cảnh yên tĩnh rất thích hợp cho người bệnh nghỉ ngơi. Còn một điều nữa là giao thông nơi đây thuận tiện, đi thông khắp nơi. Bệnh viện, ngân hàng, trường học, siêu thị cái gì cũng có, lại thêm không khí yên tĩnh của vùng đồng quê. Quả thật so sánh với Hòe Viên thì nơi này chính là thiên đường.

Tường Phẩm Nhất chưa từng nghĩ đến mình sẽ qua đêm ở một nơi không phải là Hòe Viên. Lần trước say rượu và đi đến quê nhà của Phó Dục Thư là ngoài ý muốn. Ngoại trừ lần đó ra đây là lần đầu tiên cô ngủ lại tại một nơi không phải là Hòe Viên.

Sắp xếp căn phòng kế bên phòng ngủ chính ẹ Tường, Tường Phẩm Nhất bắt đầu thu dọn đồ đạc cho bà. Bà ngồi trên ghế nhìn cô loay hoay, ánh mắt luôn dõi theo cô, vẻ mặt ngập ngừng nhưng chưa thật sự cất lời.

Tường Phẩm Nhất thu dọn rất lâu mới xong hết tất cả mọi chuyện. Thay tấm chăn mới, treo hết quần áo của mẹ vào tủ, chia thuốc theo giờ ẹ, thuận tiện cất đồ vật riêng tư của bà, dặn dò bà từng món để đâu xong xuôi, lúc này mới ngưng tay.

Qua một hồi bận rộn tuy có hơi mệt nhưng lòng Tường Phẩm Nhất vẫn thấy rất vui. Bởi vì cách xa nhau đã lâu, cuối cùng cô và mẹ có thể lại sống chung với nhau lần nữa. Tiếc là trong thời gian ngắn chắc cha không thể nào ở chung với hai người họ được rồi.

“Mẹ, mẹ đã nhớ hết chưa?” Sau khi Tường Phẩm Nhất làm xong hết mới hỏi mẹ.

Mẹ Tường gật gật đầu, sợ hãi nói: “Tôi phải ở chỗ này sao?”

Tường Phẩm Nhất thở dài, ngồi bên cạnh bà nói: “Ở đây không tốt sao? Mẹ không thích ở nơi này à?”

Dường như mẹ Tường muốn khóc, buồn bã nói: “Nhưng đây không phải nhà tôi.”

“...” Tưởng Phẩm Nhất sững sờ. Thật ra thì mẹ nói không sai, đối với mẹ nơi nào có cha thì nơi đó mới là nhà. Còn đối với cô nơi nào có Phó Dục Thư và cha mẹ thì nơi đó mới chính là nhà. Nhưng nhà trong lòng bọn họ đều không phải là Hòe Viên kia.

“Chờ khi ba vô sự thì cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ rồi.” - Tưởng Phẩm Nhất vuốt tóc mẹ, dịu dàng nói - “Bây giờ có con, mẹ ở đây vẫn tốt hơn viện điều dưỡng. Con có thể tự mình chăm sóc mẹ, mỗi ngày mẹ đều có thể nhìn thấy con. Mỗi ngày con đều nói ẹ biết con là ai và mẹ là ai của con. Như vậy mẹ sẽ không quên mất con khi lần sau gặp lại con nữa.”

Nói xong câu cuối cùng, trong lòng Tưởng Phẩm Nhất thật sự chua xót, không nhịn được rơi nước mắt. Cô không đành để mẹ buồn theo nên vội đứng dậy ra khỏi phòng. Cô không thấy được khi cô quay người đi, ánh mắt của mẹ cô cũng đau lòng và lưu luyến.

Phó Dục Thư sắp xếp dụng cụ làm bếp mới sắm tại tầng trệt, thấy Tưởng Phẩm Nhất chạy nhanh xuống lầu liền ngừng đầu hỏi cô: “Sắp xếp xong rồi hả?”

Tưởng Phẩm Nhất hít mũi một cái đi xuống thang lầu, chạy thẳng đến phòng bếp ôm lấy eo anh: “Ừ, anh đang làm gì?”

Phó Dục Thư nhận ra giọng cô nghèn nghẹn nhưng vờ như không biết, anh cười nói: “Anh mua dụng cụ làm bếp, như vậy sau này có thể nấu cơm ở nhà rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn dụng cụ làm bếp mới tinh, tất cả ở đây đều mới mẻ giống với cuộc sống tương lai của cô.

“Ban đầu anh chuyển vào là em chủ động làm quen với anh. Có lẽ đó là chuyện em làm đúng đắn nhất trong cuộc đời này, vì nó đã gần như thay đổi cuộc đời của em.” Tưởng Phẩm Nhất buông anh ra, nói vô cùng cảm khái.

Phó Dục Thư cảm thấy cũng đúng, cho nên gật đầu.

“Vậy anh cảm thấy biết em là chuyện tốt hay xấu? Anh cảm thấy em có tốt hơn Nhậm Hi không?” - Tưởng Phẩm Nhất nghiêng đầu hỏi.

Phó Dục Thư hơi buồn cười. Có lẽ tất cả phụ nữ đang yêu đều thích so sánh mình với bạn gái trước của đối phương, Tưởng Phẩm Nhất cũng không ngoại lệ. Biết cô không dễ trêu ghẹo, Phó Dục Thư cũng cẩn thận suy nghĩ vấn đề này rồi mới cho ra đáp án.

“Đương nhiên em tốt hơn cô ấy, nếu không anh cũng không quen em. Anh chưa từng làm cho Nhậm Hi những việc mà anh đã làm cho em. Đó là sơ suất của anh nhưng anh không hối hận. Bởi vì nếu cuộc hôn nhân của anh không thất bại thì anh sẽ không gặp được em.”

Câu trả lời của anh rất thành khẩn, thẳng thắn từng câu, Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được cười thoải mái. Lúc này niềm đau buồn vì cha bị bỏ tù cũng đã vơi đi rất nhiều. Bởi vì cô biết, dù cha cô vào tù cuộc sống cũng thoải mái hơn là ở ngoài đời. Tin tưởng chỉ cần có thể giải quyết hết mọi chuyện của Hòe Viên, dù cha có ở trong tù cũng sẽ vì mẹ con đang chờ bên ngoài mà sống tốt hơn.

Nhìn nụ cười trên mặt Tưởng Phẩm Nhất xuất phát từ nội tâm, Phó Dục Thư cảm thấy cả người cô đều tỏa sáng, một thứ ánh sáng ôn hòa khiến người ta thấy thoải mái. Giống như cả người cô phủ lên một lớp sương màu trắng, xinh đẹp đến mức không tưởng tượng nổi.

Bất gặp cô cười như vậy anh mới chợt phát hiện ra tại sao dù có nhiều cực khổ và khó khăn hơn nữa cũng không cách nào cản trở được quyết tâm của anh. Hóa ra bởi vì sau cơn mưa sẽ có cảnh đẹp như thế đang chờ anh.

39. Chương 40

Vốn chỉ định đến nhà chúc tết Tống Vân, kết quả cuối cùng là nhà người ta thì vẫn chưa đến, tết cũng chưa chúc lại đón cả vợ và mẹ vợ về nhà mới của mình. Sau khi Tống Vân biết được tin tức này quả thật là được mở rộng tầm mắt.

Lúc đó Phó Dục Thư mang quà đến biếu nhà Tống Vân, anh gõ cửa nhà Tống phó cục trưởng, người ra mở cửa là Khuất Tuyết. Khuất Tuyết nhìn thấy anh bèn nghiêng người nhường đường nói: “Dục Thư đến rồi, mau vào nhà ngồi đi.”

Phó Dục Thư cảm ơn Khuất Tuyết, đưa quà cho cô ta. Khuất Tuyết cười nói: “Đến chơi là được rồi còn quà cáp làm gì, khách sáo quá.”

Phó Dục Thư vừa đi vào vừa nói: “Nên mà, xảy ra chuyện lần trước là lỗi của tôi, coi như là chuộc tội đi. Trong đó có cả phê mà cô thích nhất.”

Mắt Khuất Tuyết tỏa sáng: “Vây à, thật cảm ơn anh! Mau vào đi!”

Tống Vân đã sớm biết là Phó Dục Thư đến, cũng không khách sáo với anh, xắn cao tay áo đi ra nói: “Mình đang nấu cơm, cậu ngồi đó chút đi, chút nữa xong ngay.”

“Tống phó cục trưởng tự mình xuống bếp, tôi thật có lộc ăn rồi.” Phó Dục Thư ngồi trên ghế salon cười nói.

Tống Vân liếc nhìn về phía cửa khê nói: “Khuất Tuyết đâu?”

“Tôi mang cà phê cho cô ấy, chắc là đi pha cà phê rồi.”

“Tôi biết ngay mà!” - Tống Vân chắc một tiếng, thở dài - “Gần đây bạn đến tối tắm mặt mũi, cậu đến cũng không kịp tiếp đãi, khi nào cậu về?”

Vì vậy Phó Dục Thư nói hết mọi chuyện cho anh ta biết. Sau khi Tống Vân nghe xong cũng tròn tròn mắt.

“Cậu nói cậu đã huê với vị đại tiểu thư Tưởng gia kia rồi hả? Còn đón mẹ cô ấy vào nhà ở?” Tống Vân kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Có vấn đề gì không?” Phó Dục Thư bình thản hỏi lại.

Tống Vân lẩm bẩm nói: “Cũng không có gì, chỉ cảm thấy hơi khó tin, thay đổi nhanh quá.”

“Nhanh à, mình về nhà hơn nửa tháng, bên này cậu đã xử lý xong vụ án rồi.”

“Ôi.” - Tống Vân thở dài - “Xử lý xong gì chứ, người thì đã bắt nhưng chứng cứ lực soát được chỉ có thể chứng minh bọn họ sử dụng khí độc tập kích cảnh sát và đả thương người khác thôi. Về những thứ có liên quan đến địa đạo kia tạm thời còn chưa có đầu mối.”

Phó Dục Thư cau mày: “Cổ An Hòa đã bị bắt rồi mà, ông ta khai thế nào?”

“Chẳng khai gì cả, rất kín miệng. Tên đàn ông kia lúc trước chúng tôi cũng bắt nhưng hai người họ đều rất thông minh, chẳng có sơ hở gì, tội danh có thể định cũng không giam được bọn họ lâu. Hôm nay đã có luật sư đến nộp tiền bảo lãnh cho Cổ An Hòa và con trai ông ta ra ngoài rồi.” Tống Vân nói.

Phó Dục Thư nói: “Vây ông Tưởng thì sao?”

“Tưởng Thặng rất phối hợp, khai hết những thứ ông ấy biết. Chúng tôi cũng đang điều tra theo lời ông ấy, hi vọng có thu hoạch.” - Tống Vân thuận miệng nói vài câu liền vội vã - “Tôi nấu cơm trước đã, không lại bị khét nữa, cơm nước xong lại bàn chuyện tiếp.”

Phó Dục Thư gật đầu, đưa mắt nhìn Tống Vân bỏ đi. Chỉ chốc lát sau con trai Tống Vân ôm con rô-bốt Optimus xuống lầu, nhìn thấy Phó Dục Thư liền vui mừng chạy đến kêu: “Chú Phó, chú đến rồi.”

Phó Dục Thư ôn hòa nói: “Ừ, gần đây Gia Huân có ngoan không?”

“Con ngoan lắm đó.” - Tống Gia Huân ngồi bên cạnh Phó Dục Thư, ngửa đầu hỏi - “Chú Phó có mang quà đến cho con không?”

Phó Dục Thư khê cau mày, làm ra dáng hết sức khó coi: “Ôi, chú quên mua quà cho con rồi.”

Tống Gia Huân lập tức nhăn mặt, vẻ mặt trẻ con rất đáng yêu, đôi mắt to ươn ướt như sắp khóc.

Phó Dục Thư cười nói: “Được rồi đừng khóc, tuy chú không có mang quà đến cho con nhưng có mang vật khác đây.”

“Vật gì ạ?” Gia Huân nghiêng đầu hỏi.

Phó Dục Thư lấy một bao lì xì trong túi áo đưa cho cậu nhóc nói: “Tiền mừng tuổi.”

Gia Huân lập tức thay đổi nét mặt cười hì hì nhận lấy bao tiền lì xì bỏ vào túi áo: “Cháu biết chú Phó sẽ không quên cháu đâu mà!”

Phó Dục Thư vuốt vuốt tóc cậu nhóc nói: “Trong đó có nhiều tiền, đừng phung phí, nếu chú biết được sau này sẽ không cho nhiều vậy nữa.”

Gia Huân cam đoan: “Chú Phó yên tâm đi, cháu nhất định không xài bậy bạ đâu ạ!” - Dứt lời cậu liền tuột xuống ghế salon - “Chú Phó con đi chơi đây!” - Cậu nhóc lém lỉnh nháy mắt với anh một cái rồi chạy biến đi.

Trong lòng Phó Dục Thư biết cậu nhóc đi cất tiền lì xì rồi, tránh để bị Khưu Tuyết tịch thu với danh nghĩa là “giữ hộ cho cậu”. Anh cũng không vạch trần tâm tư của cậu nhóc, bắt chéo hai chân tào nhả ngồi trên ghế salon nghịch điện thoại. Khưu Tuyết pha cà phê xong quay lại thấy một mình anh ngồi đó, cô ta nghi ngờ hỏi: “Gia Huân đâu? Mới vừa rồi em gọi điện thoại bảo nó xuống chơi với anh mà.”

Phó Dục Thư nói: “Nó xuống rồi, lại vừa mới đi lên rồi.”

“Anh cho nó tiền à?” Khưu Tuyết cười khở hỏi.

Phó Dục Thư nhướn môi, chỉ cười không nói.

Khưu Tuyết đưa một tách cà phê cho Phó Dục Thư, tách còn lại thì ỉnh, vừa uống vừa hỏi: “Có phải anh muốn có con rồi không? Anh thích Gia Huân như vậy chắc cũng rất muốn có con của riêng mình rồi.”

Động tác Phó Dục Thư uống cà phê hơi sững lại, một lát sau mới nói: “Chuyện như vậy đâu gấp được, từ từ sẽ đến.”

“Còn từ từ sẽ đến nữa hả? Anh không xem lại mình đã lớn tuổi vậy rồi, Gia Huân cũng đã lớn đến vậy. Anh và Tống Vân bằng tuổi đó.” Khưu Tuyết chẳng cho anh chút mặt mũi nào.

Phó Dục Thư ho một tiếng, quay đầu đi không nhìn cô ta, hiển nhiên là không muốn nói tiếp đề tài này.

Anh không muốn nói, Khưu Tuyết cũng không ép anh được. Tuy họ rất thân nhưng thân không có nghĩa là có thể bất lịch sự.

Cô ta lại nói với Phó Dục Thư vài câu rồi đi xuống nhà bếp phụ Tống Vân. Phó Dục Thư ở lại phòng khách lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tưởng Phẩm Nhất hỏi cô đã ăn tối chưa, nhưng hồi lâu cũng không thấy cô hồi âm. Anh vốn định gọi qua hỏi xem có phải xảy ra vấn đề gì hay không, nhưng đúng lúc đó Tống Vân lại gọi anh ăn cơm. Anh nghĩ cô ở trong nhà không ra khỏi cửa thì xảy ra việc gì chứ, vì vậy cũng thôi. Không ngờ rằng chuyện này đã khiến anh hối hận cả đời.

Vốn Tưởng Phẩm Nhất ở nhà ăn cơm với mẹ, nhưng mẹ đột nhiên cảm thấy đau ngực, lúc cô đi tìm thuốc phát hiện không có. Có lẽ là lúc rời khỏi viện điều dưỡng quá gấp rút nên để quên, khi thu dọn đồ không thấy cũng không nhớ đến, quả thật là quá sơ suất.

Cô lo lắng bệnh mẹ sẽ nặng thêm nên để mẹ nằm trong phòng, sau khi mở cửa sổ thông gió ra ẹ liền vội vàng chạy ra khỏi nhà đi mua thuốc.

Cho đến lúc này thật ra thì tất cả đều bình thường. Lúc trước đã nói nhà Phó Dục Thư giao thông thuận tiện, vừa đi không xa đã có tiệm thuốc mở hai mươi bốn giờ. Trong lòng Tưởng Phẩm Nhất lo lắng ẹ nên lúc vào tiệm thuốc cũng không để ý đến xung quanh. Cô hoàn toàn không nghĩ rằng nơi này sẽ xuất hiện một người kỳ lạ. Cho đến khi cô mua thuốc xong bước ra ngoài thì bị người ta trùm đầu đẩy vào trong xe.

Tưởng Phẩm Nhất lập tức nhận ra nguy hiểm, cô ra sức vùng vẫy, muốn hét lên nhưng người bắt cô rất mạnh. Sức lực nam nữ cách xa nhau khiến cô hoàn toàn không thể tránh thoát. Tiếng la hét trong miệng cô đã biến thành ú ớ dưới tay của đối phương. Cô nghe thấy tiếng cửa xe đóng chặt, tiếp theo là cô bị người ta trói lại, miệng cũng bị dán băng keo. Xe nhanh chóng khởi động, vì xe chạy đi như bay nên cô bị ngã ngửa về phía sau theo quán tính. Cô cố vùng cánh tay đã bị trói chặt ra, cổ tay gần như bị tróc một lớp da vô cùng đau đớn.

“Ư ư ư.” Tưởng Phẩm Nhất muốn hỏi hần là ai, tại sao bắt cóc cô? Nhưng trong lòng cô cũng đã có đáp án. Người này tất nhiên là người Hòe Viên. Nếu không thì cô đâu có thù oán gì với ai, sao người ta phải bắt cóc cô làm gì?

Người bắt cóc cô cũng không phải ai xa lạ, chính là người mà cô quen thuộc nhất.

Xe chạy đến một công xưởng im ắng, người đàn ông lập tức lái xe vào, sau đó hần tắt đèn và bước xuống xe trong bóng tối. Hần bước lên vài bước khóa lại cửa sắt cũ kỹ của công xưởng.

Nơi này rất hoang vắng, xung quanh toàn là ruộng đồng, nhà máy đã bỏ hoang từ rất lâu, khắp nơi đều là bụi bặm và sắt cũ. Tưởng Phẩm Nhất bị kéo ra khỏi xe, lão đảo suýt ngã đập đầu xuống đất, may là người đó đỡ lấy cô.

“Muốn biết tôi là ai à?” Người đó cười khẩy nói một câu, rồi thô lỗ xé toạc băng keo đang dán miệng cô lại. Tưởng Phẩm Nhất đau đến chảy nước mắt, da thịt xung quanh miệng như đã không còn của mình nữa.

“Hiện tại biết tôi là ai rồi chứ?” Người đó tháo chiếc túi vải đen trùm đầu cho Tưởng Phẩm Nhất, lấy hộp quẹt ra bật lửa lên để Tưởng Phẩm Nhất có thể thấy rõ mặt hần.

Tưởng Phẩm Nhất khẽ nhắm mắt lại để thích ứng với ánh sáng đột ngột xuất hiện, yếu ớt quan sát người đàn ông đối diện. Khi thấy rõ khuôn mặt người đó, cô chán nản nghĩ, quả nhiên là anh ta.

Thật ra thì khi nghe thấy anh ta cất lời cô đã biết rồi, nhưng chưa thấy được mặt anh ta nên cô vẫn không dám chắc chắn. Bởi vì cô không biết được mình có thể chịu nổi kết quả này hay không.

Người trói cô đến đây là Cổ Lưu Thâm. Sắc mặt Cổ Lưu Thâm không tốt lắm, quầng thâm dưới mắt rất nặng, khóe miệng hơi có vết máu, không biết là bị gì. Toàn thân anh ta tràn ngập vẻ thù địch như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Không kinh ngạc là tôi à?” Cổ Lưu Thâm nhìn thấy gương mặt Tưởng Phẩm Nhất chỉ có sợ hãi, không hề có vẻ kinh ngạc, anh ta không khỏi cất tiếng hỏi.

Tưởng Phẩm Nhất không lên tiếng, cô lo mình sẽ nói ra gì đó chọc giận anh ta, chỉ lui về sau một bước, nuốt nước miếng.

Cổ Lưu Thâm thấy cô không nói lời nào ngược lại nổi nóng. Anh ta giận quá hóa cười, giơ tay lên lập tức đánh cô ngất xỉu tại chỗ, chẳng may may thương hại nhìn cô chặt vật ngã xuống.

Anh ta bình tĩnh ngồi xổm xuống lấy điện thoại cô ra. Anh ta rời khỏi nhà máy, chạy ra đường quốc lộ, vừa đi vừa lấy điện thoại Tưởng Phẩm Nhất gửi tin nhắn cho Phó Dục Thư. Nội dung tin nhắn là “Bye bye”. Sau khi gửi xong lập tức đập điện thoại vỡ tan tành rồi vứt hết mảnh vỡ vào bụi cỏ ven đường.

Lúc Phó Dục Thư nhận được tin nhắn thì đã đến cửa nhà, đang định đi vào. Anh thấy trong nhà vẫn sáng đèn nên cho rằng Tưởng Phẩm Nhất đang ở nhà chờ anh.

Thấy tin nhắn gửi từ Tưởng Phẩm Nhất anh hơi kinh ngạc, xem nội dung xong tự nhiên anh nảy sinh một dự cảm bất an.

Phó Dục Thư cực nhanh chạy vào trong nhà tìm kiếm bóng dáng Tưởng Phẩm Nhất khắp nơi. Tìm một vòng không thấy cô đâu chỉ thấy mẹ Tưởng nằm trong phòng ngủ xoa ngực bị đau.

“Cậu đã về rồi.” Mẹ Tưởng không thấy con gái về, lại thấy khuôn mặt lo lắng của Phó Dục Thư, bà không nhận được hỏi: “Nó đâu?”

Phó Dục Thư mím môi nói: “Bác đừng lo, hiện tại cháu đi tìm cô ấy ngay. Bác biết từ khi nào không thấy cô ấy nữa không?”

Mẹ Tưởng nói: “Mới vừa rồi ngực bác đau nhói, nó bảo đi mua thuốc cho bác.”

“Được, cháu biết rồi.” - Phó Dục Thư hỏi - “Ngực bác còn đau không?”

“Khá hơn rồi.” - Mẹ Tưởng nói - “Cậu mau đi tìm nó đi, nó đi ra ngoài được một lúc rồi, đã trẻ thế này con gái ra ngoài một mình không an toàn.”

Phó Dục Thư gật đầu tạm biệt mẹ Tường xong liền chạy như bay ra cửa đến tiệm thuốc. Anh đi vào hỏi thăm Tường Phẩm Nhất có đến đây không, họ bảo có nhưng họ cũng nói Tường Phẩm Nhất đã rời khỏi đây lâu rồi.

Trong lòng anh có hàng trăm suy đoán nhưng chỉ có một cái là có khả năng xảy ra nhất. Phó Dục Thư suy sụp mua thuốc mẹ Tường mang về, cho bà uống thuốc xong liền gọi điện thoại cho Tống Văn.

Tống Văn đã sắp ngủ, bị đánh thức nhưng lại chẳng hề bất mãn, anh ta chỉ nói: “Cậu sao vậy, đã trễ thế này còn gọi đến.”

Phó Dục Thư hít sâu một hơi, né tránh ánh mắt dò xét của mẹ Tường, anh đi ra khỏi cửa nói: “Phẩm Nhất xảy ra chuyện rồi, tôi đoán là Cổ Lưu Thâm đã bắt cô ấy đi. Tôi nhận được tin nhắn gửi đến từ điện thoại cô ấy, nội dung là Bye bye.”

Tống Văn ngồi bật dậy khỏi giường, lập tức bắt đầu mặc quần áo: “Cậu đợi tôi, tôi lập tức dẫn người đến ngay.”

Phó Dục Thư đồng ý, sau đó cúp điện thoại, dựa vào tường nghĩ không biết phải làm sao. Bây giờ không đợi Tống Văn đến thì anh cũng đâu có cách gì nữa chứ. Trước kia những tình tiết này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, bây giờ anh mới phát hiện mình cũng bất lực hết như nhân vật chính dưới ngòi bút của anh. Thậm chí anh còn không thông minh nhạy bén như nhân vật đó, bởi vì quan tâm quá nên bị loạn.

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, anh tuyệt đối sẽ không để cô và mẹ Tường ở nhà một mình, nhưng bây giờ nói những thứ này cũng đã muộn rồi.

40. Chương 41

Phó Dục Thư hoàn toàn không dám nói mẹ Tường biết có thể Tường Phẩm Nhất đã bị Cổ Lưu Thâm bắt đi. Tuy dường như mẹ Tường không ý thức được Tường Phẩm Nhất là con gái bà nhưng anh cảm giác chuyện không phải như vậy. Có lẽ mẹ Tường biết hết mọi chuyện, nhưng thời gian này bà vẫn không dám nói và không dám để cho người ta biết thật ra bà đã khỏi bệnh hoặc căn bản là không có bệnh.

Phó Dục Thư về nhà không bao lâu thì Tống Văn đến. Anh ta mặc đồng phục và dẫn theo mấy đồng nghiệp ở Cục Công an, vừa vào cửa đã hỏi: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho tôi nghe xem.”

Phó Dục Thư mời bọn họ ngồi xuống, khẽ nói: “Bác gái đang ngủ trên lầu, chúng ta nhỏ giọng một chút tránh đánh thức bác ấy.” Sau khi được mọi người thông cảm, anh trầm giọng nói: “Tôi rời khỏi nhà cậu là về nhà ngay, khi về đến cửa thì nhận được tin nhắn gửi đến từ điện thoại cô ấy, nội dung tin nhắn tôi đã nói với cậu rồi đó. Sau đó tôi hỏi bác gái thì được cho biết cô ấy đã đi ra ngoài mua thuốc. Tôi lập tức đi đến tiệm thuốc gần đây hỏi thăm, họ nói cho tôi biết cô ấy có đến. Tôi đoán có lẽ khi cô ấy ra khỏi tiệm thuốc thì bị người ta bắt cóc.”

Phó Dục Thư kể lại ngọn ngành rõ ràng. Tống Văn vừa nghe vừa gật đầu, chờ anh nói xong liền đề nghị: “Đến chỗ bảo vệ xem, chắc chắn là họ có camera giám sát, điều tra thử xem sao.” Dứt lời anh ta liền dẫn theo người định rời đi.

Phó Dục Thư theo sau: “Tôi đi chung với các cậu.”

Tống Văn ngoái đầu lại nhìn anh: “Nếu như cậu cũng đi để bà Tường ở nhà một mình có an toàn không?”

Phó Dục Thư hơi chần chừ khó xử, anh đầu đầu xoa xoa thái dương.

Tống Văn thấy anh như thế thì thở dài ra lệnh cho người bên cạnh: “Tiểu Lý, cậu ở đây trông nhà đi. Dục Thư đi theo tôi.”

Chân mày Phó Dục Thư giãn ra, nở một nụ cười mâu thuẫn: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, đâu phải là người ngoài.” Tống Văn cười cười dẫn theo người đi trước.

Phó Dục Thư lấy điện thoại và áo khoác, nói với Tiểu Lý ở lại trông nhà: “Làm phiền cậu rồi.”

Tiểu Lý cười: “Không phiền, không phiền. Chuyện này cần mà, anh đi theo đi, em cam đoan trong nhà không xảy ra việc gì đâu.”

Phó Dục Thư cảm ơn đối phương, bước nhanh ra cửa lên xe cảnh sát đi với Tống Văn xem camera giám sát để xác định xem người bắt cóc Tưởng Phẩm Nhất có đúng thật là Cổ Lưu Thâm không. Đó là một đoạn phim không quá ngắn, thời gian giằng co cũng tương đối dài.

Trong lúc đó Tưởng Phẩm Nhất vẫn chìm trong trạng thái hôn mê. Trong lúc mơ mơ màng màng cô vẫn còn ý thức được mình bị bắt đến chỗ nào, bên dưới cứng đến đáng sợ. Cô đang nằm úp, chỗ xương sườn bị cắn rất đau, hô hấp cũng khó khăn. Cô muốn hoạt động một chút nhưng vừa nhúc nhích đã bị người ta dùng cây chùy gỗ một cái sau lưng. Trong nháy mắt xương sườn bị vật cứng đập mạnh, đau đến mức khiến cô hét lên tỉnh lại.

Từ từ mở mắt ra, xung quanh là một màu tối đen, trước mắt lơ mơ có bóng người. Người đó mặc áo đen đứng trong trời đông giá rét giống như yêu quái bóng đêm, cô cảm giác mình sắp bị anh ta giết chết.

“Anh...” - Tưởng Phẩm Nhất đau đớn kêu lên - “Thả tôi ra.”

Cô đang bị trói trên một cái giá, cố gắng vùng tay ra khỏi dây trói. Cô muốn thoát ra nhưng quên mất vết thương trên cổ tay, nơi bị tróc da đều đã chảy máu, đau càng thêm đau.

Cô co rút trên khung sắt cảm giác rét buốt đến sợ hãi, đau đớn gần như làm cho thần kinh cô tê dại. Tưởng Phẩm Nhất cảm giác thân thể như đã chẳng còn là của mình nữa rồi.

“Biết đau rồi sao?” - Cổ Lưu Thâm lạnh lùng nói - “Ai bảo cô rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chứ. Tên Phó Dục Thư kia có gì tốt? Từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau lớn lên, thời gian nhiều năm như vậy vẫn không bằng chỉ vài tháng với hắn ta hay sao?”

Anh ta bỗng kề sát đến Tưởng Phẩm Nhất, u ám nói: “Cô đã lên giường với hắn ta hay chưa?”

Tưởng Phẩm Nhất cố gắng lui người về sau, muốn bò dậy nhưng tay cô bị trói chặt vào khung sắt lạnh. Cô cảm thấy sức lực cả người mình đều bị rút đi, đành nói là chạy trốn, đứng lên thôi là cả một vấn đề rồi.

Cổ Lưu Thâm lấy ra một ống kim đưa qua đưa lại trước mặt cô. Tay kia cầm chiếc bình trống không ra vẻ nhân từ: “Biết tại sao cô không nhúc nhích được không? Bởi vì” - Anh ta quan sát vẻ mặt Tưởng Phẩm Nhất, thấy cô hoảng sợ trong bóng tối càng thích thú cười nói - “Đừng sợ, chẳng phải thứ tôi tặc gì đâu, chỉ là thuốc tê thôi. Vì không muốn cô chạy lung tung, tôi đã chuẩn bị rất nhiều đấy.”

Cổ Lưu Thâm là bác sĩ thú y nên có thứ thuốc này cũng chẳng có gì lạ. Nhưng Tưởng Phẩm Nhất không ngờ rằng anh ta lại chuẩn bị đầy đủ đến vậy. Rất hiển nhiên là đã có ý định này từ lâu rồi. Cô cảm thấy kinh khủng, một người từng cùng lớn lên với mình lại biến thành như vậy. Tuy đến giờ phút này rồi nhưng cô vẫn cảm thấy có chút bất ngờ.

“Cô không dám trả lời câu hỏi của tôi là bởi vì cô sợ mình nói dối sẽ bị tôi phát hiện.” - Cổ Lưu Thâm từ từ đứng thẳng dậy, ném đồ trong tay lên mặt đất, nói với giọng khó tưởng tượng nổi - “Tôi đối với cô không tốt hay sao? Tình cảm nhiều năm qua tôi trao cho cô vẫn không đủ ư? Tại sao Phó Dục Thư chỉ vừa xuất hiện vài tháng mà cô đã vì hắn ta nóng lòng dón tôi, ba tôi và tất cả mọi người trong Hòe Viên vào chỗ chết? Chỗ này đã nuôi nấng cô nhiều năm như vậy mà cô chỉ biết hận nó thôi sao? Cô thật đáng chết.”

Nói xong anh ta giơ tay tát lên mặt Tưởng Phẩm Nhất. Tưởng Phẩm Nhất bị anh ta đánh đầu va vào khung sắt. Tiếng thét và tiếng va chạm vào khung sắt đồng thanh vang lên. Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy mình sắp sửa không chống đỡ nổi nữa, cô cảm giác mình sắp sụp đổ.

“Đây chính là cái giá của sự phóng đảng.” - Cổ Lưu Thâm hừ lạnh một tiếng - “Cô yên tâm, tôi sẽ không đụng đến cô. Tôi chẳng cần thứ đàn bà đã từng bị người khác dùng qua, dù đó có là cô đi chăng nữa.”

Anh ta quay người bỏ đi, chỉ để lại một câu nói từ đằng xa: “Ngoan ngoãn ở đây đi, tốt nhất đừng cố gắng kêu cứu. Cho dù cô có muốn kêu chỉ sợ là cũng chẳng có sức đâu.”

Dứt lời anh ta lên xe bỏ đi. Anh ta lái chiếc xe Santana cũ nát, tuyệt đối không phải chiếc xe có không gian lớn đã bắt trói cô đến đây. Nhưng rõ ràng cô không thấy anh ta đổi xe, lẽ nào là lúc cô hôn mê anh ta đã đổi?

Như vậy Phó Dục Thư và bạn bè của anh có thể lần theo manh mối từ chiếc xe để tìm ra cô không? Nơi này hình như rất hoang vắng, cũng không biết là có camera giám sát hay không.

Tưởng Phẩm Nhất hơi tuyệt vọng. Bây giờ trời còn tối, có lẽ là cách thời gian cô bị bắt cóc chưa lâu. Cô vẫn chưa cảm thấy đói bụng, nhưng cơn rét buốt đã đánh gục cô. Mới vừa rồi bị đau cô đã đổ rất nhiều mồ hôi lạnh, hiện tại những cơn gió rét thổi qua càng có cảm giác như cả người đang bị đông cứng. Cô run rẩy gục trên khung sắt, ngay cả sức để khóc cũng không có.

Vì sao lại thành ra thế này? Rõ ràng chỉ đi ra ngoài mua thuốc một chút thôi mà đã xảy ra chuyện rồi. Tại sao Cổ Lưu Thâm lại biến thành người như thế? Tuy tuổi thơ anh trải qua có thể không được bình thường, nhưng đâu đến mức điên loạn. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy chỉ có thể nói cô đã ôm lấy ảo tưởng quá tốt về người ta thôi.

Tưởng Phẩm Nhất mong mỏi Phó Dục Thư đến cứu cô. Còn Phó Dục Thư lúc này cũng đang hết sức nỗ lực nghĩ cách tìm cô. Bọn họ nhìn thấy cô bị trói trong đoạn băng ghi hình, người trói cô đội nón trùm sụp, hành động mau lẹ kéo cô vào trong một chiếc xe việt dã, không phải loại xe rộng rãi Cổ Lưu Thâm hay lái. Nhưng Phó Dục Thư có thể chắc chắn người đàn ông cao gầy kia chính là Cổ Lưu Thâm.

“Khẳng định là hắn không?” Tống Vân hỏi.

“Cổ Lưu Thâm thuận tay trái, cậu quan sát kỹ động tác của hắn xem. Ngoài ra chiều cao và hình thể của hắn cũng rất giống.”

“Nhưng camera không quay được chính diện của hắn, xe cũng không phải xe hắn, chúng ta không có chứng cứ.” - Tống Vân đầu đầu - “Trước tiên hãy xem hết tất cả camera giám sát đặt trên những con đường gần đây đi đã, thuận tiện điều tra luôn lai lịch của chiếc xe kia.”

Anh ta ra lệnh cho thuộc cấp: “Phải thật cẩn thận không được bỏ qua một điểm nghi vấn nào, nhân mạng quan trọng.”

Mấy nhân viên cấp dưới nghiêm túc chấp hành dẫn người vội vàng đi ra ngoài. Phó Dục Thư ngồi dựa vào ghế, trong đầu cứ vang lên mãi bốn chữ cuối cùng Tống Vân nói - “Nhân mạng quan trọng.”

Thật ra Phó Dục Thư đã từng hỏi mình tại sao lại nảy sinh tình cảm sâu nặng và cố chấp như thế với Tưởng Phẩm Nhất. Hiện tại có lẽ anh đã chợt hiểu ra rồi. Bởi anh và cô ở bên nhau chẳng dễ dàng gì, khó khăn vừa là trở ngại vừa là lực hút. Hoặc có thể nói anh và cô đã cùng nhau vượt qua rất nhiều hiểm nguy và chông gai, nếu tình cảm như vậy còn chưa đủ để người ta cố chấp và khó quên thì thử hỏi còn tình cảm nào đáng tin hơn nữa đây.

Lúc rạng sáng, trời vừa tờ mờ Phó Dục Thư và đám người Tống Vân còn đang xem camera giám sát, thì chiếc xe kia đã được điều tra ra lai lịch. Đó là chiếc xe bị mất trộm, dựa theo đoạn phim ghi hình cuối cùng trên camera giám sát chiếc xe này dừng tại một thôn xóm rất vắng vẻ.

Tống Vân dẫn Phó Dục Thư và thuộc hạ lên xe đến chỗ camera ghi hình lại. Lúc đến nơi trời đã sáng, chiếc xe kia chẳng những không biến mất mà ngược lại còn ngang nhiên đậu ở đó. Xe đã được lau chùi vô cùng sạch sẽ, chẳng dính lấy một hạt bụi. Có lẽ bọn tội phạm sợ bị tình nghi nên đã xử lý hết chứng cứ lưu lại. Trong đầu Phó Dục Thư có thể tưởng tượng ra bộ dạng Cổ Lưu Thâm mang bao tay và khẩu trang lau chùi xe, hình ảnh đó càng khiến anh cau mày lại.

“Đây là ngã tư đường, nơi này quá thuận lợi, phía trước không có camera giám sát nữa. Cách tệ nhất chính là phải người đuổi theo mỗi ngã đường.” - Tống Vân hít một hơi đầy khí lạnh rồi nói - “Có điều tôi lo rằng thời gian không còn kịp nữa.”

Thời gian không còn kịp nữa sẽ chỉ dẫn đến một khả năng: Tưởng Phẩm Nhất đã bị Cổ Lưu Thâm giết chết. Như vậy dù bọn họ có tìm được cũng chỉ là một thi thể mà thôi.

Đối mặt với lo lắng này, Phó Dục Thư thà tin rằng điều đó sẽ không thành sự thật: “Không, Cổ Lưu Thâm hận chúng tôi, nói thẳng là hận tôi, chắc chắn hắn muốn bắt được tôi mới phải. Tôi tin tưởng tạm thời hắn sẽ không làm hại Phẩm Nhất. Chắc chắn hắn muốn thông qua hành hạ Phẩm Nhất để hành hạ tôi thôi.”

Trên thực tế Phó Dục Thư đoán không sai, hiện giờ tuy Tưởng Phẩm Nhất rất đau đớn nhưng không đến nỗi mất mạng. Tạm thời Cổ Lưu Thâm sẽ không để cô chết, thậm chí anh ta còn mua bữa sáng cho cô.

Buổi sáng lúc Cổ Lưu Thâm trở về lại đổi một chiếc xe khác, là chiếc xe Audi A4 lâu năm. Tưởng Phẩm Nhất suy nhược gục trên khung sắt, đôi môi nứt nẻ nhìn anh ta đến gần mình. Cơ thể muốn né tránh anh ta theo bản năng nhưng cô hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào.

Cổ Lưu Thâm mở bình nước suối ra, tưới vào mặt cô. Tưởng Phẩm Nhất đưa miệng ra hứng theo phản ứng tự nhiên, để môi cô thấm nước được một chút.

“Muốn uống nước à?” - Cổ Lưu Thâm thích thú nói - “Cầu xin tôi đi, tôi sẽ cho cô uống.”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ khép mắt lại, há miệng nhưng không nói được tiếng nào. Cổ Lưu Thâm chỉ muốn hành hạ một chút, trong lòng cũng chẳng ngờ rằng cô không còn sức để nói nữa. Thấy cô như thế cũng không còn hứng thú xem cô có muốn cầu xin anh ta hay không, lập tức cho cô uống nước.

Uống đủ nước rồi, Tưởng Phẩm Nhất liền hắt hơi một cái. Bởi vì trời thật sự quá lạnh nên nước chảy theo cổ vào trong áo khiến cô run lẩy bẩy.

Cổ Lưu Thâm xé bánh bao đút vào miệng cô, đút từng chút từng chút một cách vội vàng. Tưởng Phẩm Nhất không từ chối, bởi vì cô biết nếu như cô muốn sống đợi Phó Dục Thư đến cứu thì phải nhẫn nhịn.

Cô không thể chết được, cô nhất định phải chịu đựng.

41. Chương 42

Cổ Lưu Thâm là người rất cẩn thận, vào lúc nguy hiểm tuyệt đối sẽ không ở một nơi nào quá tám giờ. Sau khi đút Tưởng Phẩm Nhất ăn bánh bao không lâu, anh ta lại mang cô rời khỏi chỗ đó.

Tưởng Phẩm Nhất bị anh ta đẩy vào trong xe, bản thân anh ta ở bên ngoài cẩn thận quét dọn, hết sức tỉ mỉ không để lại dấu vết nào. Dáng vẻ anh ta nghiêm túc giống như đang trị thương cho những con thú cưng tại bệnh viện thú y. Biểu hiện như vậy khiến Tưởng Phẩm Nhất hơi tuyệt vọng.

Anh ta cẩn thận như vậy Phó Dục Thư có thể nhanh chóng tìm được cô không? Tuy cô không nghi ngờ việc anh nhất định sẽ tìm được mình, bởi vì có Tống Vân hỗ trợ, nhưng cô lo lắng là trước khi anh tìm được cô, có thể cô đã không kiên trì nổi nữa.

Quét dọn chỗ này xong, Cổ Lưu Thâm lên xe mang theo Tưởng Phẩm Nhất rời đi. Trước khi anh ta lái xe đi đã bật mất Tưởng Phẩm Nhất lại, một lần nữa rơi vào bóng tối khiến Tưởng Phẩm Nhất không thể nhận biết được cảnh vật xung quanh. Cô chỉ cảm thấy xe cứ một hồi ột hồi thấp, vô cùng xóc nảy.

Trên người cô có thương tích, xe lại chạy không yên, cứ tròng trành khiến cô rất khó chịu. Cô vốn không hay bị say xe nhưng cũng muốn nôn mửa.

Cô nói mà cũng chẳng trông đợi gì: “Tôi bị say xe rồi.”

Cổ Lưu Thâm đã tính trước thuốc mê trong người cô vẫn chưa tan, chắc chắn không thể kêu cứu cho nên không bật miệng cô lại. Bây giờ nghe cô nói vậy, anh ta vô cùng lạnh nhạt phán một câu: “Vậy thì ới ở phía sau đi, dù sao chiếc xe này cũng không còn dùng lâu nữa.”

Tưởng Phẩm Nhất yếu ớt thắc mắc: “Anh không sợ những thứ tôi để lại sẽ khiến người ta phát hiện ra anh đã dùng chiếc xe này à.”

“Biết thì biết, chẳng sao cả. Cho dù bọn họ có tìm được chiếc xe này cũng phải có bản lĩnh mới tìm được tôi.” Cổ Lưu Thâm cười khẩy nói.

Tưởng Phẩm Nhất buồn bã nằm gục ở chỗ ngồi phía sau, dạ dày quay cuồng khiến cô rất khó chịu. Cô cảm giác nước mắt mình đang rơi xuống, đành im lặng khóc thầm.

Cổ Lưu Thâm nhìn cô qua kính chiếu hậu, đôi mắt sau cặp kính híp lại, suy nghĩ một lúc lâu rồi dừng xe bên vệ đường.

“Nếu cô dám gạt tôi thì tôi sẽ lập tức giết chết cô ngay.” Cổ Lưu Thâm vừa hăm dọa vừa dìu Tưởng Phẩm Nhất xuống xe.

Tưởng Phẩm Nhất không lên tiếng bởi vì cô sợ nếu mở miệng là sẽ nôn ngay. Cổ Lưu Thâm dìu cô đến một nơi khá xa. Anh ta vừa mới nói “nôn đi” cô lập tức nôn ra hết.

Dạ dày co bóp, Tưởng Phẩm Nhất quỳ mọp bên một thân cây, nhéch nhát nôn mửa. Cổ Lưu Thâm nhìn xuống cô, một tay cầm chai nước suối, tay kia cầm khăn giấy. Tưởng Phẩm Nhất quỳ bên chân anh ta vô cùng thê thảm, cổ tay trầy trụa, trên mặt cũng có vết bầm, khóe miệng có vết máu khô. Tất cả những thứ này đều do anh ta gây ra.

Thật ra thì Cổ Lưu Thâm cũng ít nhiều có tình cảm với Tưởng Phẩm Nhất. Có điều cô thật sự không biết điều, chẳng những phản bội Hòe Viên, phản bội anh ta, hại cha anh ta bị bắt, còn trao lần đầu tiên cho tên đàn ông ngu xuẩn kia. Điều này khiến Cổ Lưu Thâm không thể chấp nhận được.

Anh ta muốn đánh cô một trận nên thân để trừng phạt, nhưng lại sợ mình ra tay nặng quá sẽ giết chết cô. Chỉ mới có vài hành động thể thôi mà cô đã thoi thóp đến vậy rồi, thật không biết anh ta mà ra tay độc ác cô có chịu được không nữa.

Tưởng Phẩm Nhất nôn xong liền bủn rủn ngồi bệt xuống đất, sát bên chân Cổ Lưu Thâm. Quần áo anh ta sạch sẽ hơn cô rất nhiều, quần áo cô đã dính đầy bụi đất, lấm lem vô cùng. Còn chiếc quần dài của anh ta thì chẳng dính lấy một hạt bụi.

Cổ Lưu Thâm tựa như không ngại chuyện này, khom lưng xuống kéo cô dậy, lấy khăn giấy lau miệng cho cô rồi đưa cô bình nước: “Súc miệng.”

Tưởng Phẩm Nhất vốn chưa ăn gì cả, nôn ra toàn là bánh bao và nước khi nãy, mùi trong miệng thật chẳng có gì thơm tho. Cô thử đưa tay nhận bình nước, nhưng tay cô không nhấc lên nổi, cuối cùng chỉ đành để Cổ Lưu Thâm dứt nước cho cô.

Cổ Lưu Thâm dứt nước cho cô súc miệng, sau đó lau miệng giúp cô, lại cho cô uống thêm vài ngụm nước rồi anh ta mới vứt bỏ chai nước dìu cô lên xe.

Tưởng Phẩm Nhất ngồi sau xe, trong lòng bỗng nghĩ đến gì đó, lúc Cổ Lưu Thâm xuống xe lần nữa, cô hỏi: “Chúng ta phải đi sao?”

Cổ Lưu Thâm nhìn về phía cô: “Sao hả, muốn ở đây à? Chỉ có một tình huống cô mới có thể mãi mãi ở lại đây, đó chính là chết.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Không phải. Nếu anh muốn đi thì đi thôi.” Cô co ro ngồi phía sau xe, thoát nhìn rất ngoan ngoãn.

Cổ Lưu Thâm hừ một tiếng, mở cửa xe ra ngồi vào, lái xe rời khỏi chỗ đó.

Tưởng Phẩm Nhất thở phào một hơi, cô thầm nghĩ: Cuối cùng đã thành công đánh lạc hướng anh ta. Nếu không có lẽ anh ta đã xuống xe đi thu dọn đồng ới mửa của cô cùng với khăn giấy và bình nước suối. Khi này đường đi xóc nảy như thế chắc hẳn nơi này rất vắng vẻ, nhiều khả năng là đoạn đường này sẽ không có camera. Nếu cô muốn để lại dấu mồi cho Phó Dục Thư cũng chỉ có thể dựa vào những dấu hiệu này thôi.

May mà Cổ Lưu Thâm không chú ý đến động cơ của cô, quên mất đã lưu lại những dấu mồi nguy hiểm kia, anh ta lái xe mang cô rời khỏi thành phố càng lúc càng xa.

Cục Công an đã phong tỏa các con đường lớn nhưng vẫn không tìm được manh mối gì có giá trị. Ngược lại một đội khác phát hiện ra một công xưởng khả nghi bị bỏ hoang.

Có người dân nhìn thấy mấy ngày trước có một người đàn ông xa lạ ra vào công xưởng này, không biết là khảo sát nhà xưởng hay là sắp đặt gì nữa. Phó Dục Thư và Tống Văn vô cùng quan tâm tin tức này, lập tức lái xe đến đó.

Bọn họ đã không tìm nhầm chỗ, nơi này đúng là nơi từng nhốt Tưởng Phẩm Nhất. Khung sắt kia vẫn ở nguyên vị trí cũ, trên đó đặt một lá thư bên cạnh có vết máu còn mới, là do Cổ Lưu Thâm cố ý để lại.

Thư được viết bằng tay trái, chữ viết không thể nhận dạng nhưng có thể đọc được nội dung. Là thư khiêu chiến Cổ Lưu Thâm viết cho Phó Dục Thư.

Cổ Lưu Thâm rất thông minh không để lại chứng cứ gì chứng minh là anh ta viết lá thư này. Nhưng lại khiến Phó Dục Thư đọc lá thư vẫn cảm giác được đây là anh ta viết cho anh.

Tổng Vân xem xong cũng phải khen ngợi sự nhạy bén của Cổ Lưu Thâm.

“Nếu anh ta không làm người xấu mà đi làm cảnh sát cũng có thể là một nhân vật xuất sắc.” Tổng Vân thở dài.

Phó Dục Thư cau mày: “Bây giờ tôi chẳng thích thú gì với câu nói đùa này của cậu.”

Tổng Vân vội nói: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn làm dịu bầu không khí chút thôi. Mấy ngày qua cậu cũng mệt mỏi quá rồi, hoàn toàn chưa chớp mắt. Nhìn mắt cậu hiện đầy tơ máu kia, cứ tiếp tục như thế cũng không ổn đâu. Chúng ta có nhiều người như vậy có thể luân phiên nhau điều tra. Cậu đâu cần phải đích thân tham gia toàn bộ cuộc điều tra.”

Tổng Vân đã nghỉ ngơi hơn nửa ngày, nhưng Phó Dục Thư chẳng hề nghỉ ngơi lấy một buổi. Anh theo dõi tất cả quá trình điều tra chẳng thiết ăn ngủ, trong mắt hiện đầy tơ máu.

Tổng Vân biết anh áy náy vì bản thân không bảo vệ Tưởng Phẩm Nhất cho tốt, nhưng anh cũng không thể vì vậy mà dằn vặt chính mình. Cứ theo đà này xem ra còn chưa tìm được Tưởng Phẩm Nhất thì chính bản thân anh đã gục ngã trước rồi.

Sao Phó Dục Thư không biết đạo lý này chứ. Nhưng anh không cách nào thuyết phục được mình nghỉ ngơi. Điều anh có thể làm chỉ là ngồi dựa vào ghế xe hơi chớp mắt trong lúc xe chạy đang trên đường đi công vụ mà thôi. Nhưng thời gian ít ỏi này hoàn toàn không đủ để giảm bớt mệt mỏi của anh.

“Nếu cậu có ý định là người đầu tiên nhìn thấy Tưởng tiểu thư thì tôi khuyên cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.” - Tổng Vân nghiêm túc nói - “Nếu cậu còn như vậy tôi không cho phép cậu tham gia cùng với chúng tôi nữa. Chuyện này vốn đã vi phạm quy định rồi, tôi cũng không muốn mang thêm tội danh vì có thêm người thương vong.”

Phó Dục Thư lắc đầu: “Tôi có thể ngủ trên xe mà, bây giờ dù cậu bảo tôi nằm trên giường nghỉ ngơi tôi cũng không ngủ được.”

Tổng Vân há hốc mồm nhưng lại không phản đối thêm được câu nào. Thật ra anh biết nếu đổi ngược lại là anh, Khưu Tuyết xảy ra chuyện như vậy, anh cũng sẽ không ăn không ngủ giống như Phó Dục Thư. Thậm chí có thể còn điên cuồng hơn cả cậu ta, bởi vì anh không có được lý trí như Phó Dục Thư.

Hiện tại Phó Dục Thư có thể tỉnh táo theo bọn họ điều tra cũng đã không dễ dàng gì rồi.

Cứ cực nhọc ngày đêm liên tục điều tra như thế, rốt cuộc Cổ An Hòa bị thẩm tra trong Cục Công an cũng đã có tiến triển.

Thông qua lời khai của Tưởng Thặng, cảnh sát đã tìm được những món đồ cổ rất có giá trị trong mấy chậu hoa cảnh tại cửa nhà Cổ gia. Những món đồ cổ này được giữ gìn rất kỹ, chôn sâu dưới đất vô cùng bí mật, có cái phía trên còn trồng hoa che lấp. Dù ai cũng không thể ngờ món đồ vô giá như vậy lại được ngang nhiên đặt ở ngoài cửa.

Căn cứ vào lời khai của Tưởng Thặng, trước đây rất lâu Hòe Viên là hang ổ của một nhóm trộm mộ chuyên nghiệp. Bọn họ làm giàu nhờ trộm mộ, luôn thờ cúng vị thần mà họ tin ngưỡng nhất. Bởi vì họ tin tưởng rằng vị thần này có thể phù hộ họ luôn an toàn cho dù dưới lòng đất hay trên mặt đất.

Những chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế khiến cảnh sát vô cùng chấn động, sau đó sắp xếp lại tài liệu chuẩn bị giao cho Tổng Vân. Nhưng hiện tại Tổng phó cục trưởng đang truy tìm Tưởng Phẩm Nhất bị bắt cóc, không có thời gian để xem những thứ này.

Tưởng Phẩm Nhất đã mất tích gần năm ngày, trong khoảng thời gian này Phó Dục Thư cũng chẳng thiết nghỉ ngơi ăn uống gì hết. Mấy ngày qua gần như đã gầy xẹp xuống, sắc mặt tái nhợt bệnh hoạn và quầng thâm dưới mắt khiến anh có vẻ vô cùng mệt mỏi.

May mà những điều này cũng không uống phí, tuy Cổ Lưu Thâm có khả năng trinh sát vô cùng tài ba nhưng hành động khiêu khích ngông cuồng của anh ta đã để lại dấu vết cho công an lần theo.

Phía công an thông qua kiểm tra lượng xe ra vào các nơi đã xác định được vài tuyến đường Cổ Lưu Thâm có thể đi, còn cử lực lượng chia nhau đuổi bắt. Trong đó Tống Vân đích thân dẫn thuộc hạ và Phó Dục Thư đuổi theo con đường mà họ đánh giá là có khả năng nhất.

Trên đường đuổi theo, Phó Dục Thư luôn cẩn thận quan sát hai bên đường. Tuy mắt anh rất cay và mệt mỏi nhưng cũng không bỏ qua điểm đáng nghi nào có thể dẫn anh đến chỗ của Tưởng Phẩm Nhất.

Trời không phụ người có lòng, mấy thứ khăn giấy và bình nước Tưởng Phẩm Nhất để lại tuy đã bị gió thổi bay tán loạn nhưng vẫn còn nguyên đó. Nếu là bình thường những thứ đồ này sẽ không gây chú ý. Nhưng ở đây chỉ có cỏ dại và đá cuội, duy chỉ có một bụi cỏ ven đường là lộn xộn đầy khăn giấy và bình nước. Phó Dục Thư kêu dừng xe lại.

Tống Vân hỏi: “Tại sao?”

“Tôi có cảm giác có gì đó không đúng, cậu theo tôi xuống xem thử.” Phó Dục Thư mở cửa xe đi xuống.

Tống Vân theo Phó Dục Thư bước xuống xe, đi trên con đường quốc lộ gồ ghề. Họ thấy được khăn giấy và bình nước uống trong bụi cỏ ven đường giống hệt với loại đã phát hiện ở công xưởng.

“Chính là con đường này.” - Phó Dục Thư nói - “Đây là dấu vết họ để lại nhưng xem ra chúng ta đã đến chậm rồi. Tôi không chắc Cổ Lưu Thâm có thay đổi hướng khác không, cứ đuổi theo xem sao trước đã.”

Dứt lời anh nhanh chóng chạy ra xe. Tống Vân cũng không rầy rà, sau khi xác nhận dấu vết liền nhanh chóng lên xe. Anh ta bảo tài xế tăng tốc chạy về phía trước. Trong lòng mỗi người đều có lòng tin không lâu nữa sẽ giải cứu được Tưởng Phẩm Nhất.

42. Chương 43

Công xưởng khả nghi được phát hiện tại thôn Trữ Gia. Từ thôn Trữ Gia đi theo hướng Tây cách bờ biển ngày càng xa có một ngọn núi rất nhỏ, bên kia sườn núi không có ai ở cây cối rậm rạp. Bây giờ đang là mùa đông cây cỏ đều khô héo, nhìn từ đằng xa chỉ thấy một màu xám xịt.

Phó Dục Thư mặc áo khoác đứng phía trước nhìn sườn núi, bàn tay đeo bao tay da màu đen từ từ siết lại. Đôi mắt sau cặp kính lộ vẻ sắc lạnh khiến Tống Vân chỉ vô tình liếc nhìn đã có dự cảm bất ổn.

“Cậu bình tĩnh một chút, tôi nghĩ họ đang ở gần đây thôi, dừng gấp.” Tống Vân đi đến bên cạnh anh trấn an.

Phó Dục Thư liếc anh ta một cái, đôi mắt đen nhánh thâm trầm không rõ tâm trạng thế nào. Anh chỉ gật đầu, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Tống Vân thở dài một hơi, quay sang hạ lệnh cho nhân viên phía sau: “Đi qua đó xem sao, nhớ mang theo súng.”

Tất cả mọi người đều đáp lời, chuẩn bị đồ đạc cùng nhau lên núi. Hiện tại thời tiết rất lạnh, cảnh sát mặc áo khoác đồng phục rất dày. Duy chỉ có một mình Phó Dục Thư là mặc chiếc áo vest màu đen khác hẳn với mọi người. Bình thường vóc dáng anh đã cao hơn người khác, bây giờ dẫn đầu phía trước càng tôn lên vẻ anh tuấn bất phàm.

“Mấy người các cậu đi phía bên kia, những cậu này qua bên đó, còn lại theo tôi đi phía bên này, có gì báo cáo với tôi.” - Tống Vân chia nhóm đi ra ba phía, đương nhiên Phó Dục Thư đi theo anh ta. Nhóm họ gồm bốn người, như vậy cũng đủ đối phó với một mình Cổ Lưu Thâm rồi.

Thật ra Tống Vân không quá hy vọng sẽ tìm được người ở ngọn núi này. Trong nhận thức của anh ta, Cổ Lưu Thâm là người vô cùng cẩn thận. Nếu như anh ta thực sự đã đến đây, chắc hẳn bây giờ cũng đã rời đi rồi. Bởi vì nơi này giao thông bất tiện, điện thoại không có tín hiệu, mua thức ăn cũng khó, cây cối rậm rạp dễ bị lạc hướng mà hiện tại lại đang là mùa đông. Làm nơi ẩn náu tạm thời thì còn được chứ lâu dài thì không ổn.

Tuy nhiên có lẽ Tổng Vân chưa thật sự hiểu hết tính cách của Cổ Lưu Thâm. Cuối cùng bọn họ đã tìm được chỗ giấu Tưởng Phẩm Nhất ở đây.

“Phó cục trưởng, bên kia có một hang núi, chúng tôi vẫn chưa tiếp cận. Đề phòng trường hợp bên trong có người sẽ bứt dây động rừng. Phải làm sao đây, sếp?” Một thuộc cấp chạy đến báo cáo.

Phó Dục Thư nói ngay lập tức: “Đi qua đó xem sao.”

Anh chàng kia thoáng sững sốt nhìn về phía Tổng Vân hỏi ý kiến. Tổng Vân gật đầu: “Đi thôi, xem thử nào.”

Do đó nhóm họ thay đổi phương hướng đi về phía bên kia, chưa đi được bao lâu đã nhìn thấy chỗ mấy đồng nghiệp đang đứng. Thấy họ đến, tất cả mọi người đều nhích ra để họ nhìn được cảnh tượng phía sau.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy sau đồng cây cối trơ trọi là một sườn núi nhỏ. Trên sườn núi có một cái hang, cửa hang không lớn nhưng đủ để người ta ra vào. Bên cạnh cửa hang còn có túi nylon đựng rác màu đen vứt ở đó.

Nói bây giờ tâm trạng không kích động là giả. Tưởng Phẩm Nhất mất tích nhiều ngày như vậy, tuy Phó Dục Thư vẫn kiên trì cho rằng cô không sao, nhưng thực tế cô vẫn đang trong tình cảnh sống chết chưa rõ. Hôm nay rốt cuộc có thể tìm được chỗ đang giấu cô, tim anh đã đập mạnh đến mức anh không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác nữa.

“Đợi đã.” - Tổng Vân kéo Phó Dục Thư đang định đi thẳng vào trong lại - “Tôi đi trước, cậu không có vũ khí đi phía sau đi”

Phó Dục Thư không hề do dự đi phía sau anh ta, hỏi thúc: “Đã đi được chưa?”

Tổng Vân đáp một cách khô khốc: “Đi thôi.”

Tất cả cảnh sát được huấn luyện nghiêm túc lặng lẽ đi đến gần cửa hang, cẩn thận không để phát ra bất kỳ tiếng động nào. Họ lo lắng có thể sẽ khiến người đang ở trong hang chú ý. Bọn họ đi từ dưới lên sườn núi tốn không ít thời gian. Tuy trong lòng Phó Dục Thư lo lắng nhưng anh biết lúc này không gấp được. Vì sự an toàn của Tưởng Phẩm Nhất, bọn họ phải vô cùng cẩn thận.

Đi từng bước vào trong hang núi tối đen, không thể bật đèn cũng không thể tạo ra tiếng động gì. Những người cảnh sát cầm súng hướng về phía trước. Phó Dục Thư đi theo phía sau không ngừng nhìn vào bên trong, anh nhanh chóng nghe thấy Tổng Vân nói: “Dục Thư, cậu đến đây đi.”

Trong nháy mắt Phó Dục Thư đã xông đến cuối hang núi. Tưởng Phẩm Nhất đang hôn mê nằm trên đám cỏ dại. Cô mặc bộ quần áo vô cùng dơ dáy, đầu tóc và thân thể đều rất bẩn, hơi thở yếu ớt hết sức tiều tụy.

Phó Dục Thư lập tức chạy đến ngồi cạnh cô, anh cởi áo khoác của mình ra đắp lên người cô, rồi ôm cô lên đi ra ngoài ngay lập tức. Lúc đi ngang qua Tổng Vân, anh nói thật nhanh: “Lập tức cho người đưa tôi ra ngoài tìm bệnh viện gần nhất, tình trạng cô ấy không ổn.”

Tổng Vân gật gù đầu, cho người lái xe đưa Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất vào thành phố tìm bệnh viện. Còn anh ta và những người khác tiếp tục điều tra, xem thử có tìm được manh mối giá trị gì không.

Tưởng Phẩm Nhất ở đây một mình chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất là Cổ Lưu Thâm đi ra ngoài còn chưa về. Khả năng thứ hai chính là Cổ Lưu Thâm đã hoàn toàn bỏ đi, cố ý để Tưởng Phẩm Nhất ở lại đây chờ bọn họ.

Trong hai khả năng này, căn cứ vào giải thích lúc trước của Phó Dục Thư, Tổng Vân có khuynh hướng nghiêng về khả năng thứ hai. Hiện tại Cổ Lưu Thâm có suy nghĩ kỳ quặc, anh ta muốn thông qua việc hành hạ Tưởng Phẩm Nhất để hành hạ Phó Dục Thư, thuận tiện khiêu khích cảnh sát luôn. Như vậy có thể trừng phạt người phản bội anh ta, cũng có thể trừng phạt người đã dụ dỗ Tưởng Phẩm Nhất phản bội anh ta, một công đôi việc. Bây giờ anh ta để Tưởng Phẩm Nhất ở lại đây là đã kết thúc trừng phạt, cho Phó Dục Thư đi thu dọn tàn cuộc.

Tin rằng hiện tại Phó Dục Thư nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất chắc chắn sẽ áy náy và đau khổ muốn chết, như vậy Cổ Lưu Thâm đã đạt được mục đích của mình.

Cổ Lưu Thâm là một tên tội phạm vô cùng gian xảo. Chắc chắn nếu như anh ta không chủ động kết thúc chuyện bắt cóc Tưởng Phẩm Nhất thì bọn họ cũng không thể tìm được cô nhanh như vậy. Anh ta đã dám làm như thế xem ra ở chỗ Tưởng Phẩm Nhất cũng sẽ không lưu lại chứng cứ gì chứng minh anh ta là thủ phạm.

Giờ khắc này, Phó Dục Thư đi theo nhân viên tổ chuyên án của Cục Công an đưa Tưởng Phẩm Nhất đến bệnh viện gần nhất để kịp thời cứu chữa. Họ phải lái xe khoảng hai mươi phút mới có thể đến được bệnh viện gần nhất, nhưng hơi thở của Tưởng Phẩm Nhất đang nằm trong lòng Phó Dục Thư đã vô cùng yếu ớt.

Phó Dục Thư hơi sốt ruột thúc giục: “Anh có thể lái nhanh hơn một chút được không?”

Người cảnh sát nói: “Đã nhanh lắm rồi, nhanh hơn nữa là vượt quá tốc độ cho phép.”

Phó Dục Thư cũng không thể buộc cảnh sát biết luật phạm luật được. Nhưng bây giờ chuyện liên quan đến mạng người, anh đành phải lên tiếng: “Tôi thấy cô ấy sắp không được rồi, thật sự không nhanh hơn thì chúng ta có đến được bệnh viện cũng vô ích.”

Đương nhiên người cảnh sát này cũng rất lo lắng Tưởng Phẩm Nhất sẽ gặp chuyện không may, tuy là khó nhưng vẫn tăng tốc lao đi. Quãng đường hai mươi phút rút ngắn còn mười mấy phút đã đến được bệnh viện.

Bệnh viện ở nông thôn điều kiện có hạn, thiết bị và môi trường không được tốt lắm. Nhưng cơ bản là có thể chữa trị được cho Tưởng Phẩm Nhất.

Sau khi đến bệnh viện, Tưởng Phẩm Nhất được đẩy vào phòng cấp cứu. Phó Dục Thư chờ ở bên ngoài, nghe thấy anh cảnh sát kia liên hệ với xe cứu thương của thành phố, nếu tình hình không ổn sẽ chuyển viện bất cứ lúc nào. Sắp xếp chu đáo như vậy khiến anh vô cùng cảm kích.

Ngồi trên băng ghế dài, Phó Dục Thư thở hắt ra một hơi. Anh cảm thấy vô cùng tội tệ, tuy anh đã dự liệu được chuyện có thể sẽ xảy ra như vậy nhưng bây giờ vẫn thấy khó chấp nhận được.

Anh ngửa đầu dựa vào vách tường lạnh lẽo, tháo mắt kiếng ra nhắm nghiền hai mắt lại. Suy nghĩ xem cuối cùng mình phải làm thế nào mới có thể khiến cơn tức giận trong lòng giảm bớt.

Thời gian cấp cứu Tưởng Phẩm Nhất cũng dần dần trôi qua trong lúc anh trầm tư.

Khi Tưởng Phẩm Nhất được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Phó Dục Thư đột nhiên cảm giác hơi hoảng hốt. Anh chậm chạp đứng lên nhìn y tá đẩy cô đi đến phòng bệnh. Bác sĩ chủ động tìm anh nói chuyện: “Anh là thân nhân của bệnh nhân à. Tình trạng bệnh nhân bây giờ cơ bản đã ổn định, nhưng cơ thể vô cùng suy yếu. Hơn nữa bị tiêm quá nhiều thuốc mê nên trí nhớ sẽ bị rối loạn trong một thời gian. Điều kiện của bệnh viện chúng tôi có hạn. Tôi đề nghị anh đợi cô ấy khá hơn một chút hãy chuyển đến bệnh viện trong thành phố trị liệu.”

Phó Dục Thư hơi an tâm một chút, ít ra tính mạng cô không bị nguy hiểm, đó chính là ơn huệ lớn nhất mà ông trời đã ban.

“Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ tiếp tục dặn dò: “Đừng khách sáo, đây là nhiệm vụ của chúng tôi. Đó là vợ anh sao? Hiện tại tình trạng cô ấy không tốt lắm, tuy bảo vệ được tính mạng nhưng trên người có rất nhiều vết thương. Chúng tôi cũng đã xử lý vết thương cho cô ấy, thuốc mê bị tiêm vào người cô ấy vẫn còn chưa hết, tạm thời sẽ không thấy đau. Có điều theo thời gian sẽ càng lúc càng khó chịu. Hãy chăm sóc cô ấy cho tốt, cô gái xinh đẹp như vậy không nên để gương mặt bị hủy.”

Nữ bác sĩ khá tiếc nuối cho Tưởng Phẩm Nhất, câu nói sau cùng của cô ta khiến Phó Dục Thư khẽ nhíu mày: “Chị nói sao? Mặt cô ấy bị sao?”

Bác sĩ giải thích: “Bị rạch vài vết, phải chăm sóc cho tốt, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Phó Dục Thư thở phào nhẹ nhõm rồi cảm ơn bác sĩ lần nữa. Sau khi đưa bác sĩ đi anh khó khăn lắm mới đến được phòng bệnh của Tưởng Phẩm Nhất.

Phòng bệnh của Tưởng Phẩm Nhất rất yên tĩnh, cô vẫn còn đang ngủ say, thoát nhìn vô cùng mệt mỏi hơi thở vẫn yếu ớt như cũ. Nhưng trên người đã được xử lý sạch sẽ, cô đã được thay bộ quần áo mới của bệnh nhân. Màu da tái nhợt gần như cùng màu với bộ đồ bệnh nhân màu trắng. Trong phòng bệnh có điều hòa, cô được đắp một chiếc chăn, ấm áp như thế nên đôi mày vẫn nhũn chặt của cô từ từ giãn ra, bàn tay yếu ớt dưới chăn hơi nhúc nhích nhưng cuối cùng cũng bắt động trở lại.

Phó Dục Thư ngồi bên cạnh giường bệnh, hơi vén chăn lên cầm tay cô. Nhưng khi anh nhìn thấy vết thương rất nặng nơi cổ tay cô, trái tim anh như bị người ta lấy dao khoét sâu một lỗ. Một cảm giác khó chịu không thể tả bằng lời cứ quẩn lấy anh, anh dời mắt đi hít sâu vào một hơi. Anh chuyển mắt đến gương mặt cô, khuôn mặt từng xinh đẹp đến mức khiến anh ngẩn ngơ.

Theo lời bác sĩ Tưởng Phẩm Nhất bị người ta lấy dao rạch một bên mặt, vết thương tuy không sâu nhưng đã được băng bó cẩn thận. Dù vậy gương mặt cô vẫn hết sức xinh đẹp. Nhìn cô nằm trên giường bệnh, đôi mắt anh như tỏa sáng, anh từ từ cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên trán cô. Trong phút trầm ngâm bỗng nghe thấy cô thì thầm: “Dục Thư...”

Phó Dục Thư hơi giật mình, lui người về phía sau nhìn cô chăm chăm. Anh cứ tưởng cô đã tỉnh lại, nhưng sau đó mới phát hiện cô chỉ thì thầm trong vô thức.

Dường như cô mơ thấy gì đó, chân mày vừa giãn ra đã nhũn lại về mặt hết sức đau khổ. Cô như vậy khiến Phó Dục Thư vô cùng đau lòng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve phía bên mặt không bị thương của cô, nhìn thấy gương mặt cô tái mét ánh mắt anh thoáng cay cay chua xót.

Lúc anh cất lời tiếng nói đã khản đi, bất giác mang theo một chút run rẩy: “Anh đây, không sao rồi, anh đang ở cạnh em.”

Trong hôn mê, Tưởng Phẩm Nhất như nghe hiểu được lời anh nói. Về mặt vốn đau khổ từ từ dịu xuống, tay dưới chăn cử động hai cái như muốn cầm tay anh. Phó Dục Thư vội nắm lấy tay cô, lúc này cô mới an lòng không còn bị ác mộng quấy nhiễu nữa.

Phó Dục Thư nhìn cô nhắm mắt ngủ say một hồi, thật lâu sau anh đột nhiên cất lời: “Anh nhất định sẽ không để em bị thương uống phí.”

Lời anh nói vô cùng đanh thép và quả quyết.

43. Chương 44

Tưởng Phẩm Nhất vẫn không tỉnh lại, cô nằm ở bệnh viện nông thôn vài ngày sau đó chuyển viện đến bệnh viện thành phố. Mỗi ngày Phó Dục Thư đều ở lại chăm sóc cô, anh hoàn toàn quên mất đã sắp đến tết. Cha mẹ gọi vài lần hỏi sao anh vẫn chưa về nhà, anh chỉ thoái thác nói có việc không thể quay về, cũng không nói cặn kẽ là có chuyện gì. Vì tránh để cha mẹ lo lắng, anh hứa nếu như đến ba mươi mọi chuyện xong xuôi anh sẽ cố gắng chạy về nhà một chuyến, có thể sẽ đưa Tưởng Phẩm Nhất về chung.

Như vậy cũng xem như có thể xoa dịu cha mẹ tạm thời không cần nhằn anh. Con của mình tuy đã trưởng thành nhưng ở trong mắt cha mẹ vẫn mãi luôn là đứa bé. Điều cha mẹ mong đợi không phải là con cái đạt được thành tựu hiển hách khiến mình hãnh diện. Điều họ mong muốn chính là con cái khỏe mạnh và gia đình hạnh phúc vui vẻ mà thôi.

Bệnh viện được xem là một nơi đông đúc phức tạp, Tưởng Phẩm Nhất ở bệnh viện thành phố ngày thứ hai thì từ từ tỉnh lại. Lúc đó Phó Dục Thư đang đi lấy nước, lúc về vừa mở cửa phòng bệnh đã thấy Tưởng Phẩm Nhất trong bộ quần áo bệnh nhân màu trắng đang bờ ngõ hơi nhòm dẩy.

Ánh nắng chói chang xuyên qua cửa sổ chiếu lên người cô, tô điểm cho cô một vầng sáng màu vàng. Nhìn từ góc độ của Phó Dục Thư, cô rục rịch đến mức khiến người khác phải neho mắt lại.

Dường như tiếng Phó Dục Thư mở cửa đã làm ồn đến cô. Tưởng Phẩm Nhất từ từ nghiêng đầu, nhìn anh với vẻ ngỡ ngàng. Trên mặt cô vì bị thương nên dán băng gạc, cảm nhận mắt to, đôi mắt giống như làn thu thủy, vô cùng lấp lánh.

Trong thoáng chốc, Phó Dục Thư nghi ngờ có phải Tưởng Phẩm Nhất đã bị mất trí nhớ hay không. Bởi vì căn cứ theo vẻ mặt hiện giờ của cô, cô hoàn toàn lạ lẫm với tất cả mọi thứ hiện tại, tràn ngập nghi vấn.

Đặt ấm nước xuống, Phó Dục Thư đóng cửa phòng lại từ từ đi đến bên cạnh giường bệnh. Vì tránh làm cô sợ bước chân anh và tiếng anh ngồi xuống đều rất khẽ. Sau khi ngồi xuống cũng không lập tức nói chuyện với cô, một lát sau mới dịu dàng nói: “Em đã tỉnh rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất vẫn nhìn anh chăm chăm, trong ánh mắt có chút sợ hãi, dường như đang tính toán làm gì đó nhưng lại hơi kiên trì.

Phó Dục Thư có chút khó chịu, nhưng vẫn buộc phải hỏi thành lời điều anh đang hoài nghi: “Em còn nhớ anh là ai không?”

Tưởng Phẩm Nhất thoáng ngơ ngác, khóe môi dường như hơi giật giật tiếng nói rất nhẹ: “Anh cho rằng em mất trí nhớ à?”

Phó Dục Thư thoáng sửng sốt ngay sau đó liền hiểu ra cô không bị mất trí nhớ, anh không khỏi tự giễu cười: “Em ngủ lâu như thế lại thêm mất tích rất nhiều ngày, thật khó để anh không suy nghĩ lung tung. Bác sĩ nói em bị tiêm thuốc mê quá liều, thần trí sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Anh vô cùng lo lắng.”

Tưởng Phẩm Nhất lúng túng: “Em bị tiêm thuốc mê à? Xảy ra chuyện gì?” - Về mặt cô mù mờ - “Mới vừa rồi em định hỏi anh sao em lại ở bệnh viện? Em nhớ là em đang ở nhà anh, sao vừa tỉnh lại đã ở đây rồi...”

Phó Dục Thư hơi nhíu mày, xem ra quả thật thần trí Tưởng Phẩm Nhất đã có vấn đề rồi. Nhưng vẫn may là cô không nói mê, điều này khiến anh cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, nhưng chỉ là một chút mà thôi.

“Em tạm thời đừng nghĩ gì hết, dù sao bây giờ em đã không sao nữa rồi, đây mới là chuyện quan trọng nhất.” - Phó Dục Thư đặt hai tay lên đầu gối, trịnh trọng cam đoan - “Sau này anh sẽ không để em xảy ra chuyện nữa. Kể từ bây giờ cho đến khi nguy hiểm chấm dứt, anh sẽ ở bên cạnh em hai mươi bốn giờ.”

“Hai mươi bốn giờ?” - Tưởng Phẩm Nhất khẽ lặp lại một lần. Trong đầu nghĩ đến nếu như anh ở bên cạnh mình hai mươi bốn giờ chẳng phải là ngủ cũng ngủ chung rồi sao...

Quả nhiên là phụ nữ và đàn ông để ý không giống nhau. Điều Phó Dục Thư để ý là nguy hiểm, mà điều Tưởng Phẩm Nhất chú ý lại là thời gian.

Phó Dục Thư có chút bất đắc dĩ: “Không cần lo lắng. Bây giờ tình trạng sức khỏe em rất kém, dù anh muốn làm gì với em cũng không thể được.”

Tưởng Phẩm Nhất ho một tiếng nhưng cảm thấy cổ họng rất đau. Mới vừa rồi nói chuyện khe khẽ thì không có cảm giác gì, nhưng vừa ho lên đã cảm thấy cổ họng không thoải mái.

Cô giơ tay lên muốn xoa cổ họng nhưng vừa đưa tay lên đã phát hiện cổ tay bị băng bó. Bởi vì cô giơ tay lên quá mạnh nên hiện tại cổ tay rất đau.

“Ồi...”

Tưởng Phẩm Nhất kêu đau một tiếng, cúi đầu kiểm tra người mình. Do cô cau mày và vẻ mặt đau đớn nên động đến vết thương trên mặt. Điều này khiến cả người cô cứng đờ.

“Mặt em sao vậy?” - Cô kinh ngạc hỏi Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư chần chờ một chút rồi giải thích:

“Bị xước thôi. Nhưng không sao đâu, đã được xử lý rồi. Bác sĩ nói sẽ không để lại sẹo đâu.”

Kỹ thuật của bệnh viện thành phố tương đối tiên tiến. Vết thương trên mặt Tưởng Phẩm Nhất được chữa trị kịp thời, hơn nữa vết thương cũng không sâu, tỷ lệ để lại sẹo sau khi lành rất nhỏ. Phó Dục Thư cũng không muốn nói cho cô biết chuyện ít có khả năng xảy ra này.

Tưởng Phẩm Nhất nghe xong thở phào nhẹ nhõm. Không có cô gái nào không để ý đến gương mặt mình, Tưởng Phẩm Nhất cũng không ngoại lệ. Tuy cô chưa từng kiêu căng cao ngạo vì vẻ đẹp của mình, nhưng cô cũng không hi vọng mình biến thành kẻ quái dị.

Thấy Tưởng Phẩm Nhất yên tâm, Phó Dục Thư đứng dậy rót cốc nước đưa cho cô: “Uống chút đi.”

Qua vài giây Tưởng Phẩm Nhất mới “à” một tiếng rồi nhận lấy cốc nước. Nhưng sau khi nhận lấy cũng không uống, ngược lại đem đặt trên bàn ngồi đó ngơ ngác nhìn anh.

Phó Dục Thư thắc mắc: “Sao không uống?”

Tưởng Phẩm Nhất nhú nhú mày hỏi: “Gì hả?”

Phó Dục Thư nói: “Em không muốn uống nước à?”

Anh lại cầm cốc nước lên. Tưởng Phẩm Nhất nhìn cốc nước, một hồi lâu mới như hiểu ra, cô nhận lấy cốc nước buồn bã uống.

Phản ứng của cô rất chậm chạp, chậm hơn người bình thường rất nhiều, giống như là nghe cái gì cũng chẳng hiểu. Phó Dục Thư sợ nói nhiều quá sẽ khiến cô lầm tưởng tinh thần cô có vấn đề, cho nên dứt khoát không nói gì hết để tránh kích thích cô. Tất cả đều biểu thị bằng hành động.

Tưởng Phẩm Nhất uống nước xong rồi đặt cốc nước lại trên bàn. Cô đặt xuống rất cẩn thận như lo lắng cốc nước sẽ bị rơi xuống vậy.

Phó Dục Thư đứng lên đi ra ngoài định rửa tay. Nhưng Tưởng Phẩm Nhất dùng cánh tay không bị thương nắm lấy tay anh.

Tay anh rất ấm áp, da thịt láng mịn trắng nõn, ngón tay thon dài vững chắc cho cô cảm giác rất an toàn.

“Anh đừng đi.”

Tưởng Phẩm Nhất ra sức kéo anh lại. Phó Dục Thư vội lui về theo sức kéo của cô, mãi cho đến khi bị cô kéo đến suýt ngã xuống giường.

“Em cẩn thận một chút coi chừng anh đè em bây giờ. Người em còn đang bị thương.” - Phó Dục Thư hơi ngã xuống giường bất đắc dĩ nói.

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Em không sợ đau.”

“Bây giờ tình trạng cơ thể em đặc biệt, có đau cũng còn chịu nổi. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa chỉ sợ là không dễ chịu đâu.” - Phó Dục Thư đưa tay vuốt nhẹ mặt cô hỏi - “Kéo anh lại làm gì?”

Tưởng Phẩm Nhất ôm eo anh khẽ thủ thủ: “Em nhớ anh lắm.”

Cô ngủ lâu như vậy, lại bị bắt cóc đã nhiều ngày, lâu lắm rồi cũng không nhìn thấy anh. Trí nhớ cô trống rỗng, trong mơ hồ đều là bóng dáng kỳ lạ. Tuy trong trí nhớ giống như mới vừa gặp anh xong, nhưng cô cảm giác không phải vậy.

Phó Dục Thư nghiêng người nằm dài trên giường, cẩn thận ôm chặt eo cô, khẽ nói: “Ừ, vậy ôm anh đi.”

Tưởng Phẩm Nhất cọ cọ trán vào ngực anh, mùi hương cơ thể anh rất dễ chịu, cũng không phải là mùi nước hoa, mà là mùi quần áo thơm mát sau khi giặt sạch. Cô rù mắt nhìn chăm chăm chiếc áo màu đen đang bao quanh lồng ngực anh, dịu dàng nói: “Em thích anh mặc chiếc áo sơ mi này.”

Phó Dục Thư nói: “Sau này ngày nào anh cũng mặc.”

“Đừng, mặc mãi không phải sẽ hôi sao?” - Tưởng Phẩm Nhất nhú nhú mày.

Phó Dục Thư cam đoan: “Mỗi ngày anh đều giặt.”

“... Thôi đi, ý em là anh mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Phó Dục Thư không nói tiếng nào, vỗ nhẹ bên eo cô, nhìn chăm chăm bức tường màu trắng phía sau cô không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tưởng Phẩm Nhất nằm trong lòng anh không lâu đã ngủ mất. Lúc ngủ cũng không quên ôm chặt anh không cho anh có cơ hội len lén chạy mất. Điều này khiến Phó Dục Thư cảm thấy khá bối rối, bởi vì chút nữa Tống Văn sẽ đến anh còn phải tiếp đón người ta. Tình hình bây giờ chắc chắn là không thể tiếp đón ai được rồi.

Thử kéo tay Tưởng Phẩm Nhất ra, nhưng bởi vì không dám dùng sức sợ đụng trúng vết thương của cô nên anh không thể kéo ra được. Còn vì thế mà đổ mồ hôi cả người, vô cùng khó chịu.

Lúc Tống Vân đến, gõ cửa hồi lâu cũng không ai lên tiếng. Bởi vì người bên trong còn chưa xuống giường được, lại không muốn nói lớn tiếng đánh thức Tưởng Phẩm Nhất. Cuối cùng Tống Vân dứt khoát đẩy cửa đi thẳng vào.

Vừa vào cửa đã khiến Tống Vân giật nảy mình, lúng túng đứng ở đó nói: “Xem ra tôi đến không đúng lúc lắm.”

Phó Dục Thư hít sâu một hơi quyết tâm kéo tay Tưởng Phẩm Nhất ra. Sau khi quan sát rất lâu xác định cô không bị anh đánh thức, anh mới bước đến kéo Tống Vân ra khỏi phòng bệnh.

“Cậu nghĩ đi đâu vậy. Mới vừa rồi cô ấy tỉnh lại cứ ôm lấy tôi, lúc này mới thiếp đi đấy.” - Phó Dục Thư cùng Tống Vân đứng ở cửa phòng bệnh, vừa cởi nút cổ áo vừa nói.

Tống Vân kín đáo nhìn anh trêu: “Gì đây, ngại ngần gì chứ hả? Tôi cũng đâu phải người ngoài, nếu cậu không làm gì hết thì người đâu có đổ mồ hôi như vậy.”

Phó Dục Thư lau mồ hôi trên trán, liếc anh ta một cái: “Không nói đùa với cậu, Phẩm Nhất vừa mới tỉnh lại, tôi thấy thần trí cô ấy không tỉnh táo lắm, có rất nhiều chuyện không nhớ rõ. Hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì với chuyện bị bắt cóc cả.”

Tống Vân lập tức sầm mặt, không biết phải làm sao: “Hay thật, không có chứng cứ làm sao bọn tôi bắt người đây. Cũng chẳng tìm được dấu vân tay trong đồng rác kia, tên đó quá cẩn thận.”

Phó Dục Thư liếc mắt nhìn thân nhân người bệnh đi ngang qua, nói không có hứng thú: “Dù có cẩn thận thế nào đi nữa thì hân cũng chỉ là một con người. Luôn sẽ có sơ hở, từ từ tìm không cần phải gấp gáp.”

“Mình còn tưởng cậu vội vàng muốn đưa hân ra công lý chứ. Như vậy cậu cũng không cần lo lắng vợ cậu lại xảy ra chuyện nữa.” - Tống Vân chế nhạo anh.

Phó Dục Thư thản nhiên: “Đợi cô ấy khỏe hơn một chút tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Phía bác gái vẫn phải phiền cậu chăm sóc. Tôi sẽ thuê người chăm lo cho bác ấy ăn uống và sinh hoạt thường ngày.”

“Sao vậy, dẫn vợ đi mà bỏ mẹ vợ lại à, cẩn thận mẹ vợ không vui đó nhé.” - Tống Vân cười nói.

Phó Dục Thư không có tâm trạng đùa với anh ta, chỉ nói: “Cậu chịu trách nhiệm an toàn của bác ấy. Còn tôi chịu trách nhiệm sinh hoạt hằng ngày của bác ấy. Dù sao tôi và Phẩm Nhất còn chưa kết hôn, đón mẹ cô ấy đến nhà tôi ở không thuận tiện lắm.”

“Cũng đúng, mẹ cậu tuy là dễ chịu nhưng cũng rất trọng sĩ diện mà.”

“Biết là tốt rồi. Tôi vào trước, hôm nay cậu đừng hỏi Phẩm Nhất gì cả, để cô ấy ngủ đi.” - Phó Dục Thư ra về phải trở về phòng bệnh.

Tống Vân kéo anh lại nói: “Tôi không phải đến đây không đâu. Tôi cũng bận lắm, cậu để tôi hỏi mấy câu đã.”

Phó Dục Thư lập tức tránh khỏi tay anh ta đi vào phòng, dứt khoát đóng cửa lại cho anh ta một mình đứng trơ đó khiến Tống Vân mất hết hăng hái.

Sờ sờ lỗ mũi, Tống Vân quyết định thông cảm cho anh, quay người định rời khỏi. Nhưng nào biết vừa quay người lại đã thấy Nhậm Hi đang nhìn chằm chằm vào anh ta và cửa phòng bệnh như có điều suy nghĩ. Nhậm Hi mặc áo khoác, đeo mắt kính, không biết đến làm gì.

44. Chương 45

“Nhậm Hi, cô chạy đến đây làm gì?” - Tống Vân nheo mắt nhìn vị khách không mời mà đến này.

Nhậm Hi sửng sốt, chuyển ánh mắt nhìn anh ta: “Tôi không được đến bệnh viện hả? Bệnh viện này là nhà cậu mở sao?”

Tống Vân á khẩu không trả lời được, một hồi lâu mới nói: “Cô bị bệnh à?”

“Không phiền ngài quan tâm.” - Nhậm Hi lạnh lùng liếc anh ta một cái - “Tôi sợ giảm thọ.” - Nói xong quay người nhanh chóng bỏ đi.

Cô ta cũng đã nhìn thấy Phó Dục Thư nhưng không đi đến bắt chuyện chào hỏi đã bỏ đi, Tống Vân không nhận được sờ sờ cảm thấy kỳ quặc.

Trên thực tế Nhậm Hi cũng không muốn bỏ đi. Nhưng hôm nay không phải thời cơ thích hợp, cô ta còn có chuyện khác quan trọng hơn tạm thời không thể đến chào hỏi Phó Dục Thư được.

Tống Vân vô cùng nghi ngờ cô ta nhưng chủ yếu là lo lắng cho Phó Dục Thư. Tên đó mới vừa tìm được tình yêu, hai người trải qua nhiều sóng gió như vậy, vất vả lắm mới tìm được được một chút yên bình. Nếu như Nhậm Hi đến phá rối vậy thì hoàn toàn hỏng bét.

Giúp người thì giúp đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên. Tống Vân quyết định lặng lẽ theo dõi tìm hiểu đến cùng xem rốt cuộc Nhậm Hi tới làm gì.

Đi theo Nhậm Hi đến khoa phụ sản, thấy cô ta ngồi trên dãy ghế bên ngoài chờ đợi, vẻ mặt vô cùng ảm ức và trầm mặc. Dáng vẻ đó khiến người ta buộc phải nghĩ đến một khả năng khác. Lẽ nào Nhậm Hi mang thai sao?

Nhớ lúc Phó Dục Thư và Nhậm Hi còn chưa ly hôn, Khương Giáo và bọn họ vẫn là anh em tốt. Khi đó Khương Giáo đã có con, vợ trước của anh ta vì sinh khó nên qua đời. Sau khi vợ anh ta qua đời tất cả mọi người đều mai mối cho anh ta, sắp xếp không ít cô gái cho anh ta gặp gỡ. Nhưng anh ta vẫn làm ra vẻ không nghĩ đến chuyện tái giá, cho dù tái giá cũng không muốn có con nữa.

Anh ta nói những lời này không chỉ một lần, thái độ còn vô cùng kiên quyết. Mấy anh em tính ra cũng hiểu nhau, biết được Khương Giáo không phải nói đùa. Như vậy nếu Nhậm Hi thật sự đến khám xem có thai không, sợ rằng sau này sẽ không được vui vẻ.

Tâm trạng Tống Vân hơi kỳ lạ. Anh ta đứng ở khúc cua một hồi, tận mắt nhìn thấy Nhậm Hi đi vào phòng khám, nỗi hoài nghi trong lòng cũng tan biến mất. Anh ta hơi buồn, rốt cuộc bọn họ từng là bạn bè thân thiết, mà cô ta với Phó Dục Thư còn từng là vợ chồng. Hôm nay thấy cô ấy xảy ra chuyện như vậy, ngồi yên không để ý đến thì thật không có tình nghĩa. Nhưng anh ta có thể làm được gì đây? Chuyện xảy ra đến nước này sao anh ta có thể can thiệp được chứ? Điều duy nhất anh ta có thể làm chính là hi vọng nếu như vì vậy mà Nhậm Hi và Khương Giáo chia tay, nhất thiết đừng đến tìm Phó Dục Thư.

Trước đây Tống Vân còn có thể hi vọng Phó Dục Thư và Nhậm Hi tái hợp. Dù gì tình cảm nhiều năm như vậy, Phó Dục Thư lại là người không chủ động theo đuổi con gái, muốn tìm một người mới sẽ rất khó, người cũ biết rõ ngọn ngành vẫn tốt hơn. Tuy là một lần phạm sai lầm nhưng biết sửa sai cũng không có gì xấu, không thể vì một lần sai lầm mà phủ định hết mọi thứ được. Nhưng tình thế hôm nay đã không giống với lúc trước, Phó Dục Thư đã có Tưởng Phẩm Nhất. Cô gái này dù gì nhìn cũng thích hợp với anh hơn so với Nhậm Hi, hai người cũng vô cùng ân ái. Mỗi người đều có số mệnh riêng, Phó Dục Thư và Nhậm Hi đã ly hôn, duyên phận đã chấm hết, vui vẻ chia tay là hơn.

Sau khi Tưởng Phẩm Nhất tỉnh lại, bệnh tình cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Vết thương cũng dần dần lành lại. Hai vết dao rạch trên mặt cô tuy không sâu nhưng rất dài, phải chăm sóc cẩn thận mới không để lại sẹo. Lúc Phó Dục Thư đưa cô xuất viện vẫn còn chưa tháo băng gạc.

“Chúng ta đi đâu.” - Tưởng Phẩm Nhất sờ sờ mặt mình buồn bã nói - “Em chẳng muốn đi đâu với dáng vẻ này hết.”

Phó Dục Thư mở cửa xe cho cô ngồi vào, đợi cô ngồi xong anh mới lên xe, vừa cài dây an toàn vừa nói: “Anh không sợ thì em sợ cái gì.”

“Anh có gì đáng sợ đâu. Vết thương đâu phải trên mặt anh.” - Tưởng Phẩm Nhất dẩu môi, dường như chỉ đơn giản phiền muộn vì chuyện này. Mấy chuyện lo âu phức tạp của ngày cũ như đã bị cô quên mất. Như vậy thật ra cũng tốt, ít nhất Phó Dục Thư cảm thấy không xấu.

“Dĩ nhiên là anh sợ rồi. Bây giờ em đi ra ngoài với anh, người không biết còn tưởng rằng anh bạo hành gia đình đó.” - Phó Dục Thư nói nửa thật nửa đùa.

Tướng Phẩm Nhất nhớ lại ánh mắt người đi đường nhìn bọn họ lúc xuất viện, cô thoáng sửng sốt: “Hình như là vậy thật.”

Khỏe môi Phó Dục Thư kê cong lên, anh quay xe lái về nhà. Tống Vân là người anh em chu đáo, vì để tiện cho anh đưa Tướng Phẩm Nhất về nhà ăn tết nên đã đón mẹ Tướng về nhà anh ta ở. Tuy ngoài miệng nói là Phó Dục Thư phải trả tiền thuê nhà và tiền cơm nhưng anh ta lại chẳng chịu nhận đồng nào.

Làm cảnh sát không thể thiếu tinh thần trượng nghĩa. Đối với người trong cuộc có thể bị thương tổn bởi vụ án, Tống Vân cảm thấy mình có trách nhiệm bảo vệ đối phương, không thể để một mình Phó Dục Thư gánh chịu một mình. Do vậy đã đem chuyện này bàn bạc với Khuu Tuyết, đón mẹ Tướng về nhà họ.

Dẫn theo Tướng Phẩm Nhất trở về nhà mình, Phó Dục Thư vừa mở cửa vừa nói: “Chúng ta ở đây vài ngày, sắp đến tết rồi. Đến khi nào em có thể tháo băng trên mặt, anh sẽ dẫn em về nhà ba mẹ anh ăn tết.”

Tướng Phẩm Nhất đi theo anh vào nhà, không có bất cứ ý nghĩ nào muốn tìm mẹ Tướng. Cô ngồi trên ghế salon nói: “Nhưng em cảm thấy mặt em không thể nhanh chóng lành lại được, để mẹ anh thấy không tốt đâu...”

“Không việc gì.” - Phó Dục Thư không để ý, định nói ra việc anh sắp xếp ẹ Tướng, nhưng ngay sau đó Tướng Phẩm Nhất đã chuyển đề tài.

“Anh còn chưa nói cho em biết vì sao mặt em lại bị thương nữa. Đầu óc em lộn xộn quá, chẳng nhớ được gì cả.” - Tướng Phẩm Nhất cau mày.

Phó Dục Thư dừng lại một chút rồi nói: “Nhớ không ra thì đừng nhớ, cũng không phải việc lớn gì. Anh cảm thấy hiện tại em như vậy cũng rất tốt.”

“Sao lại không phải việc lớn chứ? Em đã bị thương đến vậy, còn bị người ta tiêm thuốc mê, làm sao lại là chuyện nhỏ được?” - Tướng Phẩm Nhất tự mình suy đoán - “Lẽ nào em bị người ta đánh à? Có phải em đã chọc đến ai không?”

“...” - Không phải là em chọc đến ai mà là anh thôi. Phó Dục Thư không cách nào trả lời câu hỏi của cô, đành giữ im lặng.

Tướng Phẩm Nhất muốn truy vấn tiếp lại thấy Phó Dục Thư đã đi vào bếp pha cà phê, giống như không muốn nói nhiều về chuyện này. Tuy thần trí cô không tỉnh táo nhưng trong tiềm thức cũng không muốn làm khó bản thân mình, cho nên cũng không hỏi tới nữa.

“Buổi tối muốn ăn gì?” - Phó Dục Thư pha cà phê xong quay lại hỏi cô.

Tướng Phẩm Nhất nhận lấy tách cà phê nói: “Tùy thôi, gì cũng được, không thèm gì hết.”

Phó Dục Thư cười: “Chờ khi về nhà anh, anh bảo mẹ anh làm vằn thắn cho em ăn. Bà gói vằn thắn vỏ mỏng nhiều thịt, ngon tuyệt.”

Tướng Phẩm Nhất hơi suy tư rồi hỏi: “Em phải đi sao? Em còn muốn đến viện điều dưỡng ăn tết với mẹ.” - Cô nói chậm dần - “Đã lâu rồi em không về nhà, không biết ba ra sao. Anh nói thử xem sao ba lại không đến bắt em về?”

Trí nhớ của cô dường như chỉ gián đoạn ở chỗ đó, nhưng bác sĩ đã nói chuyện này không có nghĩa sau này cô sẽ không nhớ lại được. Nói không chừng không biết lúc nào sẽ hồi phục lại. Phó Dục Thư cũng không lo lắng cô nhớ không ra, cô vẫn còn nhớ được anh, nhớ được một số chuyện cần thiết hơn nữa lại không đau khổ là đủ rồi. Những ký ức đau đớn kia không nhớ lại là hơn.

“Chuyện này em đừng lo.” - Phó Dục Thư lảng tránh - “Tóm lại anh đã thuyết phục được cha em, không tin anh có thể bảo ông gọi điện thoại cho em để làm chứng.” - Nếu bảo Tống Vân nói chuyện với Tướng Thặng kêu ông giả bộ hẳn sẽ không thành vấn đề.

Tướng Phẩm Nhất đâu cần anh tìm chứng cứ, cô dịu dàng nói: “Không cần, sao em lại không tin anh chứ. Anh là người em tin tưởng nhất.”

Ánh mắt Phó Dục Thư khựng lại, anh trầm nghĩ: Chính là người em tin tưởng nhất đã nói nhiều lời gạt em, hi vọng khi em nhớ lại đừng trách anh nhé.

Ở nhà Phó Dục Thư được năm sáu ngày, Tưởng Phẩm Phát đi đến bệnh viện tháo băng, vết thương tạm lành lặn, nhưng vẫn còn để lại sẹo mờ mờ. Bác sĩ nói phải thoa thuốc mới có thể hoàn toàn lặn mất, nhưng Tưởng Phẩm Nhất cảm thấy bất kể là thoa bao lâu vẫn sẽ để lại sẹo.

“Làm sao đây?” - Tưởng Phẩm Nhất nhìn vào gương tự hỏi mình. Hai vết sẹo vừa kéo da non xấu xí nằm trên mặt chi bằng dán băng lại cho rồi, để lộ ra như vậy còn khó nhìn hơn.

Phó Dục Thư từ từ xuất hiện phía sau cô. Cô nhìn hình ảnh anh trong gương, nghe thấy anh nói: “Đâu có thấy, anh đeo mắt kính nhìn gần như vậy cũng không thấy. Sẽ không ai để ý đâu, lúc em trang điểm bôi nhiều phấn lót một chút là được.” - Anh hơi lúng túng hỏi - “Gội là phấn lót đúng không?”

Tưởng Phẩm Nhất không nhịn được nở nụ cười, ngoái đầu nhìn anh: “Anh còn biết phấn lót nữa à?”

Phó Dục Thư không tiết lộ cho cô biết anh đã tra nhiều cách che vết sẹo trên mạng, bởi vì anh lo cô không muốn dùng kem che khuyết điểm nên mới nói như vậy. Anh chỉ gạt đầu: “Vốn dĩ vết sẹo chỉ mờ thôi, nếu như đánh cái đó lên hẳn là không thành vấn đề.”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ gạt đầu: “Em thấy cũng được.” - Cô sờ sờ lên vết sẹo trên mặt, khẽ tự nói - “Không biết cuối cùng là vì sao, anh cũng không chịu nói cho em biết làm em tò mò quá.”

Phó Dục Thư đưa tay vuốt tóc cô, ôn hòa nói: “Đừng nên nghĩ nữa, sớm muộn gì em sẽ biết thôi, gấp gì chứ? Ngày mai là ba mươi tết rồi, chiều nay chúng ta lên đường về nhà anh, anh đã thu dọn hành lý cho em xong rồi.”

Chuyện Tưởng Phẩm Nhất phải đi theo Phó Dục Thư về nhà anh ăn tết là không có gì phải bàn cãi.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Phẩm Nhất có một cái tết thật sự kể từ ngày mẹ cô vào viện điều dưỡng. Trước đây trong nhà đều chỉ có cô và cha, chẳng bao giờ có không khí tết. Trong Hồ Viên lại u ám, cho dù tết cũng không qua lại nhà nhau. Hằng năm cũng chỉ có một mình cô ở trong nhà chúc mừng năm mới vui vẻ. Năm nay có thể đón tết với Phó Dục Thư và ba mẹ anh, cô vô cùng vui mừng và mong đợi.

Năm mới sẽ diện quần áo mới, bất kể là ở đâu tin rằng phong tục này vẫn còn. Phó Dục Thư lái xe đưa Tưởng Phẩm Nhất một mạch về nhà. Xe không thể nhanh như máy bay, phải lái tận năm sáu tiếng mới đến nơi. Dọc đường còn không dừng lại nghỉ ngơi, Tưởng Phẩm Nhất còn được ngủ chứ Phó Dục Thư thì ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng không có. Thật sự là vô cùng cực khổ.

Dù cực khổ như vậy nhưng khi Phó Dục Thư vào đến thành phố cũng không vội vã về nhà nghỉ ngơi. Ngược lại anh lái xe đến một cửa hiệu nổi tiếng, không đánh thức Tưởng Phẩm Nhất đang ngủ trên xe, một mình xuống xe tự lấy đồ.

Chỉ mười phút sau Phó Dục Thư xách theo vài túi giấy đi ra. Anh mở cửa sau ra, ném mấy túi đồ vào đó, lúc trở lại ghế lái liền phát hiện Tưởng Phẩm Nhất đã tỉnh.

“Đó là gì vậy?” - Tưởng Phẩm Nhất vẫn còn ngái ngủ.

Phó Dục Thư hạ giọng, vừa lái xe vừa nói: “Quà tết đã đặt trước cho em và ba mẹ anh.”

Tưởng Phẩm Nhất nhón môi, liếc nhìn bảng hiệu cửa tiệm kia, cười nói: “Lời quá rồi, em cũng không mua quà gì cho anh hết.”

Phó Dục Thư có chút mặt mày đỏ ửng: “Kiếm tiền không phải để xài sao? Mua đồ quan trọng không phải là giá tiền mắc hay rẻ mà là có đáng giá hay không.”

Đầu óc Tưởng Phẩm Nhất hơi mù mờ, luôn cảm giác lý lẽ này của anh có gì đó không đúng, nhưng dường như lại hợp tình hợp lý khiến cô không phản bác được.

45. Chương 46

Vốn dĩ năm mới tết đến là chuyện vui vẻ, ít nhất là ký ức tốt đẹp trước khi bão táp kéo đến. Nhưng tất cả những chuyện này đều bị phá vỡ trong đêm ba mươi.

Đầu tiên Phó Dục Thư cầm quà dẫn Tưởng Phẩm Nhất về nhà, lúc ấy đã hơn bảy giờ tối, ba mẹ anh đều ở nhà chờ họ về. Còn chuẩn bị sẵn thức ăn, hâm đi hâm lại nhiều lần, rất lâu sau mới thấy được họ trở về.

Tinh thần Tưởng Phẩm Nhất không tốt lắm nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ chào hỏi với ba mẹ anh, đi theo hai ông bà vào nhà nghỉ ngơi.

Phó Dục Thư đưa quà ẹ, anh hỏi: “Ba mẹ chuẩn bị cơm tối rồi à?”

Mẹ Phó nhận lấy áo khoác và quà của anh: “Đúng vậy, bọn con vội vã trở về như vậy chắc chắn là chưa ăn cơm. Mau ăn đi, vẫn còn nóng. Đây là gì? Mua quà à?”

Phó Dục Thư gật gật đầu, chỉ vào túi giấy nói: “Túi màu đen là của Phẩm Nhất, còn lại là của ba mẹ.”

Mẹ Phó không đồng ý: “Về thì về còn mua quà cho ba mẹ làm gì, mua cho Phẩm Nhất là được rồi.”

Phó Dục Thư cười cười không bình luận, vừa dầm lưng vừa đi vào phòng ăn. Anh nghiêng người dựa vào cửa nói với Tưởng Phẩm Nhất: “Em ăn trước đi, anh chưa muốn ăn, đứng đây một chút.”

Tưởng Phẩm Nhất cầm lấy đôi đũa quay đầu lại nhìn về phía anh, ân cần hỏi: “Không thoải mái sao?”

Phó Dục Thư cũng không giấu giếm: “Lái xe lâu quá nên đau lưng.”

“Vậy anh đứng một lát đi.” - Tưởng Phẩm Nhất buông đũa xuống đi đến bên cạnh anh, xoa bóp thắt lưng anh: “Chỗ này đau không?”

Phó Dục Thư lắc đầu nói: “Qua bên trái một chút. Cũng không phải là đau, là mỏi, ngồi rất khó chịu.”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ gật đầu, tiếp tục xoa bóp cho anh. Đúng lúc mẹ Phó đi đến thấy được cảnh này, bà nở nụ cười mãn nguyện với con dâu.

“Thân thể không thoải mái à?” - Mẹ Phó hỏi Phó Dục Thư.

Tưởng Phẩm Nhất nghe thấy tiếng mẹ Phó thì lập tức đứng thẳng người, quay đầu lại nói: “Xin lỗi ạ, là cháu thất lễ rồi.”

Mẹ Phó xua xua tay nói: “Đừng khách sáo, là người một nhà cả mà.”

Tưởng Phẩm Nhất bị lời bà nói làm cho đỏ mặt, cô lại bàn tiếp tục ăn cơm.

Phó Dục Thư nhìn mẹ và người yêu, trong lòng có một sự ấm áp khôn tả. Ấm áp như vậy nếu không có những chuyện u tối kia thì thật tốt biết bao.

Tối hôm sau chính là đêm ba mươi. Tối nay họ đều ngủ rất sớm, Tưởng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư ngủ riêng, phòng hai người sát nhau, cách xa phòng của ba mẹ anh.

Tưởng Phẩm Nhất ngủ đến nửa đêm bỗng tỉnh giấc, cô nhớ đến một số hình ảnh đáng sợ trong đầu. Trong ký ức đó có một người đàn ông làm rất nhiều chuyện tàn nhẫn với cô. Cô bị nỗi đau đớn đó bao trùm, cảm thấy tất cả chuyện này đều không phải là mơ.

Có chút thấp thỏm và bất an, Tưởng Phẩm Nhất mặc quần áo chạy ra khỏi phòng, dè dặt đến cửa phòng Phó Dục Thư. Cô thử vặn cửa, phát hiện ra cửa phòng không khóa.

Tưởng Phẩm Nhất lặng lẽ đẩy cửa đi vào, cô gõ cửa một chút vốn định cho Phó Dục Thư biết mình đến. Tuy nhiên cô phát hiện anh dù đang nằm nhưng không ngủ mà đang mở đèn xem laptop. Trên sóng mũi cao ngất đeo một cặp kính gọng vàng, dưới ánh đèn êm dịu khiến anh có vẻ tao nhã như thầy đồ thời cổ.

“Sao em lại đến đây?”

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Phó Dục Thư đưa mắt nhìn thấy Tưởng Phẩm Nhất. Anh đặt máy tính xuống vén chăn lên muốn ra đón cô, nhưng Tưởng Phẩm Nhất đã lập tức đóng cửa lại chạy nhanh đến bên giường, đẩy anh trở lại giường.

“Anh nằm đi.” - Cô khẽ cất giọng, bản thân cũng nằm xuống kéo chăn đắp cho cả hai - “Em mơ thấy ác mộng, không dám ngủ một mình nên đến ngủ chung với anh.” - Cô nói dứt lời liền nép vào lòng anh thở thê rất đáng thương - “Anh sẽ không đuổi em đi chứ?”

Đuổi cô đi ư? Làm sao được. Cho dù Phó Dục Thư có ngốc cũng sẽ không làm như vậy. Người đẹp nằm trong lòng, anh cũng không cách nào xem bản thảo nữa. Tiện tay tắt đèn nằm xuống, kéo cô lại vỗ nhẹ lên lưng.

“Mơ thấy ác mộng gì?” - Anh dịu dàng hỏi.

Tưởng Phẩm Nhất khẽ nói: “Em mơ thấy có một người đàn ông đánh em, còn trói em lại. Nhưng em không thấy được mặt của hắn, không nghĩ ra là ai, có điều cảm thấy rất quen.”

Phó Dục Thư đang vỗ vỗ lưng giúp cô thoảng khựng lại, một hồi lâu sau mới nói có vẻ mất tự nhiên: “Ồ, có lẽ là anh đấy.”

Lời nói đùa này khiến Tưởng Phẩm Nhất không vui lắm, cô dẫu môi: “Không thể nào là anh. Người đó mang đến cho em cảm giác nguy hiểm, từ trước đến nay anh chưa từng khiến em có cảm giác như vậy.”

Phó Dục Thư hết biết nói sao, bởi vì anh không biết nên trả lời thế nào. Anh ra sức ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô thầm nghĩ: Việc nên đến rốt cuộc cũng sẽ đến.

Đúng vậy, nên đến sẽ đến, không nên đến cũng đến. Sáng ba mươi tết, Tưởng Phẩm Nhất ở trong phòng bếp làm vằn thắn với mẹ Phó, Phó Dục Thư nhận được điện thoại của Tống Vân. Anh ta nói rất gấp, yêu cầu anh lập tức tìm chỗ thuận tiện nói chuyện, có chuyện quan trọng cần nói với anh.

Phó Dục Thư khẽ liếc mắt nhìn hai người phụ nữ trong bếp, quay người đi ra khỏi nhà, đến ven đường nhỏ nghe điện thoại: “Được rồi, cậu nói đi.”

Giọng Tống Vân rất nghiêm trọng: “Vụ án Hòe Viên tôi không được thụ lý nữa.”

“Tại sao?” - Phó Dục Thư cao giọng hỏi.

“Vụ án này đã giao cho Cục trưởng giải quyết. Từ lúc xin phê chuẩn phúc thẩm đến sau này anh ta cũng không tham dự. Nhưng mấy ngày trước bỗng nhiên nói muốn đích thân làm, tôi hỏi thăm được tin tức rất bất lợi cho Tưởng tiểu thư” - Tống Vân thở dài.

Phó Dục Thư nhìn xung quanh, bởi vì là ngày ba mươi tết nên không có nhiều người ra đường, nói chuyện cũng không cần lo lắng bị nghe thấy. Anh cố nén lo lắng hỏi thăm: “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại liên quan đến cô ấy? Cô ấy là người bị hại mà.”

“Đúng, là người bị hại.” - Tống Vân đồng ý điều này, nhưng lại nói tiếp - “Nhưng có người tố cáo cô ấy, bảo rằng vì cô ấy muốn giảm nhẹ tội cho cha nên có liên lạc với phía cảnh sát, cả bản thân tôi cũng không biết, nghi ngờ là... nguy tạo tình tiết vụ án và dút lót.”

Lúc anh ta nói đến hai chữ dút lót hơi dừng lại một chút. Phó Dục Thư đã bổ sung hoàn chỉnh cả câu giúp anh ta: “Đưa hối lộ?”

“Đúng.” - Tống Vân thừa nhận - “Tôi cũng không biết tại sao lại có tin tức này, nghe nói người đó còn có bằng chứng rõ ràng. Hiện tại Cục trưởng muốn giữ bí mật thân phận cho người báo án, tôi vì có liên quan nên không thể biết được tình hình cụ thể. Cũng không biết phải làm sao.”

“Hắn có chứng cứ gì chứ. Số lần cậu và Phẩm Nhất gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu như nói cậu có gì sai thì chỉ có là đã để cho tôi, một kẻ không phải cảnh sát biết rõ tình hình cụ thể thôi.” - Phó Dục Thư nói rất nhanh, giọng nói nghe như đang dè dặt phần nộ.

Tống Vân thở dài ở đầu bên kia điện thoại: “Hiện tại chứng cứ vừa được giao qua cho Cục trưởng, tôi không cách nào biết được. Dù muốn kiểm tra thật hay giả cũng cần phải có thời gian. Trong khoảng thời gian này

tôi không thể tham gia vào vụ án Hòe Viên. Một khi Cục trưởng chịu trách nhiệm xử lý vụ án này thì cậu muốn nhúng tay vào cũng sẽ rất khó.”

“Vậy nếu những chứng cứ kia cuối cùng chứng minh được là giả thì sao?” - Phó Dục Thư hỏi.

“Như vậy thì vụ án đó không được thành lập, nguy tạo chứng cứ vu khống nhân viên công vụ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Nhưng chuyện này đều cần thời gian, cho dù kết quả chứng minh tôi trong sạch, đến lúc đó tôi muốn nhận lại vụ án trong tay của Cục trưởng cũng sẽ rất khó.”

“Bởi vì đã giao cho cấp trên cho nên rất khó nhận lại à.” - Phó Dục Thư khẽ nói

“Phải.” - Giọng Tổng Vân rất mệt mỏi - “Vốn dĩ Cục trưởng định liên lạc thẳng với phía cảnh sát ở quê anh yêu cầu bắt Tướng tiểu thư về phối hợp điều tra. Nhưng tôi và anh ta làm việc chung nhiều năm, cũng coi như là có chút tình đồng nghiệp nên tôi xin xỏ, gần như là thề thốt, anh ta mới nể mặt tôi để tôi bảo cậu đưa Tướng tiểu thư về.”

Chuyện chính là như vậy, Cục trưởng Cục Công an thành phố Bình Giang nể mặt Phó Dục Thư, không giữ trò trước mặt cha mẹ anh bắt Tướng Phẩm Nhất về Bình Giang thẩm tra. Xét ở một phương diện nào đó thì anh ta cũng đã tận tình tận nghĩa với anh rồi.

Theo luật pháp, nếu có người đứng ra tố cáo công an sẽ phải xử lý. Phó Dục Thư suy đoán có thể đem ra đặt điều nói Tổng Vân và Tướng Phẩm Nhất cấu kết với nhau chỉ có thể là chuyện của mẹ Tướng.

Hiện tại mẹ Tướng đang ở nhà Tổng Vân - người cảnh sát có liên quan đến vụ án - chồng bà bị bắt, còn bản thân bà lại ở trong nhà người lãnh đạo phụ trách phá án. Tuy có thể giải thích vì bảo vệ người trong cuộc, nhưng cũng có thể đặt nghi vấn là Tổng Vân đang bao che tội phạm.

Mọi việc đều có tính tương đối. Tình cảnh trước mắt của bọn họ khá khó giải quyết. Người tố cáo này chỉ sợ là người trong Hòe Viên, cũng không có gì bất ngờ nếu đó chính là Cổ Lưu Thâm. Có điều tin tức được giữ bí mật, hiện tại không thể nào biết được.

Đưa Tướng Phẩm Nhất trở về thành phố Bình Giang đã là chuyện vô cùng cấp bách. Nếu như về trễ sợ rằng Cục trưởng công an thành phố Bình Giang sẽ tự mình đến đây bắt người. Phó Dục Thư ở ngoài hút một điếu thuốc, sau khi ra quyết định anh trở về nhà gọi Tướng Phẩm Nhất vào phòng mình.

Anh nói hết mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Tướng Phẩm Nhất biết. Bao gồm chuyện cô bị bắt cóc thế nào, làm sao cứu được, vì sao trí nhớ lại mơ hồ, vân vân... Tướng Phẩm Nhất phản ứng rất bình thản với chuyện này giống như đã sớm dự liệu được, lại giống như đã không còn sức lực kích động nữa.

Sau khi cô nghe xong tất cả chỉ bình tĩnh nói: “Vậy đưa em về thôi, đừng khiến Tổng phó cục trưởng phải khó xử.” - Nói xong cô bắt đầu thu dọn hành lý.

Phó Dục Thư nhìn dáng vẻ cam chịu của cô, lần đầu tiên anh cảm giác được sự bất lực của mình.

Cục trưởng công an thành phố Bình Giang năm nay chưa đến bốn mươi tuổi, coi như là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Cá tính của anh ta ngược lại với Tổng Vân, cũng không giống Phó Dục Thư. Anh ta vô cùng cẩn thận, không nói nhiều nhưng mỗi lần nói đều đánh trúng điểm yếu của người khác.

Có thể lên làm Cục trưởng công an thì không cần phải bàn đến năng lực điều tra rồi. Mọi người có thể sẽ nói tét đã cận kề mà không ở nhà ăn tết với vợ con còn chạy đi phá án, cũng coi như là chuyên nghiệp. Nhưng thật ra vị Cục trưởng này đến giờ vẫn còn độc thân.

Đến thành phố Bình Giang, Phó Dục Thư cũng không thể chần chờ được, chỉ có thể lập tức đưa Tướng Phẩm Nhất đến Cục công an. May là tuy Tổng Vân không được tham gia vụ án này nữa nhưng đến cùng vẫn là Phó cục trưởng. Đãi ngộ và an toàn của Tướng Phẩm Nhất trong đó cũng được bảo đảm. Điều anh cần lo lắng chỉ là luật sư và vấn đề chứng cứ.

Tướng Phẩm Nhất đến Cục Công an nhanh chóng gặp được Cục trưởng công an thành phố Bình Giang, người chịu trách nhiệm vụ án. Người đó ăn mặc đồng phục trắng thơm, mũ, cravat đều vô cùng chỉnh tề. Khuôn mặt thản nhiên vô cùng anh tuấn, là một kiểu lạnh lùng hoàn toàn khác với Phó Dục Thư. Anh ta chỉ đứng nơi đó thôi, không cần lên tiếng cũng đủ khiến người khác kinh sợ. Đại khái nói theo mọi người chính là không giận mà oai.

“Tướng tiểu thư đúng không.” - Anh ta chào hỏi theo phép lịch sự cơ bản nhất, cười vô cùng lạnh nhạt - “Hàn Cẩm Du, làm quen chút nhé.” - Anh ta chìa tay với cô.

Tướng Phẩm Nhất chần chờ một chút, cuối cùng vẫn bắt tay anh ta. Sau khi Hàn Cẩm Du rút tay lại giống như người vừa chào hỏi kia không phải là anh ta, dùng giọng điệu giải quyết công việc sai bảo thuộc cấp: “Giữ lại mấy món đồ trên người Tướng tiểu thư rồi đưa cô ấy đi.”

Người nhân viên nghe được liền bước đến tịch thu điện thoại và trang sức của Tướng Phẩm Nhất. Tướng Phẩm Nhất bắt lực nhìn về phía Phó Dục Thư. Phó Dục Thư nói: “Cục trưởng Hàn...”

Lời của anh còn chưa nói hết Hàn Cẩm Du đã lên tiếng: “Giáo sư Phó, tôi nể anh là giới trí thức, chúng ta cũng không xem là người xa lạ cho nên vẫn cho phép anh đi theo cô ấy vào đây. Nhưng chuyện tiếp theo anh cũng đừng xen vào, dừng ở đây thôi. Chúng tôi bên tôi đều rất bất lợi cho cô ấy, trước khi chứng minh được cô ấy vô tội chúng tôi phải tạm giam cô ấy trước. Về phần đồ đạc của cô ấy, sau khi xác nhận không có liên quan đến vụ án thì anh có thể mang đi.” - Tuy ngoài miệng anh ta nói nể mặt Phó Dục Thư như bạn bè, nhưng biểu hiện lại không hề cho anh một chút sĩ diện - “Anh có thể yên tâm, nhiều lắm ba mươi bảy ngày, ngắn nhất hai mươi bốn tiếng, cô ấy sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Trước mắt cô ấy là đối tượng tình nghi, không thể được hưởng quyền lợi như người bình thường, chúng tôi chỉ làm việc theo đúng trình tự luật pháp mà thôi.” - Dứt lời, anh ta quay đầu đi không nhìn bất cứ ai.

46. Chương 47

Trong phòng thẩm vấn chỉ có mình Tướng Phẩm Nhất và Hàn Cẩm Du. Hàn Cẩm Du cứ cúi đầu xem tài liệu, không hỏi gì cả. Camera bên mép bàn đang mở, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Tướng Phẩm Nhất ngồi đối diện anh ta lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nhưng cô không dám chủ động nói chuyện, cô lo mình nói gì sai sẽ gây phiền phức không cần thiết cho cha và Phó Dục Thư.

Bây giờ vấn đề của cô rất có thể còn dính líu đến cả Tổng Vân. Cô có quá nhiều vấn đề phải cẩn thận, nhưng đầu óc lại không được tỉnh táo. Vì tránh phạm sai lầm, cô dứt khoát im lặng.

Chỉ hai mươi phút sau, Hàn Cẩm Du mới ngẩng đầu khỏi tài liệu, khuôn mặt anh ta rất anh tuấn dưới vành nón cảnh sát. Một nụ cười mỉm ngấm ngầm xuất hiện, anh ta nhìn Tướng Phẩm Nhất đang lo lắng trước mặt, khẽ nói: “Ở nơi thành phố Bình Giang bé nhỏ này có thể gặp được một cô gái xinh đẹp như Tướng tiểu thư thật là hiếm có.”

Bởi vì khi này Hàn Cẩm Du nói cô là kẻ tình nghi cho nên hiện tại Tướng Phẩm Nhất nghe thấy lời khen ngợi của đối phương thành ra lời châm chọc.

Cô cất lời, tiếng nói hơi khàn khàn: “Cục trưởng Hàn, tôi tin anh là một người công chính. Tôi có làm những chuyện đó hay không tự bản thân tôi biết, những thứ gọi là chứng cứ kia sẽ nhanh chóng được chứng minh là giả. Xin anh đừng nhìn người khác thành kiến như vậy.”

Hàn Cẩm Du khẽ nhướn mày, dường như rất kinh ngạc: “Tại sao cô lại cảm thấy là tôi khinh thường cô?” - Anh nhấc tay lên diễn tả với cô - “Tôi thật lòng khen cô, ít nhất mấy năm nay tôi được điều đến thành phố Bình Giang công tác chưa từng gặp cô gái nào đẹp như cô.”

Tướng Phẩm Nhất quay đầu không nhìn anh ta. Lòng mày cau lại rất chặt, vẻ mặt vô cùng xa cách, biểu hiện như vậy càng khiến cô thêm vẻ cao quý lạnh lùng, khắt trương mà lại kiêu ngạo. Đây là cảm giác đầu tiên của Hàn Cẩm Du về cô.

Mà Hàn Cẩm Du cho cô cảm giác gì? Những câu hỏi kế tiếp lão luyện sắc bén khiến Tướng Phẩm Nhất gần như suy sụp tinh thần, trong nháy mắt đã khai báo hết tất cả chuyện mình biết gần như không hề giấu diếm bất cứ điều gì.

Kết thúc thẩm vấn, Hàn Cẩm Du đứng lên đi đến bên cạnh camera, lúc trở lại lần nữa khóe môi đã cong lên một nụ cười chuyên nghiệp.

Thần thánh cũng khó đến gần, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Tướng Phẩm Nhất về Hàn Cẩm Du. Anh ta vô cùng nghiêm nghị, rất ít cười, cho dù có cười người ta cũng không cảm thấy ôn hòa. Nói chuyện và

làm việc đều nhanh chóng và quả quyết, đôi mắt màu đen như có thể nhìn thấu người khác. Có lẽ anh ta là kiểu người vì muốn phá án mà có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào. Rõ ràng Tưởng Phẩm Nhất không phạm tội nhưng đối mặt với anh ta vẫn chột dạ khó hiểu.

“Không cần khẩn trương như thế.” Hàn Cẩm Du dường như muốn làm dịu bầu không khí, anh ta khẽ nói - “Tổng Vân coi như là một tay tôi nâng đỡ, tôi hiểu cậu ta. Cậu ta và Khưu Tuyết tình cảm rất tốt, không phải là người sẽ phạm sai lầm.”

Cuối cùng Tưởng Phẩm Nhất chuyển mắt nhìn lại anh ta, ánh mắt mong đợi và dè dặt.

Hàn Cẩm Du nhìn cô nói: “Có điều lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, trong thoáng chốc tôi cảm thấy nếu cậu ta có phạm sai lầm cũng có thể hiểu được.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi chậm hiểu, cau mày nhìn anh ta một hồi lâu mới vỡ lẽ, nhắt thời đỏ mặt.

Hàn Cẩm Du đứng lên mở cửa đi ra ngoài, không lâu sau đã có người bước vào dẫn Tưởng Phẩm Nhất đi, chẳng biết phải bị tạm giam cho đến lúc nào. Hàn Cẩm Du nhìn cô được người khác dẫn đi, lúc cô sắp biến mất tại ngã rẽ bỗng quay đầu lại nhìn anh một cái như nhìn chiếc phao cứu mạng.

Hàn Cẩm Du hơi chăm chú, không nghe rõ những gì cấp dưới báo cáo, một lát sau mới nói: “Cậu vừa nói cái gì, nói lại xem.”

Anh lính cấp dưới hơi giật mình nhưng không dám chậm trễ, nhanh chóng báo cáo lại lần nữa.

“Cho nên mấy tấm ảnh kia đều là hình ghép, nhìn thoáng qua sẽ không nhận ra.” - Hàn Cẩm Du sờ cằm - “Xem ra có người muốn hại Tổng Vân. Có lẽ là liên quan đến vụ án tại Hòe Viên. Như vậy đi, cậu đi tìm người tố cáo, chuẩn bị một vài tài liệu, chờ sau khi tôi xác nhận chuyện khác rồi đưa người đó về đây.”

“Vâng, cục trưởng.”

Đây coi như là tin tức tốt, Tổng Vân chắc chắn vô tội, như vậy cô gái xinh đẹp kia cũng vô tội. Hàn Cẩm Du lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn chưa đọc trên màn hình, người gửi là Phó Dục Thư.

Bỏ di động vào trong túi, Hàn Cẩm Du rời khỏi Cục Công an đi đến địa chỉ Phó Dục Thư đã nhắn. Tổng Vân và Phó Dục Thư đang ở đó chờ anh ta.

Đây là một quán trà đạo, diện tích không lớn, vị trí cũng rất vắng vẻ không dễ tìm lắm, có điều Hàn Cẩm Du loáng cái đã tìm ra. Anh ta dừng xe tại bãi đỗ, sau khi xuống xe quan sát xung quanh một chút theo thói quen. Thấy không có gì khác thường mới tháo mắt kính đi vào quán trà.

Phó Dục Thư cúi đầu xem đồng hồ, đại khái đến lần thứ ba thì Hàn Cẩm Du gõ cửa. Tổng Vân ngồi ở vị trí gần cửa đứng dậy mở cửa đón Hàn Cẩm Du vào. Ba người họ thường gặp gỡ giao du với nhau, cũng có thể coi là thân mật.

Ngồi vào vị trí còn trống, Hàn Cẩm Du nói: “Đợi lâu chưa, tôi mới vừa giải quyết xong chuyện.”

Tổng Vân đáp: “Không sao, cũng không đợi lâu lắm, uống gì nào?”

“Phổ Nhị, cảm ơn.” - Anh ta khách sáo.

Phó Dục Thư im lặng nhìn hai người họ trò chuyện, đề tài đều xoay quanh cuộc gặp mặt hôm nay. Đến khi phục vụ bưng nước trà lên xong, mấy người họ mới chuyển vào chủ đề chính.

Hàn Cẩm Du là người khách sáo với bất cứ ai. Anh ta không phải người ở đây, là được điều đến từ nơi khác. Quê ở phương Nam, là một nơi non xanh nước biếc nên đã nuôi dưỡng ra anh ta cũng khá anh tuấn phi phàm, rất có phong thái văn sĩ.

“Tôi không thể tiết lộ về vụ án quá nhiều. Nhưng trước mắt các người có thể yên tâm, căn cứ vào chứng cứ tôi đang nắm giữ, cậu và Tưởng tiểu thư sẽ không có chuyện gì.” - Anh ta giơ tay vỗ vỗ bả vai Tổng Vân.

Tổng Vân không thềm để ý: “Tôi đã biết sớm là như vậy, chưa hề lo lắng gì cả.”

“Ồ, vậy sao, vậy Dục Thư cũng không phải lo nữa.” - Hàn Cẩm Du thuận miệng nói.

Phó Dục Thư đang vuốt vuốt đồng hồ trên cổ tay, chiếc áo sơ mi đen khiến vóc dáng anh hơi gầy. Nhưng nó lại khiến khí chất của anh càng thêm phần nho nhã. Anh là người có trình độ học vấn cao nhất và cũng thông minh nhất ở đây. Từng hành động cử chỉ đều có nét phong thái đặc biệt của giới trí thức, giống như “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

“Cục trưởng Hàn có lòng rồi.” - Anh nói cũng rất khách khí. “Tôi chỉ thắc mắc là bao lâu nữa Phẩm Nhất mới được thả ra.”

Rõ ràng là hai người đều liên quan đến vụ án, nhưng Tống Vân không bị bắt giam, còn Tưởng Phẩm Nhất thì bị giam giữ. Ai ở trong tình huống này cũng sẽ không vui thôi. Kể từ khi Tưởng Phẩm Nhất bị giam, đã mấy ngày liền Phó Dục Thư cũng không nói chuyện. Anh vẫn suy tư rất cuộc phải giải quyết chuyện này thế nào. Đến cùng dường như cũng chỉ có cách liên lạc với Hàn Cẩm Du thôi.

Đối với câu hỏi của Phó Dục Thư, Hàn Cẩm Du đã sớm dự liệu, chẳng hề bất ngờ, anh ta nói khá ôn hòa: “Không lâu đâu. Hôm nay tôi đến cũng có một vài việc hỏi các người. Tại sao mẹ của Tưởng tiểu thư lại ở trong nhà Tống Vân?”

Tống Vân vội vàng muốn giải thích, nhưng Phó Dục Thư đã lên tiếng trước nói hết tất cả sự thật rõ ràng. Hàn Cẩm Du vừa nghe vừa gật đầu, nghe xong thì cười nói: “E rằng các người phải đi với tôi đến Cục Công an một chuyến, bởi vì ở đây không có ai ghi lại lời khai.”

Như Hàn Cẩm Du đã nói, Tưởng Phẩm Nhất sẽ không có việc gì. Hôm đó sau khi trò chuyện với nhau trong quán trà xong, Phó Dục Thư và Tống Vân đi theo Hàn Cẩm Du về cục cho lời khai. Sau đó không lâu thì lời khai của họ được chứng minh là thật, cho nên Tưởng Phẩm Nhất nhanh chóng được thả ra.

Hôm Tưởng Phẩm Nhất được thả ra, Phó Dục Thư đến đón cô, Hàn Cẩm Du và Tống Vân đều ở đó. Hàn Cẩm Du thấy Tưởng Phẩm Nhất nhanh chóng nhào vào lòng Phó Dục Thư, chần chờ một lúc mới nghiêng đầu hỏi Tống Vân: “Tưởng tiểu thư là bạn gái Phó Dục Thư à?”

Tống Vân gật đầu: “Đúng vậy, anh sớm biết rồi mà.”

Hàn Cẩm Du cười cười nói: “Biết, nhưng có điều không thể nào nghĩ ra người như Phó Dục Thư sẽ tái hôn.”
“...”

Thật ra thì cục trưởng nói cũng đúng. Phó Dục Thư nổi danh thanh tâm quả dục, không thích giao tế, không đi dạy chỉ ở nhà viết văn. Phương diện kinh tế rất ổn định, thu nhập không thấp, nhưng chỉ là không ra ngoài. Thật là một vấn đề gian giải. Nếu không phải vì vậy thì ban đầu Tống Vân cũng sẽ không nghĩ cách thúc đẩy anh và Nhậm Hi tái hợp.

Nhớ tới Nhậm Hi, Tống Vân bất giác nhớ đến cảnh tượng hôm đó gặp cô ta ở bệnh viện. Sự nhạy cảm qua nhiều năm làm cảnh sát khiến anh ta bỗng nảy sinh nỗi hoài nghi đáng sợ, anh ta không nhận được hỏi Hàn Cẩm Du: “Cuối cùng người tố cáo rốt cuộc là ai? Hiện tại có thể nói cho tôi biết không?”

Hàn Cẩm Du liếc nhìn anh ta một cái rồi nói: “Cho dù tôi không nói cậu cũng sẽ nhanh chóng biết được thôi. Vụ khổng nhân viên công vụ quốc gia không phải là chuyện nhỏ.”

“Sẽ không phải là người tôi đoán chứ.” - Tống Vân nói cục cằn.

Hàn Cẩm Du chấp hai tay ra phía sau, nhếch môi hỏi: “Cậu nghĩ là ai?”

“Nhậm... Hi.” - Tống Vân khó khăn thốt ra hai chữ.

Hàn Cẩm Du kinh ngạc: “Sao cậu biết là cô ta?”

“... Đoán.”

“Trực giác đàn ông à?”

“Đi chết đi.”

Nói đùa vẫn là nói đùa, Hàn Cẩm Du cũng không giấu diếm anh ta nữa: “Chính xác là cô ta tố cáo. Những tấm ảnh cô ta cung cấp là ảnh ghép, kỹ thuật tương đối khá. Cô ta muốn chứng minh tất cả bằng chứng của các người đều là không hợp lý. Về phần mẹ của Tưởng tiểu thư, giải thích của các người rõ ràng đáng

tin hơn cô ta. Tôi đã cho người bắt cô ta về cục thẩm tra. Có điều cá nhân tôi cho rằng bản thân cô ta không làm được chuyện như vậy. Cô ta không giống với loại phụ nữ nham hiểm, hình như là bị người ta sai khiến, xúi giục phạm tội.”

“Tôi tình nghi một người dụ cô ta phạm tội. Nhưng người này sao lại có giao thiệp với cô ta chứ? Số lần bọn họ gặp mặt đều có hạn, tôi nhớ chỉ có một lần...” - Ổ Hòe Viên, lúc Tống Vân dẫn Nhậm Hi đi tìm Phó Dục Thư, đúng lúc đụng phải Tưởng Phẩm Nhất và Cổ Lưu Thâm đi chơi về. Chính ngày hôm đó là lần đầu tiên mấy người họ gặp nhau.

“Mục đích của hắn ta rất khó nói.” - Hàn Cẩm Du cũng biết Tống Vân muốn đề cập là Cổ Lưu Thâm, anh ta đưa ra ý kiến của bản thân. Mà lúc này Phó Dục Thư đã đưa Tưởng Phẩm Nhất đi. Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng của hai người họ càng lúc càng xa.

“Nếu thật là Cổ Lưu Thâm xúi giục Nhậm Hi làm như vậy thì mục đích của hắn ta đúng là không dễ đoán. Biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra được chứng cứ là giả, lợi dụng một người phụ nữ không có đầu óc làm ra chuyện ngu ngốc, hại cô ta cũng vào cục công an. Đến cùng là hắn ta có mưu đồ gì?” - Tống Vân vô cùng hoang mang.

Hàn Cẩm Du suy tư một chút mới từ từ nói: “Cậu xem cha của hắn ta sẽ biết. Những người như bọn họ đa phần là sẽ không trực tiếp bức tử ai, bọn họ thích nhìn người ta sống không bằng chết hơn.”

“Tưởng Phẩm Nhất chỉ bị giam giữ mấy ngày, nhiều lắm là chỉ bị tâm lý khó chịu thôi, không được ăn tết. Nhưng Nhậm hi sẽ vì thế mà trả giá cao hơn. Tại sao Cổ Lưu Thâm lại muốn hại Nhậm Hi? Bọn họ cũng đâu liên quan gì nhau, dù có muốn nhìn người ta sống không bằng chết thì cũng đâu cần là Nhậm Hi.”

“Rất đơn giản, hắn ta đang cảnh cáo chúng ta và Phó Dục Thư. Đại khái là nhằm vào Phó Dục Thư nhiều hơn.” - Hàn Cẩm Du nói - “Trước là có chuyện xảy ra với người yêu hiện tại. Sau là với vợ trước của cậu ta. Cổ Lưu Thâm muốn nói cho Phó Dục Thư biết, phụ nữ có liên quan đến cậu ta đều sẽ không có kết quả tốt. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi chờ Nhậm Hi có chứng cứ Cổ Lưu Thâm xúi giục cô ta.”

Tống Vân nghe thấy những lời này không khỏi đứng ngây tại chỗ. Anh ta hoảng hốt nhớ lại lúc tất cả mọi người đều trêu chọc Phó Dục Thư. Nói là phụ nữ dính líu đến cậu ta đều không có kết quả tốt. Mà bản thân Phó Dục Thư cũng nghĩ như thế. Lúc mới quen Tưởng Phẩm Nhất anh cũng đã từng nghĩ đến những lời này. Bây giờ toàn bộ đều trở thành sự thật.

47. Chương 48

Má áp môi kề nóng bỏng, người trên giường ôm siết lấy nhau, chiếc chăn trắng tinh che đi hai cơ thể, tiết tấu khẽ nhấp nhô lên xuống khiến người ta đỏ mặt thẹn thùng.

Bây giờ là bảy giờ rưỡi tối, sau khi đưa Tưởng Phẩm Nhất đi đón gió tấy trần xong, hai người cùng vào phòng nghỉ ngơi. Đúng vậy, là nghỉ ngơi. Tuy đang vận động thể lực, nhưng hiện tại chuyện này đối với họ mà nói là một sự thả lỏng và trút bỏ thật lớn, quả thật có thể gọi là nghỉ ngơi.

Quần quăn quýt quýt không chịu rời xa, triển miên đến hơn chín giờ, Phó Dục Thư bị tiếng chuông điện thoại làm phiền phải vén chăn lên nghe điện thoại. Điện thoại đã vang ba lần, hai lần trước đã từ chối không tiếp, lần này nếu như không tiếp nữa sợ là sẽ bỏ lỡ chuyện quan trọng.

Người đàn ông dáng cao dong dỏng vén chăn xuống giường cầm lấy điện thoại, thân thể lơ lửng đi uống nước, vừa cầm cốc nước vừa nói với người bên kia điện thoại: “Khương Giáo? Đã trễ thế này có chuyện gì không?”

Tưởng Phẩm Nhất mệt mỏi nằm nhào trên giường nhìn bóng lưng Phó Dục Thư, ánh mắt lưu luyến tại bờ vai, eo và hai chân anh không cách nào rời đi. Từ trên xuống dưới người đàn ông này chỗ nào cũng tinh tế, khiến cô cảm thấy đàn ông lứa tuổi còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Khương Giáo cũng không biết đầu bên kia điện thoại là cảnh xuân vô hạn, anh ta chỉ nói rất lạnh nhạt: “Nhậm Hi bị bắt rồi cậu biết chưa?”

Phó Dục Thư đặt cốc nước xuống, thản nhiên nói: “Biết thì sao, không biết thì sao?”

“Cậu nói rất đúng, vấn đề này tôi đã hỏi thừa thãi. Quan hệ của cậu và Tống Văn tốt như vậy chắc chắn là đã biết hết.” - Khương Giáo im lặng một hồi rồi nói - “Quan hệ của tôi và Tống Văn không tốt lắm, tôi đang suy nghĩ cách cứu Nhậm Hi ra ngoài, cậu giúp tôi được không?”

Phó Dục Thư liếc nhìn thoáng qua Tưởng Phẩm Nhất, không khách sáo nói thẳng: “Trên phương diện tình cảm dường như tôi nên giúp đỡ cô ta, một ngày cũng nghĩa vợ chồng. Nhưng lần này chuyện cô ta gây ra đâu phải cậu không rõ, cô ta vu khống Tống Văn và bạn gái tôi cấu kết, cậu cảm thấy tôi có thể giúp cậu sao?”

Đáp án đã rõ. Không chỉ có Khương Giáo, ngay cả Tưởng Phẩm Nhất đều hiểu thái độ của anh. Từ trong lời nói của anh, Tưởng Phẩm Nhất có thể biết được anh đang nói chuyện với ai và nói cái gì. Anh không hề do dự tẹo nào với chuyện này, kiên định đặt Tưởng Phẩm Nhất vào vị trí quan trọng nhất. Chuyện này nhìn từ phía Nhậm Hi có lẽ là hết sức bạc tình, nhưng nhìn từ góc độ của cô thì anh thật sự quá tốt.

“Phó Dục Thư, trước đây tôi thật sự nhìn lầm cậu.” - Khương Giáo có vẻ rất tức giận - “Cho đến bây giờ Nhậm Hi vẫn yêu cậu, nhưng cậu lại vì một người phụ nữ quen biết chưa bao lâu đã vứt bỏ cô ấy, không buồn ngó ngang đến. Cậu tốt thật, tốt thật đó.” - Dứt lời, anh ta lập tức cúp điện thoại.

Phó Dục Thư từ từ đặt điện thoại lên bàn, cúi đầu nhìn điện thoại một hồi, quay lưng về phía Tưởng Phẩm Nhất hỏi cô: “Có phải em thấy anh quá lạnh lùng vô tình. Có phải cảm thấy bây giờ anh đối xử với Nhậm Hi như vậy, tương lai cũng sẽ đối với em như vậy không?”

Tưởng Phẩm Nhất dường như cạn kiệt sức lực rất lười nói chuyện, cô kéo chăn che lại cảnh xuân trên ngực, lười biếng nói: “Không có, bởi vì em sẽ không phản bội anh giống như cô ta.”

Mỗi người đều có ranh giới của mình, có người là tiền, có người là tình cảm. Mà có người ranh giới của họ là không chấp nhận sự phản bội, vừa vặn Phó Dục Thư chính là loại người này.

Nói theo đạo lý, dù sao Nhậm Hi và anh cũng đã quen nhau nhiều năm, tuy chia tay rồi không còn tình yêu cũng còn tình bạn. Nhưng chuyện đến mức độ này, tất cả hành động của Nhậm Hi đã làm tiêu tan luôn chút tình bạn còn sót lại của anh. Anh và Tưởng Phẩm Nhất đi đến ngày hôm nay, phải trải qua rất nhiều chuyện mà tình nhân bình thường không phải chịu. Vì anh sơ suất mà cô bị người ta bắt cóc ngược đãi, làm sao anh có thể chấp nhận để người khác lại làm hại cô nữa chứ?

Song, người làm hại cô là Nhậm Hi, anh không thể nhẫn tâm đối phó cô ta, nhưng tuyệt đối không bao giờ giúp đỡ. Cú điện thoại này của Khương Giáo thật sự đã không biết mình biết ta rồi.

Thật ra thì Khương Giáo cũng do quá sốt ruột thôi. Dù sao Nhậm Hi đã theo anh ta lâu như vậy, dù bọn họ mới vừa vì chuyện có con mà gây lộn ầm ĩ một trận, nhưng Nhậm Hi xảy ra chuyện như vậy anh ta không cách nào ngồi yên không quan tâm đến được.

Anh ta không giống Phó Dục Thư. Tuy trong lòng Nhậm Hi còn yêu Phó Dục Thư, trong lòng anh ta cũng hiểu rõ dù sao người ta cũng từng là vợ chồng, là do anh ta chia rẽ bọn họ. Anh ta có trách nhiệm với Nhậm Hi, dù cô nhớ đến Phó Dục Thư khiến lòng anh ta không vui, nhưng anh ta cũng không thể để mặc cô bị nhốt trong tù không lo. Ngoài miệng anh ta là người ăn nói càn rỡ, nhưng cá tính cũng khá tốt, không đến nỗi thấy chết mà không cứu.

Lần này việc Nhậm Hi làm rất ngốc, ngu ngốc đến mức khiến Khương Giáo hoài nghi đến cùng cô ta có phải là người phụ nữ xinh đẹp mình quen biết lúc ban đầu hay không. Anh ta vô cùng thất vọng về Nhậm Hi, nhưng vẫn nghĩ cách cứu cô ra.

Khương Giáo giàu có hơn Phó Dục Thư, có thể xem như là một nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố Bình Giang, quen biết rất nhiều người. Anh ta đi xem con trai mình một chút rồi xuống lầu gọi điện thoại cho luật sư.

Sau khi điện thoại thông, Khương Giáo không cần quanh co nói thẳng: “Cứu một người ra giúp tôi.”

Đầu bên kia điện thoại nói: “Cứu người? Đây không phải là thể mệnh của Khương tổng hay sao.”

Khương Giáo khẽ nói: “Bảo anh đi thì anh đi, nhiều lời như vậy làm gì. Đây đúng là thể mệnh của tôi, nhưng anh phải đi trước giúp tôi xem tình hình nông sâu thế nào tôi mới có thể quyết định làm sao cứu cô

ấy được.”

“Vậy Khương tổng muốn cứu ai?” - Luật sư hỏi.

Khương Giáo im lặng một hồi: “Bạn gái tôi.”

“Cái gì? Nhậm tiểu thư? Anh đang nói giỡn à?”

Khương Giáo không nói giỡn với anh ta, từ trước đến nay cũng không bao giờ nói giỡn. Luật sư nghe thấy cũng biết chuyện này không đơn giản. Cả đêm không ngủ, sửa sang lại tất cả tài liệu, vừa rạng sáng hôm sau đã chạy đến Cục Công an.

Người bị bắt giam đang trong thời gian lập hồ sơ điều tra không được gặp bất cứ ai. Phải đợi sau khi kết thúc điều tra, luật sư mới có thể trở thành người được ủy thác chính thức, lúc đó mới có thể xin vào gặp người bị tình nghi.

Luật sư của Khương Giáo họ Lục, tên là Lục Bá Ngôn, là cố vấn pháp lý cho công ty Khương Giáo. Anh ta cũng khá nổi tiếng trong giới, vô cùng quen thân với người của Cục Công an, thường hay giao thiệp với nhau. Bây giờ điều anh ta có thể làm chỉ là đi tìm hiểu sự việc từ chỗ công an, xem thử thái độ của đối phương.

Lúc Hàn Cẩm Du đi làm, vừa khéo đụng phải Lục Bá Ngôn đến cục. Anh ta bước xuống xe đã liếc nhìn Lục Bá Ngôn từ đằng xa một cái rồi đi thẳng vào cục.

“Cục trưởng Hàn.”

Lục Bá Ngôn nhìn thấy bóng dáng Hàn Cẩm Du liền nhiệt tình đến chào hỏi. Tuy trong lòng anh ta chẳng có tình cảm chân thành gì, nhưng ngoài mặt vẫn luôn tỏ vẻ thân thiện với mấy vị công an này.

Bước chân như gió của Hàn Cẩm Du hơi khựng lại, nhưng chỉ là một chút thôi, chỉ hai giây sau anh ta liền đi tiếp về phía trước, nhanh chóng bước qua cửa chính, nhập mật mã đi thẳng lên lầu.

Lục Bá Ngôn cũng không để ý đến sự lạnh lùng của Hàn Cẩm Du, tiếp tục đi theo hướng ngược lại để lo chuyện của mình. Sau khi rời khỏi Cục Công an, trực giác cho thấy vụ án này vô cùng khó giải quyết. Trở về phòng làm việc của Khương Giáo, Lục Bá Ngôn báo cáo sự thật: “Khương tổng, không biết anh có thật sự hiểu Nhậm tiểu thư đã làm gì không?”

Thật ra Khương Giáo cũng biết được ít nhiều. Mấy trò vặt vãnh này của Nhậm Hi không thể gạt được anh ta. Anh ta chỉ không ngờ cô gái này lại làm ra chuyện lớn đến vậy, còn ngụy tạo chứng cứ giả.

Sau khi nói hết tất cả những gì mình biết cho Lục Bá Ngôn, Khương Giáo nghe Lục Bá Ngôn nói: “Khương tổng, chuyện lần này không dễ đâu. Bên phía công an có vẻ rất căng. Tôi và anh đều biết mọi sự đều rất bất lợi cho Nhậm tiểu thư. Có thể nói là bằng chứng như núi, anh thật sự vẫn muốn cố gắng sao?”

Khương Giáo sầm mặt: “Đừng nói nhảm với tôi.”

Lục Bá Ngôn thở dài: “Vậy cũng chỉ có thể chờ kết thúc điều tra mới gặp được Nhậm tiểu thư khuyên cô ta hợp tác, tranh thủ hoãn thi hành hình án hoặc giảm án thôi.”

Đây quả là một tin xấu cho Khương Giáo lẫn Nhậm Hi. Từ lúc công an bắt giam cô cho đến lúc định tội chưa tới một tháng, cô hoàn toàn thú nhận hết tội lỗi của mình, nhưng lại không khai được bất cứ đầu mối có giá trị nào cho phía công an.

Lúc gặp được Nhậm Hi, Lục Bá Ngôn cũng bị tình cảnh như vậy khiến bản thân sút đầu mẻ trán.

“Nhậm tiểu thư.” - Anh ta ngồi đối diện Nhậm Hi, khách sáo chào cô ta.

Tinh thần Nhậm Hi không tốt lắm, người vô cùng tiêu tụy, mặt mũi trắng bệch nói: “Sao anh lại đến đây?”

“Đương nhiên là Khương tổng bảo tôi đến.” - Lục Bá Ngôn ôn hòa.

Nhậm Hi cười khẩy một tiếng: “Ép tôi phá thai là anh ta, bây giờ giả bộ làm người tốt cũng là anh ta. Anh ta thật sự cho rằng tôi không phân biệt được ai thật lòng ai giả dối với tôi sao?”

Lục Bá Ngôn không đồng ý: “Nhậm tiểu thư nói như vậy không đúng rồi. Sau khi Khương tổng biết tin cô bị bắt, hoàn toàn chẳng màng đến nguyên nhân, ra lệnh cho tôi phải cứu được cô ra. Điều này lẽ nào còn không phải vì yêu cô sao?”

Nhậm Hi nhếch môi, vẻ mặt khổ sở: “Nếu yêu tôi sẽ không ép tôi bỏ con. Đây là đứa con đầu tiên của tôi, tôi và Dục Thư còn chưa từng có con...” - Cô ta nói xong liền bật khóc, nước mắt như hai chuỗi hạt châu rơi liên miên không dứt, khiến người ta vô cùng thương xót.

Lục Bá Ngôn để cô ta khóc một hồi mới lên tiếng: “Nhậm tiểu thư, tôi và cô nói việc chính trước, đến khi chúng ta nói xong rồi thì cô muốn khóc thế nào cũng được.” - Anh ta lấy xấp văn kiện ra, nói một cách máy móc - “Kể hết tất cả mọi chuyện cô biết cho tôi, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.”

Nhậm Hi cũng biết chuyện này liên quan đến tự do của mình, cho nên kể rõ đầu đuôi ngọn ngành ra. Nhưng cô ta nói cũng giống như không nói. Nhậm Hi chẳng cung cấp được manh mối nào hết. Cô ta hoàn toàn không biết gì về người đã chỉ cho cô đi vu khống Tống Vân và Tưởng Phẩm Nhất. Cô ta chỉ liên lạc với đối phương qua điện thoại, ngay cả những thứ gọi là chứng cứ đều là do đối phương đặt sẵn ở nơi nào đó để cô ta đến lấy.

Những nơi đó có khi là thùng rác, có khi là nhà vệ sinh công cộng, đều là nơi người khác ít chú ý và camera không quay đến.

Nhậm Hi không biết đối phương tên gì, sau khi nhìn thấy hình ảnh cô ta liền tin là thật. Lòng tràn đầy niềm tin có thể trả thù Tưởng Phẩm Nhất, để Phó Dục Thư thấy rõ bộ mặt thật bất cá hai tay của Tưởng Phẩm Nhất, sau đó sẽ giành lại anh. Nào ngờ vì vậy đã khiến cho bản thân lún sâu vào vũng bùn.

Lục Bá Ngôn cũng tìm hiểu được từ phía công an, manh mối duy nhất Nhậm Hi cung cấp được cho công an chính là số điện thoại mà người thần bí kia đã dùng để liên lạc với cô nhưng cũng sớm điều tra được đó chỉ là thẻ điện thoại công cộng gọi từ buồng điện thoại, hoàn toàn không truy ra được ngọn nguồn.

Lục Bá Ngôn nhúc nhúc đầu che trán, sau khi từ biệt với Nhậm Hi liền đi về. Lúc xuống lầu gặp Hàn Cẩm Du lần nữa, lần này đối phương lại chủ động bắt chuyện với anh ta.

“Luật sư Lục, có thu hoạch gì không?” - Hàn Cẩm Du vui vẻ hỏi.

Lục Bá Ngôn nói với vẻ mặt đau khổ: “Cục trưởng Hàn đích thân điều tra còn không có thu hoạch thì tôi làm sao có thu hoạch gì được chứ?”

Hàn Cẩm Du vỗ vỗ vai Lục Bá Ngôn, cười nhưng không nói gì, cất bước rời đi. Lục Bá Ngôn cũng khó mở lời, vội vã rời khỏi Cục Công an. Khi anh ta lái xe đi, một người mặc chiếc áo liền nón xuất hiện phía sau gốc cây, vừa châm một điếu thuốc vừa nhìn chằm chằm theo xe anh ta. Khóe môi khẽ nhếch tạo nên một nụ cười u ám.

Người này không ai khác, chính là tên đầu sỏ khó giải quyết nhất: Cổ Lưu Thâm.

Chẳng ai có thể ngờ Cổ Lưu Thâm sẽ bạo gan chạy đến bên cạnh họ hả hê ngắm nhìn. Hiện tại Tưởng Phẩm Nhất đang tịnh dưỡng vết thương càng không thể biết được, trong khoảnh khắc nào đó cô đã đi ngang qua đối phương.

Từ lúc Tưởng Phẩm Nhất rời khỏi Cục Công an, cuộc sống cũng xem như yên bình. Cô đón mẹ từ nhà Tống Vân về. Để bù đắp phiền phức đã gây ra cho Tống Vân cô mời vợ chồng họ một bữa cơm.

Phó Dục Thư vẫn tiếp tục công việc riêng của mình, phải viết bản thảo, nếu không sẽ vi phạm thời hạn hợp đồng. Đông đi xuân đến, sau khi năm mới qua cũng là lúc mùa xuân thực sự về. Trong vườn hoa cỏ trở trụi rất lâu rồi cuộc đã đợi được đến lúc này để nghênh đón sắc xuân, liền trở nên xanh biếc. Không biết tương lai của bọn họ khi nào mới có thể giống như những loài hoa cỏ này, nghênh đón mùa xuân của mình.

48. Chương 49

Năm mới đã qua, người trên phố dần dần đông hơn, tất cả những người nghỉ tết đều đã quay trở về đi làm. Lớp học múa của Tưởng Phẩm Nhất đã ngừng quá lâu, rất nhiều phụ huynh đã chuyển lớp khác cho con

mình, học sinh còn lại của cô cũng chẳng được mấy.

Hôm nay thời tiết tốt, Tưởng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư lái xe đến đoàn kịch để lấy vài món đồ trong phòng dạy múa. Hiện tại Phó Dục Thư tuyệt đối không cho phép Tưởng Phẩm Nhất ra khỏi nhà một mình. Anh đã quá sợ hãi vì việc cô bị bắt cóc lần đó.

Đoàn kịch nói cách Hòe Viên không xa, đến nơi này giống như đến gần Hòe Viên khiến lòng Tưởng Phẩm Nhất không thoải mái.

“Anh cùng vào với em.” - Phó Dục Thư tắt máy xe.

Tưởng Phẩm Nhất gật gật đầu nói: “Cả ngày anh cứ theo em suốt, không bận chuyện của anh à?”

Phó Dục Thư quan sát bên ngoài có gì khác thường không, điềm tĩnh nói: “Hiện tại chuyện anh phải bận tâm chính là em.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi đỏ mặt, mở cửa xuống xe đi chung với Phó Dục Thư vào đoàn kịch.

Gần đây đoàn kịch nói thành phố Bình Giang đang luyện tập cho buổi biểu diễn đầu năm, tất cả mọi người đều ở đây, đương nhiên Phương Dập Đồng làm đoàn trưởng cũng sẽ có mặt. Tình cờ cô ta ra ngoài hóng mát một chút đã thấy Phó Dục Thư nắm tay Tưởng Phẩm Nhất cùng đến. Hiện nhiên cô ta cũng nhìn ra được gì đó từ cử chỉ thân mật của hai người.

“Giáo sư Phó?” - Phương Dập Đồng lịch sự bước lên chào hỏi.

Phó Dục Thư nhìn cô ta, gật đầu với vẻ bình thản xa cách: “Đoàn trưởng Phương, thật khéo.”

“Đúng vậy, thật khéo quá. Anh cùng với cô giáo Tưởng đến chơi à.”

Tưởng Phẩm Nhất khẽ nói: “Tôi đến lấy ít đồ, anh ấy đi theo tôi.”

Nghe vậy Phương Dập Đồng cũng đã hiểu, cô ta xấu hổ cười cười rồi nhanh chóng chào bọn họ trở về phòng diễn.

Tưởng Phẩm Nhất nhìn theo bóng lưng của cô ta, không nhịn được nói: “Xem ra anh được rất nhiều người thích.”

“Vậy thì sao?” - Phó Dục Thư hỏi ngược lại.

Tưởng Phẩm Nhất cùng anh đi vào lớp dạy múa của mình, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Đương nhiên là có sao rồi. Nhiều khi anh không nhìn ra nhưng em là phụ nữ. Phụ nữ hiểu rõ phụ nữ nhất. Ánh mắt kia của đoàn trưởng Phương rõ ràng là thiếu nữ hoài xuân.”

Phó Dục Thư chấp tay sau lưng đứng đợi cô, nghe nói vậy chỉ trả lời một câu: “Cô ta đâu phải thiếu nữ.”

Nếu Phương Dập Đồng nghe thấy lời này chắc sẽ đau lòng chết mất? Tưởng Phẩm Nhất ngoái đầu lại liếc anh một cái, cô hỏi: “Anh thấy đoàn trưởng Phương xinh đẹp không?”

Đại khái phụ nữ quan tâm nhất mãi mãi đều là những vấn đề này. Phó Dục Thư thành thật nói: “Kém xa em.”

“Kém chỗ nào?” - Tưởng Phẩm Nhất hỏi tới.

Phó Dục Thư khoanh hai tay trước ngực, mím môi suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: “Thật ra thì không thể so sánh. Hai người là hai kiểu khác nhau. Cô ta cũng không xấu, chỉ là xinh đẹp theo kiểu đoan trang, khiến người ta không hứng thú nổi.”

Tưởng Phẩm Nhất cất hết đồ vào ba lô đi ra ngoài, lúc đi ngang qua anh nói một câu quái gở: “Không hứng thú nổi?”

Phó Dục Thư chỉ nhìn vẻ mặt Tưởng Phẩm Nhất thôi cũng biết “hứng thú” mà cô nói không phải là “hứng thú” (1) mà anh nói rồi. Anh lập tức sầm mặt, kéo cánh tay cô đi ra ngoài, không vui nói: “Cả ngày đầu óc em nghĩ đi đâu vậy hả? Đâu thấy em ra cửa bao giờ, chẳng biết là học được từ đâu.”

(1) Trong câu này Tưởng Phẩm Nhất nói là “tính thú” (ham muốn), còn Phó Dục Thư là nói “hứng thú”. Hai chữ này có cách đọc giống nhau, đều là “xing qu”

Tưởng Phẩm Nhất chẳng buồn để ý: “Xem tiểu thuyết thôi, trong đó hay nói như vậy.”

Phó Dục Thư nói: “Trong tiểu thuyết của anh cũng không viết mấy thứ này.”

“Anh là đại thần, viết quá cao siêu em đọc không hiểu. Hơn nữa còn quá kinh dị, em chỉ thích xem tiểu thuyết ngôn tình thôi.”

Tối nay về nhà nhất định sẽ tịch thu hết mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình của cô, bây giờ còn có chuyện khác phải làm.

Phó Dục Thư dẫn Tưởng Phẩm Nhất trở lại xe, hỏi cô: “Còn có gì phải chuẩn bị nữa không?”

Tưởng Phẩm Nhất muốn nhanh chóng gặp được cha nên lắc đầu nói: “Không có, đi thôi. Vất vả lắm mới được gặp ba, em chờ không nổi nữa rồi đây.”

Phó Dục Thư gật đầu đồng ý, nổ máy xe. Đang định đi thì phát hiện xe có vấn đề.

Phó Dục Thư ngồi trên ghế lái chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó mở cửa xuống xe kiểm tra. Lúc này chỉ có Tưởng Phẩm Nhất ngồi bên ghế lái phụ, cô nhìn về phía ghế lái, chợt nghe cửa sổ xe phía sau có tiếng gõ. Cô vốn tưởng là Phó Dục Thư nhưng khi quay đầu lại kết quả chỉ nhìn thấy gương mặt Cổ Lưu Thâm.

Tưởng Phẩm Nhất sợ đến mức hét lên một tiếng. Cổ Lưu Thâm nở nụ cười kỳ quái với cô rồi lập tức chạy về phía sau, chỉ trong chốc lát đã biến mất sau tòa nhà và cây cối um tùm.

Phó Dục Thư chạy lên hỏi thăm Tưởng Phẩm Nhất xảy ra chuyện gì. Tưởng Phẩm Nhất sợ hãi chỉ vào cửa sổ xe, ngón tay không ngừng run rẩy.

“Rốt cuộc là sao? Em nhìn thấy ai?” - Phó Dục Thư cau mày nói - “Lẽ nào là Cổ Lưu Thâm?” - Nhìn cô sợ đến mức đó chỉ có thể là hắn.

Tưởng Phẩm Nhất gật gù đầu, hít vào một hơi rồi nói: “Em xin lỗi, em mất bình tĩnh quá.”

Phó Dục Thư lên xe đóng cửa lại, nhẹ giọng trấn an cô: “Không có, là thái độ của anh có vấn đề, mới vừa rồi em nhìn thấy hắn à?”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Mới vừa rồi em nghe thấy có người gõ cửa sổ xe phía sau, tưởng là anh, quay đầu lại nhìn, nào ngờ là hắn...”

Phó Dục Thư nghe xong, trong lòng cũng đã có quyết định. Đôi lông mày anh cau chặt lại, đôi mắt dưới cặp kính cũng có vẻ thù địch khiến người ta sợ hãi. Tưởng Phẩm Nhất chưa từng thấy anh như thế, cô hơi lo lắng.

“Anh không sao chứ? Xe bị sao vậy?” - Tưởng Phẩm Nhất lo lắng hỏi anh.

Phó Dục Thư nhìn về phía trước nói: “Lốp xe bị thủng, không có gì lớn, anh xuống xe thay là được, chắc là do Cổ Lưu Thâm làm.”

“Hắn... sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ?” - Tưởng Phẩm Nhất không biết nên nói sao. Không gì có thể biểu đạt được tâm trạng của cô lúc này.

Lần này Phó Dục Thư xuống xe không quên khóa cửa lại, tránh để Tưởng Phẩm Nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Anh nhanh chóng thay vỏ xe, cố gắng tranh thủ làm nhanh nhất có thể vì không an lòng để một mình Tưởng Phẩm Nhất trong xe.

Sau khi thu dọn xong, hai người lại lần nữa lên đường thăm Tưởng Thặng.

Đối với hành động trêu đùa khi nãy của Cổ Lưu Thâm, chắc chắn camera giám sát gần đây có quay lại. Nhưng điều này cũng không đủ làm được gì Cổ Lưu Thâm cả. Cho dù quay được cũng chẳng có ích gì. Hiện nay điều cần nhất là phải nắm được chứng cứ hắn phạm tội, đưa hắn ra để pháp luật trừng trị.

Thật ra trong khoảng thời gian này vụ án Hòe Viên đã có tiến triển rất lớn. Thông qua tin tức điều tra từ chỗ Tưởng Thặng, cảnh sát đã cơ bản biết được đầu dây mối nhợ của những người trong Hòe Viên, hơn nữa đã bắt giam toàn bộ để tránh xảy ra tình trạng có người bỏ trốn.

Hòe Viên mới được xây dựng khoảng mấy mươi năm trước. Khi đó người mấy nhà xây dựng chỗ này đều là dân trộm mộ. Cổ Gia là kẻ cầm đầu, những người khác chỉ là phụ, thu hoạch được rất nhiều đồ cổ quý phi pháp. Những người này mai danh ẩn tích ở Hòe Viên, sống cuộc đời tách biệt với bên ngoài, dự định sẽ từ từ cẩn thận bán đi những món đồ cổ kia để hưởng thụ cuộc sống ăn sung mặc sướng.

Tuy nhiên một khi liên quan đến tiền bạc, chuyện gì cũng sẽ phức tạp lên. Mấy nhà bọn họ cũng sẽ không ngoại lệ. Chia chác không đồng đều dẫn đến mọi người dần dần chia rẽ. Có mấy nhà nhớ tình cảm cũ dự định ngậm bồ hòn cho qua, lập tức dọn đi không qua lại với Cổ gia nữa. Nhưng người Cổ gia lo lắng sau khi bọn họ rời khỏi Hòe Viên sẽ đi mật báo nên không cho phép họ dọn đi, còn nhốt bọn họ ở nơi cất giấu bảo tàng dưới cây hòe, tra tấn họ để cảnh tỉnh sai lầm của mình, tự kiểm điểm với vị thần đã bị bọn họ phản bội.

Mấy nhà trộm mộ này thờ riêng một vị thần của mình, mỗi lần trước khi xuống lòng đất đều sẽ cầu khẩn thần linh phù hộ, nhiều năm qua vẫn chưa từng thay đổi. Bọn họ có hàng nghìn hình phạt kỳ lạ để tra tấn người phản bội, những người bị giam ở đây có thể nói là chịu đủ mọi hành hạ.

Bởi vì chuyện này nên những người còn lại không dám nhắc đến việc dọn khỏi Hòe Viên. Mà con cái của những người bị giam giữ hành hạ kia đều hi vọng có thể cứu được cha mẹ họ ra. Bọn họ tìm Cổ gia thương nghị không chỉ một lần, nhưng dù bọn họ hứa bỏ qua hết tất cả, Cổ gia vẫn khăng khăng không chịu tha người. Cho đến khi những người này bị hành hạ đến chết mới được trả về cho người thân của họ để răn đe.

Lúc những người này nhận được thi thể của cha mẹ mình, những thi thể kia cũng đã bị tra tấn đến mức độ chẳng ai đành lòng nhìn. Bọn họ chỉ còn cách rửa soạn sạch sẽ cho cha mẹ, trang điểm lại cho người chết, thay quần áo mới, chụp lại những di ảnh, quay lại phim. Đây chính là lai lịch của những cuộn băng cổ xưa mà Phó Dục Thư đã xem lúc trước.

Bởi vì người thân bị chết oan, thân phận của bản thân lại khiến họ không thể cầu cứu cảnh sát, nhiều năm bị áp bức đã khiến cho họ không dám phản kháng lại Cổ gia. Dần dà tích tụ thành căm hận, những người này liền tự sát xem như là giải thoát.

Chờ con cái đều trưởng thành không cần mình chăm sóc nữa, bọn họ liền cùng nhau tự sát trong nhà, thanh thần bình yên giống như được hồi sinh. Ông bà của Tưởng Phẩm Nhất cũng là một trong những người đó.

Bản thân Tưởng Thặng vẫn muốn thoát khỏi Hòe Viên, báo thù cho người thân. Nhưng ông lại lo lắng sau khi mình thất bại sẽ liên lụy đến Tưởng Phẩm Nhất. Trong lòng ông có ý nghĩ giống như cha mẹ, luôn cảm giác rằng trước mắt chỉ có thể bảo vệ cho con gái an toàn, sau khi cô lớn lên sẽ tự giải thoát bằng cách tự sát.

Nhưng khác với quá khứ chính là người thừa kế Cổ gia lại thích con gái của ông. Cổ An Hòa thậm chí còn tỏ vẻ bằng lòng không tính toán hiềm khích lúc trước, chia sẻ của cải với bọn họ. Chỉ cần Tưởng Thặng trung thành với ông ta, gả con gái mình cho con trai ông ta là được.

Khi đó Tưởng Tạng cũng nghĩ đến thù hận bao đời có nên liên lụy tiếp đến thế hệ này nữa hay không? Nếu như con gái ông có được cuộc sống tốt, ông có nên tiếp tục ôm mối hận thù mãi không thôi?

Vợ ông kiên quyết không chịu gả con gái cho Cổ gia đã gây gỗ một trận ầm ĩ với ông, khiến cho Cổ gia cũng biết được. Trong một đêm vợ ông gần như đã bị điên, thần trí không rõ, thấy ai cũng không nhận ra. Ông đành phải đưa vào viện điều dưỡng tâm thần, cũng vì vậy tránh được kiếp số.

Sau đó Tưởng Thặng đã thỏa hiệp, bởi vì ông thấy Cổ Lưu Thâm đối xử với con gái mình không tệ. Đường như con gái ông cũng không ác cảm với đối phương. Nếu như bọn họ có thể vui vẻ, có lẽ con đường tương lai của Tưởng Phẩm Nhất sẽ dễ chịu hơn ông nhiều. Dù sao đó là người thừa kế của Cổ gia, nếu như cô có thể sinh con cho Cổ Lưu Thâm, cuộc sống sẽ tốt hơn hẳn.

Có điều là bọn họ chẳng ai nghĩ đến sẽ có một Phó Dục Thư dọn vào Hòe Viên.

Tướng Thặng vì con gái đồng thời cũng vì thể khó của bản thân nên phải biến thành đồng lõa với Cổ gia ra tay độc ác với Phó Dục Thư và cả những người bên ngoài dọn đến Hòe Viên. Ông không phải tự nguyện mà là bị ép buộc, hơn nữa thái độ rất hợp tác, nếu sau này biểu hiện tốt sẽ có kết quả không tệ như sống ở Hòe Viên.

Trên thực tế, ngay cả Tướng Phẩm Nhất cũng thấy lao tù là một nơi tốt. Nhìn theo một hướng nào đó, cha vào tù chính là khôi phục lại tự do.

Phó Dục Thư lái xe đưa Tướng Phẩm Nhất đến thăm Tướng Thặng, bất ngờ gặp Hàn Cẩm Du cũng ở đây.

Dường như anh ta đến thăm vấn những hộ gia đình khác trong Hòe Viên, ngoại trừ Cổ Lưu Thâm đã bị điều tra và được thả ra, những hộ gia đình khác bị nhốt ở đây đều hợp tác. Hiện tại toàn bộ Hòe Viên đã bị phong tỏa, chỉ còn lại một khu trống không.

Nhìn thấy Tướng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư đến, Hàn Cẩm Du cong môi cười tỏ vẻ thân thiết với họ. Nhưng nụ cười này nhìn thế nào cũng hơi lạ.

Ngẩng đầu nhìn Phó Dục Thư, Tướng Phẩm Nhất ngầm hỏi ý kiến anh, không biết nên nói chuyện với Hàn Cẩm Du thế nào. Mà có một số chuyện thật ra chẳng cần cô quan tâm, bởi vì Phó Dục Thư đã phản ứng trước rồi.

Đàn ông với đàn ông, độ mẫn cảm phát hiện tình địch cũng không thua gì phụ nữ với phụ nữ. Chỉ một dấu hiệu nhỏ cũng có thể cảm nhận được, huống chi là Phó Dục Thư có EQ rất cao.

Bắt gặp Hàn Cẩm Du nhìn Tướng Phẩm Nhất thêm vài lần, Phó Dục Thư liền chắn trước mặt cô bắt tay với Hàn Cẩm Du. Anh khẽ ngược mắt nhìn chằm chằm người đối diện. Tuy cách một cặp kính, cũng có thể cảm nhận được sóng ngầm cuộn cuộn nơi đáy mắt anh.

“Cục trưởng Hàn, lại gặp nhau rồi.” - Phó Dục Thư nhạt nhẽo cất lời, tuy trong ánh mắt có nhiều giễu cợt nhưng vẻ mặt lại hết sức thản nhiên.

Hàn Cẩm Du nắm tay anh khẽ lắc lắc, lòng hiếu thắng gần như lộ ra trong mắt: “Giáo sư Phó, mấy ngày không gặp phong thái càng hơn hẳn.”

Tướng Phẩm Nhất ở bên cạnh nhìn bọn họ chào hỏi nhau, cảm giác được trong ánh mắt họ có tia lửa bắn ra tung tóe, vô cùng kịch liệt.

49. Chương 50

Chào hỏi Hàn Cẩm Du xong, Phó Dục Thư và Tướng Phẩm Nhất vào gặp Tướng Thặng. Tướng Thặng được cảnh sát dẫn ra gặp họ sắc mặt tốt hơn lúc ở Hòe Viên nhiều, khí chất cũng không còn u ám như lúc trước, cả người như thay hình đổi dạng thậm chí khóe môi còn mang theo nét cười khê.

Nhìn thấy cha thay đổi như vậy, trong lòng Tướng Phẩm Nhất cảm thấy rất vui. Điều này dường như hơi khác người, bởi vì rõ ràng là cha phải ở tù khá lâu nhưng hai cha con bọn họ lại giống như gặp được chuyện tốt. Nếu như bị người không hiểu sự việc nhìn thấy chắc sẽ nói là họ không bình thường.

“Ba.”

Tướng Phẩm Nhất ngồi vào ghế cầm lấy điện thoại nói chuyện với cha, tay vô thức đặt lên tấm kiếng. Tuy không thể chạm vào cha nhưng cảm giác gần gũi hơn rất nhiều.

Tướng Thặng ôn hòa nhìn Tướng Phẩm Nhất, dịu dàng hỏi thăm: “Phẩm Nhất, gần đây con sống thế nào?”

Phó Dục Thư khẽ chớp mắt, có lẽ Tướng Thặng còn chưa biết chuyện Tướng Phẩm Nhất từng bị Cổ Lưu Thâm bắt cóc. Gần đây Tướng Phẩm Nhất cũng dần dần nhớ lại chuyện trước kia, ngày Cổ Lưu Thâm bị bắt sẽ không còn xa nữa. Tin rằng sau này họ có thể sống thật yên ổn rồi.

“Con rất khỏe.” - Tướng Phẩm Nhất nghẹn ngào cố nén nước mắt lại - “Còn ba?”

Tướng Thặng thở hắt một hơi: “ Kể từ khi bắt đầu hiểu chuyện, ba chưa từng nhẹ nhõm như bây giờ, con không cần lo lắng cho ba.” - Ông hơi ngừng lại, hỏi cô - “Mẹ con thế nào rồi?”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Con đón mẹ về nhà ở với con rồi.”

Tưởng Thặng nhìn Phó Dục Thư một cái rồi nói: “Bây giờ con sống chung với Phó Dục Thư à?”

“... Dạ.” - Tuy có do dự nhưng Tưởng Phẩm Nhất vẫn thừa nhận.

Tưởng Thặng cũng không nói gì, gật đầu: “Cũng tốt.” - Dứt lời, ông nói tiếp với cô - “Ba muốn nói vài lời với Dục Thư.”

Tưởng Phẩm Nhất nhường chỗ cho Phó Dục Thư, đứng phía sau anh lưu ý nhìn cha. Phó Dục Thư cầm điện thoại, chào hỏi Tưởng Thặng, sau đó trò chuyện với ông. Tưởng Phẩm Nhất đứng phía sau không nghe rõ cụ thể họ nói chuyện gì qua điện thoại, nhưng nhìn sắc mặt của Phó Dục Thư nghiêm túc còn cha nói không ngừng, hẳn là chuyện quan trọng.

Thật ra cũng chẳng xem là chuyện quan trọng gì, chỉ là một chút cảm khái cá nhân của Tưởng Thặng về những người bạn già nhiều năm vẫn sống chung với nhau và chuyện Cổ An Hòa đã trói buộc mọi người ở Hòe Viên. Ông thật sự vô cùng cảm khái.

“Đã nhiều năm như vậy không ai có can đảm chống lại Cổ gia, sự hà hiếp từ năm này qua năm khác đã khiến người người ở Hòe Viên mất đi dũng cảm. Tôi nghĩ những người đã chết kia chắc cũng từng muốn chống lại nhưng chẳng qua là người thân nằm trong tay Cổ gia nên họ đã bị bó buộc, không cách nào làm trái lệnh Cổ gia. Dần dà đã hình thành thói quen nô lệ, ngay cả tôi theo thời gian cũng dần dần biến thành như vậy. May là có cậu xuất hiện” - Tưởng Thặng thở dài nói - “Ban đầu lúc Phẩm Nhất gạt tôi nói đi giải sầu thì tôi đã biết nó muốn đi tìm cậu. Nó còn trẻ, vẫn còn sức lực và can đảm để đấu tranh. Nhưng tôi đã già, không còn năng lực kia nữa. Sau đó tôi luôn nghĩ quyết định của tôi là đúng hay sai. Cho đến hôm nay tôi mới khẳng định chắc chắn là tôi đã làm đúng.”

Phó Dục Thư khẽ rũ mắt, lông mi thật dài tạo nên bóng râm dưới mắt anh. Anh mặc bộ đồ tây màu đen đơn giản nhất, tư thái tao nhã cao quý ngồi trên ghế, cặp mắt kính không gọng trên sống mũi đã tăng thêm khí chất nho nhã của anh. Anh là học giả, có học thức uyên bác. Trình độ và sự từng trải của anh khiến anh có được tư thái điềm đạm và nổi bật mà rất nhiều người không có. Có con rể như vậy thật sự là không còn gì để phàn nàn.

“Cậu có bận lòng việc Phẩm Nhất có một người cha tù tội như tôi không? Có để tâm đến việc nó từng có gia đình như vậy không?”

Tưởng Thặng nói ra nỗi lo lắng của mình, rốt cuộc xã hội này rất thực tế, khó tránh khỏi việc sau khi Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất thật sự kết hôn sẽ xuất hiện vấn đề như vậy. Đến lúc đó một mình Tưởng Phẩm Nhất ở ngoài không có chỗ nương tựa, tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi.

Ngoài ra còn cha mẹ Phó Dục Thư, hỏi anh câu này chẳng phải là đang hỏi đến cha mẹ anh sao?

Phó Dục Thư cũng hiểu được nỗi lo lắng của Tưởng Thặng. Không phải là ông lo vô lý, cá tính quyết liệt của Tưởng Phẩm Nhất đúng là rất hòa hợp, nhưng anh không cho rằng mình và cô sẽ xảy ra mâu thuẫn kịch liệt gì.

“Không có ạ.”

Từ đầu đến cuối ngoại trừ chào hỏi, Phó Dục Thư chỉ nói ba chữ này, tất cả đều là Tưởng Thặng nói.

Sau khi những hộ bị bắt giam ở Hòe Viên tiếp nhận điều tra, đầu mỗi vụ án càng lúc càng rõ ràng. Những cái chết ly kỳ của người bên ngoài dọn đến cùng với những vụ án vô duyên vô cớ tự sát của người trong Hòe Viên đều được làm sáng tỏ. Cổ Lưu Thâm bị những người khác ở Hòe Viên tố cáo nên bị truy nã. Trí nhớ của Tưởng Phẩm Nhất cũng dần dần hồi phục, rốt cuộc là ai bắt cóc và đã làm chuyện gì với cô, cô đều từ từ nhớ lại.

Hàn Cẩm Du nghe Tưởng Phẩm Nhất tự thuật cảm thấy vô cùng tò mò với cô gái đã gặp phải chuyện đáng sợ như vậy nhưng lại bình tĩnh đến thế này. Anh ta cũng không nói gì thêm, căn dặn nhân viên sửa sang lại lời khai của Tưởng Phẩm Nhất, cho ký tên và lăn dấu tay rồi đi điều tra vụ án.

Việc khẩn cấp trước mắt là mau chóng bắt được Cổ Lưu Thâm. Đó là nhân vật rất nguy hiểm, có năng lực phản trình sát rất cao. Sau khi Hòe Viên bị niêm phong hẳn vẫn chưa từng trở về. Căn cứ vào đầu mối Phó

Dục Thư cung cấp từng thấy hần xuất hiện ở đoàn kịch nói thành phố Bình Giang, bọn họ lấy hết đoạn phim ghi hình ở đó, tiến hành điều tra xét hỏi trong phạm vi lớn.

Chuyện đến đây đã rất an toàn, phần lớn vấn đề đều được giải quyết, chỉ thiếu là chưa bắt được tội phạm chủ chốt đưa ra công lý để pháp luật trị tội.

Thật ra thì thoạt nhìn những chuyện này cũng không khó giải quyết như vậy. Sao quá khứ không ai nghĩ đến việc báo cảnh sát chứ? Là do bị tiền của phi pháp cám dỗ hay là bởi vì không có can đảm đối mặt với cảnh sát? Hay là lo không tóm gọn một mẻ người của Cổ gia, ngược lại tiền mất tật mang?

Tóm lại một nghìn người có một nghìn lý do, mỗi người đều có bí mật của mình, chúng ta không thể nào biết được. Trong hoàn cảnh này, mỗi người chỉ cần biết trong lòng mình nghĩ thế nào là được.

Cuộc sống gần như đã trở lại bình thường, Tưởng Phẩm Nhất dự định khai giảng lớp học múa. Nhưng cô không muốn dạy ở đoàn kịch nữa muốn tìm một nơi gần nhà, như vậy có thể để mẹ theo mình xem dạy học, nói không chừng có thể giúp đỡ cho bệnh tình của mẹ.

Gần đây bệnh của mẹ dường như đã khá hơn nhiều, có lúc thậm chí chủ động đi nấu cơm, cũng không hỏi cô là ai nữa. Điều này khiến Tưởng Phẩm Nhất vô cùng vui mừng, còn có chút hơi đắc ý. Buổi tối cũng không ngủ chung phòng với Phó Dục Thư mà ngủ luôn trong phòng mẹ, muốn để mẹ nhanh chóng hồi phục hoàn toàn. Như vậy cô có thể kể hết toàn bộ câu chuyện ẹ, để mẹ đi thăm ba.

Sau khi biết nội tình Hòe Viên, Tưởng Phẩm Nhất vô cùng chịu ý mẹ. Bà vì bảo vệ cô, không để cô gả cho Cổ Lưu Thâm nên mới phát bệnh đến độ phải vào viện điều dưỡng. Ở nơi đó nhiều năm như vậy không có người thân làm bạn, chắc hẳn rất cô quạnh.

Phó Dục Thư có thể hiểu cho tấm lòng hiếu thảo của Tưởng Phẩm Nhất, nhưng anh bị lạnh nhạt như vậy cũng có chút không thoải mái. Có điều anh không thể mở miệng nói ra là mình ghen tị với mẹ vợ, cho nên đành phải tìm việc khác để làm, không để tâm quá nhiều vào chuyện này.

Nói là công việc thật ra cũng chỉ ở nhà, bởi vì anh không thể cách quá xa Tưởng Phẩm Nhất. Một ngày Cổ Lưu Thâm còn chưa bị bắt thì một ngày anh vẫn không thể thả lỏng.

Phó Dục Thư lúc còn đi dạy cũng từng có vài học sinh ở thành phố Bình Giang. Nhân dịp anh nhàn rỗi nên đã sắp xếp lại nhà mình thành phòng thí nghiệm, kêu vài học sinh đang nghỉ đông đến cùng nhau nghiên cứu.

Đám học sinh đều vô cùng tích cực, mỗi ngày đều đúng giờ đến nhà giáo sư Phó làm nghiên cứu. Trong khoảng thời gian ngắn nhà giáo sư Phó có thể nói là đông như trẩy hội.

Có điều là nhà bỗng náo nhiệt như vậy khiến Tưởng Phẩm Nhất không thích ứng kịp. Cô bắt đầu nghĩ lại xem có phải mình đã đối với Phó Dục Thư không chu đáo, nên anh mới rảnh rỗi làm nghiên cứu tiếp.

Nhớ lại nguyên nhân lớn nhất dẫn đến vụ ly hôn của anh và Nhậm Hi, Tưởng Phẩm Nhất hơi lo lắng anh sẽ chìm đắm trong nghiên cứu nữa. Cho nên tuy không phản đối, nhưng cô vẫn vô cùng chú ý đến từng hành động của anh.

Trong đám học sinh của Phó Dục Thư có một nữ tiến sĩ tên là Đoàn Linh Bát, Tưởng Phẩm Nhất không thích cô này nhất.

Đầu tiên tuy năm mới đã qua, thời tiết sẽ ấm lên từng ngày, nhưng rõ ràng vẫn còn rất lạnh. Vậy mà mỗi lần cô ta đến đều ăn mặc phong phanh, trang điểm xinh đẹp, hoàn toàn không giống đến làm nghiên cứu, cũng không biết là cho ai xem.

Tiếp theo là mỗi khi Tưởng Phẩm Nhất đi vào đưa trái cây và thức uống lúc bọn họ làm thí nghiệm, cô ta luôn ra vẻ “cô không biết đừng đụng lung tung”, hoàn toàn không xem cô là “sư mẫu”.

Tưởng Phẩm Nhất không biết Phó Dục Thư có biết chuyện này hay không. Dù sao cô cũng không thích Đoàn Linh Bát, lúc cô gái này lúc hỏi han đều kẻ sát Phó Dục Thư. Phó Dục Thư nghiêng người né tránh cô ta lại cố tình kẻ sát tiếp, thật không biết xấu hổ.

Đúng, là không biết xấu hổ. Nói như vậy có thể hơi khó nghe nhưng cô ta đã dám làm chắc cũng chẳng ngại người khác nói khó nghe đâu. Khoảng vài ngày sau, buổi tối Tưởng Phẩm Nhất cũng không thèm quan tâm Phó Dục Thư, lúc anh vào phòng cô giả vờ ngủ, lúc anh đòi hỏi cô giả chết. Cô làm chiến tranh lạnh, hi vọng anh có thể phát giác ra cô có chỗ không ổn.

Nhưng suy nghĩ của đàn ông hoàn toàn ngược lại với phụ nữ. Thật ra Phó Dục Thư cũng mệt mỏi, làm nghiên cứu rất hao tổn trí não, không chỉ nghỉ ngơi thể lực là có thể khôi phục. Anh cũng rất phiền lòng, sau đó lại bị Tưởng Phẩm Nhất cự tuyệt đủ kiểu, cho rằng cô vì chuyện của mẹ nên không có tâm trạng với anh. Cho nên anh dè dặt tất cả không nói ra.

Như vậy Phó Dục Thư còn tưởng là mình nhân nhượng cô, không hề biết rằng Tưởng Phẩm Nhất đã sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Hôm đó, mấy học sinh đến “làm” như thường lệ, Tưởng Phẩm Nhất nảy sinh ý nghĩ làm khó Đoàn Linh Bát, cô không ăn mặc mặc ra vẻ vợ hiền nữa. Cô lôi một chiếc váy đã lâu không mặc, ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm kỹ càng lông mày, mắt, môi không bỏ sót chỗ nào. Trang điểm tỉ mỉ khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô càng thêm lộng lẫy hơn người. Dáng vẻ đàn chị sắc sảo không thể khinh thường càng khí khái mạnh mẽ. Cô mặc một chiếc váy có cổ, chân mang giày cao gót màu đen, trang bị đầy đủ từ đầu đến cuối.

Lúc cô xuống lầu, chính là lúc Phó Dục Thư mở cửa cho đám học sinh, tư thái cô tao nhã tay đặt trên thanh vịn cầu thang, mặt lạnh tanh đi xuống. Bước chân từ tốn, eo thon duyên dáng, giày cao gót vang vang nhịp nhàng. Đến khi Phó Dục Thư và đám học sinh đi ngang qua thang lầu, trùng hợp nhìn thấy cô bước xuống khúc quanh.

Mái tóc đen quăn rũ xõa bên vai, khuôn mặt tuyệt đẹp và vóc dáng thướt tha khiến người ta không dời mắt được. Hơn nữa ánh mắt thờ ơ lười nhác từ từ lướt qua đám người, sau đó liền hờ hững cất bước đi vào phòng bếp hoàn toàn không nhìn bọn họ. Dáng vẻ khác xa khi xưa khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Kinh ngạc nhất phải kể đến Phó Dục Thư, anh ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn theo mãi bóng dáng Tưởng Phẩm Nhất đã biến mất, miệng há ra như định nói gì đó với cô nhưng không ngờ cô đi lướt qua mình, không để ý đến bất cứ ai. Trong lòng anh rất hụt hẫng.

Đoàn Linh Bát bị dáng vẻ xinh đẹp lớn lối của Tưởng Phẩm Nhất làm cho hơi nhục chí, nhưng vẫn đi đến bên cạnh Phó Dục Thư: “Thầy ơi, chúng ta đi thôi.”

Phó Dục Thư không nhìn cô ta, vẫn đứng yên nhìn theo mãi bóng dáng đã biến mất của Tưởng Phẩm Nhất. Giấy lát sau mới nhú mày nói: “Các em làm trước đi, một chút thầy sẽ đến.”

Dứt lời, anh bỏ lại bọn họ đi đến phòng bếp. Đoàn Linh Bát và những học sinh khác trợn tròn mắt đứng chôn chân tại chỗ. Nhìn lại chiếc váy ngắn màu đen xinh đẹp cô ta đang mặc, nhất thời cảm thấy mình đã bại dưới tay Tưởng Phẩm Nhất rồi.

Đôi chân Tưởng Phẩm Nhất vừa dài vừa thẳng vừa mịn, muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn được.

50. Chương 51

Như một trận gió quét vào phòng bếp, Phó Dục Thư mặc nguyên bộ vest chỉnh tề nghiêm túc bảo Tưởng Phẩm Nhất: “Đi thay quần áo ngay.”

Tưởng Phẩm Nhất từ từ di chuyển bình trà, lười biếng hỏi lại: “Tại sao vậy?”

Phó Dục Thư khóa trái cửa, đi đến bên cạnh hỏi cô: “Anh đã khiến em không vui chỗ nào?”

Tưởng Phẩm Nhất không nhìn anh, vô tội nhướn chân mày: “Anh cảm thấy anh có chọc giận em hay sao?”

Phó Dục Thư không biết phải làm sao, phụ nữ mà cổ tình gây sự rất phiền hà. Nhưng cô gái này chưa bao giờ cổ tình gây sự với mình.

Rối rắm hồi lâu, anh phiền muộn nói: “Người đến đều là học sinh, em làm cô mà mặc như thế còn ra thể thống gì.”

Tướng Phẩm Nhất từ từ đặt bình trà xuống, tựa vào kệ bếp nhìn dáng vẻ tao nhã cao quý của giáo sư Phó từ trên xuống dưới. Vóc dáng anh vốn đẹp, eo thon, chân dài, vai rộng. Áo sơ mi màu đen kết hợp với áo vest xám, mang thắt lưng vô cùng gợi cảm. Tay Tướng Phẩm Nhất vô thức đặt lên eo anh, mơn trớn đôi cái khiến anh diếng người né tránh.

“Ồ bên ngoài có người, để người ta thấy không tốt.” - Anh nói vô cùng căng thẳng.

Tướng Phẩm Nhất nói: “Anh nói em ăn mặc không ra thể thống gì, nhưng trước khi em biết anh vẫn mặc như vậy, sau khi biết anh một thời gian rất lâu cũng mặc như vậy. Khi đó sao anh không nói? Anh muốn nói em ăn mặc hở hang cũng được, vậy tại sao học sinh của anh cả ngày cứ mặc vậy ngẩn thì anh mặc kệ chứ?”

Phó Dục Thư khẽ cau mày: “Ai?”

“Đoàn Linh Bát đó.” - Tướng Phẩm Nhất lừ mắt với anh.

Phó Dục Thư lộ vẻ suy tư, một lát sau bất đắc dĩ nói: “Anh hoàn toàn không chú ý đến thì sao biết được. Vả lại, cho dù biết cũng không cách gì nói. Người ta chỉ là học sinh của anh thôi đâu phải con gái anh, mặc cái gì đâu đến lượt anh lo.”

“Vậy anh chỉ là bạn trai em chứ đâu phải chồng em, em mặc cái gì anh cũng đừng xen vào.” - Tướng Phẩm Nhất nói xong hừm một tiếng liền bưng cốc trà đi ra cửa, mục tiêu là phòng thí nghiệm của giáo sư Phó.

Phó Dục Thư đi theo, kéo cánh tay cô lại. Cô trừng mắt nhìn anh, anh cũng trừng mắt lại nhìn cô, trong mắt đầy sự bất mãn và phẫn nộ. Phó Dục Thư khẽ cong môi tiến đến hôn thật sâu, tiện tay bịt kín mắt cô lại.

Cuộc hành hạ này cũng phải vài chục phút đồng hồ, đến lúc Phó Dục Thư thỏa mãn đi ra khỏi phòng bếp đám học sinh đã bận bịu một giờ rồi.

Nói là bận, thật ra thì có người không yên lòng, đó chính là Đoàn Linh Bát người vừa bị Tướng Phẩm Nhất nêu tên phê phán.

Phó Dục Thư dạy Đoàn Linh Bát đã nhiều năm, cô ta vẫn đi theo anh từ lúc anh kết hôn đến ly hôn cô ta đều chứng kiến, cho nên lúc này không cảm thấy Tướng Phẩm Nhất có bao nhiêu sức cạnh tranh. Dù sao thời gian cô ta quen biết anh còn dài hơn Tướng Phẩm Nhất.

Nhưng ai biết lần này đã gặp phải nhân vật lợi hại, còn khó đối phó hơn bà vợ hợp pháp lúc trước. Trước đây cô ta chưa từng cảm thấy nản chí, nhưng bây giờ thì khác. Bởi vì Tướng Phẩm Nhất thật sự rất đẹp. Không những xinh đẹp mà nhìn có vẻ vô cùng sành sỏi. Bảo cô ta có thể hành hạ Phó Dục Thư khổ sở cũng không ngoa tí nào.

Lúc Phó Dục Thư đi vào Đoàn Linh Bát vẫn đang suy tư chuyện này, nhất thời không kịp nhận ra anh đến. Lúc thấy được anh, anh đã đến bên cạnh cô ta.

“Đang suy nghĩ gì vậy.” - Phó Dục Thư cất lời hỏi thăm, giọng nói vẫn ôn hòa như lúc bậc trưởng bối nói chuyện với tiểu bối.

Đoàn Linh Bát hơi mất tự nhiên, khẽ nói: “Không có gì.”

Phó Dục Thư nhìn vào mắt cô ta nói: “Thầy nhớ em sắp nhập học rồi, từ mai trở đi lo mà chuẩn bị về trường học, không cần đến đây nữa.”

Đoàn Linh Bát kinh ngạc nhìn anh: “Tại sao ạ?”

Phó Dục Thư không nhìn lại cô ta đi kiểm tra tiến độ một học sinh khác, vừa kiểm tra vừa nói: “Bởi vì sợ em lạnh đó.”

Đoàn Linh Bát hơi giật mình cúi đầu nhìn trang phục của mình, trong thoáng chốc đã hiểu được nguyên do. Tiếp tục ở đây chỉ thêm nhục nhã, Đoàn Linh Bát dứt khoát lập tức cầm túi rời đi. Những học sinh khác nhìn theo bóng lưng cô ta, vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng Phó Dục Thư chỉ thản nhiên nói: “Làm tiếp đi, cô các em bảo trưa nay sẽ mời mọi người ăn lẩu, cứ tự nhiên.”

Đám học sinh nghe thấy vậy lập tức hớn hở nhao nhao nhất định phải ăn nhiều một chút, như vậy mới không lỗ. Phó Dục Thư khẽ nhướn môi, bất kể người khác nói gì anh cũng chỉ giữ thái độ im lặng lắng nghe.

Thời gian trôi qua nhanh như dòng nước, thực tế Cục công an có năng lực hơn trong phim ảnh nhiều. Dù Cổ Lưu Thâm có nhiều mưu kế hơn nữa cũng không thể đấu lại Cục công an nhân lực hùng hậu. Bình an vô sự trôi qua hơn một tháng, bên phía Hàn Cẩm Du có tin tức đã bắt được Cổ Lưu Thâm, nghe nói Tổng Vân cao hứng đến mức hoa tay múa chân hận không thể bắn pháo hoa ăn mừng. Một khi mang Cổ Lưu Thâm về quy án, vụ án Hòe Viên đã có thể đưa ra công tố rồi. Những kẻ từng hại người, từng phạm pháp đều phải bị pháp luật nghiêm trị.

Đương nhiên Tưởng Phẩm Nhất rất vui mừng với tin tức tốt này, có điều cô không có tiền bạc gì nhiều cũng không thể cứ tiêu xài của Phó Dục Thư, cho nên không nghĩ ra phải ăn mừng thế nào. Tất cả tiền của cô đều để lo ẹ và vườn phòng dạy múa. Đến khi thời tiết ấm lên một chút cô dự định sẽ nhận học sinh lần nữa, chỉ có điều khi đó cũng không biết học sinh có đông như trước hay không.

Hôm đó Phó Dục Thư đi đến Cục Công an gặp Tổng Vân tìm hiểu rõ tình hình, Tưởng Phẩm Nhất ở nhà sửa sang lại đồ dùng và đồng phục cho lớp múa. Đang lúc bận rộn thì mẹ cô đưa điện thoại của cô đến.

“Điện thoại, mau nghe điện thoại.” - Bà nhét điện thoại di động cho cô, ánh mắt khẩn trương.

Tưởng Phẩm Nhất nhận lấy điện thoại, trấn an nói: “Con nghe liền đây, mẹ đừng vội.”

Bà nhìn cô không phủ nhận cũng không gật đầu đáp ứng, chỉ nhìn cô chằm chằm không chớp mắt giống như nhìn mãi cũng không đủ.

Gọi điện đến là một người không có trong danh bạ, Tưởng Phẩm Nhất không biết số điện thoại của anh ta, nhưng có thể ngờ ngờ nhận ra được giọng nói.

“Là tôi, Hàn Cẩm Du.” - Người đó giới thiệu ngay.

Tưởng Phẩm Nhất lúng túng: “Tôi biết là anh.”

“Ồ, cô biết à?”

“Tôi nhận ra giọng của anh.”

“Vậy à, hóa ra giọng của tôi để lại ấn tượng với cô nhiều như vậy.”

Tưởng Phẩm Nhất không biết nói sao, cô nghĩ thầm: Đâu chỉ có tiếng của anh, ngay cả tướng mạo và cử chỉ của anh cũng vô cùng ấn tượng. Bởi vì cuộc thẩm vấn kia quả thật khiến cô cả đời khó quên.

Hàn Cẩm Du cũng không nói lan man, anh đi ngay vào mục đích của cuộc điện thoại này: “Là như vậy, Tưởng tiểu thư, mấy hôm trước Cổ Lưu Thâm bị bắt, bây giờ chúng tôi cần cô hợp tác nhận dạng nghi phạm. Đến lúc lên tòa án, chắc là cô không có vấn đề chứ?”

Tưởng Phẩm Nhất không hề do dự: “Không thành vấn đề, chỉ cần có thể đưa tội phạm ra trước công lý cần tôi phối hợp thế nào cũng được.”

“Đó là đương nhiên.” - Hàn Cẩm Du nói xong lời này lại lơ đãng hỏi - “Kể ác đều bị bắt hết, lần này cô có thể an tâm rồi phải không?”

Tưởng Phẩm Nhất không nghĩ nhiều, thành thật nói: “Rất an tâm, trước nay chưa từng an tâm như bây giờ. Cảm ơn các anh.”

Hàn Cẩm Du dường như thoáng cười, tiếng nói khẽ khàng: “Cảm ơn à, vậy muốn cảm ơn thế nào?”

“...” - Tưởng Phẩm Nhất nhất thời không kịp hiểu ra, một hồi lâu mới nói - “Mời anh ăn bữa cơm được không?”

“Được chứ.” - Vậy mà Hàn Cẩm Du lại đồng ý.

Tưởng Phẩm Nhất hơi chậm lụt, vốn tưởng rằng chỉ nói đùa khách sáo nào ngờ đối phương lại nhanh miệng nhận lời.

“Ăn bữa cơm cũng tốt. Cô chắc cũng không thích đến Cục công an, đúng lúc tôi còn một chút vấn đề cần cô phối hợp, vậy gặp nhau bên ngoài rồi nói luôn nhé. Coi như là tôi mở cửa sau cho cô.” - Hàn Cẩm Du giải thích cho hành động của mình như thế.

Anh ta nói vậy, Tưởng Phẩm Nhất cũng không nghi ngờ gì được. Anh ta nói không sai, cả đời này cô cũng không muốn đến Cục công an nữa, ngoại trừ việc đi thăm cha. Sau này muốn thăm cha cũng không cần đến Cục Công an nữa, đi thẳng đến trại giam là được, nói cho cùng chắc là gặp để tạm biệt nhau thôi.

Để cảm ơn Hàn Cẩm Du đã thông cảm và giúp đỡ, mời một bữa ăn cơm cũng không phải chuyện gì to tát. Tưởng Phẩm Nhất đồng ý, hẹn thời gian và địa điểm dùng cơm xong liền cúp điện thoại bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này Phó Dục Thư vẫn đang ở chỗ Tống Vân và con trai Tống Gia Huân của anh ta.

Tống Gia Huân không giống với cha cậu, sở thích hoàn toàn khác biệt nhau, khá là cực đoan. Ví dụ khi còn bé Tống Vân thích súng và xe hơi, nhưng Tống Gia Huân thích piano và múa. Hiện tại bọn họ muốn đi mua piano cho Tống Gia Huân, trên đường thuận tiện nói chuyện Cổ Lưu Thâm.

“Đứa bé này là con trai lại muốn học múa. Cậu nói xem có kỳ lạ hay không?” - Tống Vân bất đắc dĩ than.

Phó Dục Thư quay tay lái, thản nhiên nói: “Nó muốn học múa gì? Bé trai học múa cũng không kỳ lạ, rất nhiều nghệ sĩ múa đều là phái nam mà, là do cậu có thành kiến với việc này thôi.”

Tống Vân cau mày nói: “Tôi chỉ cảm thấy con trai tôi thật sự không nên thích những thứ như thế này.”

“Không phải Khưu Tuyết rất thích những thứ này ư? Phần lớn thời gian đều là cô ấy chăm lo cho con cậu. Cậu luôn bên ba bên ngoài, số lần gặp con trai chỉ đếm trên đầu ngón tay, thật sự không xứng làm một người cha. Gia Huân có sở thích giống mẹ cũng đúng thôi.” - Phó Dục Thư lý giải.

Tống Vân ngơ ngác nhìn Phó Dục Thư, anh nói rất có lý anh ta không phản bác được.

Cho nên khá lâu sau Tống Vân mới thốt ra một câu: “Nó muốn học múa cổ điển. Khưu Tuyết chọn cho nó, nó hoàn toàn nghe theo mẹ, cậu cảm thấy thế nào?”

Phó Dục Thư nhìn anh ta một cái: “Hóa ra cậu đang rào trước đón sau với tôi.”

“Tôi rào trước đón sau với cậu khi nào.” - Tống Vân lườm anh một cái.

“Cậu biết Phẩm Nhất dạy múa, còn trùng hợp là múa cổ điển.” - Phó Dục Thư chẳng buồn để ý.

Tống Vân ho một tiếng: “Không phải là tôi rất quan tâm đến việc làm ăn của vợ cậu à?”

“Cậu thật đúng là anh em tốt của tôi.”

“Đó là đương nhiên.”

Hai anh em cứ vui vẻ quyết định như thế, tuyển nam học sinh đầu tiên cho lớp mới của Tưởng Phẩm Nhất. Trong lúc đó Tưởng Phẩm Nhất đang dùng cơm với Cục trưởng Hàn, không khí vô cùng nghiêm túc, nhưng có phần nhẹ nhàng hơn buổi ở phòng thẩm vấn rất nhiều.

Hàn Cẩm Du không khỏi nói: “Tưởng tiểu thư không cần căng thẳng như thế. Chúng ta xem như là bạn bè, đây đang ở bên ngoài, cô căng thẳng như vậy ngược lại khiến tôi cũng lúng túng.”

Tưởng Phẩm Nhất nói: “Tôi đâu có căng thẳng.”

Đang lúc nói chuyện, tay cầm đũa của Tưởng Phẩm Nhất hơi run run. Khóe môi Hàn Cẩm Du hơi cong lên, cầm cốc nước từ từ uống một hớp che đi nét cười không nhận được.

Bên kia Phó Dục Thư đưa cha con Tống Vân xem piano xong, ba người quyết định đi đánh chén thỏa thuê. Sẵn tiện bên cạnh có một tiệm ăn không tệ, ba người họ chọn vị trí ngồi gần cửa sổ, mới vừa ngồi xuống đã nghe Tống Gia Huân cất lời.

“Ba ơi, đó không phải là bác Hàn à.”

Vai lứa của Hàn Cẩm Du cũng đã lên chức bác rồi. Hình như người ta chưa đến bốn mươi tuổi, thật là có chút không dễ nghe. Phó Dục Thư và Tống Vân nhìn theo ngón tay Tống Gia Huân thấy bóng lưng một cô gái mảnh khảnh đang cùng ăn cơm với Hàn Cẩm Du. Tống Vân còn bối rối: “Đó là ai vậy, hiếm khi thấy Cục trưởng ăn cơm với phụ nữ, thoát nhìn tâm trạng không tệ nhỉ.”

Tống Vân giơ đồng hồ lên nhìn, nghi ngờ: “Không đúng, bây giờ đang giờ làm việc. Bình thường Cục trưởng chưa bao giờ trốn việc, kỳ lạ, lẽ nào là bạn gái?”

Phó Dục Thư sầm mặt lại: “Cậu nói rõ ràng một chút cho tôi, đó là bạn gái tôi không phải là của anh ta.”

Tống Vân sững sờ, cẩn thận xem lại bóng lưng của cô gái kia, hóa ra đúng là Tưởng Phẩm Nhất. Cho nên Tống Vân bất chợt hiểu ra, giọng điệu của Phó Dục Thư chắc là muốn cãi nhau rồi. Cái miệng của mình đúng là hại người hại bạn mà.

51. Chương 52

“Gia Huân.” - Phó Dục Thư khom người xuống nói với con trai của Tống Vân - “Tối chào hỏi bác Hàn đi con.”

Đứa trẻ ngây thơ gật đầu: “Được ạ chú Phó.”

Phó Dục Thư ngồi thẳng dậy, khoe miệng cong lên liếc nhìn Tống Vân, nói bằng ánh mắt: Nhìn đi, một người bác, một người chú phân chia già trẻ rõ ràng nhé.

Tống Vân không nhin được lắc đầu. Lần đầu tiên anh ta thấy Phó Dục Thư trở nên ầu trĩ như thế. Lẽ nào ai yêu cũng vậy hết sao?

Tống Gia Huân vô cùng nghe lời Phó Dục Thư, bởi vì chú Phó hồi tết đã lì xì cho cậu rất nhiều tiền, còn hay mua quà cho cậu nữa. Chịu ơn huệ của người ta, quả thật cậu không thể chối từ. Chạy một mạch đến bên cạnh Hàn Cẩm Du, trong ánh mắt kinh ngạc của anh ta Tống Gia Huân ngọt ngào nói: “Bác Hàn, bác cũng đến nơi này ăn cơm à? Gia Huân nhớ bác lắm.”

Thật là đứa trẻ biết ăn nói, Khưu Tuyết dạy dỗ cậu rất tốt. Phó Dục Thư hài lòng hé môi cười, đi với Tống Vân đến bên bàn của Hàn Cẩm Du và Tưởng Phẩm Nhất, cúi đầu nhìn cô.

Tưởng Phẩm Nhất vốn ngồi chung với Hàn Cẩm Du không được thoải mái, vừa nhìn thấy Phó Dục Thư đến quả thật như nhìn thấy cứu tinh. Cô kích động kéo kéo ống tay áo anh: “Sao anh lại đến đây, mau ngồi xuống ăn chung đi.”

Bàn bốn người, vừa đủ cho hai người lớn ngồi thêm, cậu bé ngồi trên đùi Tống Vân, quả thật như được bố trí cho riêng bọn họ. Hàn Cẩm Du đứng lên đầy vẻ thâm ý nhìn Phó Dục Thư, cũng không trực tiếp nói chuyện với anh mà cúi người ôm Tống Gia Huân hỏi cậu: “Sao Gia Huân cũng đến đây?”

Tống Gia Huân là trẻ con, nói chuyện không suy nghĩ nên thành thật kể: “Cháu, ba và chú Phó đến ăn cơm. Mới vừa rồi chúng cháu đi xem piano. Bác Hàn cũng đến đây ăn cơm à?”

Bác Hàn nghe vậy khẽ nhíu mày, Phó Dục Thư lặng lẽ nắm tay Tưởng Phẩm Nhất khoe môi cười hơi tự cao. Tưởng Phẩm Nhất tò mò nhìn anh rồi lại nhìn Hàn Cẩm Du, luôn cảm giác giữa bọn họ có gì đó không ổn. Nhưng không nói ra được là không ổn chỗ nào.

“Được rồi, chút nữa thức ăn sẽ được mang lên, nếu đã đến thì cùng nhau ăn thôi.” - Một lát sau, Hàn Cẩm Du ngồi xuống chủ động bắt chuyện. Tất cả mọi người đều an vị, anh ta còn gọi nhân viên phục vụ cho thêm vài món, sau đó bắt đầu nói lý do vì sao mình và Tưởng Phẩm Nhất đến đây dùng cơm - “Lẽ ra định mời Tưởng tiểu thư đến Cục cung cấp thêm thông tin về vụ án, nhưng nghĩ Tưởng tiểu thư có nhiều kiêng kỵ với nơi đó cho nên mới đổi địa điểm thành chỗ này.”

Điều này coi như là giải thích, Phó Dục Thư nửa tin nửa ngờ, nhưng trên mặt vẫn hòa nhã, bưng ly rượu đỏ lên nói: “Cám ơn Cục trưởng đã thông cảm cho cô ấy, bữa cơm này để tôi mời đi. Lần sau tôi còn phải mời riêng anh ăn cơm nữa, nếu không thì không đủ biểu đạt lòng biết ơn của tôi.”

Hàn Cẩm Du coi như là chính khách phải giữ sĩ diện nhiều hơn Phó Dục Thư, anh ta gật đầu nói: “Nếu tôi từ chối thì thật bất kính rồi.”

Nói xong thì thức ăn cũng được mang lên. Tống Vân ôm con trai nhìn Cục trưởng rồi lại nhìn bạn thân, bịt miệng Gia Huân lại không để cho cậu lên tiếng. Bởi vì anh ta nhìn thấy rõ ràng lúc Gia Huân gọi Hàn Cẩm Du là bác, Hàn Cẩm Du đã hơi nhú mày. Tuy chỉ trong thoáng chốc nhưng vẫn bị anh ta nhìn thấy.

“Nhà hàng này đồ ăn khá ngon, mọi người nhanh ăn đi.” - Tống Vân hòa giải.

Phó Dục Thư gật đầu, nói với Tưởng Phẩm Nhất: “Em thích ăn cay, món này cho em.”

Dứt lời, anh gấp món cay cho cô. Tâm trạng Tưởng Phẩm Nhất khá giống Tống Vân, có điều cô không biết không khí căng thẳng của Phó Dục Thư và Hàn Cẩm Du đến từ đâu, nhìn thấy Phó Dục Thư gấp thức ăn thì rất vui, mỉm cười hạnh phúc nói: “Cám ơn anh.”

“Đừng khách sáo, hai chúng ta đâu cần xa lạ.”

“Dạ.”

Khóe miệng Tống Vân co giật nhìn Phó Dục Thư cố ý thể hiện tình yêu. Cái tên này sợ thiên hạ không loạn, chọc trúng Hàn Cẩm Du cũng chẳng có gì tốt cho cậu ta cả.

Vì không thể để Cục trưởng của mình quá mất mặt, Tống Vân đá chân Phó Dục Thư dưới gầm bàn một cái, thuận tay gấp thức ăn cho Hàn Cẩm Du, cười nói: “Cục trưởng, ăn đi.”

Hàn Cẩm Du ngược mắt liếc anh ta, thông thả nói: “Tôi ăn mà, chân cậu có thể rút lại được rồi.”

Tống Vân trở mặt kinh ngạc, sững sờ tại chỗ, lời này của Cục trưởng ý là anh đã đá lầm người rồi sao? Tống Vân lập tức cúi đầu nhìn dưới gầm bàn. Quả nhiên nhìn thấy chân của Phó Dục Thư an toàn dưới gầm bàn, mà chân của anh ta thì chạy đến phía Hàn Cẩm Du. Thật là...

“Thật xin lỗi, Cục trưởng.” - Tống Vân cảm thấy vô cùng xấu hổ vì mình nhầm hướng. Chuyện này đều phải trách Phó Dục Thư, nếu không phải cậu ta làm mình khấn trương như vậy thì mình sẽ không đá lầm người.

Bữa cơm này quá tốn hao tâm sức, vất vả lắm mới ăn xong để được giải thoát Tống Vân lại bị Hàn Cẩm Du tóm cổ: “Tống Vân, cậu và tôi về Cục một chuyến. Chắc cậu không còn làm gì nữa đúng không, vậy thì kết thúc ngày phép hôm nay của cậu đi, trong Cục đang cần người.”

Tống Vân nhìn Cục trưởng với vẻ mặt vô tội, khề nói: “Tôi đâu có chọc giận anh, anh đừng đem tôi ra chém mà.”

Hàn Cẩm Du thần nhiên nói cười vỗ vỗ vai anh ta, nói một câu khiến người bạn nhỏ Tống Gia Huân hoàn toàn nghe không hiểu: “Không có, cậu hiểu lầm rồi. Tôi muốn chọn cậu, cậu làm việc tôi tin tưởng hơn.”

Dứt lời anh ta rời khỏi nhà hàng trước, lái xe trở về Cục. Tống Vân mặt như đưa đám đuổi theo Phó Dục Thư, đẩy con mình cho anh: “Giúp tôi đưa Gia Huân về nhà, tôi về lại bên Cục.”

Phó Dục Thư ôm lấy Gia Huân, cảm giác đứa bé này khá nặng, tốn hao một chút sức lực của anh: “Sao vậy?” - Anh biết rõ còn cố hỏi.

Phó Dục Thư ôm Tống Gia Huân cùng Tưởng Phẩm Nhất trở lại xe. Cậu nhóc ngồi ở phía sau, Tưởng Phẩm Nhất ngồi bên ghế lái phụ. Phó Dục Thư lái xe về nhà Tống Vân, lúc quẹo cua nghe thấy Tưởng Phẩm Nhất hỏi anh: “Vậy mới vừa rồi là sao? Anh và Cục trưởng Hàn đã xảy ra chuyện gì?”

Phó Dục Thư liếc cô một cái, thần nhiên nói: “Không có.”

“Vậy tại sao giữa hai người như có thâm thù đại hận gì vậy?” - Tưởng Phẩm Nhất cau mày.

Phó Dục Thư định nói thẳng, nhưng lời vừa ra đến miệng lại cảm thấy không hợp với thân phận của mình cho nên gặng nhịn lại, cố ý nói sang chuyện khác: “Mấy ngày nữa về nhà anh ở một thời gian.”

“... Tại sao?” - Tưởng Phẩm Nhất do dự hỏi.

“Mẹ anh nhớ em, cũng nhớ con trai. Mặt khác anh định chuyển hạng mục nghiên cứu về trường, không nghỉ phép nữa.”

Ý của anh là anh sẽ không để những học sinh kia đến nhà làm nghiên cứu nữa hả? Tưởng Phẩm Nhất mặt mày hớn hở: “Thật à?”

“Vẫn phải nghiên cứu.” - Phó Dục Thư cường điệu - “Chỉ là không làm ở nhà nữa thôi.”

Tưởng Phẩm Nhất không thèm để ý: “Không sao, dù sao em tin tưởng anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em. Chỉ cần em không nhìn thấy người khác quyến rũ anh là được.”

“Em nghĩ thoáng quá nhỉ.” - Lúc trước cũng không biết ai để ý đến Đoàn Linh Bát ăn mặc như vậy nữa.

“Dĩ nhiên là em nghĩ thoáng rồi.”

Tưởng Phẩm Nhất hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng ông chồng tương lai của mình. Trong lòng tràn ngập niềm vui sướng cho rằng anh làm vậy là vì mình, thật ra thì anh làm như vậy có một nửa cũng là vì bản thân anh. Bởi vì chỉ có rời khỏi thành phố Bình Giang, mới có thể khiến anh cảm thấy an toàn. Hàn Cẩm Du là một uy hiếp, anh cũng không hy vọng tái diễn lại chuyện Nhậm Hi lần nữa.

Anh sắp xếp chuyện về nhà rất nhanh, lúc trước đi vội vã như vậy Tưởng Phẩm Nhất cứ áy náy với mẹ Phó mãi. Cho nên cô hoàn toàn theo sự sắp đặt của Phó Dục Thư, thưa với mẹ một tiếng, thông báo khi nào mình trở lại, dặn dò mẹ nhiều lần rồi mới lên đường.

Lần này mẹ Phó và ba Phó đứng chờ ngay tại cửa, thấy xe bọn họ từ từ chạy đến, cả hai đều đi ra khỏi vườn đón bọn họ. Nhà ba mẹ Phó Dục Thư là căn biệt thự một tầng nho nhỏ, phía trước và phía sau có một vườn hoa, chính giữa là nhà ở. Hai người dừng xe xong, Tưởng Phẩm Nhất chuẩn bị tâm lý rất lâu mới dám đi xuống đối mặt với cha mẹ Phó Dục Thư.

Mẹ Phó vô cùng lo lắng cho con trai, lúc trước bỏ đi như vậy cho dù anh không nói bà cũng biết là chuyện không đơn giản. Bà ép hỏi Tống Vân, nói năng kịch liệt đến mức Tống Vân buộc phải khai thật, cho nên ấn tượng bấy giờ của bà đối với Tưởng Phẩm Nhất không được tốt lắm. Thật ra thì không phải là không được tốt lắm, mà là vô cùng không tốt. Tưởng Phẩm Nhất xuống xe chào hỏi bà, bà cũng không để ý, lôi thẳng Phó Dục Thư vào nhà xem cô như không tồn tại.

Tưởng Phẩm Nhất ngơ ngác đứng tại chỗ không biết phải làm sao, ba Phó thở dài không đành lòng bảo: “Vào đi.”

Tưởng Phẩm Nhất vội đi theo, đứng ở lối vào lúng túng nhìn bên trong, tìm kiếm bóng dáng Phó Dục Thư.

Phó Dục Thư đã thoát khỏi mẹ anh, nói vài câu khuyên mẹ đừng trách Tưởng Phẩm Nhất nữa, lúc này cũng đi ra ngoài tìm cô. Tưởng Phẩm Nhất nhìn thấy anh đi đến liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như mình đã được cứu.

“Sao còn đứng ngoài cửa, mau vào đi.” - Phó Dục Thư nắm tay cô kéo vào nhà.

Tưởng Phẩm Nhất nín anh lại, khẽ hỏi anh: “Hình như mẹ anh không vui cho lắm.”

Phó Dục Thư cũng không giấu cô, thành thật nói: “Lúc trước chúng ta đi gấp như vậy, mẹ anh đã ép Tống Vân phải kể rõ đã xảy ra chuyện gì. Tống Vân bắt buộc phải nói hết nên bây giờ bà có chút không vui.”

Đúng vậy, chuyện xảy ra với con mình như vậy dù là ai cũng sẽ không vui. Một người phụ nữ bất kể xinh đẹp cỡ nào, hiền hậu ra sao mà không có gia thế trong sạch cũng vô ích. Huống chi dù cho Tưởng Phẩm Nhất bị bắt giam không lâu nhưng cũng đã vào Cục công an, nói ra thật rất khó nghe.

Phó Dục Thư có thể hiểu cho suy nghĩ của mẹ, nhưng Tưởng Phẩm Nhất hơi ỉu rù, buồn bã nói: “Em không nên vào đó, chỉ khiến mẹ anh chán ghét thêm thôi. Em tìm khách sạn ở, chúng ta từ từ...”

Phó Dục Thư lôi thẳng cô vào phòng khách, dặn dò: “Tất cả có anh, đừng lo lắng, mẹ sẽ không nói gì em đâu.” - Nói xong anh cất cao giọng - “Mẹ, con đói bụng, mẹ nấu đồ ăn chưa, còn sưởi ấm không?”

Sắc mặt mẹ Phó không vui nhưng vẫn đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Đúng là đồ bất hiếu, không hiểu cho tâm trạng mẹ mình chút nào. Một lần thì thôi, lần này còn tệ hơn lần trước, kiếp trước tôi đã gây ra nghiệp gì mà con tôi lại phải gánh chịu thế này.”

Tưởng Phẩm Nhất loáng thoáng nghe thấy mẹ Phó nói, sắc mặt nhất thời tái nhợt cúi đầu nắm chặt hai tay, cảm thấy ảm ức nhưng không giải thích được.

Phó Dục Thư thở dài: “Mới đầu đã che giấu sự thật không cho cha mẹ biết là anh không đúng. Nhưng họ cần thời gian để chấp nhận, tránh được nhất thời không tránh được cả đời. Trừ phi anh và em chia tay. Em đừng lo lắng, anh bảo đảm em không sao đâu. Tin anh đi.”

Tưởng Phẩm Nhất mím môi, ngẩng đầu nhìn anh: “Em tin anh.” - Cho dù bất kể con đường tương lai có khó đi cỡ nào cô cũng sẽ đi theo anh, không bao giờ quay đầu lại.

52. Chương 53: Chương Cuối

Thân gửi các bạn đang theo dõi Hòe Viên:

Như vậy chúng ta đã cùng nhau đi qua 52 chương của Hòe Viên, chỉ còn 6 chương nữa là truyện sẽ kết thúc. Tin rằng các bạn đã được trải qua những cảm giác hồi hộp, vui buồn, thương cảm, cảm hận và chắc hẳn là có cả những tiếc nuối khi theo dõi truyện. Thật sự mình dịch truyện này khi truyện chưa hoàn và vì cảm thấy thích không khí trinh thám ở phần đầu truyện. Tuy nhiên càng về cuối truyện càng để lại nhiều tiếc nuối và hụt hẫng vì tình tiết vụ án chính trong truyện gần như bị bỏ lửng, điều này chắc hẳn các bạn đều nhận ra. Để tránh phải drop truyện mình sẽ dịch các diễn biến chính của 6 chương còn lại để các bạn vẫn nắm được cốt truyện.

Cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ mình, cùng mình đi qua hết Hòe Viên nhiều vui buồn này. Hy vọng rằng sẽ còn gặp lại các bạn ở những truyện sau nhé.

* Lưu ý: truyện sẽ không được làm ebook.

Chương kết:

Từ xưa đến nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn là vấn đề khó khăn.

Lần đầu tiên gặp mặt Tưởng Phẩm Nhất đã thấy mẹ Phó là người phụ nữ chẳng những vô cùng ôn hòa mà còn tao nhã, đồng thời cũng thấy rõ được sự sắc sảo trên gương mặt bà. Tuy nhiên ba Phó dễ dàng lấy lòng hơn, dù sao đàn ông không xét nét như phụ nữ. Nói vài lời để nghe chắc chắn sẽ làm ông vui.

Chiều đó Tưởng Phẩm Nhất dự định giúp mẹ Phó nấu cơm, nhưng khi giúp bà rửa thức ăn thì bỗng cơn buồn nôn trào lên, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh nôn ra.

Mẹ Phó cau mày cầm dao xắt thịt chạy theo hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tưởng Phẩm Nhất nôn khan cả buổi mới nói: “Không có gì, có thể do ăn nhầm gì đó thôi.”

“Buổi sáng cô còn ăn chung với chúng tôi, không thể nào ăn nhầm đồ thiu được.” - Rốt cuộc mẹ Phó là người từng trải lập tức liên hệ với sự việc nào đó, nhất thời vừa buồn vừa vui.

Phó Dục Thư về đến nhà liền phát hiện mẹ và vợ mình đều ở trong nhà vệ sinh. Mẹ ở bên ngoài cầm dao, vợ ở bên trong quỳ trên sàn không biết làm cái gì. Cảnh tượng này khiến anh liên tưởng đến chuyện vô cùng không tốt, gần như không suy nghĩ đã chạy đến kéo mẹ lại.

Mẹ Phó vốn đang suy nghĩ bị anh kéo như vậy suýt ngã, nhưng anh đã kịp thời đỡ bà.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” - Phó Dục Thư khẩn trương hỏi.

Mẹ Phó cần nài: “Con đã lớn thế này mà còn lỗ mãng như vậy.”

Phó Dục Thư không có tâm tư phản bác lập tức hỏi: “Phẩm Nhất sao vậy?”

Mẹ Phó kể chi tiết: “Đang nấu cơm thì bỗng buồn nôn, nói là ăn nhầm gì đó. Nhưng chúng ta đều ăn giống nhau, mẹ và ba con cũng không có gì sao cô ta lại xảy ra chuyện?” - Bà nhướn cao chân mày - “Nói thật ẹ biết, có phải hai đứa đã có rồi không? Có phải cô ta mang thai không?”

Suy đoán này khiến Phó Dục Thư và Tưởng Phẩm Nhất đều sững sờ tại chỗ, khuôn mặt cũng ngờ ngàng. Là... là mang thai sao?

Chuyện mang thai một khi đã hoài nghi sẽ không cách nào buông xuống được. Kết quả là mẹ Phó lập tức giục Phó Dục Thư đưa Tưởng Phẩm Nhất đi kiểm tra.

Lúc chờ kết quả, Phó Dục Thư ngồi sóng vai với cô, chần chờ hồi lâu sau đó hỏi ra nỗi thắc mắc trong lòng: “Nếu quả thật mang thai em sẽ làm sao?”

Tưởng Phẩm Nhất nhìn về phía anh nói: “Lẽ nào đây không phải là vấn đề anh nên nghĩ sao? Em còn có thể làm gì? Đương nhiên là em sao cũng được rồi.” - Về mặt cô dường như đứng đưng nhưng trong giọng nói vẫn có vẻ thấp thỏm căng thẳng - “Nếu như anh không muốn vậy thì bỏ đi. Nếu như anh muốn ... thì chúng ta kết hôn, sinh con.”

Cô nói câu cuối cùng xong thì cúi đầu, giống như là chuẩn bị sẵn tinh thần là Phó Dục Thư sẽ nói không muốn, cứ thế mà đa sầu đa cảm.

Phó Dục Thư thở dài ôm chặt bả vai cô nói: “Dĩ nhiên anh muốn rồi, em xem Tống Vân đi, anh và cậu ta bằng tuổi nhau nhưng con của cậu ta đã lớn đến vậy rồi. Còn anh vẫn cô đơn chiếc bóng, quả thật anh cũng rất muốn đó.”

Tưởng Phẩm Nhất ngẩng phắt đầu lên nhìn anh chằm chằm hỏi: “Thật hả?”

Phó Dục Thư chân thành đáp: “Thật.”

Tưởng Phẩm Nhất thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại sàu thẳm nói: “Nhưng nếu em thật sự mang thai, có thể nào mẹ anh cảm thấy em là một cô gái rất tùy tiện, còn chưa kết hôn đã cùng người đàn ông khác...”

Phó Dục Thư vỗ vỗ cô trấn an: “Chuyện này có gì phải sợ, em quên mất người đàn ông kia là con trai của bà sao? Cho dù bà có ý nghĩ này, nhưng chắc chắn sẽ vui mừng nhiều hơn là không vui.”

Đối với câu nói này, Tưởng Phẩm Nhất cũng hi vọng vì đứa bé cha mẹ Phó sẽ chấp nhận hôn sự của bọn họ. Nhưng hi vọng càng lớn thất vọng càng cao, nếu nhận được đáp án ngược lại, Tưởng Phẩm Nhất sợ là mình không chịu nổi mất. Cho nên cô không dám ôm hi vọng gì hết.

Lúc bác sĩ nói cho Tưởng Phẩm Nhất biết cô mang thai, cô có chút muốn khóc. Phó Dục Thư vội nói: “Bác sĩ bảo em phải giữ tâm trạng vui vẻ đó. Tối nay anh tự mình xuống bếp, chúc mừng cho công thần của chúng ta.”

Tưởng Phẩm Nhất cười khổ: “Anh nói chuyện với ba mẹ anh trước đi rồi tính sao.”

Phó Dục Thư véo mũi cô: “Đừng lo, có con rồi thì tất cả mọi việc đều dễ giải quyết.”

Lúc về đến nhà, mẹ Phó đã làm một bàn thức ăn ngon khiến Tưởng Phẩm Nhất và Phó Dục Thư hết sức ngạc nhiên.

Mẹ Phó hơi lúng túng ho một tiếng, bà nói: “Ăn đi, chút nữa đồ ăn nguội hết bây giờ.”

Tưởng Phẩm Nhất hơi sợ sệt cầm lấy đĩa, ăn một miếng lại nhìn Phó Dục Thư một cái. Phó Dục Thư bị cô nhìn như vậy cũng hơi bối rối, kiên trì gấp thức ăn cho cô rồi khẽ nói: “Ăn đi.”

Tưởng Phẩm Nhất hiểu ánh mắt của anh, đây có ý là có gì về phòng rồi hãy nói. Nhưng người lớn tuổi bao giờ cũng chu đáo hơn bọn họ, nhân lúc họ chưa chuẩn bị ba Phó đã bắt đầu thông báo.

“Cha mẹ Phẩm Nhất hiện nay chúng ta không tiện gặp mặt, vậy thì chờ có cơ hội rồi hãy tính. Nhưng chuyện kết hôn phải gấp rút, ngày mai cha mẹ sẽ đi chuẩn bị, chọn ngày xong sẽ nói cho hai đứa biết.” - Ba Phó thản nhiên nói.

Phó Dục Thư quay chiếc đĩa một cái, suy tư một chút rồi nói: “Ba của Phẩm Nhất hiện tại không tiện gặp mặt, nhưng ba mẹ có thể gặp mặt mẹ cô ấy.”

“Không phải mẹ Phẩm Nhất... bị bệnh sao?” - Ba Phó nói.

Nguyên nhân bị bệnh của mẹ khiến lòng Tưởng Phẩm Nhất hơi chua xót. Cô yên lặng cúi đầu, nhưng câu trả lời của Phó Dục Thư lại khiến cô giật mình hoảng hốt.

“Không có, bác gái chỉ vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ mà cố ý giả bệnh thôi. Bây giờ thì không có chuyện gì nữa rồi. Hiện tại sự thật đã phơi bày, người xấu đã bị đưa ra công lý, tất cả mọi người đều an toàn bác gái cũng không phải mệt mỏi như vậy nữa.”

Phó Dục Thư nói rất thản nhiên, giống như người nói ra tin tức chấn động kia không phải là anh vậy. Tưởng Phẩm Nhất ở bên cạnh anh kinh ngạc nói: “Anh nói gì? Mẹ em thật không bị gì chỉ là giả bộ nhiều năm thôi ư?”

Vài câu của Phó Dục Thư cũng đã nói rõ nguyên nhân, tuy không thể tiết lộ vụ án với cha mẹ được, nhưng mọi người đều hiểu “nguyên nhân bất đắc dĩ” kia là gì. Thử nghĩ vì muốn Tưởng Phẩm Nhất sinh tồn mà bà đã giả ngây giả dại nhiều năm, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Mẹ Phó cũng hơi mềm lòng, ánh mắt nhìn Tưởng Phẩm Nhất cũng đã hòa nhã hơn nhiều.

Quả nhiên từ xưa mẹ quý nhờ con, ngày nay câu ngạn ngữ này vẫn đúng với phần lớn gia đình. Đứa bé này đến quá đúng lúc khiến thế giới của Tưởng Phẩm Nhất từ trắng đen thoáng cái biến thành màu sắc rực rỡ. Chẳng những có thể thuận lợi kết hôn với Phó Dục Thư, còn biết được thật ra mẹ cô chẳng có bệnh gì. Điều này tuy khiến cô cảm thấy hơi mất mát vì bị che giấu nhiều năm, nhưng cô vẫn vô cùng vui sướng.

Đứa con này đã mang đến tương lai rộng mở cho cô. Cô nhất định sẽ tận tâm tận lực làm một người mẹ tốt để cho con mình lớn lên trong hạnh phúc, trải qua cuộc sống bình thường có tuổi thơ vui vẻ. Đừng giống như mình có một thời thơ ấu đáng sợ như lao ngục, lớn lên cùng một tên biến thái, chẳng những hại người còn hại mình.

Cuối cùng hôn lễ quyết định tổ chức ở nhà Phó Dục Thư, bởi vì khách mời của Phó gia đều ở đó nếu phải di chuyển đến Bình Giang sẽ rất bất tiện. Nhà Tưởng Phẩm Nhất không có ai, chỉ có một mình mẹ cô tham dự hôn lễ. Cho nên an bài này là vô cùng hợp lý. Chỉ hi vọng cha cô có thể tạm thời ra tù tham dự đám cưới của cô.

Đối với yêu cầu này, Tống Văn đã từ chối. Tuy nói anh ta và Phó Dục Thư rất thân thiết nhưng thân thiết cũng không thể làm trái pháp luật. Anh ta chỉ có thể giúp họ đưa phim đám cưới cho Tưởng Thặng xem mà thôi.

Xem được phim đám cưới còn hơn là không được xem, Tưởng Phẩm Nhất rất hiểu chuyện vô vàn cảm ơn Tống Văn.

Hôn lễ được cử hành đúng hạn, khi đó Tưởng Phẩm Nhất bị nghén hơi nặng, nghe thấy mùi vị chiên xào sẽ muốn nôn. Phó Dục Thư cũng hơi lo lắng cô sẽ nôn mửa ngay tại buổi lễ.

Anh liên tưởng đến khi hôn lễ được cử hành thì cô dâu bỗng che miệng chạy đi ới, chú rể cũng chạy theo. Khách khứa tại buổi lễ cùng với người dẫn chương trình sẽ ngơ ngác nhìn nhau. Cảnh tượng quả thật đẹp mắt, anh cũng không dám nghĩ tiếp.

Phó Dục Thư có chút khấn trương. Lúc trước anh đi nước ngoài lãnh thưởng cũng không cảm thấy khấn trương như bây giờ. Quả nhiên là mình quá bận tâm đến thứ gì thì tâm trạng sẽ bị xáo trộn.

Thật ra trong lòng Tưởng Phẩm Nhất cũng lo lắng. Không phải là cô cảm thấy buổi lễ kết hôn không tốt, mà là cô biết Phó Dục Thư đã đám cưới lần thứ hai. Cô không muốn chịu đựng những ánh mắt dò xét của khách khứa nhìn cô. Bởi vì trong những ánh mắt đó chắc chắn sẽ so sánh cô và Nhậm Hi. Cô thật sự không muốn chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng mình.

Thời gian cử hành hôn lễ đã nhanh chóng đến, khi Phó Dục Thư nắm tay Tưởng Phẩm Nhất bước đi trong tiếng nhạc vui rộn rã, đối mặt với tất cả quan khách đã tham dự đám cưới đầu tiên của anh. Trong khoảnh khắc đó, cô lại phát hiện mình không khó chịu nữa, hiện tại trong đầu cô chỉ nghĩ đến cô thật sự đã trở

thành vợ người đàn ông này. Từ nay về sau cho dù nghèo khó hay phú quý, cho dù bệnh tật hay sống chết, bọn họ cũng không xa không rời vĩnh kết đồng tâm.

Đứa bé này mở ra cuộc sống mới không buồn không lo cho bọn họ. Lúc trước Tưởng Phẩm Nhất thường hay suy nghĩ xuân hạ thu đông mỗi mùa biến hóa, mỗi năm mùa xuân sẽ đúng hạn đến với nhân gian nhưng mùa xuân của cô không biết năm nào tháng nào mới đến. Hiện tại cô tựa trong tay với Phó Dục Thư, đã có thể tự nói với mình chỉ cần có anh, mỗi ngày trôi qua với cô đều là mùa xuân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoe-vien>